

வேர் முன்கள்

நேர்காணல்களின் தொகுப்பு

பொ. ஜங்கரநேசன்

வேர்முகங்கள்

நேர்காணல்களின் தொகுப்பு

பொ. ஜங்கராநேசன்

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

348-ஏ, டி.டி.கே, சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014

வேர் முகங்கள்

நேர்காணல்களின் தொகுப்பு

© பொ. ஜூங்கரநேசன்

முதல் பதிப்பு	: 2006 ஏப்ரல்
விலை	: ரூ. 125
ஒளியச்சி	: இராசகுணா கணினியகம், சென்னை - 600 015
நாலாக்கம் பற்றி	: டெம்மி 1/8 256 பக்கங்கள் 10 புள்ளி எழுத்துகள் சாதா கட்டு
அட்டை	: மருது
நூல் உருவாக்கம்	: பொன்னி, சென்னை - 91
வெளியீடு	: சாளரம் 348-ஏ, டி.டி.கே. சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014

திருவள்ளுவராண்டு 2037 சித்திரை மாதம்
சாளரத்துக்காக
இந்நாலை வெளியிடுபவர் : பா. செய்பாலன்

மாமனிதர்

ஞானரதன்

அவர்களின்

நினைவாக ...

நன்றி

க. பஞ்சாந்கம்

(காஞ்சி மாழனிவர் பட்டமேற்படிப்பு மையம் - புதுவை)

வீ. தனபாலசிங்கம்

(தினக்குரல் - கொழும்பு)

இ. பாரதி

(தினக்குரல் - கொழும்பு)

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

(தினக்குரல் - கொழும்பு)

சி. மகேந்திரன்

(தாமரை - சென்னை)

பாவைச்சந்திரன்

(புதிய பார்வை - சென்னை)

அறிமுகம்

என்னதான் பேச்சுக்கு முதன்மை கொடுக்கும் மரபார்ந்த பார்வையைக் கட்டுடைத்து எழுத்துக்கு முதலிடம் தந்து தெரிதா (Jacques Derrida) வாதாடினாலும், பேசும்போது வெளிப்படும் அந்த நிகழ்கணத்தின் அதிர்வும் நிகழ்த்திக்காட்டும் நாடகப்பாங்கும் அந்த அளவிற்கு எழுத்தில் நெருப்பான வெளிப்பாடு கொள்வதில்லை என்பது ஓர் உண்மையாக நீடிப்பதாகவே படுகிறது. அதனால்தான் “வாக்கில் இருக்கிறது வங்காளம்”, “மதுரைக்கு வழி வாயில்” - முதலிய அழகான பழமொழிகள் உருவாகியிருக்கின்றனபோலும். நன்பர் பொ. ஜங்கரநேசன் எடுத்துச் சாளரம் பதிப்பித்துள்ள இந்தப் பத்தொன்பது நேர்காணல்களையும் படித்து முடித்த நேரத்தில் எனக்குள் திரண்டு வரும் மேற்குறித்த எண்ணங்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. அந்த அளவிற்கு இந்த நேர்காணல்கள் - நேர்காணல் வடிவத்திற்கே ஆண்மாவாக விளங்கும் நெருக்கடியான தளத்தை உருவாக்கி அதன்மேல் பேச்சினை நிகழ்த்திக் காட்டுதல் என்கிற அற்புதமான முறையியலோடு அமைந்துள்ளன.

பொதுவாகவே மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, எந்த ஒரு உயிரும் கூட நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்படும்போதுதான் பன்மடங்கு ஊற்றெடுக்கிற வெளிப்பாடுகளாகப் பரிணமிக்கின்றன. நேர்காணல் எனக்கிற இந்த மொழியாடல் வடிவம், நேரடியாக ஒருவரின் உள்மனதைக் கையால் தொட்டு வெளியே கொட்டிவிடக்கூடிய வாய்ப்புகளை வாரி வழங்கும் ஒரு வடிவமாகும். இந்த வடிவத்தின் இந்தத் தள்மையைப் பொ. ஜங்கரநேசன் மிகச் செம்மையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளார் என்பதைப் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். கலாநிதி சி. மெளன்குரு தொடங்கி ஞானரதன் வரையிலான எட்டு ஈழ எழுத்தாளர்களையும், பாரதிராஜா தொடங்கி இன்குலாப் வரையிலான பதினொரு தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களையும் தனது நேர்காணலுக்குள் நிறுத்தி, மென்மையாகவும் மேன்மையான முறையிலும் அவர்களின் உலகத்திற்குள் நுழைந்து அழகான உரையாடலை நிகழ்த்திக்காட்டியுள்ளார். கொழும்பில் இருந்து வெளியாகும் ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகையிலும், தமிழகத்தின் ‘புதிய பார்வை’, ‘தாமரை’ ஆகிய இதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ள இந்த நேர்காணல்களில், 1998 தொடங்கி 2005 வரையிலான ஏழு ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்விலும் இந்தியத்

தமிழர்கள் வாழ்விலும் நிகழ்ந்த இன்றியமையாத சொல்லாடல்கள் பலவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கூத்து, நாடகம், கவிதை, புனைக்கதை, திரைப்படம், ஓவியம், இலக்கியவரலாறு, திறனாய்வு, அறிவியல் கலைச்சொல்லாக்கம், ஈழப்போராட்டம், புலம்பெயர் இலக்கியம், தலித்தியம், பெண்ணியம், மார்க்கியம் முதலியவை குறித்த நுட்பமான உரையாடல்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு இருக்கின்றன. இவைகளின் அடிநாதமாக கூடவே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒன்று, இலக்கியக்கலை உட்பட எந்தவொரு கலையும் பூர்ச்சிகர அமைப்பின் ஊடாக இயங்க நேரும்போது அந்த அமைப்பின் மூலம் அவை மேலும்மேலும் புதுமையாக வளம் பெறுகின்றனவே ஓழிய, வறுமையற்றுத் தாழ்ந்து போவதில்லை என்ற சொல்லாடலைக் கட்டமைக்கிற முயற்சிதான். இந்த முயற்சிக்கேற்ப நேர்காணலுக்குள்ளானவர்கள் பேசவைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, அமைப்பியல், கட்டவிழித்தல் ஆகிய திறனாய்வு நெறிமுறைகள் குறித்துச் சரியான புரிதல் இல்லாமல் கருத்துரைத்திருக்கும் சஜாதா கூட, “எந்த நாட்டில் போராட்டம் இருக்கிறதோ அங்கிருந்துதான் சிறந்த படைப்புகள் வரலாம்” எனச் சொல்லவைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இத்தகைய இடங்களில் நேர்காணல் வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகிறவர்கள் எத்தகைய திறமைசாலி களாகவும் பன்முகப்பட அறிவு வளம் மிக்கவர்களாகவும் விளங்க வேண்டும் என்பதற்குச் சான்றாக நிற்கிறார் ஆசிரியர். அதே நேரத்தில் ஈழ எழுத்தாளர்களிடம் எடுத்துக்கொள்கிற உரிமையைத் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களிடம் எடுத்துக்கொள்ளத் தயங்கி உள்ளார் என்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

�ழ எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்கள் மூலம் ஈழப்போராட்டத்தின் இன்றியமையாமையையும், அதன் விளைவுகளையும் குறித்துப் பெரிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுளர வழங்கிவிட முடியாத பல தகவல்களை வாசகன் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. உரையாடலின் ஊடே உன்னதங்களுக்குள் எளிமையாகப் பயணம் செய்யும் அற்புதமான ஒரு வழியை இந்த நூல் திறந்து விட்டிருக்கிறது. இதன் வாசகர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள் நூலாசிரியரைப் பாராட்டுகிறேன்.

காசி இல்லம்,
25, 20வது தெரு.
ஒளவை நகர்,
புதுச்சேரி-8.

பெருகும் அன்புடன்,
பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம்

பேசுமுகம்

ஊடக வெளிகளில் நேர்காணல் அல்லது செவ்வி எனப்படும் தொடர்பாடல் வடிவம் வகித்துவரும் பங்கு காத்திர மானது. அது சமூகத்தின் சகல தரப்பினரில் இருந்தும், பல்வேறு தளங்களில் வேர்விட்டு நிமிருகின்ற ஆளுமைகளின் முகங்களைத் தேடித் தேடி வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது. அவர்களது அனுபவங்களை, நிபுணத்துவங்களை, கருத்துருவங்களை அவர்களின் மூலமே அடுத்தவர்களுக்குச் சொல்ல வைக்கிறது. இங்கு, தொடர்பாடல் பேச்சு மொழியில் அமைவதால் எழுத்து மொழி வியாசங்களை விடவும் வெசுக்காத இலகுவில் பற்றிக் கொள்கிறது. காண்பிய ஊடகங்களில் பேச்சு மொழியுடன் உடல் மொழியும் சேர்ந்துகொள்ள, நேர்காணல் இன்னும் உக்கிரமாகவே தொடர்பாடுகிறது.

பொதுப்பத்திக்கு மிகவும் அணித்தான உரையாடல் வடிவம் என்பதனால் மட்டும் நேர்காணல்கள் சிறப்புப் பெறவில்லை. தொடர்பாடவின் இன்னுமொரு வடிவமான கட்டுரைகள் கட்டுரையாளரின் எழுத்து மொழிப்புலமைக்கு ஏற்ப, அவரது கருத்து நோக்குக்கு ஏற்ப கட்டமைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் ஆளுமைகளின் முகங்கள் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்காமல் போகவும் கூடும். ஆனால் நேர்காணல் என்னும் சொல்லாடல் போதாமைக்கான அல்லது ஒளிவு மறைவுக்கான சாத்தியங்களை அதிகம் வழங்குவதில்லை. ஒரு துண்டில் போல செவ்வி தருநின் வார்த்தைகளுக்குள் இறங்கி, அவர் மன அடுக்குகளில் பதுங்கி இருப்பனவற்றை அவரை அறியாமலே வெளிக்கொணர்ந்து விடுகிறது. இப்படி ஓட்டணைக்கான அவகாசம் இன்றி நிர்வாணமாக வந்துவிழும் வார்த்தைகளில்தாம் நேர்காணல் பிரகாசம் பெறுகிறது.

நேர்காணல்கள் அவற்றுக்கே உரித்தான இந்த வெளிப் படைத்தன்மையை எட்டுவதற்கு செவ்வி காணபவரின் அறிவும் - அனுபவமும் இன்றியமையாதவை. இதற்காக ஆழந்த ஈடுபாட் டோடும், காலத்தின் ஸ்பரிசத்தோடும், ஊடக வெளிக்குரிய அழகிய வோடும், உள்ளியலாளர் ஒருவருக்குரிய அணுகுமுறையோடும் தன்னைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. தவறின் செவ்வி அளிப்பவரின் மனதுறைகளைத் திறக்க முடியாமல் நேர்காணல் தோற்றுப் போக நேரும்.

இந்தத் தோல்வி என்பது வெறுமனே தனிமனித அனுபவங்களை, தகவல்களைச் சிரியர்ப் பதிவு செய்வதில் ஏற்படும் தோல்வி மாத்திரமன்று. செவ்வி ஆளுமை முன்னிறுத்தும் கருத்துருவாக்க அரசியலை முகங்கொள்ளுவதில் ஏற்படும் பின்னடைவும் ஆகும்.

இன்றைய உலகும் கருத்துகளால் ஆளப்படுவது இராணுவம், காவல்துறை, சட்டங்கள் போன்ற பொதீகப் பலங்களைவிடவும், அதிகாரம் கருத்துருவாக்கத்தின் மூலமே தன்னைப் பெரிதும் தக்கவைக்க முயலுகிறது. வெளிப்படையான அரசியலினுடாக மட்டுமன்றி அறிவியல், ஊடகவியல், ஆண்மீகம், கலை, இலக்கியம், சூழலியம் என்று சமூகம் ஊடாவு கொள்ளும் எல்லாவற்றி னுடாகவும் நாகூக்கான திட்டமிடலுடன் இதைச் செய்து வருகிறது. கருத்து சிரியா-தவரா, நியாயமா-அநியாயமா என்பதால் அல்லாமல் அதன் ஆயுள், அதனை வாய்மொழியும் ஆளுமைகளினால் நீடிக்கவும் செய்யப்படுகிறது.

செவ்வி காண்பவரின் பிடிநமுவும் நேர்காணல்கள் இந்தக் கைங்கரியத்தைச் செவ்வனே செய்து கொடுக்கும். இங்கு, நேர்காணல்கள் செவ்வி அளிக்கும் பிரபலத்தின் பிம்பத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கி காட்டும் மாயக் கண்ணாடியாகவும், அவரது கருத்தாதிக்க அரசியலின் பிரச்சார வாகனமாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

நேர்காணல்கள் பற்றிய இந்தப் புரிதல்களுடனேயே நான் உரையாடல்களை நிகழ்த்திச் செல்ல விழைகின்றேன். இந்தப் பயணத்தில் செவ்வி அளிப்பவரின் அகத்தைத் தூண்டி தன்னென்முச்சியாக இயங்கச் செய்வதில் எனக்கும் சில சவால்கள் உள்ளன. அடிப்படையில் நான் ஒரு அறிவியல் பட்டதாரி; தாவரவியலில் முதுவிஞர்னானமானி. பட்டப் பின்படிப்பாக இதழியலும் பொதுசனத் தொடர்பாடலும் தேர்ந்திருக்கிறேன். எனது கல்விச் சூழலும், நான் பயின்ற 400 ஏக்கர் பரப்பளவிலான சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியின் காட்டுச் சூழலும் என்னை இன்றும் இயற்கையின் பின்னாலேயே அதிக நேரம் அவைய வைத்திருக்கிறது. கலை - இலக்கியப் பரப்பிலும், தீவிரமான வசகண் என்பதற்கும் அப்பால் என்னிடம் வேறு சங்கதிகள் எதுவும் இல்லை. மட்டுப்படுத்திய இந்தளவேயான தகைமைகளுடன், ஒரு ஊடக வியலாளராகப் பல்துறை ஆளுமைகளையும் கையாளுவது என்பது கடினமான ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இருந்தும், நான் மேற்கொள்ளும் நேர்காணல்கள் பிரசரமாகும் தருணத்தில், அவற்றுக்குக் கிடைக்கும் எதிர்வினைகள் என்னை அடுத்த சந்திப்பு ஒன்றுக்கு மீலாவும் தயார் செய்ய வைக்கின்றன.

இதுவரையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அநேக ஆளுமைகளின் சந்திப்புக்களைப் பல்வேறு புத்திரிகைகளில் புதிலு செய்திருக்கிறேன். இவற்றைத் தொகுப்பாக்கும் எண்ணாம் எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. சுற்றுச்சூழல் தொடர்பாக நான் எழுதிவரும் கட்டுரைகளை 'விடுதலைச் சூழலியல்' என்னும் பெயரில் நூலாக்கும் விருப்பே இருந்தது. ஊடகவியலில், ஒரு சூழல் இதழியலாளனாகவே அதிகம் பயன்படவும், அடையாளப்படவும் ஆசைப்படுகின்றேன். ஆனால், கவிஞர் வைகறை அவர்களின் விருப்பத்தினதும், முயற்சியினதும் பயனாக, அவரது வெளியீடாக 'வேர் முகங்கள்' முந்திக் கொண்டது. இதில் எனது நேர்காணல் களின் சேமிப்பிலிருந்து தமிழகத்தையும், ஈழத்தையும் சேர்ந்த பத்தொன்பது ஆளுமைகள் இடம் பெற்றுள்ளனர். என்பார்வையில் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமானவர்கள். தங்கள் பிராந்தியங்களை அனுபவச் செழுமையாலும், கருத்துச்செறிவாலும் விஸ்தரித்து வருபவர்கள்.

காலச் சூழலின் பொருத்தம் கருதி வெவ்வேறு காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்நேர்காணல்கள், இப்போதும் அதே காலப்பொருத்தத்துடன் உரையாடிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

'செல்வமாணிக்கம்',
பதிலுகாரர் ஒழுங்கை,
திருநெல்வேலி கிழக்கு,
யாழ்ப்பாணம்,
ஸமீம்.

ayngaranesan_59@yahoo.com

அன்டுண்,
பொ. ஜங்கரநேசன்

வேர் முகங்கள்

- 13 கலாநிதி சி. மெளனகுரு
- 22 கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
- 31 பாரதிராஜா
- 41 சுஜாதா
- 50 டிராட்ஸ்கி மருது
- 61 சா. கந்தசாமி
- 74 மணவை முஸ்தபா
- 86 செங்கை ஆழியான்
- 98 தி.ச. சதாசிவம்
- 107 த. ஜெயகாந்தன்
- 123 அறிவுமதி
- 133 டி. தில்ப்குமார்
- 144 ச. வில்வரத்தினம்
- 155 பாரதிபுத்திரன்
- 167 புதுவை இரத்தினதுரை
- 182 கலாநிதி பரமு. புஸ்பரட்னைம்
- 196 இ. பத்மநாபஜயர்
- 217 ஞானரதன்
- 235 இன்குலாப்

சி. மெளனகுரு

ஈழத்தில் கூத்துக்கலையை வளர்த்தவரும், அந்தக் கூத்துக்கலையினாலேயே வளர்ந்தவருமான எவ்ரேனும் உண்டென்றால் அநேகமாக அவர் கலாநிதி சி. மெளனகுரு அவர்கள்தான்.

'கூத்தாடுவதும் நெளிப்பதும் ஆத்தாதவன் செயல்' என்று காலங்காலமாக இருந்து வந்த கருத்து நிலையை மாற்றி இன்று ஈழத்தில் நாடகக் கலைக்குக் கெளரவமான ஒரு புலமைசார் அந்தஸ்தைத் தேடிக் கொடுத்தவர்களில் சி. மெளனகுரு குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர்.

பாரம்பரிய கலைவடிவங்களைப் பேணிவரும் மட்டக்களப்பில் பிறந்த மெளனகுரு அவர்கள் இன்று அதே மாவட்டத்தில் உள்ள கிழக்கு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நூண் கலைத்துறைப் பிரிவுக்கு தலைவர். இவரது உயர்ச்சிக்கு காரணமே இவர் கூத்துக் கலையில் காட்டிய ஈடுபாடுதான்.

மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்களை ஆய்வுக் கருப்பொருளாக கொண்டு தன்னுடைய 'கலாநிதி'ப் பட்டத்தைப் பெற்ற இவர் நாடகங்களை இயக்கி நடிப்பதுடன் பல நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார். 'எழுத்து தமிழ் நாடக அரங்கு', 'பழையதும் புதியதும்', 'தப்பி வந்த தாடி ஆடு' என்னும் இவரது மூன்று நூல்களுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் விருது கிடைத்திருக்கிறது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் அழைப்பின் பேரில் சென்னை வந்திருக்கும் மெளனகுரு அவர்களை, அவர் தங்கியிருந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் விருந்தினர் விடுதியில் சந்தித்த போது, கோடையின் தகிப்பையும் மீறி மரீனாவின் கடல் கொண்டு வந்து சேர்த்த சில்லெண்ற காற்றும், இந்த மட்டக்களப்பு வாவி மகனின் ஆட்டம் பற்றிய கணீரெண்ற பேச்சும் சேர்ந்து உண்மையிலேயே ஒரு சுகானுபவமாக இருந்தது. அதிலிருந்து சில பகுதிகள்:

● ஈழத்துக்குரிய கூத்து மரபாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

ஸமுத்தில் யாழிப்பாணம், மன்னார் மூல்லைத்தீவு, சிலாபம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலே கூத்துகள் ஆடப்பட்டன. இன்றும் ஆடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரதேசபாணி வேறுபாடுகள் ஆடப்படும் முறையில் இருந்தாலும் ஒட்டுமொத்தமாய் பார்க்கின்றபொழுது ஏதோ ஒரு அடித்தளம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. அந்த வீரியம் மிக்க அடித்தளத்தின் எச்ச சொச்சங்களை இன்று ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள மட்டக்களப்பில் ஆடப்படும் கூத்துகளிலேதான் காண முடிகிறது. இங்கு தென்மோடி, வடமோடி என்ற இருபாணியில் அமைந்த கூத்துகள் ஆடப்படுகின்றன. கூத்தரங்கம், தூளக்கட்டுகள், ஜுகிக்கோர் வைகள் என்பன மட்டக்களப்புக் கூத்துமரபில் வளமாகக் காணப்படுகிறது. இதனாலேயே ஈழத்தில் 60களில் தமிழர் நாடக மரபை மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்ட பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மட்டக்களப்பு கூத்துமரபையே ஈழத்துக்குரிய கூத்துமரபாக முன்வைத்து தமிழர் நாடக மரபு என்ற தமது பெரும் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

● நாடகத்திற்கும் கூத்திற்கும் இடையேயுள்ள பிரதான வேறுபாடு என்ன?

இன்று உலகம் அறிந்த பண்பில் நாடகம் என்பது மனிதனை அவனது மோதுகை நிலையில் வைத்துப் பார்ப்பதாகும். உலகின் தலைசிறந்த நாடகங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் முக்கிய கதாபாத்திரங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் முகங்கொடுக்க முடியாத அல்லது முகம் கொடுக்க கஷ்டப்படுகிற ஒரு பிரச்சினையை, ஒருபோராட்டத்தை சித்திரிக்கின்றன.

இங்கு பாத்திர வார்ப்பு, பாத்திர முரண், உணர்ச்சிச் சமீப்பு முக்கியமாகின்றன. கூத்திலே இந்த அம்சங்கள் வெகு அழுத்தமாய் இல்லை. கூத்து ஒரு Narrative theatre. அதாவது எடுத்து உரைக்கின்ற ஒரு எடுத்துரை அரங்கு. இதில் ஆடல் பாடல் முக்கியம். இங்கு இருவரோ அன்றிப் பலரோ ஆடல் பாடல்மூலம் கதையை நகர்த்துவார்கள். இறைவன் அருளால் எல்லாம் நலம் வரும் என்ற நம்பிக்கையினால் மனித முயற்சிக்குப் பெரும் இடத்தை நமது பாரம்பரியம் தரவில்லை. அதனாலேயே கூத்தில் துன்பியலுக்கு இடமில்லாது போய்விட்டது. இங்கு தெரிந்த ஒன்றையே மக்கள் மீண்டும் மீண்டும் பார்வையிடுகின்றனர்.

● ஈழத்தில் சமீபகாலமாக ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களை ஈழத்து நாடகங்கள் சரியாக உள்வாங்கியுள்ளனவா?

முரண்பாடுகளே மாற்றங்களைக் கொண்டு வருகின்றன. முரணே நாடகத்தின் உயிரான மையினால் மாற்றங்களை உள்வாங்குதல், பிரதிபலித்தல் என்பன இயல்பாக நாடகத்தில் வந்து விடும். ஈழத்தில் தமிழர் நாடகங்கள் தமிழர் மத்தியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை 1940களிலிருந்தே வெளிப்படுத்தக் கொடங்கி விட்டன. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை இதன் முன்னோடி. ஜரோப்பிய வாழ்வு நேரி தமிழர் வாழ்வை மாற்றியமையை அங்கதச் சுவையுடன் அவர் நாடகங்கள் விவரித்தன. அடக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களைத் தமிழ்ச் சமூகம் சந்தித்தபோதும் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சாதி அடக்குமுறை, பெண் அடக்குமுறை, பிழையான கல்வித் திட்டத்தினால் மாணவர் அடக்குமுறை, இன அடக்குமுறை என்று இவை எல்லாவற்றையும் பேசுகின்ற, விமர்சிக்கின்ற, மக்களைச் செயலுக்கு ஊக்குவிக்கின்ற நாடகங்கள் ஈழத்தில் சிறப்பாக உருவாகியுள்ளன.

அண்மைக்காலத்தில் ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களை விட தமிழர் பிரச்சினைகளை நாடகங்கள்தான் பெரிதாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றன. ஏனைய இலக்கிய வடிவங்கள் தணிக்கை விதிகளுக்கு கட்டுப்பட வேண்டி வந்தபோது நாடகம் அதற்குரிய நிகழ்த்துகை முறையையினால் அதனை மீறிச் செயற்பட்டது. இதனால் யாழ்ப் பாணத்தில் அது ஒரு வன்மை மிக்க சாதனமாகவும் செயற்பட்டது. மாற்றங்கள் பலவற்றைச் சரியாகப் பதிவு செய்தும் உள்ளது.

- சமுத்து நாடக அரங்கில் உங்களைத்தவிர குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய மற்றவர்களின் பெயர்கள்...

கிராமப்புறங்களில் பெயர் புகழுக்காக அல்லாமல் ஈடுபாடு காரணமாக கூத்துகளையும் நாடகங்களையும் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் பெயர் தெரியாத அந்தக் கலைஞர்கள் தான் முதலில் மிகப் பிரதானமானவர்கள். அதற்குப் பின்னர் நவீன நாடகத்துறையில் மறைந்த கலைஞர் ஹமீட், நா. சுந்தரவிங்கம், தூசீசியஸ், பாலேந்திரா, இளைய பத்மநாதன், மாத்தனை கார்த்திகேசு, குழந்தை சண்முகவிங்கம், சிதம்பரநாதன், சசிதரன், விஜிதசிங், பாலசுகுமார், அ. ஜெயசங்கர், தவராஜா எனப்பலர். இவை ஒவ்வொரு போக்கினைப் பிரதிநிதித் துவப்படுத்தும் பெயர்கள். விடுபட்ட பெயர்கள் ஆகிகம்.

- தமிழகத்து நாடக அரங்கு பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

தமிழகத்து நாடகங்களை அதிகாவில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பார்க்காமல் அபிப்பிராயம் கூறுவது தவறு. எனினும் கிடைத்த தகவல்களினால் உருவான என் மனப்பதிவைக் கூறமுடியும். தமிழகத்தின் பிரபலமான நாடகங்கள் சபா நாடகங்கள் என அறிகிறேன். இவற்றின் அமைப்பையும் அளிக்கை மறைகளையும் அறியும்போது அவற்றை நாடகம் என்று ஏற்க முடியாததாயே உள்ளது. எப்படியாயினும் மக்களை மகிழ்வித்தல் என்ற ஒன்றே இவற்றின் பிரதான நோக்கம் போல தெரிகிறது.

நவீன நாடகங்களுக்கு ப. தல்சர்க்காரின் வருகை அத்திரவாரம் இட்டாலும் வீதி நாடகம் மாத்திரமே நாடகம் என்ற தவறான கருத்தினையும் இங்கு ஏற்படுத்திவிட்டது.

பாரம்பரியத்திலிருந்து நவீன நாடகங்களை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட கூத்துப்பட்டறை, நிஜநாடக இயக்கம், பல்கலை அரங்கம், பரீக்ஷா என்பன மிகுந்த பாராட்டுக்குரியன. ஆனால் 80களின் பிற்பகுதியிலிருந்து 90களின் முற்பகுதிவரை தீவிரமாக செயற்பட்டு வந்த இந்த நாடக இயக்கங்கள் இன்று சோர்ந்து போய்விட்டன போல் தெரிகிறது. கூத்துப்பட்டறை மாத்திரமே தொடர்ந்து இயங்குகிறது.

தூர் அதிர்ஷ்டவசமாக சடங்குகளில் இருந்து நாடகத்தைத் தேடி அராய்ந்து வருகிற ஒரு ஆய்வு முறை இங்கு தொடங்கவில்லை என்றுதான் சொல்லலாம்.

- நவீன நாடகங்கள் என்னும் பெயரில் புரியாத நாடகங்களைப் போட்டு மக்களை நாடகங்களிலிருந்து அந்நியப்படுத்துகிற

முயற்சியே நடைபெற்று வருகிறது என்ற பரவலான குற்றச் சாட்டு புதியபாணி நாடகக்காரர்களுக்கு முன்னால் வைக்கப் படுகிறதே?

இந்தக் குற்றச்சாட்டு எங்களுக்குப் பொருந்தாது. தமிழகத்துக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். இங்கு நவீன நாடகங்கள் என்று வருகின்றபோது மேற்கு நாட்டு நாடக வடிவங்களை அப்படியே உள்வாங்கி மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டுப் போகின்ற தன்மையே இருக்கு.

ஆனால் எமது நாட்டு அனுபவங்கள் வேறாக இருக்கின்றன. உலகின் அத்தனை வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் உள்வாங்கி, அவற்றைத் தன்வயப்படுத்தி எங்கள் பிரச்சினைகளுக்கூடாக கொண்டு வரும் போது அது தமிழ் அரங்காக மாற்றமடைகிறதேயல்லாமல் அது ஒரு ஜேர்மன் அரங்காகவோ, பிரெஞ்சு அரங்காகவோ இல்லை. இதுதான் எங்களுடைய அரங்குக்குப் பலம். அங்கு நவீனமான சாத்திரமான நாடகங்கள்தான் மிகப்பிரபலமான நாடகங்களாகவும் இருக்கு மிகக் காத்திரமான மன்சுமந்த மேனியர் என்னும் நவீன நாடகத்தை மூன்று இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட யாழ்ப்பாண மக்கள் கண்டு களித்துள்ளனர்.

ஆற்றலும், ஆழ்ந்த புலமையும் உள்ள நாடக வல்லுநர்பலர் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள். மயிர் பிளக்கும் நாடக விவாதங்களைச் சற்றுக் குறைத்து பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடன் கூட்டு முயற்சியில் எடுத்தும் கொடுத்தும் ஈடுபட்டால் இங்கும் நிலமை மாறக் கூடும் என்றே கருதுகிறேன்.

• அடுத்த நூற்றாண்டின் தமிழ் நாடக அரங்கு எப்படி இருக்கும்?

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தன்னை எதிர்நோக்கும் சவாலைச் சந்தித்தே தமிழ் நாடகம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பூகோள மயமாதல் இன்று வளர்முக நாடுகளின் கலாச்சாரத்தை அச்சுறுத்தும் ஒரு பிரச்சினையாகும். சமூக வளர்ச்சி இன்று மனிதரைத் தனிமைப் படுத்திவிட்டது. இதனால் தமது அடையாளங்களை மனிதர் தேடு கின்றனர். தமிழரும் அதற்கு விதிவிலக்கில்லை. எது அடையாளம் என்பதுதான் பிரச்சினை.

நமது பாரம்பரியத்திலிருந்து சாதகமானதும் 21ஆம் நூற்றாண்டுச் சவாலை எதிர்கொள்ளக் கூடியதுமான அம்சங்களையும் தெரிந்தெடுத்து, உலக நாடக வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் உள்வாங்கி, மக்களை அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி வளர்க்கும் நவீன அரங்காக அது அமையும். இதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகளை ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் நான் காணுகின்றேன்.

- சினிமா, தொலைக்காட்சி, இணைய வலைப்பின்னல் என்று தொழில் நுட்பத்தினுடைய விசாலிப்பு நாடக அரங்கத்தை ஓரங்கட்டிவிடும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா?

என்னதான் வீடியோ போட்டாலும், சினிமா பார்த்தாலும் நேரடியாக ஒரு மனிதனோடு உறவாடுகிறபோது வருகிற உணர்வு இருக்கிறதே, அந்த இடைத்தாக்கத்தை அவை தரமாட்டாது. இவ்வளவு தொழில் நுட்ப வசதிகள் பெருகி விட்ட ஜப்பானில் எதற்கு மதிப்பு? இன்றைக்கும் காபுக்கி நாடகத்துக்குத்தானே மதிப்பு மேற்கு நாடுகளில் அதிக பணம் செலவழித்து நாடகம் பார்க்கப் போகிறார்கள், ஏன்? உயிருள்ள கலையாக அதைப் பார்க்கிறதுக்காக. இது ஜீவனுள்ள மனுஷனை ஜீவனுள்ள மனுஷன் பார்க்கிற கலை. ஆனபடியால் எல்லாக் கலையும் போனாலும் நாடக்கலை இருக்கும். மற்றையவை வளர்வது மாதிரி பாவனை காட்டலாம். ஆனால் அடி நாதத்துக்குரிய அடிநாதமாக இந்த இடைத்தாக்கம் - Interactions - இருக்கும் வரைக்கும் நாடகத்துக்கு அழிவேயில்லை.

- சமீபகாலமாக நாடகம் ஒரு உள்நோய் மருந்தாக, ஒரு சிகிச்சை முறையாகப் (Drama therapy) பயன்படுத்தப்படுகிறது இம்முறை ஈழத்தில் உண்டா?

�ழத்தில் தமிழர் எதிர்கொள்ளும் பல பிரச்சினைகள் அவர்களிற் சிலருக்கு உள்நோய்களைத் தந்துள்ளது. நாடகத்தை இதனைத் தீர்க்கப் பயன்படுத்தும் முறை அங்கு உண்டு. இரண்டு வகையில் இது செயற்படுத்தப்படுகிறது. ஒன்று நாடகப் பட்டறைகள் மூலம். மற்றுது நாடகங்கள் மூலம். நாடகங்கள் மூலம் நடத்தப்படுவதற்கு நல்ல உதாரணம் குழந்தை சண்முகவிங்கத்தின் அன்னையிட்ட தீ என்னும் நாடகம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவ மாணவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டு நடிக்கப்பட்ட இந்த நாடகம் நாடக விதிமுறைகளுக்கமைய உள்நோய் மருத்துவ நிபுணர்களின் ஆலோசனைகளுடன் எழுதப்பட்டது. பரவலான மக்களுக்கு உளச்சுக்கம் தந்த இந்த நாடகம் நூல்வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளது.

- இலங்கையின் அடுத்த இனக்குறைன் சிங்களவர்களுடைய நாடக அரங்கின் தரம் எப்படி இருக்கிறது?

பாரம்பரிய நாடகம் என்று வருகின்ற பொழுது சிங்களவர் களுடையதை விட எங்களுடையது வளமானவை. எங்களிடமிருந்து பெற்று தங்களுடைய பாரம்பரிய நாடகங்களை வளப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சிங்களக் கூத்துக்களை மீன்கண்டுபிடிப்புச் செய்து சிங்கள தேசிய நாடகமாக ஆக்குகின்ற முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த பேராசிரியர் சரச்சந்திர சிங்களக்

கூத்துகளினுடைய பலவிடயங்களைத் தான் தமிழ்க் கூத்திலிருந்தே பெற்றுக்கொண்டதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நவீன் நாடகங்கள் என்று வருகின்ற பொழுது அவர்கள் ஒரு காலத்தில் வளமாக இருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்துபெற்றுக் கொண்டு எங்களுடைய நவீன் நாடகங்களை வளப்படுத்தினோம். ஆனால் இப்போதைய நெருக்கடி காரணமாக நாங்கள் இன்னும் பலவடிகளைத் தூண்டி மேலே போய்விட்டோம். இன்னும் அவர்கள் மொழிபெய்ர்ப்பு நாடகங்கள், அதிகளவு பணம் செலவழிக்கிற நாடகங்கள் என்றாவில்தான் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- கூத்துகளை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்து அவற்றை நாடக மாக்கியதில் தமிழில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனையும் சிங்கள மொழியில் பேராசிரியர் சர்ச்சந்திரவையும் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். பல்கலைக்கழகங்களினால் வெளிக்கொணரப் பட்டமையால் கூத்துக்கு கிடைத்த ஸாதகமான அம்சாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

கூத்துகளை மீள் கண்டுபிடிப்பு செய்தது பேராசிரியர்கள் என்றமையாலும் அவற்றை அடியது அவர்களது மாணவர்கள் என்ற படியாலும்தான் இலங்கையில் நாடக அரங்குக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்கத் தொடங்கியது. இன்று பாடசாலையில் உயர் தரவகுப்பு களிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும், நாடகமும் அரங்கியலும் ஒரு பயில் நெறியாக, பாடமாக இருக்கிறதென்றால் அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இதுதான்.

- ஈழத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்வக்கூடிய அளவுக்குத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் வராவேயில்லையே?

ஸமூ தென் இந்திய சினிமாக்களின் மிகப்பெரும் சந்தையாக இருந்தமையும், ஈழத்துத் தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு ஸமூ தவிர்ந்த வேறு சந்தைகள் இன்மையும் இதற்கான முக்கிய காரணங்கள் என்று சொல்லலாம். பெருமளவு மூலதனத்தை வேண்டி நிற்கும் தொழிலானமையால் இதில் ஈடுபடப் பலர் தயக்கம் காட்டினர்.

இவற்றை மீறி எழுந்த செயற்பாடுகளும் முனையிலேயே கிள்ளாப் பட்டுவிட்டன. 1976இல் 'பொன்மணி' என்ற ஒரு தமிழ்ப்படத்தை புகழ்பெற்ற சிங்களத் திரைப்பட நெறியாளர் தர்மசேன பத்திராஜா நெறியாண்டார். நானும் அதில் நடித்திருந்தேன். பொன்மணியில் தொழில்நுட்பார்தியாக உள்ளார்ந்த சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும், மிகப் பிரபலமான தமிழக நடிகளின் படங்கள் அப்போது திட்ட மிட்டு திரையிடப்பட்டதால் ஒருவாரத்துக்குமேல் ஓடுமுடியாது போய் விட்டது. ஆனால் அங்கு தரமான சினிமா தயாரிப்பதற்கான திறன் உண்டு என்பதற்கான நம்பிக்கையை அண்மைக்கால முயற்சிகள்

தந்துள்ளன. போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மிகச்சிறப்பான குறும்படங்கள் அங்கு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. படம் தயாரிக்கும் திறமைகள் ஈழத்தில் உண்டு. அதற்கான குழந்தைகள் இல்லை.

இலங்கையில் சிங்கள சினிமா, தமிழ்நாட்டு சினிமாவை விட உலக கவனத்தை சர்க்கும் வகையில் பெருவளர்ச்சி பெற்றிருப்பதையும் காத்திரமான சிங்கள சினிமா அங்கு பிரதான ஒட்டம் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். தென் இந்திய சினிமா காட்டும் மாய உலகைக் காட்டாமல் அவை யதார்த்த உலகைக் காட்டுகின்றன. அதைப் பார்க்க மக்கள் தொகையும் அதிகம்.

பொன்மணி தமிழ் நாட்டில் திரைப்பட விழாவொன்றில் அப்போது திரையிடப்பட்டபோது இங்குள்ள ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை எழுதிய விமர்சனம் என்ன தெரியுமா? இது ஒரு மலையாள சிங்களீயம்.

- தென் இந்தியாவில், குறிப்பாக தமிழகத்திலும் ஆந்திராவிலும் திரைப்பட நடிகர்களைப் பூசிக்கும் தன்மையும், அவர்களுக்கூடாகவே உலகத்தைக் காணும் தன்மையும் முனைப்படைந் திருக்கிறது. இதை எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளலாம்?

அரசியல், நடை, உடை, பாவனை என்று இங்கு சகலத்தையும் நிர்ணயிக்கின்ற ஒரு அம்சமாக சினிமா மாறிப்போய்விட்டது. இது ஆரோக்கியமான அறிகுறி அல்ல.

- நீங்கள் மூன்று தடவை எழுத்திற்காக சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றிருக்கிறீர்கள். இந்தியாவில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்படும் முறை, பரிசுக்குரியவர்களைத் தெரிவு செய்யும் முறை பற்றியெல்லாம் அவ்வப்போது கடும்விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படும். இலங்கையில் இது எப்படி இருக்கிறது?

இலங்கையில் சாகித்திய மண்டலம் தேர்வுக்காக நூல்களை அனுப்பும்படி முதலில் விளம்பரப்படுத்தும். புத்தக வெளியீட்டாளர்கள், நூலாசிரியர்கள் அவற்றை அனுப்பி வைப்பர். அனுப்பி வைக்கப்படும் நூல்களே கணக்கில் எடுக்கப்படும். தரமான நூல்களுக்கு மாத்திரமே அங்கு சாகித்திய பரிசில்கள் வழங்கப்படுகின்றன என்று நான் கூறுமாட்டேன். ஆனால் தெரிவுகள் பற்றி பெரிய சர்ச்சைகள் அங்கு வரவில்லை ஈழத்தில் காத்திரமான எழுத்தாளர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் அங்கு சாகித்திய மண்டல பரிசுகள் பெற்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

- நாடக அரங்கில் உங்களுடைய புதிய முயற்சியாக என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

இப்போது 'வனவாசத்தின் பின்' என்னும் நாடகத்தை தயார் செய்து வைத்திருக்கிறேன். பார்சார்த்த முயற்சியாக நாறுபேர் பார்க்கிற ஒரு Closed theatre - நெருக்கமான அரங்கமாக இதனைப் போட எண்ணியுள்ளேன்.

'மகாபாரதத்தின் பின்' என்ற நாடகம் எழுதலாம் என்ற எண்ணமும் இருக்கிறது. யுத்தம் முடிந்தபின்னர் What Next? அடுத்தது என்ன? இது ஒரு பெரிய கேள்விதானே?

புதியபார்வை
1-15, 16-30, ஜூன் 1998

தொடர்பு முகவரி:

கலாநிதி சி. மெளனகுரு,
நுண்கலைத்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
புதியவீதி,
மட்டக்களப்பு,
ஸமூம்.

நா. சுப்பிரமணியன்

பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்களுக்கு அடுத்தபடியாகத் தமிழகத்தில் அறியப்பட்ட ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களில் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இவர் எழுதிய ‘இந்தியச் சிந்தனை மரபு’ என்ற நாலுக்கு ஈழத்தில் சாகித்திய மண்டல விருதும் தமிழகத்தில் தமிழக அரசினுடைய சான்றிதழும் கிடைத்திருக்கிறது. வேதகாலம்முதல் சமகாலம் வரையில் இந்தியாவில் சிந்தனை ஒட்டம் எவ்வாறு சென்றது என்பது பற்றிய ஒரு

முழுமையான பார்வையை வெளிப்படுத்தும் இந்த நூல் தமிழகத்தின் பல பல்கலைக்கழகங்களில் தத்துவம், தமிழ் இலக்கியம் பயில்கின்ற முது கலைப்பட்ட மாணவர்களுக்கு ஒரு துணைப்பாடநூலாக அங்கீரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

“தினமும் பாட்டும் கூத்துமாகவுமே விடியும் எனது சொந்த ஊரான மூல்லைத்தீவி மாவட்டத்திலுள்ள முள்ளியவளைக் கிராமம்தான் எனது இலக்கியத் தேடலுக்கான ஊற்றுக்கண்” என்று சொல்லும் இவர் பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, சண்முகதாஸ் போன்றவர்களின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் தனது இலக்கியம் பற்றிய பார்வையை விரிவாக வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார்.

தற்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றும் இவர் சமீபத்தில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற ஆய்வரங்கில் கலந்து கொள்வதற்காகச் சென்னை வந்திருந்தபோது சந்தித்ததிலிருந்து:

- விமர்சகர் என்ற ரீதியில் உங்களுடைய ‘இலக்கியக் கொள்கை’ என்ன?

இலக்கியத்தின் மிக அடிப்படையான கொள்கை ‘மனிதா பிமானம்’. சமகால எழுத்தாளர்கள் பற்றி விமர்சனம் செய்யும் பொழுது நான் கடுமையான விமர்சனமாக முன்வைப்பது, ‘நீ எழுத வேண்டாம். நீ முதலாவதாக மனிதனாக வாழ முயற்சி செய் என்பது தான். மனிதனாக வாழுதாக்கு முயற்சிக்கிற ஒருத்தன்தான் தன்னுடைய அடுத்த கட்டத்திலே இலக்கியம் படைப்பதற்குத் தகுதி உடையவன் ஆகின்றான்.

என்னுடைய மனைவிக்கு நான் ஒரு நல்ல கணவனாகவும், என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு நான் ஒரு நல்ல தந்தையாகவும், என்னுடைய சுற்றுத்தாருக்கு நான் ஒரு நல்ல பொதுமனிதனாகவும், ஒரு ஏழைக்கு உதவுகிற அன்புள்ளம் கொண்டவனாகவும் இல்லாமல் ஒரு படைப்பாளியாக இருக்க இயலாது. முழுமனித தன்மையினுடைய அடுத்த கட்ட பரிமாணம்தான் அவன் ஒரு படைப்பாளி என்பது. அப்போதுதான் அவன் தனது அனுபவங்களைச் சொல்லுகின்ற பொழுது சமுதாயத்துக்குப் பயன்படுகின்றான்.

- இலக்கியத்தினுடைய பயன்பாடாக நீங்கள் எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

ஓழுக்க நெறிகளை நேரடியாகவே போதிப்பது என்றிருந்த காலகட்டம் மாறி, இன்று படைப்பாளி தனது அனுபவங்களைத் தொற்றுவைக்கிற ஒரு ஊடகமாக இலக்கியம் இருக்கிறது. இந்த அனுபவங்கள் மூலம் உங்களுக்குள்ளேயே அந்த உணர்வு வந்து

நியாயப்பட்டு அடுத்த கட்டத்துக்குப் போறதுக்கு நீங்களாகவே சிந்திப்பியன். அந்த அனுமாவங்களுக்கூடாக உங்களை உணரவைப்பது தான் இலக்கியத்தின் மிக முக்கிய பயன்பாடு. இந்த நூற்றாண்டில் கனதியாகப் பேசப்படுகிற விடயம் இது.

- விஞ்ஞான தொழில் நுட்பங்களில் பெரும் மாற்றங்கள் எதிர்பார்க்கப்படும் அடுத்த நூற்றாண்டு, தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் என்ன மாறுதலை ஏற்படுத்தும்?

உணர்வைப் பரிமாற்றம் செய்கின்ற இந்த தொற்றுவைக்கும் முயற்சியிலே அந்தந்த நூற்றாண்டுகளில் உள்ள ஊடகங்களினதும் வாசகர்களினதும் தன்மைக்கு ஏற்ப காலந்தோறும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வந்திருக்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டில் இருந்து அடுத்த நூற்றாண்டுக்குப் போகும்போதும் பொதுச்சனத் தொடர்பு ஊடகங்கள் எவ்வளவு தூரத்துக்கு வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றனவோ அந்த வளர்ச்சியினுடைய அத்தனை அம்சங்களையும் இந்த இலக்கியம் உள்வாங்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இணைய வலைப் பின்னல் மூலமோ அல்லது வளர்ந்து வரக்கூடிய வேறுவகையான தொடர்பு சாதனங்கள் மூலமோ தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேச அளவில் பரந்த வாசகர் வட்டத்தை நோக்கிச் செல்லும் நிலை உருவாகி விடும்.

அடிப்படையில் இலக்கியம் உணர்வுகளைப் பரிமாறுதல் என்ற தன்மையில் இருந்து எந்த நூற்றாண்டிலையும் மாற்றுமுடியாது. ஆனால், சர்வதேச அளவுக்கு வாசகர் வட்டத்தின் எல்லை விஸ்தரிக்கப்படும் போது அந்த உணர்வுகளுக்குப் பின்புலமாக இருக்கக்கூடிய தத்துவார்த்த அடிப்படைகள், ஒழுக்கக் ரீதியான விடயங்கள் போன்றவற்றில் மாற்றம் ஏற்படும். உதாரணத்துக்கு தென் இந்தியாவில் எழுதுகிற கதை இணையத்தின் ஊடாக இந்தியா, இலங்கை என்ற வட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்டு தேசங்கள்கடந்து வாசிக்கப்படும். கற்பு, ஒழுக்கம், சாதிக் கட்டுப்பாடு என்பன இந்தியா, இலங்கைக்குட்பட்ட பிரச்சினைகள். இவற்றைச் கனடாவிலோ வான்கூவரிலோ பிரயோகிக்க முடியாது. அப்ப அந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றம் வரும். விரும்பியோ விரும்பாமலோ இவற்றையெல்லாம் இலக்கியம் உள்வாங்க வேண்டிவரும். ஒழுக்கம், அறம் என்று ஏற்கனவே நாங்கள் தீர்மானித்து வைத்திருக்கிற விதிகள் நெகிழ்த்து விடப்படும். இந்த மாற்றங்களையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க மனப்பக்குவத்தை வளர்த்துக் கொள்ள நாங்கள் தயாராக வேண்டும்.

- தற்போது தமிழகத்தின் இலக்கியப் போக்கு எப்படி இருக்கிறது. பாரதிக்குப்பிறகு கவிதையும் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு சிறுகதையும் மிகவும் காத்திரமான வளர்ச்சி பெற்றுவந்திருக்கிறது

என்பதில் ஜயமில்லை. சமூகத்தைப் பற்றி மிக நுட்பமாக தேடி, பார்த்து, நுழைந்து வெளியே கொண்டு வந்து காட்டுகிற அளவுக்கு ஒரு தீவிரமான பார்வை வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் இலக்கியம் ஒரு பக்கத்தில் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறதென்று சொன்னால் இன்னொரு பக்கத்தில் வணிகப் பத்திரிகைகளுக்கூடாக இலக்கியம் வியாபாரமாகிக் கொண்டு வருகிறதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆரம்பத்தில் வருகிற தரமான எழுத்தாளர்கள் பலபேர் சிறுபத்திரிகைகளுக்கூடாக வருகிறார்கள். நல்ல படைப்பாளியாக தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறார்கள். அடுத்த கட்டத்திலே வணிகப் பத்திரிகைகளுக்குத் தங்களை விற்றுவிடுகிறார்கள். பிரபல மான பல எழுத்தாளர்களின் வரலாறு இதுதான். இதைப் புரிந்து கொண்டுதான் நாங்கள் இலக்கியத்தை மதிக்கவேண்டி இருக்கிறது.

- வணிகப் பத்திரிகைகளில் எழுதுவதை பரந்த வாசகர் வட்டத்தை எட்டச் செய்யும் ஒரு இலக்கிய முயற்சியாகக் கருதவாமல்லவா?

உண்மை. இலட்சக்கணக்கான இதழ்கள் வருகிற பத்திரிகையில் ஒரு எழுத்தாளன் தன்னை அறிமுகப்படுத்துவது அடிப்படையில் ஒரு குற்றமல்ல. ஆனால், வர்த்தகப் பத்திரிகைகளுடன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபிறகு அவர் உண்மையாகவே தான் சிறு பத்திரிகையில் இருந்தபோது கடைப்பிடித்த அளவுக்கு அதே மனிதாபி மான அடிப்படையில்தான் எழுதுகிறாரா அல்லது எழுத்தை ஜனரஞ்சகத்தன்மைக்கு மாற்றிக் கொண்டு விடுகிறாரா என்பதைப் பொறுத்துத்தான் தீர்மானிக்கலாம். சிறுபத்திரிகையில் இருக்கும்போது எழுத்தாளனுக்கு ஒரு தர்மாவேசம் இருக்கிறது. வர்த்தகப் பத்திரிகை களில் தொடர்க்கதை எழுதத் தொடங்கினதுக்கு பிறகு ‘நீ இப்படி எழுதினால்தான் இப்படியானவர்கள் வாசிக்கிறார்கள்’ என்பது போன்ற நிறுவனத்தின் விருப்பு வெறுப்புகளுடன் தன்னை சமரசம் செய்து கொள்கிறான். பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் பலர் இன்றைக்கு நிறுவனங்களின் தும் பத்திரிகைகளின் தும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு ஓரளவுக்குத் தலையாட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியோடு தானும் சேர்ந்து வளர விரும்புகிறார்களேயல்லாமல் தனியாகத் தம்மை வளர்த்துக் கொள்ள விரும்புவது இல்லை.

- பொதுவாக ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு தங்கள் படைப்புகள் தமிழகப் படைப்புகளை விட ஒருபடி மேலானவை என்ற திமிரான மனப்பான்மை இருப்பதாக ஒரு குற்றச்சாட்டு இங்கு இருப்பது பற்றி?

�ழத்து இலக்கியம், தமிழகத்து இலக்கியம் என்று பிரித்துப் பார்ப்பதே தேவையில்லாதது. இலக்கியமா இல்லையா என்றுதான்

நாம் சொல்லப் போகிறோம். பிரதேசர்தியான காரணங்களினால் ஈழம் - தமிழகம் என்று பிரித்துப் பார்த்தால் ஈழத்து இலக்கியங்களில் குறிப்பாக கவிதை போன்ற துறைகளில் மஹாகவி கால கட்டத்தில் இருந்து இன்றைக்கு இருக்கிற புதுவை இரத்தினதுரை வரைக்கும் ஒரு தீவிரமான செழுமையான வளர்ச்சியிருப்பதாகவே நாங்கள் கருதுகிறோம். மஹாகவி, சேரன், வ.ஜி.ச. ஜெயபாலன், சோலைக்கிளி, வில்வரத்தினம், யேசுராசா, புதுவை இரத்தினதுரை போன்றவர்களின் படைப்பாற்றலை நாங்கள் கூட மதிக்கிறோம். இவர்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது தமிழகத்தில் அப்படியொரு கவிதைப் பாரம்பரியம் இருக்கிறது என்று உடனடியாகச் சொல்லிவிடமுடியாது. இது என்னுடைய கருத்து மட்டுமல்ல, தமிழகத்தில் இருக்கும் பல ஆய்வாளர்களுடைய கருத்தும் அதுதான்.

எனென்றால் கவிதை படைப்பதற்கு முன்பு, கவிதை படைப் பதற்கான உளத்துரண்டுதல் மிக அவசியம். ஈழத்தில் கவிதை படைப் பதற்குரிய சமூகப் போராட்ட உணர்வுப் பின்னணி இருந்தது. அங்கு கவிதை வாயால் வரவில்லை. அனுபவத்தால் வருகிறது.

- ஆனால் போர்க்கால இலக்கியம் ஈழத்தில் கவிதைக்குள் சொல்லப்பட்டது போல சிறுகதைகளுக்குள்ளே அல்லது நாவல்களுக்குள்ளே கொண்டு வரப்படவில்லையே?

எப்பொழுதும் இந்த மூன்று இலக்கியங்களுக்குள்ளும் கவிதை உடனடிப் பிரசவம் என்று சொல்லுவார்கள். எனவே ஒரு பிரச்சனை உடனே அந்தக் காலத்துக் கவிதையில்தான் வெளிவரமுடியும். சிறுகதை அந்தக் கவிதை அமைப்பினுடைய இன்னொரு வளர்ச்சிக் கட்டம். கவிதைதான் இன்னொரு செப்புமான வடிவத்தில் சிறுகதையாகிறது. நாவல் மிக நீண்டகாலகட்டத்தில்தான் வளர்ச்சி யடையும். போராட்டகால நாவல் என்பது போராட்ட காலத்தில் எழுவது அல்ல. போராட்டம் முடிந்து பல வருடங்களுக்குப் பிறகு எழலாம். ரஷ்யப் புரட்சி நிகழ்ந்து எவ்வளவோ ஆண்டுகளின் பின்னர்தான் ரஷ்யப் புரட்சி பற்றிய நாவல்கள் வந்தன.

�ழத்தில் சிறுகதை வளர்ச்சி ஒன்றும் பின்தங்கிப் போய்விட வில்லை. ரஞ்சுமார், சாந்தன், சட்டநாதன், சுதாராஜ் போன்ற இன்னும் சிலரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களின் கதைகள் கனதி யானவை. இவர்கள் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, சர்வதேச மட்டத்தில் கூட எடுத்துப் பேசப் படக்கூடியவர்கள். இன்னும் இருபது வருஷங்களுக்கு இவர்களைச் சொல்ல நான் தயார்.

�ழத்து இலக்கியம், ஈழத்து இலக்கியமாக மட்டும் இல்லாமல் புலம் பெயர்ந்த இலக்கியமாகவும் இருக்கிறது. ஒருவகையில் புலம்

பெயர்ந்த இலக்கியம் இலங்கைத் தமிழர்களின் இலக்கியமாய் இருக்கேயாழிய இந்தியத் தமிழர்களின் இலக்கியமாய் இல்லை.

- எமது படைப்பாளிகளிலுள்ள பொதுவான குறைபாடாக நீங்கள் எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

எமது படைப்பாளிகளிலுள்ள பிரதான குறைபாடு தம்மைத்தாமே புதுப்பித்துக் கொள்வதில்லை. ஒருபடைப்பைப் படைத்தீர்களோயானால் இன்னொன்றைப் படைப்பதற்கு முன்னால் வளர்ச்சி காணப்பட வேண்டும். வளர்ச்சியில்லாமல் இன்னொன்றைச் செய்யும்போது நகலெலுக்கிறது மாதிரி இருக்குமேயல்லாமல் அது புதிய படைப்பாக இருக்காது.

படைப்புகளை அளவிட இரண்டு வகையான அளவுகோல் வைத்திருக்கிறோம். ஒன்று Art. மற்றையது Craft. Art என்பது உணர்வோடு புதிது புதிதாக வருவது. சுவை புதிது, சொல்புதிது, பொருள் புதிதாய் வருவது. காலையில் கவிதை பாடும்போதுள்ள வளர்ச்சிக்கும் இரவில் கவிதை பாடும் போதுள்ள வளர்ச்சிக்கும் உள்ள வேறுபாடு Art இல் தெரியும்.

Craft என்பது பட்டறை வேலை செய்வது. ஏற்கனவே திட்டமிட்ட ஒரு அம்சத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது. இதில் சிந்தனைக்கு இடமில்லை. பத்மா சுப்பிரமணியம் ஆடினாலும் உங்கள் மகன் ஆடினாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட ராகத்துக்கு ஒரே மாதிரியே அபிநியம் பிடிப்பார்கள் இதில் தற்புதுமைத் தன்மை இருக்கிறதா? உண்மையில் இது Craft. ஆனால் இந்தியப் பாரம்பரியத்தில் இதுவும் Art ஆகவே கருதப்படுகிறது. இது ஒரு குறைபாடு, இந்தக் குறைபாடு எழுத்திலும் இருக்கிறது.

- பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கும், பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கும் தமிழக இலக்கியச் சூழலில் கிடைக்கும் முக்கியத்துவம் பற்றி...

நான் இதனை வரலாறு பூர்வமாக இப்படித்தான் பார்க்கின்றேன். தமிழகத்துக்கு வருகின்ற ஈழத்தவர்கள் நன்கு கற்றவர்களாகவும் விடயம் தெரிந்தவர்களாகவும் ஆழமாக சிந்திப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்ற கருத்தை நாவலர் போன்றவர்கள் தொடக்கி வைத்தார்கள். அதனுடைய 20ஆம் நூற்றாண்டின் பரிமாணம்தான் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும். 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அந்தக் காலகட்டத்துக்கு நாவலர் என்ன செய்தாரோ அதே விசயத்தைத்தான் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவர்கள் இருவரும் இங்கே வந்து செய்தார்கள்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் இடையில் உள்ள மரபிலும் பிரச்சினை இருக்கு. அங்கே தமிழில் சிறப்புப் பட்டம் பெறுகின்றவர்கள் கலாநிதிப் பட்டம் போன்ற உயர் ஆய்வுக்காக 75ஆம் ஆண்டு வரையும் வெளிநாடுகளுக்குப் போனார்கள். உயர்கல்வியென்பது மேல் நாடு களை ஒட்டியதாயும் ஒரு சர்வதேச மயப்பட்டதாயும் இலங்கையில் இருந்தது.

பேராசிரியர்கள் கலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் இங்கு வந்து சிறப்புப் பெற்றதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். இரண்டு பேரும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள். ஜோர்ஜ் தொம்சன் போன்ற அறிஞர்களிடத் தில் பாடம் கேட்டவர்கள். தன்னையே தான் விலகி நின்று பார்க்கின்ற மார்க்சியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆய்வுப் பார்வை இவர்கள் இருவருக்கும் தொம்சனாடாக வந்தது.

ஆனால் தமிழகத்துப் பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியராக இருக்கின்றவர்களில் மிகச்சிலருக்குத்தான் வெளிநாட்டுக்குப் போகிற வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அகத்தியலிங்கம், தெபொ. மீனாட்சி சந்தரணார், பொற்சோ போன்ற ஒருசிலரே வெளிநாட்டு அனுபவங்கள் பெற்றவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள். ஏனைய பெரும்பாலோர் பிஏ. எம்.ஏ., கலாநிதி பட்டங்களை உள்நாட்டிலேயே பெற்றுக் கொள்வதோடு, உள்நாட்டு ஆய்வு அனுபவங்களுடன் மட்டும் தம்மை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இங்கிருந்து வெளியே போனவர்களும் மொழியியலில் படிக்கப் போனவர்களே அல்லாமல் இலக்கியத்தில் பயிலவில்லை. இதனாலேயே பேராசிரியர்கள் கலாசபதிக்கும் சிவத்தம்பிக்கும் நிகராக தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, இலங்கையிலும் ஒருவரும் இன்னமும் உருவாகவில்லை.

● தலித் இலக்கியம் பற்றிய உங்களுடைய பார்வை என்ன?

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் தன்னுடைய எந்தப் பிரச்சினை எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது தலித் இலக்கியம் என்றொரு பிரிவை கட்டமைப்பு செய்து அதற்குள்ளே அவன் தகவல்களைத் திரட்டிப் பார்க்கிறான்.

இதுபோலத்தான் பெண்ணிய இலக்கியம், கரிசல்காட்டு இலக்கியம், மட்டக்களப்பு இலக்கியம், யாழ்ப்பாண இலக்கியம் என்றெல்லாம் பல பிரிவுகள் இலக்கியத்தில் வந்துள்ளன. இந்தப் பிரிவுகள் என்பது உண்மையான அடிப்படையில் உள்ள பிரிவுகள் அல்ல. அதை அதை தாங்கள் கவைப்பதற்கு விரும்பியவர்கள், அதனுடாக தங்களை இனங்காண விரும்பியவர்கள் தாங்களே அமைத்துக் கொண்ட ஒருபிரிவுதான்.

உண்மையாக இலக்கியத்தைச் சுவைப்பவனுக்குஅது தலித் தீவிரம் என்ற பார்வையோ, பெண்ணிய இலக்கியம் என்ற பார்வையோ, பிரதேச இலக்கியம் என்ற பார்வையோ இல்லை. அது இலக்கியமா இல்லையா என்பதுதான் அவன் முன்னள் கேள்வியாக இருக்கும்.

- தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் இத்தகைய பிரிவுகள் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தாதா?

இதைப்பேசுகிறவர்கள் தம்முடைய இனம் அல்லது வர்க்கத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதற்கென்ற அளவிலே மட்டும் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பேசினால் ஒட்டு மொத்தமான வளர்ச்சியை இவை பாதிக்காது. அப்படி இல்லாமல் அது தலித்தினுடைய பிரச்சினைகளைக் காட்டுகிறது, மலையகத்திலுள்ள பிரச்சினைகளைக் காட்டுகிறது என்ற காரணங்களைக் காட்டி அதற்காகவே அவற்றை ஒருவர் தூக்கிப் பிடிக்கத் தொடங்கினால் பாதிப்பு ஏற்படத்தான் செய்யும்.

- பின் நவீனத்துவம் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

உரைகளும் வியாக்கியானங்களும் மூலத்தை எங்களுக்குக் காட்டவில்லை. மூலம் இருந்த சுவட்டை மட்டும்தான் காட்டுகிறது. இதுதான் பின் நவீனத்தினுடைய இன்றைய சுருத்து. இங்கு வாசிப்பவனுக்குத் தக்கவகையிலே மூலத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

வாசிப்பவனுடைய அனுபவத்துக்கு ஏற்ப பொருள் மாறும். இது ஒருவகையில் ஆய்வாதியாக ஆழமானதாகவும் நூட்பமானதாகவும் பொருத்தமானதாகவும்கூட இருக்கு. இங்கு வாசிப்பவனுக்கேற்ப பொருள் வேறுபடுவது சிந்தனை வளர்ச்சியைக் காட்டுவதால் வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சம்.

ஆனால், பின்நவீனத்துவம் சார்பான் ‘மையம் அழித்தல்’ கருத்துகள் பிரச்சினையாகவே உள்ளன. இதன்படி வரலாற்றை ஒருபாடமாக எடுத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஒரு முறையிலை பின்பற்றத் தேவையில்லை. அறமா? ஒழுக்கமா? அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. இவையெல்லாம் நீங்கள் உங்களுக்காகவே போட்டுக் கொண்டவை. சிறைச்சாலை மட்டுமல்ல, சமுதாயத்திலுள்ள ஒழுக்க நீதிகளே சிறைச்சாலைதான். இந்த சிந்தனையில் ஓரளவு உண்மையும் கூட இருக்கலாம்.

ஆனால் இவையெல்லாம் இல்லையென்றால், இவையெல்லா வற்றையும் பின் நவீனத்துவ கண்ணோட்டம் உடைத்து உடைத்து கட்டவிப்பு செய்து கொண்டு போனால் கடைசியில் அது சீரமிலு வாதமாகவே மாறும்.

- பேராசிரியராக இருப்பதால் ஒரு கேள்வி. பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பாடமாகத் தெரிவு செய்வவர்களின் தரம் தாழ்ந்ததாகவே இருக்கிறது. இலக்கியக் கல்வியை ஆரோக்கியமாக இவர்களினுடாக நகர்த்திச் செல்லக் கூடியதாயிருக்கிறதா?

நிச்சயமாக பாதிப்புத்தான். வேறு துறைகளுக்கு அனுமதி கிடைக்காத மாணவர்களே தமிழ் இலக்கியத்தைக் கடைசிக் கட்டமாக படிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் இந்த மாணவர்களுக்குள்ளிருந்தும் சில திறமையானவர்கள் வெளிப்படுகிறார்கள் என்பதையும் மறுத்துவிடமுடியாது.

அறிவியல் கற்பதும், ஆங்கிலம் கற்பதும் அந்தஸ்துக்குரியது என்று சமூகம் கருதினால், தமிழ் மொழியைப் பயில்வதும் பண்பாட்டைப் பயில்வதும் தரக்குறைவானது என்று கருதினால் இந்தத் தோல்வியையும் இந்தச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

- திறனாய்வில் புதிய முயற்சிகளைத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களா?

தமிழில் திறனாய்வியல் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தது என்பது பற்றி ஒரு முழுமையான ஆய்வை ஏற்படுத்தவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டுள்ளேன். அந்தவகையான திறனாய்வுப் பார்வையினுடாக தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுவதையும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து சமகால இலக்கியங்கள் வரை விமர்சிக்கின்ற மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொண்டு வருகின்றேன்.

அதே சமயத்திலே இந்திய சிந்தனை மரபின் தொடர்ச்சியாக இந்திய தத்துவ ஞான வரலாற்றின் முக்கிய அம்சங்களைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் எவ்வாறு பார்க்கலாம், எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்பது பற்றியும் முயன்று கொண்டிருக்கின்றேன்.

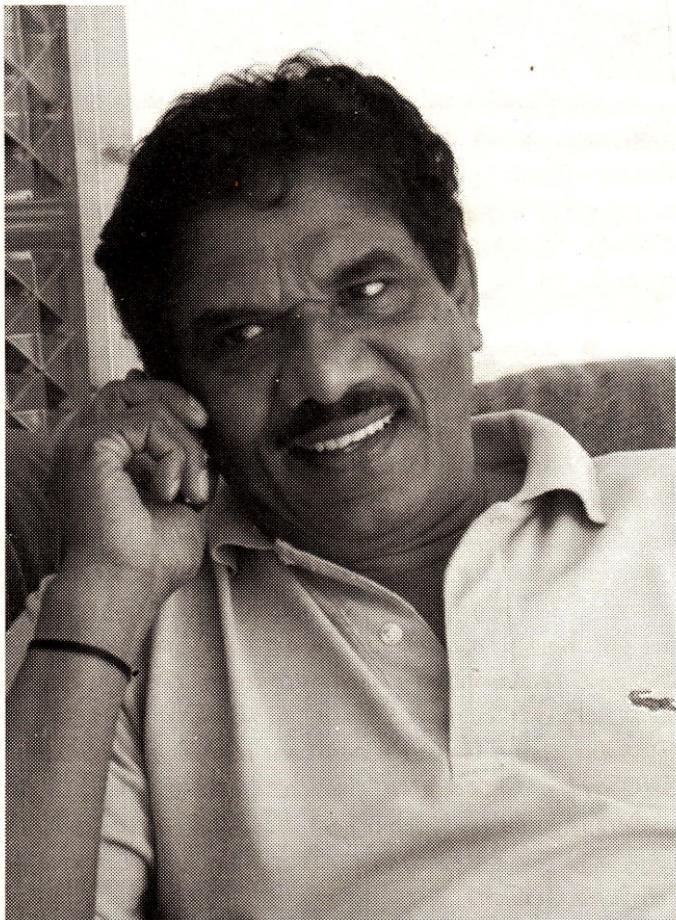
இவற்றையொட்டியே சமீபத்திய ஆய்வரங்குகளில் எனது ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தயாரித்து வாசித்து வருகிறேன்.

தாமரை
மே - 1998

தொடர்பு முகவரி:

Dr. N.Subramanian,
1884, Berrywood Crescent,
Kingston, Ontario,
K7P 3G4, Canada.

பாரதிராஜா

சிவாஜிகணேசனை நடிப்பில் மிஞ்சவேண்டும் என்ற கனவை மனதிலும், சகோதரி பாரதியையும் சகோதரர் ஜெயராஜையும் 'பாரதி ராஜா'வாகப் பெயரிலுமாகச் சுமந்து கொண்டு சென்னை வந்த அல்லி நகரத்துச் சின்னச்சாமி, இன்று தமிழ்த் திரையுலகில் ஒரு முடிகுடா ராஜா.

நாலுக்குருக்கு மத்தியில், கண்ணெனக் கூசவைக்கும் ஓளி வெள்ளத்தில் நனைந்து கொண்டு பக்கம் பக்கமாக வசனங்களை நீட்டி முழக்கிய தமிழ் சினிமாவை, துணிந்து கிராமத்து மன் வாசனையை நூகர்

வைத்தவர் - தமிழ் சினிமாவை யதார்த்தத்தை நோக்கிய பாதையில் திருப்பி விட்டவர் - திரைக்கடலில் பல இளம் முத்துக்களைத் தேடி எடுத்து ஜொலிக்க வைத்தவர் - யாரும் சொல்ல நினைக்காத கருத்துக்களைத் தனது படங்களில் கருவாகத் தொட்டவர் - பல விருதுகளை வாங்கிக் குவித்தவர்.

இவ்வாறு, தமிழ்த் திரையுலகின் வரலாற்றில் தனது சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்ட இந்த ராஜா இப்போது 'தாஜ்மகால்' உடைய கட்டுமானப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

அரசியலில் மட்டுமல்ல, திரையுலகிலும் இது வாரிக்களின் காலம். 'தாஜ்மகால்' மகன் மனோஜாக்காக இவர் எழுப்பிவரும் செலுலோயிட்டு சிற்பம். இதன் முதல் கட்டப்படப்பிடிப்பை முடித்துவிட்டு அடுத்த கட்டத்துக்கு பரபரப்பாகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தவரை, சென்னை பார்சன் வணிக வளாகத்தில் உள்ள அவரது அலுவலகத்தில் நேர்கண்டபோது:

- உங்களுடைய திரைப்படங்கள் இலட்சியப்படுத்துகின்ற விடயங்கள் என்ன?

ஓவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெளியான திரைப்படங்களின் இலட்சியங்களைத் தீர்மானிப்பதில் அந்தந்தக் காலகட்டம் தூண் பின்புலமாக இருந்தது. தொடக்கத்தில் எங்கேயோ பற்றவேத்தக சுதந்திரத்தீ எல்லோருக்கும் பரவ அது சினிமா மூலமாகவும் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டது. கட்சிப் பாகுபாடு இல்லாமல் இந்தியன் என்ற ஒரே உணர்வை வெளிப்படுத்தும் தேசுபக்திப் படங்களாக வந்தன. சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு யார் நாட்டை வழிநடத்திச் செல்வது என்று பிரச்சினையின் பரிமாணம் மாறுபடுகிறது. பல்வேறு கொள்கை களுடன் பல்வேறு கட்சிகள் உருவாகின. இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தியா என்ற தேசிய உணர்வை மிஞ்சி திராவிடம் என்ற உணர்வு மேலோங்க, வெளியான பல படங்கள் திராவிடப் பாரம்பரியத்தை வலியுறுத்துவதாய் அமைந்தன. அந்தக் காலத்துக்கு அது சரியாக இருந்தது. இந்தக் திரைப்படங்கள் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களைப் பற்றியும் பேசின.

இப்போது நாங்கள் உள்ளே வரும்பொழுது சினிமா இன்னு மொரு பரிமாணத்தை அடைந்து விட்டது. பிரச்சார நெடி குறைந்து, வசன நெடி குறைந்துபோய் இந்தச் சமூக அமைப்பின் யதார்த்தத்தை சினிமா மூலம் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற போராட்டம் இந்தக் கால கட்டத்தில்தான் ஆரம்பமானது. இதுவரைக்கும் கிராமத்தைப் பற்றி கொஞ்சம் செயற்கையாகவே சொல்லப்பட்டதாக எனக்கு ஒரு உணர்வு இருந்தது. இதனால் யதார்த்த பூர்வமாக கிராமத்தைத் தொடுவதை என் இலட்சியமாக கொண்டேன். கதூபாத்திரங்கள்

யதார்த்தமாக வந்தது இந்தக் கலைக்கு நாங்கள் செய்த ஒரு பெரிய விசயம் என்றுதான் சொல்வேன்.

- உங்களுடைய படங்களில் காதல் என்னும் அம்சம்தான் மற்றைய எல்லாவற்றையும் விட மேலோங்கியிருப்பதாகத் தெரிகிறதே?

காலம் காலமாகக் காதல் மட்டும்தான் ஜீவிதமானது. ஆன்மீகம் எப்படி மனிதனைச் சாத்வீகப்படுத்தி அவனுக்குள்ளேயிருக்கின்ற வக்கிரத்தைக் குறைக்கின்றதோ அதே போலத்தான் காதல் என்கிற உணர்வும் மனிதனை மென்மைப்படுத்தி அவனுக்குள்ளேயிருக்கிற வக்கிரத்தைக் குறைத்து விடுகிறது. எப்போதுமே காதலிக்க ஆரம்பித்ததுமே அவன் கனவு மனிதன் ஆகிவிடுகிறான். கனவு மனிதன் ஆகின்ற ஒருவன் கல்தாக்குவதையும் கத்திதாக்குவதையும் விட்டுவிடுகின்றான். இந்த நிலையில்தான் மனிதனை மனிதன் நேசிக்கிற ஆற்றலை வளர்க்கமுடியும். அதனாலேயே என்படங்களில் காதலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதே நேரம் காதலை மையமாக வைத்துக் கொண்டு காதலை மட்டுமே முழுமையாக ஆக்கிரமிக்க விடாமல் சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளையும் சொல்லியிருப்பேன். ‘அலைகள் ஓய்வதில்லையில் ‘மதும்’, வேதம் புதிதுவில் ‘சாதி’, ‘கருத்தும்மா’வில் ‘பெண் சிக்ககொலை’ என்று பல படங்களிலும் ரொம்ப வேகமாக இல்லாமல் மென்மையாகச் சொல்லி யிருப்பேன்.

- உங்களுடைய படங்கள் சமூக அமைப்பின் பல பிரச்சினைகளைத் தொட்டிருக்கிறது என்பது உண்மை. ஆனால் இவை காதலுடன் தொடர்புபடுத்திச் சொல்லப்படும்போது நீர்த்துப் போய்விடாதா? சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏன் சமுதாயத்தின் பிற நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புபடுத்தி முன் வைக்கக் கூடாது?

காலம் காலமாக பாட்டி கதை சொல்லிப் பழக்கிவிட்ட எமது மக்களுக்கு சினிமாவிலும் கதைதான் சொல்லனாலும். புனைந்து சொல்லாமல் யதார்த்தமாக பிரச்சினைகளை மட்டும் சொன்னால் அவன் ஒத்துக் கொள்வது இல்லை.

அரசியல் என்றால் என்ன? அரசியல் தலைவன் எப்படி இருக்கிறான்? இந்த இரண்டுக்கும் இடையில், ஒலிபெருக்கிச் சத்தங்களையே நம்பி தான் என்ற சுயசிந்தனை இல்லாமல் ஒரு தொண்டன் எப்படி மயங்கிக் கிடக்கிறான் என்பதைக் காட்ட என்னுயிர்த் தோழன் என்ற படம் எடுத்தேன். எவ்வளவோ அறிஞர்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள், விஞ்ஞானிகள் இருந்தும் அவர்களால் அரசியலில் மேலே வரமுடியவில்லை. ஆனால் எவன் ஒருவன் வார்த்தை ஜாலம் மிக்கவேணா, வக்கீல் தன்மை உள்ளவேணா, அவன் மட்டுமே அரசியல் தலைவனாகி விடுகிறான். பேசிப் பேசியே இந்த நாடு இப்படியாகிப்

போச்ச என்று அந்தப் படம் எடுத்தேன். ஆனால், எந்த விதமான பொழுதுபோக்கு அம்சங்களும் இல்லாமல் சொல்லப் பட்ட இந்தப்படம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையே. ஏனெனில் உண்மையையாரும் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. கற்பண்ணயான விசுவங்களையே அவன் எதிர்பார்க்கிறான். நிதர்சனத்தை நிராகரிக்கிறான். அதனால்தான் மிகப்பெரிய முதலீட்டுக்குரிய இந்தச் சாதனத்தில் காதலைச் சொல்லித் தான் பிரச்சினைக்குரிய கதைகளையும் நகர்த்த வேண்டியிருக்கு.

- ஒரு பெண்ணின் அழகை அங்கம் அங்கமாக வர்ணிப்பதை இன்றைய பெண்ணியம் ஆணாதிக்கப்பார்வை என்று குற்றம் சுமத்துகிறது. ஒரு பெண்ணியவாதியாக அடையாளப் படுத்திக் கொண்ட உங்களுடைய கமரா இதனை எந்தக் கோணத்தில் அனுகூகிறது?

மலை, ஏரி, கடல் என்று பூமாதேவியின் அழகை மனிதன் ஆராதிக்கவில்லையா? வீரியம் மிக்க கதிர்கள், அது பயனுள்ளதாக இருந்தாலும் அழகு என்று வரும்போது நாங்கள் பூக்களைக் காட்டுவதில்லையா? அது மாதிரி பெண்ணிடமும் அற்புதமான அழகு சொட்டிக் கிடக்கிறது. ஒரு பெண்ணுக்கு அழகுதான் அழகு பெண்மை தான் அழகு அந்த அழகை அழகு என்று சொல்வதற்கு தயங்கக் கூடாது. அழகை அழகாக காட்டுவது தப்பு கிடையாது. ஆனால் ஒரு பூவைப் பிய்த்துப் பார்க்கிறமாதிரி அழகை விகாரப்படுத்திக் காட்டும் போதுதான் அது சர்க்கைக்குரியதாகிறது. பூவைப் பூவாகவே பார்க்க வேண்டும். என்னுடைய படங்களில் பெண்மையினுடைய நல்ல குணங்களைச் சொல்லியிருப்பேன். அவளுடைய ஆதங்கங்களைச் சொல்லியிருப்பேன். கூடவே அழகையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பேன். ஆனால், ஒரு போதும் என்னுடைய கமரா அழகை விகாரமாகக் கையாண்டதில்லை; கொச்சைப் படுத்தியதில்லை.

ஆண்டாண்டு காலமாகப் பெண்களை அடக்கி வைத்திருந்த நிலையில் சமீபகாலமாக மாறுதல் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கு நாளை ஒருவேளை எங்களையும் அவர்கள் மிஞ்சலாம். ஏனெனில் தாய்வழிச் சமூகம் என்று ஒன்று இருந்தது. அப்போது பெண்களே சகல விடயங்களிலும் தலைமையேற்றிருக்கிறார்கள். மறுபடியும் அந்தச் சக்கரத்தில் பெண் மேலே வருவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கு.

- யதார்த்தத்தை மீறிய கலை உத்தியாக பாடல்காட்சிகளை உங்களுடைய படங்களிலும் ஏன் அனுமதிக்கிறீர்கள்?

பாடல் இல்லாத படம் அது யதார்த்தத்தை மீறியதாக இருந்தாலும் சாத்தியப்படாத ஒருவிஷயம். இன்றைக்கு பாடல்கள் தான் சினிமாவில் தூக்கலாக இருக்கிறது. எந்தக் காலத்திலும் இல்லாத

வாறு படங்கள் வெளியாகுமுன்னரேயே பாட்டு காலைஷ்ட்டுகள் இலட்சக்கணக்கில் விற்றுத்தீர்ந்து விடுகின்றன. பாட்டு, இசை என்பன தமிழர் கலாச்சாரத்தோடு ஊறிப்போன ஒரு விடயம். காலையில் தேவாரப் பாடலோடுதானே அன்றைய நாளையே தொடக்கி வைக்கிறோம். களையெடுக்கும் போது ஒரு பாட்டு. தண்ணீர் பாய்ச்ச ஒரு பாட்டு. கல்யாணத்துக்கு ஒரு பாட்டு. பின்னர் தொட்டிலில் தாலாட்டு. கடைசியில் ஒப்பாரி கூட ஒரு பாட்டுத்தானே. பாடலோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆதி காலத்திலிருந்தே வந்திட்டேரம். நகர்ப்புற வாழ்க்கை முறைக்கு இப்போது இது புதிதாக இருக்கலாம்.

- சினிமா மொழியை பாலச்சந்தரைவிட அதிக அளவில் புரிந்து கொண்டிருப்பவர் நீங்கள் என்பது பெரும்பாலானவர்களுடைய கணிப்பு. ஆனால் பாலச்சந்தரையை படங்களிடையே தென்பட்ட பல்தரப்பட்ட தன்மை உங்களிடம் இருந்து வெளிப்பாரைக்கான காரணம் என்ன?

நான் வறுமையோடு கூடிய அடிமட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கேன். அதற்கப்புறம் சடுதியாக நான் மேலே வந்திட்டேன். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நடுத்தரவர்க்க குடும்ப வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தில் இருந்து கொண்டு பட்டணத்து நாகரிக வாழ்க்கையில் ஒருவன் எப்படி யெல்லாம் சிக்குகிறான் என்ற பிரச்சினைகளையெல்லாம் வாழ்ந்து அனுபவிக்காமல் அதைத் தாண்டி வந்திருக்கேன். இதனால்தான் எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத மத்தியதர வர்க்கக் குடும்பத்தின் பிரச்சினை களை எனது படங்களில் என்னால் தொடரமுடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் பாலச்சந்தர் தொட்டதெல்லாம் இந்தப் பிரச்சினைகளைத் தான். இந்தப் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை எல்லாம் உள்வாங்கி அவற்றை ஒவ்வொன்றாக ஒவ்வொரு படத்திலும் சொல்லியிருப்பதால் அவரது படங்கள் ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமாகத் தெரிகிறது. அதற்காக என்னுடைய படங்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியானவை என்று ஒரேயடியாக சொல்லிவிடவும் முடியாது. நானும் வித்தியாச மாகச் சில படங்கள் தொட்டிருக்கிறேன்.

- ‘கல்லுக்குள் ஈரம்’ வரைதான் உண்மையான பாரதிராஜா தென்பட்டார் என்று ஒரு நேர்காணலில் ஒளிப்பதிவானர் தங்கர்ப்பச்சான் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பற்றி..

இது அவருடைய தனிப்பட்ட கருத்து. அதே பாரதிராஜா திரும்பத் திரும்ப வந்திருந்தால் நான் இன்னமும் பழைய கல்லுக்குள்ளேயே இருந்திருப்பேன். ஒரு பதினாறு வயதினிலே பாரதிராஜா மேலேயே ஊறிப்போய் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தால் அவர் வளர்ச்சி யடையாதவர் என்றுதானே அர்த்தம். நான் வளர்ந்திருக்கிறேன்.

ஆனால் தங்கர்பச்சான் அதே இடத்திலேயே நின்றுவிட்டார். அவர் தேக்க நிலையிலேயே இருந்துகொண்டு என்னெனப் பார்க்கிற தாலைதான் ரொம்ப முன்னாடி போய்க் கொண்டிருக்கிற நான் அவருக்கு உண்மையான பாரதிராஜா மாதிரி தெரியவில்லை.

- உங்களுடைய பாங்களை நீங்கள் சுய விமர்சனம் செய்வதுண்டா?

பயங்கரமாகப் பண்ணுவேன் சார். என்னை விமர்சிக்கச் சொன்னால் என் படத்தை மோசமாக விமர்சிப்பதற்கு என்னைத்துவிர வேறுயாரும் இருக்க மாட்டார்கள். என்னுடைய முதல் படமான ‘பதினாறு வயதினிலே’ எல்லோராலும் பிரமாதம் என்று சொல்லிப் பாராட்டப்பட்ட படம். என்னை இந்தத் திரையுலகுக்கு அடையாளம் காட்டிய படம். ஆனால் என்னுடைய விமர்சனம் அந்தப் படத்துக்கு என்னவென்று கேட்டால் ‘எந்த விதமான கதைக்கும் இலக்கணம் இல்லாதுபடம்’ என்று ஒழிறைவரியில் சொல்லி விடுவேன். என்னுடைய நல்லது கெட்டதுகள் எனக்குத் தெரியும். சினிமாவில் எங்கள் குறைகளையெல்லாம் மூடி மறைக்க வேண்டியிருக்கும். பூசி மறைத் திருப்பேன். எனக்குத் தெரியும் அந்தக் குறை எங்கே இருக்கிறதென்று. இதுமாதிரியான குறைகள் எனது அடுத்த படத்தில் ஏற்படாத வகையில் என்னால் இயன்ற வரைக்கும் கவனிச்சுக்கிட்டே இருப்பேன்.

- ‘அந்தி மந்தாரை’ உங்களை ஒரு கலைப்படைப்பாளியாக அடையாளம் காட்டும் என பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட படம். கடைசியில் எந்தத் தரப்பினரையும் திருப்தி செய்யாமல் படம் தோல்வி அடைந்துள்ளது. தவறு எங்கே நிகழ்ந்திருக்கிறது?

நாங்கள் எல்லாம் கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்த காலத்தில் பாசங்கள், நேசங்கள் அழகாக இருந்தது. இப்போது தனித்தீவுகள் ஆகிவிட்டோம். தனித்தனி தீவுகளானது மட்டுமல்ல, புதிய கலாச்சாரங்கள் அதிகமாக நுழைஞ்சிட்டிருக்கு. சாப்பாட்டையோ ஃபாஸ்ட் ஃபுட் (Fast Food) என்றிட்டான். மனசே ரெடிமேட் ஆயிட்டிருக்கு. ஆழமான பாச உணர்வுகளையும் அழுத்தமான சிந்தனைகளையும் நின்று நிதானித்துப் போகிற அளவுக்கு இன்றைய சமூகம் இல்லை. அந்தி மந்தாரையில் சுதந்திரப் போராட்ட தியாகி ஒருவரை மையப்படுத்தி வயதானவர்களின் காதலில், வயதான நேரத்தில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை மனக்கசிவோடு சொல்லியிருந்தேன். நல்ல ஆழமான விசயங்கள் எல்லாம் இவனுடைய வேகத்துக்கும் அவசரத்துக்கும் சரியாக இல்லை. முதற்துவை திரை யிடப்பட்டதற்கு அப்பறும் அந்திமந்தாரை எங்கேயும் ஒடவில்லை.

இதை முழுக்க முழுக்க ஒரு ஆர்ட் ஃபிலிம் ஆகவும் நான் பண்ணல்ல. நான் நினைத்த அளவுக்கு ஆர்ட் ஃபிலிம் ஆக செய்திருந்தால் இன்னும் மோசமாகவே போயிருக்கும். ஒரு பத்து

வருஷத்துக்கு முன்னாடியே இதை எடுத்திருந்தால் சிலவேளை நல்லாய் இருந்திருக்கலாம். ஓடவில்லையென்றாலும் அந்தி மந்தாரை எனக்கு மிகவும் பிடித்துபடம்.

- ஒரு நேர்காணவில் சத்யஜித்ரே பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவரது படங்கள் ஒரு கட்டுரையைப் போல இலக்கணமாக இருக்கிற தென்று குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். சத்யஜித்ரே பற்றிய உங்களுடைய கணிப்பீடு இன்றும் தொடர்கிறதா?

சத்யஜித்ரேயுடைய படங்கள் கட்டுரை மாதிரியென்று இன்னமும் நான் சொல்லுவேன். கட்டுரை வாசிப்பதென்பது சுருத்தாழும் மிக்க விடயம்தான். அதற்காகப் பாராட்டியும் இருப்போம். ஆனால் சினிமா கவிதை பாடுவது மாதிரி. மக்களை நெகிழ்ச்சிப் படுத்துறதுக்கும், மகிழ்விக்கிறதுக்கும், கொஞ்சம் சிந்திக்க வைப்பதற்கு மான கலை இது. வெகுஜனங்களுக்கு அப்பீல் ஆகாத, மக்களைப் போய்ச் சென்றடையாத எந்தக் கலையும் முழுமையடைவதில்லை. ரே பற்றி உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் தெரியும். கீழே இருக்கக் கூடியவங் களுக்குத் தெரியுமா? அப்படித் தெரிந்திருந்தால் ஒரு சாந்தாராம் பேசப்படுகிற அளவுக்கு சத்யஜித்ரே பற்றியும் பேசியிருப்போம்.

- சத்யஜித்ரேயை நிராகரிப்பதாக இருந்தால், உங்களுடைய பார்வையில் கலைப்படமாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால் ‘கலைப்படம் -Art Film’ என்ற வார்த்தைகளில் எனக்கு உடன்பாடே கிடையாது. இதுதான் கலைப்படம் என்று ஒன்றைச் சுட்டினால் அப்ப எது கலைப்படம் கிடையாது? மகாபலிப்புரம் சிற்பங்களும் சிற்பங்கள்தான். வாதாபியில் இருப்பதும் சிற்பங்கள்தான். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் இருக்கக் கூடியதும் சிற்பங்கள்தான். அதற்காக இப்ப செய்கின்ற சிலைகள் எவையும் கலை இல்லையா? எல்லாமே கலைதான். ஓவ்வொன்றும் தன்னளவில் மாறுபட்டு நிற்கின்றன. அதே மாதிரித்தான் மணிரத்னம் படங்கள் ஒரு மாதிரியிருக்கும். டிராஜேந்தர் படங்கள் இன்னொரு மாதிரியிருக்கும். வசனங்களைப் பேசியே அவர் ஜெயித்து விடுவார். அந்த வித்தை எனக்கு வராது. என்னுடைய படங்கள் வேறுவிதமாய் இருக்கும். இவையெல்லாமே கலைகள்தான். கேவையென்றால் கலைப் படங்கள் என்று தரம் பிரிக்காமல், அவரவர் ரசனையைப் பொறுத்து நாகரிகமான படங்கள், தரம் குறைந்த படங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

- தேசிய அளவிலும் மாநில அளவிலும் பல விருதுகளைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். விருதுகளைப் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

விருதுகளை நான் பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் ஒவ்வொரு அரசியல் அமைப்பு ஆட்சிக்கு வருகிறது. அந்த அரசியல் அமைப்பைச் சார்ந்தவர்கள் அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்குவிருதைக் கொடுப்பதும், விருதைத் தீர்மானிப்பதில் இருக்கும் யூரிகள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மாநிலத்துக்கு எத்தனை விருதுகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கலாம் என்பதில் கண்ணாயிருப்பதும் உண்மையான கலைஞர் ஒருவனின் கையில் போய்ச் சேரவேண்டிய விருதைப் பறித்துவிடுகிறது. என்னுடைய மாநில மொழி, அதுவே இப்ப கோயம்புத்தாருக்கு ஒரு தமிழ், மதுரைக்கு ஒரு தமிழ், திருநெல்வேலிக்கு ஒரு தமிழ் என்று இருக்கும் பொழுது, இதனுடைய கலாச்சார நெடியை தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களாலேயே புரிந்துகொள்ள முடியாதபோது, வெவ்வேறு மாநிலங்களிலிருந்து வரும் பிரதிநிதி களால் எவ்வாறு நுண்மையாகப் புரிந்துகொண்டு விருதுகளைத் தீர்மானிக்க முடியும். நான் நினைக்கிறேன் மிக அற்புதமாக இந்த மண்ணின் வாசனையோடு கலாச்சாரத்தோடு சொல்லப்பட்ட மண்வாசனை அவர்களுக்குப் புரியவில்லை என்பதாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இந்த வட்டாரத்தினுடைய மிகப்பெரிய இலக்கியமாக எனக்குத் தெரிகிறது.

இதில் இன்னொன்றுமிருக்கிறது. பழைய கலைஞர்கள் உட்கார்ந்து தீர்ப்பு சொல்வதிலும் எனக்கு உடன்பாடில்லை. புதிய கலைஞர்களின் சிந்தனையை எவ்வாறு அவர்களால் எடைபோட முடியும். நவீன சிந்தனையுள்ளவர்களும் பங்கேற்று அங்கு பழைமக்கும் புதுமைக்கும் விவாதம் நடந்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமே தவிர எனக்கு அறுபது வயது ஆன அனுபவம் இருக்கு என்பதை மாத்திரமே வைத்து தீர்மானிக்க முடியாது.

- நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனை வைத்து 'பகம்பொன்', 'முதல்மரியாதை' என்று இரண்டு படங்களை இயக்கியிருக்கிறீர்கள். அனுபவத்தால், வயதால் முதிர்ந்த அந்தக் கலைஞரை வைத்து இயக்குவதென்பது உங்களுக்கு கடினமான ஒரு பணியாக இருக்காதா?

அவர் ஒரு குழந்தைமாதிரி. ஒவ்வொரு தடவையும் கமராவுக்கு முன்னால் வந்து நிற்கும்போது ஒரு புதுமுகம் மாதிரியே வந்து நிற்பார். 'நீங்கள் எல்லாம் புதிய இயக்குநர்கள். புதிய புதிய சிந்தனையோடு வந்திருப்பீங்க. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்க என்று எனக்குத் தெரியாது. சொல்லுங்க' என்று கேட்டு அப்படியே நடித்துவிட்டு தன் பாட்டுக்குப் போய் விடுவார். தன்னுடைய சுருத்துகள் எதனையும் சொல்லக்கூட மாட்டார். அப்படி இருக்கக் கூடிய ஒரே நடிகர்

இன்று சிவாஜிகணேசன் மாத்திரம்தான். அவர் ஒரு அற்புதமான கலைஞர்.

- செவாவியே விருது கிடைத்தபோது பெரியாருடைய பாத்திரமேற்று நடிக்கவேண்டும் என்பது தனது நெடுநாளைய கனவு என்று சிவாஜி குறிப்பிட்டிருந்தார். ஒரு மாபெரும் நடிகள் நடிப்பதற்குத் தயாராக இருந்தும் இதுவரை எந்த இயக்குநர்களும் முன்வர வில்லை. தமிழுக்குச் செய்யும் சேவையாகக் கருதி நீங்களாவது முயற்சிக்கலாமல்லவா?

பெரியாருடைய வாழ்க்கையைப் படமாக்குவதென்பது சாதாரண விடயமல்ல. காந்தியை எப்பாடி ஆங்கிலத்தில் படமாக்கினார்களோ அந்த அளவுக்கு செலவு பண்ணினால் சரித்திரப் பின்னணியோடு பெரியாருடைய வரலாற்றையும் படமாக்க முடியும். மற்றைய படங்களுக்காக பதினெட்டாக் கோடிரூபாய் வரையில் செலவழிக்கும் தயாரிப்பாளர்கள் இதற்கு ஒரு பத்துக் கோடிரூபா செலவழிக்க முன்வந்தாலே போதும், அதை இயக்கிக் கொடுக்க நான் தயார்.

- இன்றைய தமிழ்த் திரையுலகு எப்படி இருக்கிறது?

தொழில் நுட்பத்தில் அது இசை, இயக்கம், ஓனிப்பதிவு என்று எதுவாக இருந்தாலும் அகில இந்திய அளவில் முன்னுக்கு நிற்பது நாங்கள்தான் என்று தலைநிமிர்ந்து சொல்லலாம்.

ஆனால், தொழில் நுட்பம் வளர்ந்தது மாதிரி கலைஞர்களின் சிந்தனைத் திறன் வளரவில்லை. கதை தேடுவது என்பது புதுப்புது ஊற்றுகளைத் தோண்டுவது மாதிரி. இப்ப, எங்கேயோ இருந்து வருகிற தண்ணையை அணைகளில் தேக்கிப் பிறகு பாய்ச்சுகிற மாதிரி, வெளியேயிருந்து வருகிற படங்களை விசி.ஆர்.இல் பார்த்துவிட்டு கதை பண்ணுகிறார்கள். இதனால் புதிய பரிமாணங்கள் வரக்கூடிய கதையம்சங்கள் குறைந்து போக்க. அதோடு, தொழிலும் திசைமாறிப் போய் ஒரு ஐந்து, ஆறு தயாரிப்பாளர்கள்தான் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக் கோடிக்கணக்கில் கொட்டி எடுக்கும் படங்களையும் கேபிள் டிவி, விசி.ஆர். மூலம் வீட்டில் இருந்தே பார்த்திட்டு போயிடுறாங்க. திரைப்பட வளர்ச்சிக்கு ஆரோக்கியமான சூழலாக இது எனக்குப்படல்ல சார்.

- நாளைய பாரதிராஜாவின் சாதனை என்னவாக இருக்கும்?

அநேகமாக வெகுவிரைவில் சாதனையாளன் பாரதிராஜாவைப் பார்ப்பின்க. நான் இப்ப எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற எனது பிள்ளை நடிக்கின்ற தாஜ்மகாலைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. அதற்குப் பிறகு எடுக்க இருக்கும் ஒருபடம் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றேன். உலக

அளவுக்கு கண்டிப்பாக பேசப்படப் போகும் அந்தப் படம் பற்றி இப்படவே வெளியே சொன்னால் அப்புறமாய் அதிலே சுவாரசியமே இருக்காதல்லவா?

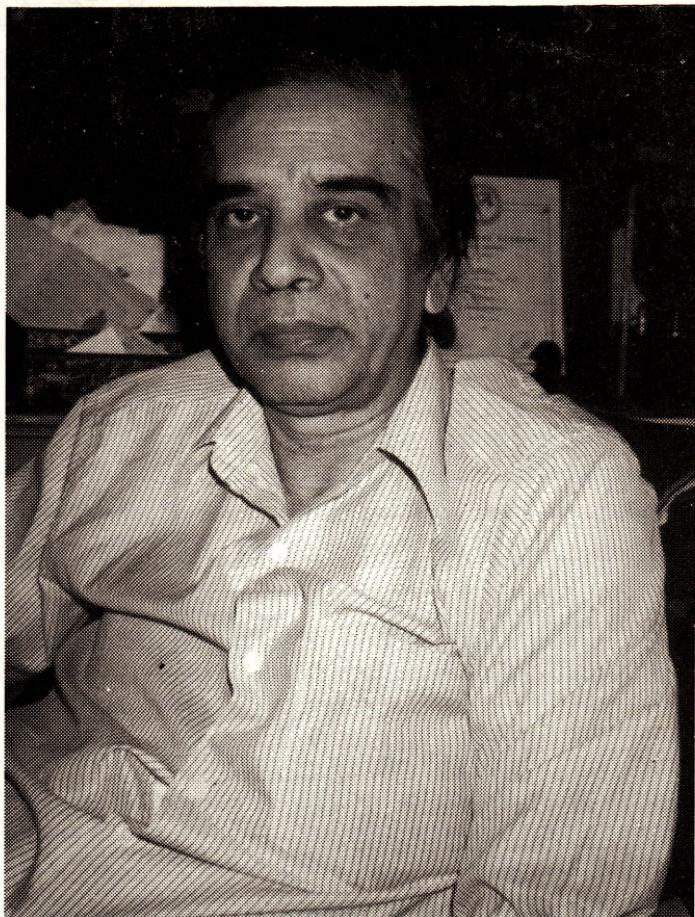
அவர் எங்களுக்காக ஒதுக்கிவைத்த ஒருமணி நேரத்துக்கும் மேலாக இன்னுமொரு அரைமணியை விழுங்கிக்கொண்டு நேர்காணலை நிறைவு செய்தோம். கோடம்பாக்கத்துக்கு வண்டியேற வேண்டும் என்ற ஆவல் சின்னச்சாமியுடைய பாடசாலை வாழ்க்கையை பத்தாவதோடேயே (எஸ்.எஸ்.எல்.சி.) நிறுத்திவிட்டது. இன்றைய பாரதிராஜா அதை வெளிப் படையாகக் கூறிய போதும் பல பத்திரிகைகள் அவரை ஒரு எம்.ஏ. தமிழ் பட்டதாரியாக எழுதியிருக்கின்றன. உண்மையில் பாரதிராஜாவுக்கு இருக்கும் தமிழ்ப் புலமைக்கு இதற்கு மேலாக எழுதினாலும் கூட யாரும் மறுதலிக்கப்போவதில்லை.

தினக்குரல்
22-11-1998

தொடர்பு முகவரி:

திரு. பாரதிராஜா,
E-2G ஜெமினி பார்சன் அப்பார்ட்மெண்ட்ஸ்,
சென்னை - 600 006,
தமிழ்நாடு.

சுல்லாதா

ரங்கராஜன் என்ற விஞ்ஞானி தனது மனைவியின் பெயரில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கியபோது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் இவ்வளவு அள்ளு கொள்ளையாக எழுதிக்குவிப்பார் என்று. அவ்வளவு அசுரவேகம்.

அச்சு ஊடகத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவரின் பார்வை இப்போது காட்சி ஊடகத்திலும் விழுந்திருக்கிறது. பல வெற்றிப்படங்களுக்கு இன்று இவர் திரைவசனகர்த்தா.

இந்த 'பிலி'யான மனிதரைச் சந்திக்க முடியுமா என்ற தயக்கத்துடன் விரல்கள் தொலைபேசி எண்களை ஒற்ற மறுமுளையில் ஹலோங்கித்தவர் (சஜாதாவுடைய எழுத்துகளை இரண்டு நாட்களாக படித்தேன் பாருங்க.) அவர்தான். அடுத்த நாளே சந்திப்பு.

அறுபத்திமூன்றை எட்டிவிட்ட சஜாதாவில் முப்பத்திஆறின் வேகம் தெரிகிறது. சிந்தனைக்கு வயது ஒரு தடையா என்ன? எழுதிக் கொண்டேயிருப்பேன் என்கிறார். விரல்கள் பேணாவுடன் ஒத்துழையாமை செய்தால்கூட கவலையில்லை; அவர்முன்னால் தான் கணினிகள் இருக்கின்றனவே. சரியான கணினிக் காதலர்.

இலட்சக்கணக்கானவர்களின் வாசிப்புக்குத் தீனி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த மனிதர் பற்றி விமர்சகர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், அது என்ன என்பதுபற்றி யெல்லாம் அக்கறை கொள்பவராகத் தெரியவில்லை. "நான் பிரபலமாய் இருப்பதாலேயே என்னைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கும் விமர்சகர்களைப் பற்றி எனக்கு என்ன கவலை. எனது எழுத்தை சனங்க வாசிக்கிறாங்க சார்" என்று சொல்லும் இவரிடமிருந்து ஆக்கங்களைக் கேட்டு சிறுபத்திரிகைகள் முதல் பெரிய பத்திரிகைகள் வரை காத்து நிற்கின்றன என்பதுதான் யதார்த்தம்:

● உங்களுடைய இலக்கியக் கொள்கை (Literary Principle) என்ன?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் எழுதுவது வாசிக்கப்படால் வேண்டும். உரிய முறையில் வாசகணைச் சென்றடைய வேண்டும் இதுதான் எனது கொள்கை மற்றும்படி எந்த ஒரு இலக்கியக் கோட்டாட்டுக்கும் என்ன நான் உட்படுத்திக் கொண்டதில்லை. சமூகத்தை மாற்றுகிறேன் பேர்வழி என்று சமூகக் கொள்கைகள், புரட்சிகர சிந்தனைகள் என்று எழுத்தில் புகுத்த முயற்சித்தால் அங்கே இலக்கியத்தை தியாகம் செய்ய வேண்டிவரும். வெறும் பிரச்சாரத் தன்மைதான் மேலோங்கி இருக்கும். தீர்ப்பைத் திணிப்பது தவறு. அதை வாசகர்களாகவே உணர்ந்து கொள்ளட்டும்.

● விஞ்ஞானி - இலக்கியவாதி என்னும் இரண்டு வெவ்வேறான தளங்களின் ஒருங்கிணைப்பாக விளங்குகிறீர்கள். அறிவியல் புனைக்கதைகள் எழுதுவதைத் தவிர உங்கள் படைப்பாக்க வளர்ச்சிக்கு விஞ்ஞான அறிவு ஏந்த வகையில் உதவுகிறது?

பிரச்சினைகளை உணர்ச்சி பூர்வமாக இல்லாமல் அறிவியல் கண்ணோட்டத்தோடு அனுசுவதால் என்னுடைய கதைகளில் நான் அதிகம் உணர்ச்சிவசப்படுவதில்லை. இதனாலேயே தெய்வீக முலாம் பூசி காதலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரவேண்டியதில்லை அது ஹோர்மோன்களுடைய செயற்பாடு என்ற அபிப்பிராயம் எனது

பெரும்பாலான கதைகளில் இழையோடியிருக்கும். மிகத்தீவிரமான, மிகவும் உணர்ச்சி வசப்படக்கூடிய கதைகளை என்னால் எழுத முடியாமல் போனதற்கு காரணம் அறிவியல் படித்ததால் எனக்கு உண்டான கண்ணோட்டம் தான்.

- தமிழ்க் கலைச்சொல் ஆக்க முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளர்கள். அதே சமயம் உங்களுடைய படைப்புகள், கருத்துகள் 'விகடன் பேப்பர்'இல் 'சங்காதாட்ஸ்' என்று தலைப்பிட்டு வருகின்றன. இது முரண்பாடாக இல்லையா?

பத்திரிகைகளில் வருகின்ற தலைப்பு பத்திரிகைக்காரர்கள் தீர்மானிக்கின்ற விடயம். ஆங்கிலத்தைத் தமிழில் ஒலிமாற்றி அப்படியே எழுதுவது, தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் சேர்த்து புதிய சொற்களை உருவாக்குவது என்று ஒரு புதிய பழக்கத்தை உருவாக்கி வருகிறாங்க. புல்லைக்காட்டி பசவை இழுத்திட்டு வருகிறது மாதிரி வாசகர்களைக் கவரப்பண்ணுகிற யுத்தி இது. இதையிட்டு அதிகம் உணர்ச்சி வசப்படத்தேவையில்லை. தானாகவே செத்துப் போய்விடும்.

இந்தத்தலைப்பில் நான் எழுத மறுத்தால் என்ன என்று கேட்கலாம். நான் சொல்ல விரும்புகிற நல்ல விசயங்களை அதனாடாக சொல்ல முடியாமற் போகும். நல்ல விசயங்களுக்காக எங்களை எவ்வளவோ இடங்களில் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு அதைமாதிரி இதையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்களேன்.

- கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சிறுபத்திரிகைகளுடன் சேர்ந்து இயங்குகிறீர்கள். ஒரு பத்திரிகையேனும் வாசகர் பரப்பில் விரிந்து ஒரு பெரிய இலக்கிய இதழாக நிலைக்கவில்லையே, என்ன காரணம் என கருதுகிறீர்கள்?

இதற்கு முக்கிய காரணம் சிறுபத்திரிகைகளின் வாசகர்கள் அறிவு ஜீவிகளாக இருப்பதுதான். இவர்களுடைய எண்ணிக்கை இரண்டாயிரத்துக்கும் மேல் இருப்பதில்லை. மற்றைய வாசகர்களுக்கு சிறு பத்திரிகைகளின் தீவிரமான இலக்கியப் போக்கு மீது ஈடுபாடு கிடையாது. சிறுபத்திரிகைகள் யாருக்கும் புரியாமல் எழுதுகின்றன என்பதுதான் அவர்களுடைய கருத்து. நீண்டகாலம் நிலைக்க முடியாது என்பதுதான் யதார்த்தம். நடத்துவார்களுக்கென்று பண வசதியிருக்கும் வரை வந்து கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு சிறுபத்திரிகையும் தனித்தனியாக பிரிந்துநின்று 'நான் எழுதுவதுதான் இலக்கியம்' என்று பேனா யுத்தம் நடத்துவதும் இவர்களுடைய ஒரு குறைபாடுதான்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் சிறுபத்திரிகைகளில் வரும் நல்ல படைப்புகளை பெரிய பத்திரிகைகளில் எழுதி அறிமுகப்படுத்தி சிறுபத்திரிகைகளுக்கும் பெரிய பத்திரிகைகளுக்கும் இடையில் ஒரு

பாலமாகத் தொழிற்படுகின்றேன். இதன்மூலம் மகுடேஸ்வரன், மனுஷ்யபுத்திரன் மாதிரி ரொம்ப அருமையான கவிஞர்களை அடையாளம் காட்டக் கூடியதாய் இருந்தது. உங்கள் வஜ்ச.ஜெயபாலன் கவிதைகளைக் கூட பயன்படுத்தியிருக்கிறேன்.

- பல நல்ல கவிஞர்களை அடையாளம் காட்டியிருக்கிறீர்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் இருண்மை, படிமப் பண்புகளை உடைய படைப்புகளையோ, 'மேஜிக்கல் ரியலிசம்' போன்ற எழுத்தாக்க முறைகளையோ நீங்கள் ஊக்கப்படுத்த வில்லையோ?

இந்த மாதிரியான எழுத்துகள் எனக்கு அனுப்பப்படுறதில்லை. இந்த மாதிரியான விடயங்கள் எல்லாம் எனக்குப் புரியாது என்றுநினைத்து என்னை ஒதுக்கி விடுகிறார்களோ என்னவோ? உண்மையும் அதுதான். சில சமயங்களில் எனக்கே புரியுறதில்லை. ஒரு அளவுக்காவது புரியலை என்றால் அதைப்பற்றி நான் பேசவே மாட்டேன். மேல் நாட்டிலை அவங்க செய்கிறாங்கள் என்பதற்காக வலுக்கட்டாயமாக நாங்கள் இங்கை கொண்டு வாறும். சம்பிரதாய மான நாவல்களையெல்லாம் எழுதித் தீர்த்துவிட்டு அதற்கப்பறும் இனிமேல் எதுவுமே எழுதமுடியாது என்ற அளவுக்கு இலக்கியம் வந்த பிறகுதான் - புதிய விதிகளை அமைச்சக்கிட்டு - இதுகளை எழுதக் தொடங்கினாங்க. அப்படி ஒரு தேவை இப்ப எங்களுக்கு இருக்கிறதாக எனக்குப் படல்ல.

- அப்படியாயின் தமிழ்ஜிலக்கிய மரபு சார்ந்த ஒரு படைப்பாளியாக உங்களை உணரவும் அடையாளப்படுத்தவும் விரும்புகிறீர்களா?

அப்படித்தான். மரபுகளை நாங்கள் அவ்வளவு கலபமாக உடைக்கக் கூடாது. உடைக்கவும் முடியாது. ஒருவித மரபு மீறல் என்றால் நான் Science Fictions - அறிவியல் புணைக்கதைகள் - கொண்டு வந்ததுதான். மற்றும்படி மரபை மீறுவதற்கு எனக்கு அவசியம் ஏற்படல்ல. மரபிலேயே இன்னும் செய்ய வேண்டிய பாக்கி எவ்வளவோ இருக்கு. மரபுசார்ந்த நாவல், சிறுக்கதைகள் படைக்க வேண்டியிருக்கு அருமையான மரபுக் கவிதைகள் எழுத வேண்டியது எவ்வளவோ பாக்கி இருக்கிறது. இருந்தாலும் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் அந்த மரபை மீறுவதற்கான ஒரு விதமான உரிமையும் அங்கோரமும் தோன்றியிருக்கு.

- இது பதுக்கவிதைகள் அதிக வரவேற்றப் பெற்றிருக்கின்ற காலம். யாப்பு சார்ந்த கவிதைகள் எழுதும் முயற்சி மீண்டும் வரும் என்றோ வரவேண்டும் என்றோ விரும்புகிறீர்களா?

கொஞ்சம் ஆழமாகப் பார்த்தால் எழுதப்படுகிற எல்லாப் புதுக்கவிதைகளும் எதாவது ஒரு விதத்திலை யாப்பு சார்ந்ததாகத்தான்

இருக்கும். புதுக்கவிதைகளில் இருக்கிற எந்த வரியை எடுத்தாலும் ஏதாவது ஒரு வகையில் யாப்பு சார்ந்திருக்கிறதை என்னால் காட்ட முடியும்.

பாபருக்கு வேண்டும் மகுதி
ராமருக்கு வேண்டும் கோயில்
சனங்களுக்கு வேண்டும் நல்வ கழிப்பறைகள்'

மனுஷ்ய புத்திரனுடைய இந்தக் கவிதையில் ஒரு அபாரமான சந்தம் இருக்கு பாருங்க இந்த ஓசையை இவங்களால் மீறவே முடியாது. இதுதான் யாப்பு அவங்களையறியாமலே யாப்பு சார்ந்துதான் எழுதப் பார்க்கிறாங்க. முடியலைன்னா, கருத்துமுக்கியமா யாப்பு முக்கியமா என்ற நிலை வரும்போது நேரடியாகக் கருத்துக்கு தாவிடுறாங்க. யாப்பு இதயத்துடிப்பு சம்பந்தப்பட்டது. இதுதான் நிலைக்கும்.

- ‘ஹைக்கூ’ கவிதைகள் தமிழில் வெற்றி பெற்றுள்ளதா?

‘ஹைக்கூ’வை இங்கு பலர் புத்திசாலித்தனமான வரிகள் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இல்லவே இல்லை. ‘இதைப்போல சந்திரன் அதைப்போல முகம்’ என்று எழுதுகிறார்கள். ஹைக்கூ கவிதைகளுக்கு உருவகமே கிடையாது. அது Non Metaphoric Poetry. போய்க்கிட்டே இருக்கிறீங்க. விந்தையான ஒரு காட்சியை பார்க்கிறீங்க. அப்படியே படம் படிக்கிறீங்க. அதுமாதிரி, ஆச்சரியத்தை அப்படியே வார்த்தைகளில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிற ஒரு Snap shot முயற்சி தான் ஹைக்கூ.

முதலில் பாரதியார் கொஞ்சம் எழுதியிருக்கார். அதற்கப்பறும் வானம்பாடிக் கவிஞர்கள். இப்போ அறிவுமதி செய்திருக்கிறார்.

‘உடைந்த வளையல் துண்டு
குளத்தில் ஏறிந்தேன்
அட்டே... எத்தனை வளையல்கள்’

அறிவுமதியினுடைய இந்த ஹைக்கூ மாதிரி பார்க்கிறதாய் இருந்தால் ஒரு நாறு கவிதைகள்தான் வந்திருக்கும். இந்த நிலையில் தமிழில் ஹைக்கூ வெற்றிபெற்றதென்று சொல்லமுடியவில்லை.

- வைரமுத்துவின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து உதவுகிறீர்கள். அவருடைய கவிதைகளை பற்றிய உங்களின் மதிப்பீடு...

மொழிபெயர்ப்பு இல்லாததால் சரியான கவனிப்புப் பெற வில்லையென்று தனது கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். நான், அசோகமித்திரன் என்று சிலரிடம் ‘உங்களுக்கு எது பிடிக்குதோ அதை மொழிபெயர்த்துத் தாருங்கள்’ என்று தனது கவிதைத் தொகுப்புகளைக் கொடுத்

திருக்கிறார். நான் நாற்பது கவிதைகளைத் தெரிவு செய்து அதில் மூன்று கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். அமெரிக்காவில் சிறுபத்திரிகைகளில் வருகின்ற நல்ல கவிதைகளை யெல்லாம் தொகுத்து புஸ்காட் என்னும் அமைப்பு நூலாக வெளியிடுகிறது. அதே மாதிரி இலண்டனிலும் ‘Best British poems of the Year’ என்ற தொகுப்பு போடுகிறார்கள். இதற்கு இணையாக சொல்லக்கூடிய, உலகத் தரம் வாய்ந்த சில கவிதைகள் வைரமுத்து வுடையதில் இருக்கு இலை என்று ஒரு கவிதை ரொம்ப அருமையாக எழுதியிருக்கிறார். எல்லா மொழிகளுக்கும் பொருந்தும்.

- மேடை நாடகத்துறையிலும் கணிசமான பங்களிப்பு செய்திருக்கிறீர்கள். மூன்றாம் அரங்கு வீதிநாடக அமைப்புக்கு ஏற்ப எழுதும் என்னம் உண்டா?

‘இடையன் மகன்’ என்று அறிவொளி இயக்கத்துக்கு ஒரு வீதி நாடகம் எழுதியிருக்கிறேன். வீதி நாடகங்களுடைய அம்சமே பிரச்சாரம்தான். நேரடியாய் இல்லாமல் ஓளித்து வைக்கப்பட்ட பிரச்சாரம்.

நாட்டில் எழுத்தறிவைப் பரப்புவதற்காக எல்லா மாநிலங்களிலும் உருவாக்கப்பட்ட இயக்கம்தான் அறிவொளி இயக்கம். அவர்கள் தான் இப்போது தமிழகத்தில் வீதி நாடகங்களை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதிலும் இப்ப பிரச்சினை வந்திட்டுது. கிராமத்து மக்களுக்கு அறிவு புகட்டுறது அபாயகரமான விடயம் என்று அரசாங்கமே நினைக்க ஆரம்பிச்சிட்டுது. எதனாலே எதனாலே என்று எதற்கெடுத்தாலும் அரசாங்கத்தைக் கேள்வி கேட்குமளவுக்கு கிராமத்தில் மாறிவருகிறார்கள். இந்த மாதிரி கேள்வியெல்லாம் கேட்கப்படாது. ஏதோ எழுத வாசிக்க கையெழுத்துப் போடத் தெரிந்தாலே இவங்களுக்குப் போதும் என்றது மாதிரி இப்போ அரசாங்கம் கொஞ்சம் அடக்கி வாசிக்கத் தொடங்கியிருக்கு.

- இப்போது திரைப்படங்களுக்கும் எழுதத் தொடங்கியுள்ளீர்கள். இதன் மூலம் உன்மையான சினிமாவை நோக்கி இயங்க முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?

திரைத்துறையில் இருக்கும் எனது நண்பர்களுக்காக இதனைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். திரைக்கதை என்பது என்னுடைய கதையல்ல. யாரோ எழுதிற கதைக்கு காட்சிக்கு ஏற்ப வசனம் எழுதிக் கொடுப்பேன். பல இடங்களில் என்னை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாங்கள் எழுதிக் கொடுப்பது அப்படியே திரையில் வந்து விடாது. சில நேரங்களில் எழுதுவதில் பத்து சதவீதும் தூன்

பயன்படுத்தப்படுகிறது. நாங்கள் இங்கே உட்கார்ந்து எழுதிக் கொடுப்பது படமாக்கப்படும் போது Writers script இல் இருந்து Directors Script ஆக மாற்றப்படுகிறது. ஹாலிவுட்டில் கூட இது தவிர்க்க முடியாது. இந்தநிலையில் திரைக்கதையின் மூலம் சினிமாவில் பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்திட முடியாது.

இருந்தாலும் டைரக்டர் களைச் சந்திக்கிறபோதெல்லாம், ரசிகர்களைக் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டிருக்காமல் தமிழ் சினிமாவை அடுத்த கட்டத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டியது உங்களுடைய பொறுப்பு என்று நான் திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லுவேன். ஆனால் அவர்கள் அதை ஒரு வியாபாரமாகவே பார்க்கிறார்கள். மாற்றம் செய்ய விரும்பினாலும் பலகோடி ரூபாய் முதலீடு செய்கின்றபோது தயக்கம் வந்திடுது. காலப்போக்கில் நல்ல சினிமாவின் பக்கம் இவர்களையெல்லாம் கொண்டுவரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

- படைப்புகளை விமர்சனம் செய்கின்ற ‘அமைப்பியல் வாதம்’ (Structuralism) பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

சுருக்கமாய்ச் சொல்வதானால் எழுத்தாளனையும் அவனது எழுத்தையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு எழுத்தாளனின் பின்னணியை முன்னதாகவே தெரிந்து கொண்டு அதன் அடிப்படையில் அவனது எழுத்தை விமர்சனம் செய்வது தான் அமைப்பியல் வாதம். ஆசிரியன் இறந்து விட்டான் என்ற ஸ்லோகத்தை வைத்துக்கொண்டு விமர்சனால் செய்யப்படும் இந்த மறுவாசிப்பில் எனக்கு ஒப்புதலே கிடையாது.

எனக்கு விநோதமான ஒரு அனுபவம் ஏற்பட்டது. மஞ்சள் ரத்தும் என்று ‘இந்தியா டூடே’யில் ஒரு அறிவியல் புனைகதை எழுதினேன். வாசகர்களின் மனதில் பதியவேணும் என்பதற்காக கதையின் பிரதான பாத்திரத்துக்கு நான் வைத்த சிறிய பெயர் பிராமணப் பெயரின் சாயலில் அமைந்து விட்டது. பாண்டிச்சேரியில் ஒரு குழு இதனை Deconstruct (கட்டவிழுத்தல்) பண்ணும் போது, நான் பிராமணன் என்பதால் இந்தப் பெயரையே தூக்கிப்பிடித்து பிராமணர்கள் மற்றைய கிரகங்களிலும் இடம்பிடிக்கப் பார்க்கிறாங்க என்று விமர்சனம் செய்தாங்க முடிவுகளை முன்னதாயே தீர்மானித்து வைத்து கொண்டு அதற்குத் தகுந்தது மாதிரி அடையாளங்களைத் தேடுகிறது பாருங்க; அது ரொம்ப பாசாங்கான விடயம். இதை எந்த ஆராய்ச்சியிலும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

- ‘பாலியல் மருத்துவம்’ என்ற பெயரில் சமீபகாலமாக பத்திரிகைகளில் இடம்பெறுகின்ற பகுதிகள் உன்மையில் ஆக்க பூர்வமானவையா?

நோக்கம் சந்தேகத்துக்குரியது. அமெரிக்காவில் எல்லாமே வெளிப்படையாக இருக்கிறது. அதிலை இருக்கிற அபாயங்களைத் தவிர்க்கிறதுக்காக இதுமாதிரி பத்திரிகைகளில் அஸெவதும் பாட சாலைகளில் பாலியல் கல்வி புகட்டுவதும் தேவைப்படுகிறது. நம்முடைய சமூக அமைப்பில் இருக்கின்ற கட்டுப்பாடுகள் தேவைகள் என்பதைப் பொறுத்துக்கான் எந்த அளவுக்குக் கொடுக்கலாம் என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியும். இது சமூகவியலாளர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டிய விடயம். இங்குள்ள பத்திரிகைகளில் ஆபாசம் சொட்டச் சொட்ட பிரச்சினைகளை வர்ணிக்கும் அளவு அதிகமாகவும் அதற்கு சொல்லப்படுகின்ற தீர்வு குறைவாகவும் இருக்கு. அதிலிருந்தே தெரிகிறதே வியாபாரத்துக்காகத்தான் என்று. குளியலறைக்குள் எட்டிப்பார்க்கிற மாதிரி மற்றவர்களின் அந்தரங்களில் மூக்கை நுழைக்கிற தப்பான் ஆர்வம் இருக்கு பாருங்க - வாசகர்களின் அந்த ஆர்வக் கோளாறைப் பயன்படுத்தி பத்திரிகைகள் வியாபாரத்தில் குறியாய் இருக்கின்றன. விளைவுகள் வேறுமாதிரியாயிடும்.

- மனித மதிப்புகள் சிதைந்து பொருள் மதிப்பு மிகுதிப்படும் சமுதாய அமைப்பில் ஒரு கலைஞருடைய பணி எத்தனையதாய் இருக்க வேண்டும்?

பொருள் மதிப்புக்கு நடுவில் மிச்சம் மீதமிருக்கிற மனித மதிப்பு களைக்கூட பாதுகாப்பதென்பது மிகப்பெரிய சவாலாகவே ஆயிடுது. அப்படிப்பாதுகாப்பதுதான் ஒரு கலைஞருடைய பணியாயே இருக்கணும். இல்லாட்டி அவன் கலைஞர் இல்லை. எத்தனை பத்திரிகைகள், எழுத்தாளர்கள் இருந்தும் இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களும் எழுதுபவர்களும் குறைவாகவே இருக்கிறார்கள்.

- 'சுபமங்களா' நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றிருந்த ஒரு சஞ்சிகை. ஏன் நீங்கள் அதனைத் தொடரவோ அல்லது அதுபோல் 'Middle Magazine' ஓன்றினைத் தொடங்கவோ முயற்சிக்கக் கூடாது?

சுபமங்களா நல்லாய் நடந்தாலும் கடைசி வரைக்கும் அது நட்டத்திலேயே வந்து கொண்டிருந்தது. கோமல் சவாமிநாதன் மீதுள்ள மதிப்பின் காரணமாக 'ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்' நிறுவனம் அந்த நட்டத்தையும் தாங்கி நடத்திக் கொண்டு இருந்தது. கோமல் இறந்ததும் நிறுத்திட்டாங்க. தொடரவிடும் எண்ணம் அவர்களுக்கு இல்லை. அப்படி ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கி அப்படிஒரு நட்டத்தைத் தாங்கும் சக்தி எனக்கும் இல்லை. புதிய பார்வையும், நந்தனும் ஓரளவுக்கு அந்த இடத்தை நிரப்புவதாகவே கருதுகின் ரேன். நந்தன் பலவிடயங்களில் தனக்கென வலுவான கொள்கைகளை வைத்திருக்கின்றது.

- ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகள் பற்றிய உங்களுடைய பார்வை எப்படியிருக்கிறது?

போராட்டத்தில் அதிக கவனமாக இருக்கிற ஈழத்தில் இலக்கியத்தை மக்களுடைய எழுச்சிக்கு, விழிப்புணர்ச்சிக்கு பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. இதனால் பிரச்சார நெடி இருக்கலாம். அந்த விதமான நேரடியான பிரச்சாரம் இல்லாமல் சொல்லப்படும் போது நாளைக்கு ஈழத்திலிருந்து மிகச்சிறந்த நாவல்கள் வரலாம் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை ஏனென்றால் எந்த நாட்டில் போராட்டம் இருக்கிறதோ அங்கிருந்துதான் சிறந்த படைப்புகள் வரலாம்.

�ழத்தில் வெளியாகும் புதிய நால்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எஸ்.பொ.வின் 'பனியும் பனையும்' படித்தேன். ஈழத்திலிருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு புகலிடம் தேடிச் சென்றவர்களினதும் ஈழத்திலுள்ளவர்களினதும் படைப்புகளின் தொகுப்பு. செங்கை ஆழியான் உடைய 'ஒரு வெஷல்லும் ஏழிஞ்சிச் சன்னங்களும்' என்னால் மிகவும் பாராட்டப்பட்ட சிறுக்கை எந்த இடத்தில் நிறுத்த வேண்டும் என்று தெரிந்து நிறுத்தியிருக்கிறார். தமிழ் நாட்டிலிருந்து அப்படி வராது. வந்தால் அது பாசாங்கு.

�ழத்தில் நடைபெறும் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி இப்போதெல்லாம் தமிழகத்துக்குத் தெரியவருவதில்லை. ஈழத்து இலக்கியங்களைப் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகிற எங்களைப் போன்றவர்களுக்காவது அவற்றை ஒழுங்காக்க கிடைக்கச் செய்வதற்கு யாராவது முயற்சித்தால் என்ன? நல்லனவற்றை இங்கே நானே அறிமுகம் செய்து வைப்பேன்.

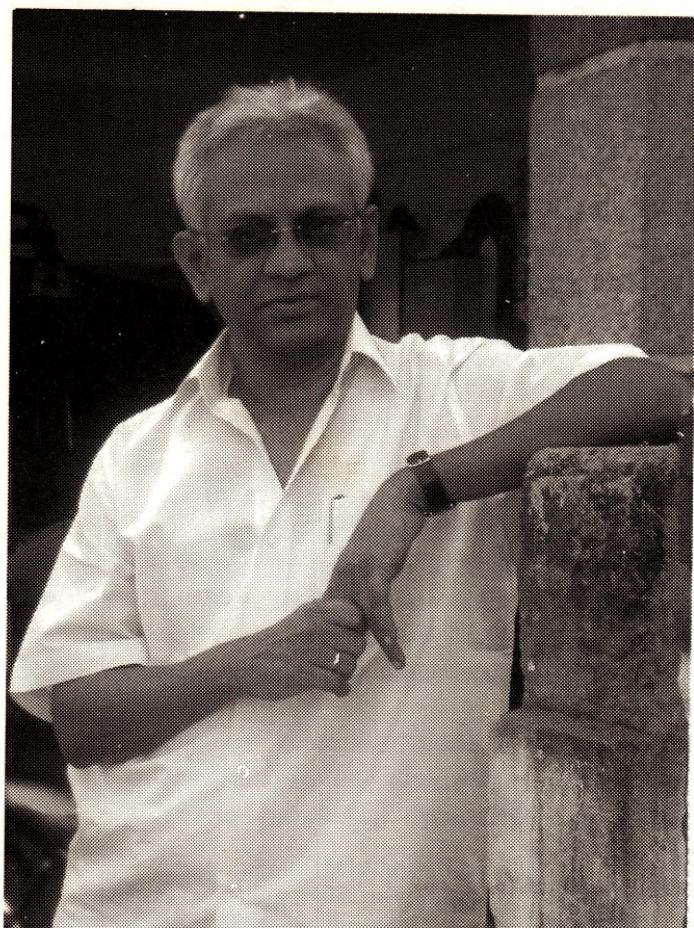
தினக்குரல்

29-11, 6-12-1998

தொடர்பு முகவரி:

திரு. ஆர். ரங்கராஜன்,
4- சரவணா அபார்ட்மெண்ட்ஸ்,
243, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை - 18,
தமிழ்நாடு.

டிராட்ஸ்கி மருது

“ஓவ்வொரு தடவையும் ஒரு வெள்ளைத்தாளின் முன்போ கண்வஸ் முன்போ உட்கார்ந்து ஓவியம் தீட்டும் போது, நம் பக்கத்தில் அமர்ந்து ஒருவர் வெள்ளைப் பரப்பில் உருவாகும் ஓவியத்தை வேடிக்கை பார்க்கிறாரே அதுபோலவே நானும் எனது ஓவியத்தை மகிழ்வோடு பார்க்கிறேன். அது ஒரு உண்ணதமான காலகட்டம். அக்காலகட்டம் வேதனை இல்லாத பரீட்சார்த்தம். அக்காலகட்டத்தை நீட்டிக்கவே உண்மையான கலைஞர் வெவ்வேறு வெள்ளைப் பரப்பைத் தேடித்தேடி ஓடுவான்”

என்று சொல்லும் டிராட்ஸ்கி மருது தமிழகத்தின் நவீன ஓவியர்களில் மிக முக்கியமான ஒருவர்.

சென்னை ஓவியக்கல்லூரியில் 77இல் படிப்பை முடித்ததிலிருந்து பத்து வருடங்கள் 'நெசவாளர் சேவை மையம்' ஒன்றில் துணிகளை வடிவமைப்பவராக பணியாற்றிய மருது, இப்போது அவரது தூரிகையின் அசைவுகளைப் போலவே கட்டுக் கோப்புக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாத ஒரு சுதந்திர புருஷர்; சுயாதீன் ஓவியர்.

நாலுவயதில் வரையத் தொடங்கியவர் இப்போது நாற்பத்தைந்து வயதிலும் வரைந்து கொண்டே இருக்கிறார். பத்திரிகை ஓவியம், நவீன நாடக, திரைப்படங்களின் கலை இயக்கம், கணினி வரை கலை என்று ஓவியக் கலையின் பல பரிணாமங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது மருதுவின் நீண்டகால ஓவிய வாழ்க்கை.

நந்தனத்தில் இருக்கும் அவரது வீடுதான் அவரது ஓவியக் கூடமும். அங்கே நடந்த இந்தச் சந்திப்பில் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளச் சொல்லிக் கேட்ட உடனேயே முகத்தில் குழந்தைத் தனமான உற்சாகம் தொற்றிக் கொள்ள, வார்த்தைகளால் வரைய ஆரம்பித்து விட்டார் அவரது ஓவியங்களில் வெளிப்படுகின்ற வேகமும் வீச்சும் அவரது பதில்கள் முழுவதிலும் தொனித்தது. ஓவ்வொன்றும் உணர்வு நிரம்பித் ததும்புகின்ற பதில்கள்:

- உங்களுக்குள் ஒரு ஓவியன் உருவெடுத்த உங்கள் இளம்பிராயத்தைப் பற்றி முதலில் சொல்லுங்கள்?

என் அப்பா படம் வரைவார். உறவினர்களில் சித்தப்பாக்கள் இருவர் நல்ல ஓவியத்திற்மை உள்ளவர்கள். உறவினர்களுக்குள் நன்பர்களுக்குள் திருமணம் மாதிரி ஏதாவது முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும்போது படம் வரைந்து அதையே பரிசாக கொடுப்பார்கள். இதையெல்லாம் பக்கத்திலிருந்தே பார்த்த நானும் நான்கு ஐந்து வயதிருக்கும்போதே வரையத் தொடங்கிவிட்டேன். என்னுடைய அப்பா எம்.ஆர். மருதுப்பன் கடைசிவரைக்கும் கம்யூனிஸ்டு ஆக வாழ்ந்தவர். கம்யூனிஸ்டாக இருந்ததால் வீட்டில் கடவுள் படங்கள் எல்லாம் கிடையாது. நான் ஆறாவது படிக்கும்போதே பிக்காஸோ, டாவி போன்றவர்கள், மறுமலர்ச்சி காலத்து ஐரோப்பிய ஓவியர்கள் என்று எல்லோருடைய ஓவியங்களையும் அறை முழுக்கத் தொங்க விட்டிருப்பார். நான் இன்று ஓவியனாக இருப்பதற்கு மூலகாரணம் அவர்தான். புத்தக அலமாரிகளில் கூட ஒருபக்கம் யாழிச் சிற்பம் உட்கார்ந்திருக்கும். அந்த அளவுக்கு வீட்டுச் சூழலை அதற்கு ஏற்றது மாதிரி அமைத்துக் கொடுத்திருந்தார்.

வீட்டுச் சூழல் இப்படி என்றால் வீட்டுக்கு வெளியே நான் பிறந்து வளர்ந்த மதுரையில் நான் விளையாடித்திரிந்த இடங்களும் ஏதோ ஒருவகையில் என்னை ஈர்ப்பதாயே இருந்தன. மதுரையில் கோரிப்பாளையம் மாரியம்மன் கோயில், கோரிப்பாளையம் மகுதியின் சந்தனக்கூடு, தல்லாகுளம் கருப்பண்ணசாமி கோயில், மதுரைச் சித்திரைத் திருவிழா, தமுக்கம் மைதானத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள், காந்தி மியூனியத்தில் காட்டப்பட்ட இலவச துண்டுப்படங்கள், வீட்டுக்கு அருகில் அள்ளி முடிந்த கொண்டையுடன் இருக்கும் குயவ வீட்டுக் கிழவர்கள், அவர்கள் செய்து வைத்திருக்கும் நாயக்கர் காலத்துச் சாயலில் இருக்கும் மன் குதிரைகளும் காவல் தெய்வங்களும் கூட நான் ஓவியனாகக் காரணம் என்றுதான் நம்புகின்றேன்.

- பிற்காலத்தில் ஓவியக்கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலங்களில் உலக ஓவியக்கலையின் பல்வேறு போக்குகளில் எந்தக் கொள்கையால் மிகவும் தாக்கப்பட்டார்கள்?

ஓவ்வொரு ஓவியனுக்கும் அவன் தேர்ந்த ஓவியனாவதற்கு, உள்ளதை உள்ளபடி - Realistic ஆக - வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெரும் பயிற்சி அவசியம். இலக்கணங்களைப் படித்தபிற்கு உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அந்தந்த கலாச்சாரப் பின்னணியின்படி பல்வேறு காலகட்டங்களில் படைக்கப்பட்ட ஓவிய - சிறப் - கட்டிடக் கலை களை அறிய முற்படும்போது கடற்ற நூறு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட போக்குகளாகிய இம்பரசனிசம், சர்ரியலிசம், கியூபரிசம், எக்ஸ்பிரசனிசம் போன்றவற்றால் மற்றைய ஓவிய மாணவர்களைப் போலவே நானும் ஈர்க்கப்பட்டேன். இவற்றில் இம்பிரசனிசமும், ஜெர்மானிய எக்ஸ்பிரசனிசமும் காட்டிய ஓவியங்களின் மீதும், ஓவியர்கள்மீதும் எனக்குப் பெரும் மதிப்பு இருக்கிறது. அவற்றில் உள்ள பரீட்சார்த்தமும் உண்மையும் நேர்மையும் வாழ்வின் இருத்தலையும் சிறப்பையும் நேர்மையுடன் காண்பிப்பதால் என்னைப் பாதித்திருக்கிறது.

- இப்பொழுது உங்களுடைய ஓவியங்களில் அந்தப் பாணிகளில் எவற்றையேனும் கையாளுகிறீர்களா?

குறிப்பிட்ட ஒரு பாணியை எடுத்துக் கொண்டு அல்லது பாதிக்கப்பட்டு அதன்படி நான் செல்லவில்லை. தற்போதைய ஓவியர்கள் இந்த எல்லா வெளிப்பாடுகளினதும் பாதிப்பால் தாக்கப்பட்டவர்கள்தான். சமகாலத்தின் வீச்சும் வேகமும் கூடிய ஓவியங்களை இந்த இசங்களின்படி பிரிக்க முடியாது என்றுதான் நம்புகிறேன். இவை அனைத்தையும் உள்வாங்கிய பின்னர் வருகின்ற வெளிப்பாட்டில் இவற்றின் பல்வேறு கூறுகளும் இருப்பதைக் காண முடியும். நம்முடையை வசதிக்காக நேரடித் தோற்றுத்தை மட்டும்

வைத்து பிரித்துக் கூறிக் கொள்ளலாம். அப்படி என் ஓவியங்களைப் பிரித்தால் அவை மனித மிருக உருவகங்களைக் கொண்ட அருப ஓவியங்கள் Semi abstract என்று கொள்ளலாம்.

- எத்தகைய வாழ்வை உங்கள் கலையில் பிரதானப்படுத்துகிறீர்கள்?

எல்லாவித உணர்வுகளை, ஏற்றத் தாழ்வுகளை உள்ளடக்கிய தாக இருந்தாலும் வாழ்வு அற்புதமானது. இருக்கிறோம் என்ற உணர்வு அதைவிட அற்புதம். ஓவியம் என்பதனை அதன் மேற்பகுதியில் உள்ள பொருள், நேரடி நோக்கு இவற்றையெல்லாம் தாண்டி அன்றைய மன உணர்வுகளைப் பதிவு செய்கின்ற நாட்குறிப்பைப் போலவோ அல்லது ஓவியனின் நாடித் துடிப்பின் வரைகோடு போலவோதான் நான் பார்க்கிறேன். அதில் நேர்மையும் உண்மையும் சமூக அக்கறையும் கோபமும் தாபமும் படிந்திருக்கிறது.

- தமிழகக் கலைஞர் என்ற வகையில் தமிழ் அடையாளங்களை உங்கள் கலைகளில் கொண்டு வர்த்துள்ளீர்களா?

நரன் முதலில் சொன்னதுமாதிரி என் ஆரம்ப உந்து நிலை என் மண்ணிலிருந்தே எனக்குக் கிடைத்தது. எமது வாழ்வு, அடையாளம் நாம் உபயோகிக்கும் வண்ணத்திலும் கோடுகளிலும்தான் வெளிப்படுகிறது. கோட்டின் வேகத்தையும் கோடுகள் பயன் படுத்தப்படும் முறையையும் தீர்க்கமாகப் படிக்க முடிந்த ஒருவரால் அதை உணர முடியும். இவை மூலம் தமிழர்களின் மறைந்த மறைக்கப் பட்ட உருவகப் படிமங்களை மேல் எடுத்துக் கொண்டுவர முயன்றிருக்கிறேன்.

- சிற்பக் கலையில் தமிழ், தமிழகம் என்ற வெளிப்பாடுகள் இருப்பதைப் போல ‘தமிழக ஓவிய பாணி’ என ஒன்று இருப்பதாகக் கருதுகிறீர்களா?

அடிப்படையில் நமக்கு எதையும் ஆவணப்படுத்துவதன் அவசியம் தெரியாது. தமிழ்நாட்டில் தொன்மையான ஓவியங்களாக சித்தன்னவாசலின் ஒரு பகுதியும், சோழர்கால ஓவியம் மற்றும் சமீபத்திய நாயக்கர் காலத்தியதுடன் தென் இந்தியா என்ற நிலையில் லேபாக்சி ஓவியமும்தான் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. கடந்த இருநாறு முன்னாறு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையோ ஓவிய உலகின் பல்வேறு கூறுகளையோ இங்கு எஞ்சியிருக்கும் சொற்பமான ஆவணங்களிலிருந்தும், இங்கு வந்தபோது வெள்ளையர்கள் சேகரித்து வைத்தவற்றிலிருந்தும்தான் அறிய முடிகிறது. அப்படிப் பார்த்தால் எஞ்சியிருப்பதிலும் அஜந்தா மரபின் தூக்கமே அதிகமாக இருக்கிறது. அதையும் தாண்டி தமிழுக்கான மூலவேரத் தேடுவதில் நாங்கள் இன்னமும் சரியான முறையில் செயற்படவில்லையென்றுதான்

சொல்ல வேண்டும். தொன்மையானவற்றின் மேல் காலம் படியவைத்த பகுதிகளை அறிந்தும் பிரித்தும் ஆதியைத் தேட முற்படுவதன்மூலம் நம் ஓவியக்கலைவடிவத்தின் தனித் தன்மையை முழுமையாக அடைய முடியும் என்று நம்புகின்றேன்.

- உங்களுடைய ஓவியங்கள் பெரும்பாலும் கோட்டு ஓவியங்களாகவே இருக்கின்றன. அப்படிக் கோடுகளைப் பிரதானப் படுத்துவதற்கு ஏதேனும் காரணங்கள் உண்டா?

இன்ன வயதில் மதுரை ரீகல் டாக்கீஸில் நான் பார்த்த அனி மேஷன் பாங்கள்தான் வலிதூன சரியான சோடுகளால் வரையப்பட்ட படிமங்களின் வழியாக தொடர்புகொள்வது சக்தி வாய்ந்தது என்ற நம்பிக்கையை என்னுள் ஏற்படுத்தியது. தொடர்ந்து கோட்டு ஓவியங்களை வரைந்த பயிற்சி, தேர்ந்த கோட்டு ஓவியர்களின் ஓவியங்களைப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் மோகம், அனிமேஷன் கலைக்கான அவசியம் என்று இப்படிப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். சந்தூன ராஜ், சிற்பி தனபால், ஆதிமூலம், தட்சிணாமூர்த்தி, ஆர்பி. பாஸ்கரன், வீரசந்தானம் போன்ற சமகாலத்து ஓவியர்களுடைய ஓவியங்களில்கூட கோட்டைப் பிரதானப் படுத்திய போக்கே தென்படும். இந்தப் போக்குக்கும் சென்னை கும்பகோணம் ஓவியக்கல்லூரிகளின் சூழலுக்கும் பெரும் தொடர்பு இருக்கிறது.

- சிறுபத்திரிகைகளில் ஆரம்பித்து இப்போது வெகுஜனப் பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றிலும் வரைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது உங்களுடைய தனி ஓவிய வெளிப்பாட்டுக்கு இடையூறாக இருக்காதா?

ஒரு எழுத்தாளனுக்கும் கவிஞருக்கும் இருக்கின்ற சுதந்திரம் ஒரு ஓவியனுக்கும் கண்டிப்பாக இருக்கிறது. ஒரு ஓவியனாக எனக்கு இருக்கும் அந்த சுதந்திரத்தை நான் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. இதனாலேயே கதையில், கவிதையில் வரும் ஒரு சம்பவத்தையோ, எழுத்தையோ மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அதற்குள்ளேயே விம்பங்களைத் தேடுகிற இடத்தில் நான் எப்பவே சிக்கிக் கொண்ட தில்லை. ஏற்கனவே இருந்த ஓவியர்கள் கதையோ கவிதையோ அதில் வருகின்ற ஒரு சம்பவத்தை மட்டுமே வரைவார்கள். நான், கதையைப் படித்துப் போட்டுவிட்டு கதையை மறந்து விட்டு என்னைப் பாதித் ததை மட்டுமே வரைகின்றேன். அதில் வெளியைக் கையாஞ்வதில், வண்ணங்களில், கோடுகளில் பரிசோதனை முயற்சிசெய்வதற்கு சந்தர்ப் பங்கள் கிடைக்கின்றன. அப்படிக் கிடைக்கவில்லையென்றாலும் ஒரு இடைவெளி கிடைத்தால்கூட நானாக எடுத்துக் கொள்கிறேன். இதனால் சில நேரங்களில் கதையில் இல்லாத காட்சிகளைக் கூட வரைந்திருக்கிறேன். ஆனால் வாசகன் அந்தக் காட்சியை விட்டு

விலக முடியாது. அவன் கதையையும் படத்தையும் நடுவில் நின்று இணைத்துக் கொள்வான்.

- பத்திரிகையில் இருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்பை அனுப்பி அதற்குப் படம் வரைந்து தாருங்கள் என்று கேட்கும் போதே ஓவியனாக இருந்து கொண்டு நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் அந்த சுதந்திரத்துக்கு ஒரு வரையறை ஏற்பட்டுவிடுகிறதே?

பத்திரிகைகள் அநேகமாகத் தேர்ந்தெடுத்த கதைகளைத்தான் அனுப்புகின்றன. அந்த வகையில் எனது சுதந்திரத்துக்கு சவால் விடக்கூடிய கதைகள் என்று எனக்கு ஒப்புதல் இல்லாத கதைகளாக இருந்தால், 'வாசகர்களை நீங்களும் நானும் சேர்ந்து ஏமாத்த வேண்டாம். இந்த மாதிரிக் கதைகளை அனுப்பாதீர்கள்' என்று திருப்பிக் கொடுத்து விடுகின்றேன். சிலசமயங்களில் என்னைத் தொடாத கதைகளுக்கும் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் வரைந்து கொடுக்கவேண்டி நேரிடுகிறது. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கதையைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு சுதந்திரமான நிலையை எடுத்திருக்கிறேன்.

- பத்திரிகைகளில் படம் வரைவது ஒரு பக்கவாதத்தியம் மாதிரி தான் என்ற கருத்துடன் ஏந்த அளவுக்கு ஒத்துப் போகிறீர்கள்?

முன்பு வரைந்த ஓவியர்களுடைய படங்களை கதையிலிருந்து பிரித்தால் அவை செத்துவிடும். வேணுமென்றால் நீங்கள் சொல்லுவது அவைகளுக்குப் பொருத்தமாய் இருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது வரையப்படுகின்ற பத்திரிகை ஓவியர்கள் பற்றி அப்படி நான் நினைக்க வில்லை. என்னுடைய, 'என்னைப்போன்ற சம காலத்து ஓவியர்களுடைய படங்களை கதையிலிருந்து பிரித்தாலும் தனிய நிற்கும். இன்றைக்கு வாத்தியக் கருவிகளே மேலோங்கித் தனி இசையாக ஓலிக்கின்ற இடமெல்லாம் இருக்குது பாருங்க. அதுமாதிரித் தான் சம காலத்துப் பத்திரிகை ஓவியங்களும் சுயத்தை இழக்காதவை. தனித்துவமானவை. மூலக் கட்டுரையிலிருந்தோ, கதையிலிருந்தோ விலகித் தனித்து நின்று பொருள் விளக்கம் தரக்கூடியவை.

- ஹலிசென் வரைந்துள்ள இந்துக் கடவுள்களின் நிர்வாண ஓவியங்கள் தொடர்பாக எழுந்திருக்கும் சர்ச்சைகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள். இந்த விடயத்தில் அவர் தனது சுதந்திரத்தை எல்லையீரி எடுத்துக் கொண்டு விட்டார் என்று கருதலாமா?

எல்லோரையும் போல ஓவியர் ஹலிசெனும் ஓவிய மரபு, ஓவியர்களுக்கான சுதந்திரம் என்பது பற்றியெல்லாம் தெரிந்தவர்தான். போலி மதவாத அரசியல் அவர்மேல் சுமத்தியிருக்கின்ற குற்றச்சாட்டு இது. இந்துக் கடவுள்களின் உருவங்களை வரைந்த அவர் ஒரு

முஸ்லீமாக இருப்பது இந்த மதவாதிகளின் செயல்பாட்டுக்கு வசதியாக ஆகிவிட்டது. எப்போதோ அவர் வரைந்த பழைய ஓவியங்களைத் தூசிதுட்டி இப்போது கையில் எடுத்திருக்கிறார்கள். காலங்களின் மதிப்பீடுகளை மீறி உலகம் முழுவதும் பல்வேறு கால கட்டங்களில் முழுவீச்சுடன் படைப்புகள் பல்வேறு சாதனங்களிலும் வெளிப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஐரோப்பிய ஓவியர் பிரான்ஸில் பேரென் தனது ஓவியங்களில் போப் ஆண்டவரின் உருவத்தைக் கையாண்ட விதம், கடந்த நாறு ஆண்டுகளுக்குள் ஐரோப்பிய ஓவியர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், திரைப்பட இயக்குநர்கள் மதத்தைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்து படைத்த படிமங்கள் போன்றவற்றை அறிந்திருந்தால் ஹாஸ்கெனுடைய இந்த ஓவியங்கள் ஒன்றும் பெரிய விஷயமாகத் தெரியாது.

- தனியான ஓவியக் கண்காட்சிகளில் இப்பொழுதெல்லாம் நீங்கள் ஈடுபாடு காட்டாதது ஏன்?

ஓவியக்கல்லூரி நாட்களில் இருந்து தேசிய, மாநிலக் கண்காட்சிகள் என்று 90 வரை பல கண்காட்சிகளில் கலந்திருக்கிறேன். சமீப காலமாக அனிமேஷன் துறையில் நான் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதால் தனிக்காட்சி அமைக்கவில்லை. இருந்தாலும் பத்திரிகைகளில் நான் வரைவதன் மூலம் ஒரு வகையில் தனிக்காட்சிதானே செய்கின்றேன்.

- அனிமேஷன் திரைப்படங்கள் குழந்தைகளிடையே பெரும் வரவேற்றபைப் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் இறக்குமதியாகின்ற காமிக்ஸ் புத்தகங்களும் அனிமேஷன் திரைப்படங்களும் குழந்தைகள் மனதில் வன்முறையை விதைக்கக் காரணமாய் இருக்கின்றன என்ற கருத்து பரவலாக இருக்கிறது. தமிழில் அனிமேஷன் படமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் உங்களுடைய கணிப்பீடு இதில் எப்படி இருக்கிறது?

எழுத்து, அசையாத ஓவியம், பின்பு பேசி அசையும் சினிமா என்ற ஊடகங்களுக்கு இடையில் பல படங்களையும் எழுதிய வார்த்தைகளையும் பல பக்கங்களில் வடிவமைத்துத் தொடர்பு கொள்ள உதவும் மிகச் சிறந்த ஒரு ஊடகம்தான் இந்த காமிக்ஸ். ஆயிரக்கணக்கான காமிக்ஸ் புத்தகங்களை அதன் நேர்த்தியான ஓவியத் துக்கும், கதைசொல்லும் முறைக்கும், பார்ட்சார்த்த முறைகளுக்குமாக வாங்கி சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன். ஓய்வு நேரங்களில் அவற்றைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அசையாத ஒரு பொருளை அல்லது வரைந்த கார்ட்டின்களை அசையச் செய்யும் முயற்சிதான் அனிமேஷன் படங்கள். காமிக்ஸ் - அனிமேஷன் இரண்டிலும் நீங்கள் சொல்லும் வன்முறையைத் தூண்டக்கூடிய படிமங்கள் ஐப்பான்,

அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலிருந்து தருவிக்கப்படும் படைப்புகளில் கொஞ்சம் ஆதிகமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இவை அனிமேஷன் படங்களில் சடுதியாக வந்தவையல்ல. சரித்திர பூர்வமாக ஆராய்ந்தால் இதன் ஆரம்பம் ஆதிமனிதனின் குகை ஓவியங்களிலிருந்து தொடங் குவது புரியும். ஆனால் வாழ்வில் உண்மையில் நடக்கும் செயல்கள் தான் குழந்தைகளைப் பாதிக்கும். படிமங்கள் ஏதும் செய்யாது என்று பல வல்லுநர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்

History of Comics. History of animation ஆகியவற்றை ஊன்றி அறிந்தால் இந்த உண்மை புலப்படும்.

- தமிழ் நாட்டில் நவீன ஓவியங்களுக்கான வரவேற்பு ஏந்த அளவுக்கு இருக்கிறது?

முத்த ஓவியர் ஆதிமூலம் அவர்கள் சொல்லுவது போல 'வண்ணங்களைத் தெளித்தாற் போல உள்ள ஓவியத்தைப் பாராட்ட முடியாதவர்கள் கூட, துணியில் அவை அச்சாகி வரும் போது நல்ல Design என்று வாங்கி சட்டையாகப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள்' என்பதுதான் உண்மை. சிறுபத்திரிகைகள், ஓவியக் கண்காட்சி என்ற இடத்தைத் தாண்டாமல் இருந்த நிலைமாறி நவீன ஓவியம் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்குள் நுழைந்து விட்டாலும்கூட மக்களிடையே ஓவிய ரசனையை ஏற்படுத்த மேலும் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். ஓவியம் கற்க ஆர்வம் காணப்பவரை ஊக்கப் படுத்த வேண்டும். ஏனெனில் இளவுயதில் ஓவியம் வரைபவர் பிற்காலத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்த வேறுசாதனம் எளிதாக இருப்பதாகக் கருதிச் சென்று விட்டாலும் கூட அங்கு தூண் நினைப்பதைத் தெளிவாகச் சொல்ல, எழுத, செயல் படுத்த ஆரம்பத்தில் ஓவியத்தில் கிடைக்கும் பயிற்சியான வெளியை ஆட்கொள்ளும் முறை, அதைச் கையாளும் முறை எல்லாம் பெரிதும் உதவும்.

- ஓவியம் என்பது கூட ஒரு தொடர்புச் சாதனம்தான். அதில் 'மற்றவர்களுக்குப் புரிதல்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. ஆனால் நவீன ஓவியங்கள் அதைச் செய்யத் தவறிவிடுகின்றன என்றும் ஒரு விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகிறதே?

நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவது போல, நவீன ஓவியத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய மற்படுமுன்னர் ஏற்படும் விமர்சனம்தான் இது. ஒரு மொழியைப் புரிய அவற்றின் எழுத்தை அறிய ஆரம்பித்து இலக்கணம் என்று சென்று அம்மொழியின் உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடுகள், கலாச்சாரம் என்பவற்றை அறிவது போல, நவீன ஓவியம் - சிற்பம் ஆகியவை பற்றி அறிய - குகை மனிதனில் இருந்து இன்றுவரை இருபது நூற்றாண்டு உலகக்

கலைகளைப் படிக்க, பார்க்க கிடைக்கிற தேர்ச்சியிலேயே உங்களுக்கு ஒவ்வொரு கதவாகத் திறப்பது புரியும். ஒரு மொழியைப் புரிந்து கொள்ள அட்சரம் படிக்கிறது எவ்வளவு அவசரமோ அதே மாதிரி ஓவியத்தைப் பற்றி அறிய வேணும் என்றால் கோடுகளைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். வார்த்தைகளைப் படிக்கிறது மாதிரி கோடுகளைப் படிக்கிற அனுபவமும் உங்களுக்கு வரத் தொடங்கி விட்டால் நான் எவ்வளவு தூரம் Socially Committed ஆக இருக்கிறேன் என்று உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். வெளியை நான் எப்படி ஆளுகிறேன் என்பதில் இருந்து என்னுடைய நேர்மையை, நான் உண்மையா - போலியா என்பதையெல்லாம்கூட கண்டுபிடிக்க முடியும்.

- தமிழில் ஓவிய விமர்சனப் போக்கு எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது?

தமிழ் நாட்டில் ஓவிய விமர்சனம் பெரும் வளர்ச்சி பெற்று விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. வெகு சிலரே எழுதுகின்றனர். ஆனால் ஆழமில்லாமல் உள்ளதாயே எனக்குப் படுகிறது. ஈழத்து ஓவியரும், டெஸ்லி கலைக் கல்லூரி மாணவரும் ஓவிய விமர்சகரு மான சளாதனன் விமர்சனக் கலைக்குப் பெரியவரவு. அவர் தொடர்ந்து கவனிக்கப்பட வேண்டியவர். தமிழில் அவர் ஒருவர்தான் ஓவியத்தையும் அவை சார்ந்தவற்றையும் விசாலமாகவும் ஆழமாகவும் பார்க்கிறார்.

- இது கணினியுகம். இந்த அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப ஓவியக்கலை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதா?

தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஓவியத்துறை உதவுவது போல ஓவியத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி உதவியிருக்கிறது. மரபு ரீதியான சிற்ப - ஓவிய வெளிப்பாட்டுக்கும் கணினிகளை உடயோகிக்க முடியும் என்பதை ஓவியர்கள் புரிந்தனு பவிக்க முற்பட்டுள்ளது இப்போது அதிகம் என்று சொல்லலாம். குறிப்பாக கணினிகள் ஓவியனின் செயல் முயற்சியில் கடின உழைப்பின் ஒரு பகுதியைக் குறைத்துக் கொடுப்பதுடன், மேலும் மேலும் கற்பனை யுடன் சிந்தித்துச் செயற்பட பெரும் வெளியை அமைத்துக் கொடுக்கிறது.

- திரைப்படங்கள், நாடகங்கள் என்று கூட பணியாற்றி வருகிறீர்கள். அந்த அனுபவங்களைப் பற்றியும் சொல்லுங்களேன்?

மறைந்த புகழ்மிக்க தமிழ் எழுத்தாளர் கு. அழகிரிசாமி அவர்களின் இளைய புதல்வரும் என் நண்பருமான சாரங்கள் தயாரித்த மொத்த விளம்பரப் படங்களுக்கும் கலை இயக்குநராகப்

பணியாற்றியிருக்கிறேன். அவற்றுள் பல இன்னமும் திரையரங்கு களிலும் தொலைக்காட்சியிலும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள திரைப்படங்களில் கலை இயக்குநராக இருந்ததுடன் சில படங்களுக்கு கம்பியூட்டர் கிராபிக்ஸ் ம் செய்திருக்கிறேன். திரைப்படங்களில் பல்வேறு கலைஞர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டதில் நடிகர் நாசர், ஒளிப்பதிவாளர் ஸ்ரீதர் போன்றவர்களுடன் தேவதை திரைப்படத்துக்குப் பணியாற்றியது குறிப்பிடத்தக்க அனுபவம். நாங்கள் திட்டமிட்டதுகளையெல்லாம் படத்தில் கொண்டு வருவதற்கு பட்ஜெட் இடம் தரவில்லை யென்றாலும் தேவதை எனக்குத் திருப்தியளித்து படம். நாடகங்களைப் பொறுத்த வரையில் இளைய பத்மநாதன், மங்கை அரசு, கவிஞர் இன்குலாப் போன்றவர்களுடைய நாடகங்களுக்கு கலை இயக்குநராக இருந்து உடை, ஒப்பனை ஆகியவற்றை வடிவமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த வரிசையில் தீனிப் போர், மெளனக்குளம், ஓளவை போன்ற நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றிலெல்லாம் நாட்டுப் புறக்கலை வடிவத்திலிருந்தே கூறுகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன்.

- இன்குலாப், மங்கை போன்ற கலைஞர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றுகின்றீர்கள். அதனைத் தவிர்த்தி, அவர்கள் முன் நிறுத்தும் மார்க்சியம், தமிழ்த் தேசியம், பெண்ணுரிமை போன்றவற்றை முன்றிறுத்தி நீங்கள் தனிப் படைப்புகளில் ஈடுபடுகிறீர்களா?

கடந்த பதினெண்து - இருபது ஆண்டுகளாக Communication Illustration ஆக இப்படியான சம நோக்கில் ஒரு ஓவியனின் முழுச் சுதந்திரத்துடனும் வீச்சுடனும் நான் வரைந்த ஓவியங்கள் அதிகம். பல்வேறு கால கட்டங்களில் அவை வெளிப்படையாகவே பதிவாகி யிருக்கின்றன. அவற்றில் கோபமும் நெயாண்டியும் கூட இருந்திருக்கிறது. நேரடியாகச் சாடுவதற்கு சில நேரங்களில் கேலிச்சித்திரமாகவும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

- உங்களுடைய கலைக்கான அரசியல் என்று எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

40களில் இலங்கையிலிருந்து தலைமறைவு வாழ்வுக்காக தப்பிவந்த ட்ராஸ்கியவாதிகளான என்.எம். பெட்ரோரா, கொல்வின், ஆர்டி. சில்வா போன்றவர்களுக்கு ஆகுரவாக மதுரையில் என் தந்தை மிகச் சிறிய வயதிலேயே இயங்கியவர். இவர்களுடன் ஏற்பட்ட ஈடுபாடுதான் அப்பாவை ஒரு கம்பியூனிஸ்டு ஆக்கியது. இதன் சாரணம் தான் பின்நாளில் நான் பிறந்தபோது எனக்கு டிராட்ஸ்கி எனப்பெயர் வைத்ததும். ஆனால் நான் இதுவரையில் எந்தக் கட்சியுடனும் என்ன அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. 67ஆல் ஹிந்தி

எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின்போது நான் எட்டாவது படிக்கும் மாணவன். அந்த வயதிலேயே 500 தட்டிகள் வரை வரைந்திருக்கிறேன். 20 அடிக்கு 15 அடி என்ற பெரிய சுவர்களிலெல்லாம் ஹிந்தி எதிர்ப்பு கார்ட்டின்கள் போட்டிருக்கிறேன். பெரிய வெளிகளைக் கையாளும் பயம் எனக்கு இல்லாமல் போனது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சரியான விடயத்துக்காக யாரெல்லாம் குரல் கொடுக்கிறார்களோ - அது எந்த அமைப்பாக இருந்தாலும் - அங்கெல்லாம் ஒரு ஓவியனாக என் பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டு தான் இருக்கிறேன். இந்தவகையில் சமகால ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் உணர்வு ரீதியாய் ஒரு ஓவியனாக இணைந்து என் பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறேன். இதில் எனக்கு அற்புதமான நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், ஈழத்து எழுத் தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்று பலதுரப்பட்ட நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டதை என் ஓவிய வாழ்வில் முக்கியமானதாயே கருதுகின்றேன்.

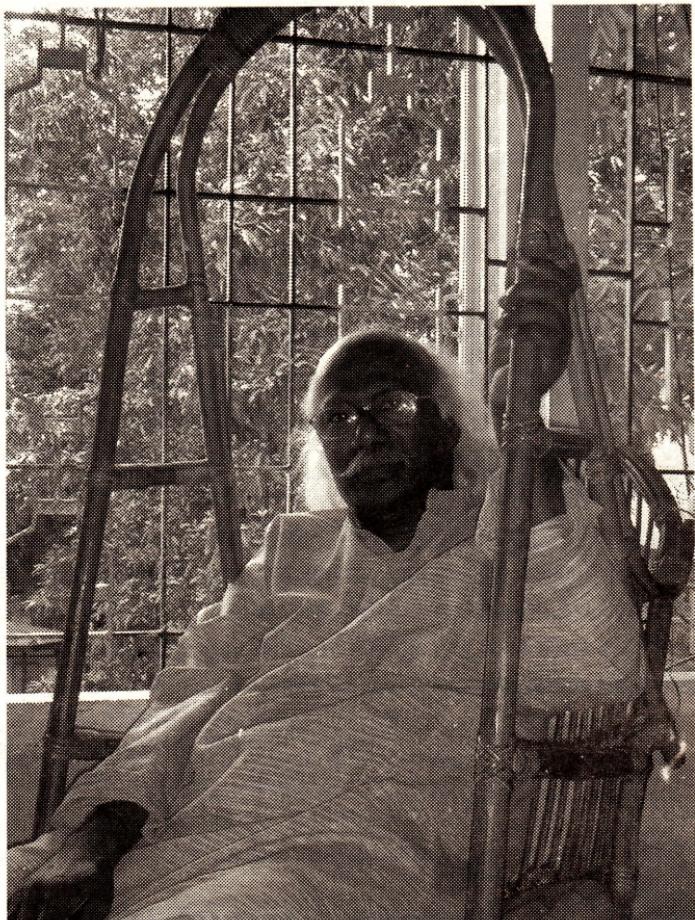
ஒரு ஓவியத்தைப் பல அமர்வுகளில் தீட்டும் பழக்கம் ஓவியர் மருதுவிடம் இல்லை. மறுஅமர்வில் ஓவியத்தைத் தொடரும் போது அது வேறொரு ஓவியமாகிவிடும் என்பது அவரது அபிப்பிராயம் ஏனெனில் அவரது பார்வையில் ஓவியம் என்பது அவர் கூறியிருப்பது போலவே, அன்றைய மன உணர்வுகளை அன்றே பதிவு செய்யும் நாட்குறிப்பைப் போன்றது. ஆனால் இந்த நேர்காணல் ஒருவார இடைவெளிவிட்டு இரண்டு அமர்வுகளில் தொடர்ந்தது. எந்தத் தொடர்ச்சியும் அறுபடாமல்!

தினக்குரல்
31-1, 7-2-1999

தொடர்பு முகவரி:

திரு எம். டிராட்ஸ்கி மருது,
இல 3-D; பழைய டவர் பிளாக்,
நந்தனம் விரிவாக்கம்,
3வது தெரு,
நந்தனம்,
சென்னை - 600 035,
தமிழ்நாடு.

சா. கந்தசாமி

“டால்ஸ்டாய் இருக்கும்போதே நோபல் பரிசு இருந்தது. ஆனால் டால்ஸ்டாய்க்கோ கார்க்கிக்கோ நோபல் பரிசு கிடைக்கவில்லை. விருதுகளும் பரிசுகளும் எழுத்தாளர்களைக் கெளரவப் படுத்துகிற விஷயம் இல்லை. எழுத்து என்பது அதையெல்லாம் தாண்டிய விஷயம்.

எழுத்தாளர்களைக் கெளரவப் படுத்துகிறோம் என்று தமிழ் நாட்டில் பரிசு வழங்குவதைப் பார்த்தால் ஆபாசமாக இருக்கிறது. அரசியல் வாதிகளும் அதிகாரிகளும் மேடையில் உட்கார்ந்திருக்க பரிசு வாங்கும்

எழுத்தாளர்கள் கீழே பள்ளிக் கூடப் பையன்கள் மாதிரி உட்காரவைக்கப் படுகிறார்கள். 'எல்லாப்புகழும் அரசியல் வாதிக்கே' என்றாகிவிட்டது.

மன்னர் ஆட்சியில் மன்னர்களைச் சார்ந்திருந்து பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் பாடியது மாதிரி இப்பொழுதும் மூன்றாம் தரமான இலக்கிய வாதிகள் அரசியல் கட்சிகளோடு சேர்ந்து கோஷம் போட்டு முதல்தரமான படைப்பாளி மாதிரி ஆகிவிடுகிறார்கள். அசலான இலக்கியவாதிகள் பழைய தமிழ்க்கவி மாதிரி 'மன்னவனும் நீயோ' என்று சாதாரணமாகக் கேட்டுவிட்டு எழுதப் போய் விடுகிறார்கள்"

- என்று சொல்லும் சா. கந்தசாமிக்கு சமீபத்தில் சாகித்திய அக்கடமியின் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. பரிசு பெற்ற இவரது நாவல் 'விசாரணைக் கமிஷன்'.

முதல் நாவலான 'சாயாவனம்' மூலம் தன்னை ஒரு காத்திரமான படைப்பாளியாக நிறுவிக்கொண்ட சா. கந்தசாமி இன்று வரையிலும் தனது படைப்புகளில் அதனைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு வருபவர். அழுகுவேறு, அலங்காரம் வேறு என்று கருதும் இவர் வார்த்தை அலங்காரங்களையும் ஜனரஞ்சகமான சவாரஸ்யங்களையும் தனது படைப்புகளில் இருந்து கட்டாயமாக வெளியேற்றியவர். அரசியல் சாயங்களைத் தன்மேல் பூசிக்கொள்ளாதவர்.

"சா. கந்தசாமியின் பல கதைகளும் நாவல்களும் அற்புதமாக அமைந்துவிட்டன என்று காணும்போது தமிழர்கள் எத்தனைதான் குப்பைப் பத்திரிகைகளுக்கு அடிமைப்பட்டி ருந்தாலும் இலக்கிய ரீதியாக அதிர்ஷ்ட சாவிகள் என்று சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது" என க.நா.சு இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தஞ்சைக் காவிரிக் கரையில் மயிலாடுதுறை இவரது சொந்த ஊர். இப்போது சென்னை நகர வாசம். சாகித்திய அக்கடமியின் பரிசு பெற்றமைக் காக சா.க.வுக்கு வாழ்த்துக் களைத் தெரிவித்துக் கொண்டு ஆரம்பித்த நேர்காணல் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கும் மேலாக நீண்டது. அதிலிருந்து:

- நீங்கள் இலக்கியத் துறையினுள் நுழைவதற்குத் தூண்டுதலாக இருந்த பின்னணியைப் பற்றி முதலில் சொல்லுங்கள்?

எழுதவேண்டும் என்ற உத்வேகம் ஏழாம் - எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் போதே எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. 1950களில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் கம்யூனிஸ்டுகள் அதிகம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தாலும் அங்கு தமிழ் உணர்வு அதிகமாக இருந்தது. இதற்குக் காரணம் திராவிட இயக்கங்கள்தான். அண்ணாத்துறை, கருணாநிதி, நெடுஞ்செழியன், பெரியார்... இப்படிப் பல பேருடைய பேச்சுகளைக்

கேட்டு வளர்ந்தேன். காங்கிரஸை எதிர்த்து தமிழ்த் தேசியம் பற்றிப் பேசுவார்கள். அந்தக் காலத்தில் அரசியற் சூட்டங்கள் என்பது தமிழ் இலக்கியக் கூட்டங்கள்தான். தமிழ் மன்னர்களைப் பற்றி, தமிழ்ப் பாரம்பரியம் பற்றி, தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடுவார்கள். கேட்பதற்கு ரொம்ப சுவையாக இருக்கும். திராவிட இயக்கங்களின் வெளியீடுகள் எல்லாம் படிப்பேன். இது முதல் கால கட்டம் ஆனால், உந்துதலுக்கு இவை காரணமாய் இருந்தாலும் அதீதமான உணர்ச்சி களைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய பேச்சுகளாகவும் எழுத்துக்களாகவும்தான் அவை எனக்குத் தெரிந்தன.

- அப்பறம் எழுதத் தொடங்கிய போது உங்களுக்கான ஒரு எழுத்து நடையை எவ்வாறு தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்?

என்னுடைய சகோதரர் சென்னையில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் ஒன்பதாவது படிக்க என்னைச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்தார். வில்லிவாக்கம் சிங்காரம்பிள்ளை பள்ளியில் சேர்ந்தேன். ஏராளமான புத்தகங்களைக் கொண்ட இந்தப் பள்ளியின் நூலகம் என் வாசிப்புப் பழக்கத்தை விரிவுபடுத்திக் கொடுத்தது. முதல் தமிழ் நாவலான வேதநாயகம்பிள்ளையின் ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ தொடங்கி அப்போது வந்து கொண்டிருந்த கல்கி, தேவன், திரு. விக். க.நா.ச.வுடைய எழுத்துகள் எல்லாம் படித்தேன்.

மொழிபெயர்ப்புகள் மூலம் பிரேரம்சந்தர், சரச்சந்திரசட்டர்ஜி, டால்ஸ்டாய், செக்கோவ் போன்றவர்களின் நாவல்கள், நெருவுடைய உலகசரித்திரம், பிளாட்டோவின் அரசியல்; கார்ல் மார்க்ஸ், கரிபோல்டி இப்படிப் பலபேருடைய நால்களும் படிக்கக் கிடைத்தன. இவையெல்லாம் படிக்கப் படிக்க இன்னொரு உலகம் எனக்குள் விரிந்தது. கட்சி அரசியலில் இருந்து விலகி எனக்கு உகந்த ஒரு வழியை இந்தப் படிப்பின் ஊடாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டேன். எழுத்தாளன் ஆகப் போகிற ஒருவன் கட்சிசாராமல் இருக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகம் இந்தக் காலக்கட்டத்தில்தான் எனக்குக் கிடைத்தது.

- கம்யூனிஸ்டுகளின் பாசறையில் இருந்து வெளிவந்த ‘சரஸ்வதி’யில் க.நா.ச., செல்லப்பா, ஜெயகாந்தன் போன்றவர்களெல்லாம் எழுதிக் கொண்டுதானே இருந்தார்கள்?

‘சரஸ்வதி’ விஜயபாஸ்கரன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த பத்திரிகை. கம்யூனிஸ்டுகளில் அவர் தாராள மனப் பான்மை கொண்டவர். இதனாலேயே இவர்கள் அந்தப் பத்திரிகையில் எழுத முடிந்தது. இந்தக் தாராள மனப்பான்மை என்பதைனக் கம்யூனிசம் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதனாலேயே சரஸ்வதியை

அவர்கள் தாங்க முடியாமல் போய் அந்தப் பத்திரிகை அடிப்படுவதற் காகவே ஜீவானந்தத்தை ஆசிரியராகக் கொண்டு தாமரையைத் தொடங்கினார்கள் என்ற பேச்சு அந்தக் காலத்திலேயே இருந்தது. கட்சிப் பத்திரிகைகள் கட்சியைச் சார்ந்திருக்கிறவனுடைய குரலாக இருக்கிறதே தவிர பிரஜைகளுடைய குரலாக இல்லை. சுயபிரச்சார யுடைய ஒரு மனிதனாக இருந்து கொண்டு எல்லா மக்களுடைய சார்பாகவும் கட்சிப்பத்திரிகைகளிலும் வணிகப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதுவதென்பது சாத்தியம் இல்லாதது.

- ‘கசடதபற’ பத்திரிகையை வெளிக்கொண்டு வந்ததில் குறிப்பிடத் தக்க பங்களிப்பு உங்களுக்கும் இருந்திருக்கிறது. அந்த அனுபவத்தைச் சொல்லுங்கள்?

நா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ம. ராஜாராம், க்ரியா ராமகிருஷ்ணனுடன் நானும் சேர்ந்து ‘இலக்கியச் சங்கம்’ வைத்து இலக்கியக் கூட்டங்களை நடத்திக் கொண்டு இருந்தோம். பின்னர் எங்கள் நால்வருடைய கதைகளிலும் சிலவற்றைத் தொகுத்து 1968இல் ‘கோணல்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிட்டோம். இதிலிருந்து கிடைத்த அனுபவத்தின் மூலமாக, நமக்கு வேண்டிய ஒரு களத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதற்காக ‘கசடதபறவுக்கு வந்தோம். சிறுகதைகள் மட்டும் இல்லாமல் புதுக்கவிதை, நவீன ஓவியம், சினிமா என்று எல்லாத் துறைகளிலும் கவனம் சென்றது. எங்களுடன் ஞானக்கூத்தன், பதி, ஐராவதம், ந. முத்துச்சாமி, ஓவியர் ஆதிமூலம்... இப்படிப் பத்துப் பேர்வரையில் இருந்தோம். கிருஷ்ணமூர்த்திதான் அதன் ஆசிரியர். துஷ்ட ஆவிகளிடம் இருந்து ஜயனார் மக்களைக் காப்பாற்றுவது போல துஷ்ட அரசியல் - வணிக எழுத்துகளில் இருந்தும் இலக்கியத்தைக் ‘கசடதபற’ காப்பாற்றும் என்பதற்கான குறியீடாக ஜயனார் சடுமன் சிற்பத்தின் உருவை எங்கள் இலச்சினையாக பயன் படுத்தினோம். கடைசி வரையிலும் அபிப்பிராயங்களை நாகரிகம் என்று கருதி நாங்கள் மறைக்கவேயில்லை. பத்திரிகையில் கடுமையான விமர்சனங்களையெல்லாம் முன்வைத்தோம்.

- ‘கசடதபற’ முப்பது இதழ்களுடன் நின்று போய்விட்டதே. ஏன் உங்களால் தொடர்ச்சியாக நடத்த இயலாமல் போய்விட்டது?

பணம் ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக வளர்ந்த பின்புதான் ‘கசடதபற’வில் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து செயற்பட்டோம். எவரிடமும் சந்தா விளம்பரம் கேட்கக் கூடாது, எவருக்கும் தகுதிக்குமீறி முக்கியத்துவம் தரக்கூடாது, எதிலும் சமரசம் செய்யக்கூடாது, எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய தனித்தனிமையும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்ற சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையிலேயே சேர்ந்து இயங்கினோம். ஒரு காலத்துக்குப்பிறகு

எங்களால் சேர்ந்து இயங்க முடியவில்லை. அபிப்பிராய பேதுங்களால் மூன்று வருஷங்களுடன் நிறுத்திக் கொண்டோம்.

- பெரும்பாலான சிறுபத்திரிகைகள் அற்ப ஆயுளில் நின்றுபோன வைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. இதனை நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியாகக் கருதலாமா?

'கசடதுபற'வைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் இதனைத் தோல்வியாக நினைக்கவில்லை. முத்துசாமி கூத்துப்பட்டறையின் பக்கம் போய் விட்டார். ராமகிருஷ்ணன் நேரடியாக இலக்கியம் படைக்காவிட்டாலும் 'கரியா' பதிப்பகத்தின் மூலம் அதற்கு ஆகாரமான முயற்சிகளில்தான் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். ஞானக் கூத்தன் ஓய்ந்து போகவில்லை. ஒரு சிலரைத்தவிர, மீதிப்பேர் தங்களுடைய தனித்தன்மையையும் தீவிரத்தையும் இழக்காமல் இன்னமும் அவரவர் தளங்களில் இயங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். 'கசடதுபற'வில் வரைந்த ஓவியர்கள் இன்று வெகுஜனப் பத்திரிகைகளாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

- நவீன ஓவியங்களை ஏற்றுக் கொண்ட வெகுஜனப் பத்திரிகைகள், இன்னமும் தீவிரமான எழுத்துகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையே. உங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி இன்னமும் அப்படியேதானே இருக்கிறது?

ஜெயகாந்தனுக்குப் பிறகு பெரிய வணிகப் பத்திரிகைகளுக்கும் தரமான எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பு போய் விட்டது. இந்த அளவுக்கு மோசமான இடைவெளி இந்தியாவின் வேறுமொழிகளில் இல்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். 'கசடதுபற' வுக்கு அப்புறம் நவீன ஓவியங்களைப் புரிந்து கொள்ள இந்த வணிகப் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு இருப்பது வருஷங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. ஓவியங்கள் மூளையை அதிகம் செலவழிக்காமல் பார்த்துப் புரிந்து கொள்கிற ஒரு காரியம். அதனால் அவர்களுக்கு ஆதிமூலமும் மருதுவும் இப்போது முக்கியமாகப் படுகிறார்கள். நவீன படைப்பாளி களின் கவிதைகளையும் கதைகளையும் புரிந்து கொள்வதற்கு இந்த ஆசிரியர்களுக்கு இன்னமும் ஜம்பது வருஷங்கள் ஆகலாம்.

- தீவிர எழுத்துகளின் பெரும் பகுதி, மக்களுக்கு அன்னியமான மொழி நடை பண்பாடு, இசங்கள், உத்திகள், சோதனை முயற்சி களைத் தாங்கி இருப்பதும் இந்த இடைவெளிக்குக் காரணம் என்றுகூடக் கருதலாம் இல்லையா?

மொழியில் சோதனை, கருத்தில் புதுமை, சொல்லும் பாங்கில் தனித்தன்மை என்பது எல்லாம் பெரும்பான்மையான மக்கள்

கலாச்சாரத்தோடு இணைந்து போவதில்லை. அது தனிப்பட்ட ஒரு மனிதனின் படைப்பாகத் தொடங்கி பிறகு அது அந்தச் சமூகத்தின் சொத்தாகி விடுகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் புதுமைகளைக் கொண்டு வரும் படைப்பு உடனடியாக அங்கீகாரம் பெறாமல் இருப்பது தவிர்க்க முடியாதுதான். ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் அளவில் ஜம்பது - அறுபது ஆண்டுகள் தன்கால சமூகத்துக்கு முன்னால் இருக்கிறார்கள். இதைப் புரிந்து கொண்டு அனுபவிக்கப் படிப்படும் பயிற்சியும் வழி காட்டுதலும் தேவைப்படுகிறது. பயிற்சியைக் கல்வி நிறுவனங்கள் கொடுக்கவேண்டும். பத்திரிகைகள் கதைகளை வெளியிட்டு அதிகமான வாசகர்களை உருவாக்க வேண்டும். இந்த இரண்டும் நடைபெறாத காரணத்தால் தமிழ்நாட்டில் தரமான இலக்கியத்தை அதிகமான மக்கள் படித்து அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

- உங்களுடைய எழுத்தில் சொற்சிக்களம் அதிகம். சொற்களை இப்படிச் செட்டாகப் பயன்படுத்தவேண்டும் என்ற நிலையை ஏன் எடுத்தீர்கள்?

அண்ணாத்துரை, கருணாநிதி, வா.சாரா. உடைய எழுத்து களைப் படித்ததால் நேர்ந்த விளைவுதான் இது. இவர்கள் எழுத்தில் அலங்காரம் என்பது அதிகம். எப்படிக் கட்சி அரசியலில் இருந்து இலக்கியம் விடுபடவேண்டும் என்று நினைத்தேனோ அதே மாதிரியே இலக்கியம் இந்த மேனாமினுக்கித்தனத்தில் இருந்தும் விடுபடவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன் நமது சங்க இலக்கியம் உட்பட உலகத்தில் உள்ள எல்லா நல்ல இலக்கியங்களும் அலங்காரங்களை ஒழிச்சிருக்கு. சொற்சிக்களம் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்திலேயே கற்றுக் கொண்டேன். சொல்லப்படுவதற்கு அப்பால் சொல்லப்படாத ஒரு உலகம் இருக்கிறது. இதுதான் நவீன படைப்புகளுக்கும் உரியது.

- கட்சி அரசியல், சொல் அலங்காரம் என்ற உங்களுடைய குற்றச் சாட்டுக்களையும் மீறி திராவிட இயக்க எழுத்துகளின் இலக்கியப் பங்களிப்பு என எதுவுமே இல்லையா?

பிற்பட்டவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் என்று பிறரால் தள்ளி வைக்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையை - அதன் இயல்புகளோடு எழுதி இலக்கியமாக்கலாம் என்ற உத்வேகத்தை என்போன்ற பல எழுத்தாளர்களுக்கு ஊட்டியது திராவிட எழுத்துகள்தான். பலகாலமாகப் பதிவு செய்யக் கூடாது என்று தள்ளி வைக்கப்பட்டிருந்த வாழ்க்கையின் சாராம்சங்கள் முதல்முறையாக இவர்களுடைய எழுத்தில்தான் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இதனைச் சில எழுத்தாளர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பது மாதிரியே திராவிட இயக்கத்தினரும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதுதான் சரித்திரமாக இருக்கிறது.

- 'விசாரணைக் கமிஷன்' உட்பட உங்களுடைய பல நாவல்கள் அரசியல் சித்தாந்தங்களைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகின்றன. இதையே உங்கள் இலக்கியத்தின் அரசியல் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

மேடைகளில் மக்களுடைய அரசாங்கம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஒரு நாட்டைவிட ஜனநாயக நாட்டில்தான் பிரஜைகள் மீது அரசாங்கத்தின் சட்டங்களும் வன்முறைகளும் அதிகமாக இருக்கின்றன. கட்சி சார்பற்ற, அதிகாரமற்ற இந்துப் பிரஜைகள் சார்பில் யார் பேசுவது? ஒரு கட்சி ஒதுக்கும், விரோதிக்கும், ஏற்கும், எல்லாவிதமான மக்களினதும் சார்பில் பேசக் கூடியதுதான் என் எழுத்தின் அரசியல். எனது படைப்புகள் கட்சியின் அரசியலைக் கேள்விகேட்டு விமர்சிப்பது மாதிரி இருப்ப தாலேயே எனது புத்தகங்களை அரசு நிறுவனங்கள் நிராகரிக்கவும் செய்கின்றன. 'விசாரணைக்கமிஷன்' நாவலைக்கூட பெயரைப் பார்த்துவிட்டு தமிழக அரசின் நாலைக்குத்துறை வாங்க மறுத்துவிட்ட தாக எனது பதிப்பாளர் சொன்னார்.

- தலித் இலக்கியம் பற்றி உங்களுடைய பார்வை எப்படி இருக்கிறது?

தலித் மக்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் அடைந்து எல்லா மக்களுக்கும் இணையாக வாழ வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமேயில்லை. ஆனால் தலித் இலக்கியம் என்று இலக்கியத்தில் தனியாக ஒரு பிரிவு இருக்கமுடியாது. இல்லாத ஒன்றை அரசியல் ரீதியாக ஸ்தாபிக்கும் முயற்சி இது. இதைத்தான் தற்போது அதிகமாக ஒலிக்க ஆரம்பித்து இருக்கும் பெண்ணிய இலக்கியத்துக்கும் சொல்லவேண்டும்.

- விசாரணைக் கமிஷன் நாவலுக்கு சாக்ததிய அக்டமியின் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. உங்களுடைய மற்ற நாவல்களைவிட 'விசாரணைக்கமிஷன்' சிறந்த படைப்பு என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

பரிசு கிடைத்தவுடன் மகன் குறிப்பிட்டார், 'அப்பா, உங்களுக்கு சாயாவனத்துக்குத்தான் பரிசு கிடைத்திருக்க வேண்டும். உங்களுடைய படைப்புகளிலேயே மிகச்சிறந்த படைப்பு அதுதான். ஆனால் அப்போது உங்களுடைய வயசு இருபத்தெஞ்சதானே. ஒரு ஆசிரியருடைய முதல் நாவலுக்கே பரிசு கொடுக்கக்கூடாது என்றும் நினைத்திருக்கலாம். அதுதான் உங்களுடைய ஏதாவது ஒரு நாவலுக்குப் பரிசு தரவேண்டும் என்று இப்போது இதற்குக் கொடுத் திருக்கிறார்கள்' என்று. எனக்கு இதில் ஏற்பும் இல்லை. மறுப்பும் இல்லை. ஏனென்றால் முதல் நாவல் 'சாயாவனம்' 1965இல் என்ன

அக்கறையோடு எழுதினேனோ அதே அக்கறையோடுதான் 92இல் 'விசாரணைக்கமிழன்'ஜெயும் எழுதி முடித்தேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் பரிசு கொடுத்தாலும், கொடுக்கப்படாமல் இருந்தாலும் ஒன்றுதான். இதையெல்லாம் நான் எதிர்பார்த்து எழுதுவதில்லை.

- சாகித்திய அக்கடமியின் பரிசுகள் பற்றிக் கடுமையான விமர்சனம் இருந்து வருகிறதே?

பிற மாநிலமொழிகளில் தகுதியுள்ளவர்கள் நிறையப்பேர் பரிசு பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்மொழியில் பரிசு பெற்றவர்களில் தகுதியற்றவர்களின் தொகைதான் அதிகமாக இருக்கிறது. நீதிபதிகளாக பலநேரங்களில் பேராசிரியர்கள் இருக்க நேர்ந்து விடுகிறது. பேராசிரியர்களாக இருப்பது ஒரு தகுதி அல்ல. மற்றைய எல்லா மொழிகளும் காலத்தால் பிந்திய மொழிகளாக இருப்பதால் பேராசிரியர்கள் நவீன இலக்கியத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறார்கள். நமது தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் பழைய இலக்கியங்களுடனும் அவற்றைப் பற்றி, எழுதுகின்ற பற்றி இலக்கியங்களுடனும் நின்று விடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு நவீன இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயமும் கிடையாது. மரியாதையும் கிடையாது. இவர்கள் இலக்கியத்தை ஒழுக்கவியலோடு இணைத்துப் பார்க்கிறார்கள். பேச்சு மொழியில் இருப்பதை அவர்களால் சகிக்க முடியவில்லை. நீதிபதிகள் தகுதியான வர்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் பரிசும் தகுதியானவர்களுக்குப் போகிறது. க.நா.சு. அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி போன்ற நவீன இலக்கியவாதிகள் நீதிபதிகளாக இருந்த காலங்களில் நல்ல நால்களுக்குப் பரிசுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

- தமிழக அரசுகூட மாநில சாகித்திய அக்கடமி ஒன்றை நிறுவப் போவதாக அறிவித்துள்ளது. இதன் செயற்பாடுகள் திருப்திகர மானதாக அமையும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா?

கர்நாடகா, கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் மாநில சாகித்திய அக்கடமியின் செயற்பாடுகள் சுதந்திரமாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் திரைப்படங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுவரும் விருதுகளையும் பாரதிதாசன், திரு.வி.க., திருவள்ளுவர் போன்றவர்களின் பெயரில் வழங்கப்பட்டுவரும் விருதுகளையும் பார்த்தால் சுதந்திரமாக செயற்படுவதற்கான வாய்ப்பு குறைவாகத்தான் தெரிகிறது. இவர்கள் சுதந்திரம் வேணும் என்று மத்திய அரசிடம் கேட்கிறார்கள். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு இவர்கள் சுதந்திரம் கொடுப்பதேயில்லை. சாகித்திய அக்கடமி அமைத்தால் அதனை தங்களுடைய இன்னுமொரு துறையாகவே பாவிப்பார்கள். தமிழகஅரசு பணம் கொடுப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டு, கலை - இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு கொண்ட குழுவை அமைத்து சுதந்திரமாகச்

செயற்பட அனுமதிக்குமானால் இது வரவேற்கத்தக்க ஒன்று. நடக்கிற காரியமா இது?

- சமீபத்தில் கல்கியின் நினைவாக மத்திய அரசு தபால்தலை யொன்றை வெளியிட்டுக் கொரவப்படுத்தியிருக்கிறது. அவருடைய எழுத்தின் மீதான உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

அவருடைய நாவல்கள் மகத்தான நாவல்களாகக் கூட இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு ஒரு பங்களிப்பு இருக்கிறது. அவர்காலத்தில் பல எழுத்தாளர்களுக்கு இருந்த சமூகப் பிரக்ஞஞைய விட இவருக்கு அதிகமாகவே இருந்திருக்கிறது. தமிழ்த்தேசியம் என்ற ஒன்றை உருவாக்கியதில், தமிழிசை - நடனம் என்று அதனை வெவ்வேறு தளங்களுக்கும் கொண்டு சென்றதில் அவருக்கு ஒரு மகத்தான பங்கு உண்டு. 'மூமாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை சோழ இராச்சியம் ஒன்றை அமைத்து தமிழர்கள் ஒரு மகத்தான சக்தியாக இருந்தார்கள். அதன் பிரதிநிதிகள்தான் நாங்கள்' - என்று வெகுஜனங்களுக்கு ஊட்டியவர் அவர். இந்தக் காலகட்டத்தின் எந்தக் திராவிட இயக்க எழுத்தாளரும் படைப்பு ரீதியாக, சிந்தனை ரீதியாக இதனை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல வில்லை. கல்கியின் நாவல்களுக்கூடாக திராவிட இயக்கங்கள் நிறையப் பெற்றிருந்தும் அவர்களுடைய பிராமண எதிர்ப்பு கல்கியின் பங்களிப்பை உணர விடாமல் செய்திருக்கிறது.

- திராவிட முகாமில் இருந்து வந்த பிராமணீய எதிர்ப்பைவிட, நவீன இலக்கியவாதிகள் கல்கியின் இலக்கியத்தரம் மீது எழுப்பிய கேள்விகள்தானே அதிகமாக இருந்தது?

இலக்கியவாதிகள் பலர் கல்கியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்பதை புதுமைப்பித்தன், க.நா.ச.வுடைய கல்கி பற்றிய மதிப்பீடுகளின் தொடர்ச்சியாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன். கல்கி வெறுமனே நாவலாசிரியர் மட்டுமல்ல; அவர் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரும் கூட. சனங்களைப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்பதில் மோகம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். கல்கி தனது நாவல்களை ஆங்கில நாவல்களிலிருந்து திருடியிருக்கிறார் என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூட புதுமைப்பித்தன் சொல்லியிருக்கிறார். புதுமைப் பித்தனும் க.நா.ச.வும் கல்கி மேலே வைத்த குற்றச்சாட்டுகள் வெற்றிபெற்றவன் மேலே வரக்கூடிய பகையணர்ச்சி என்று கூடசொல்லலாம். புதுமைப் பித்தனின் இந்த மதிப்பீடுகள் மீள்பரிசீலனைக்கு ஆளாக்கப்பட வேண்டியவை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

- புதுமைப்பித்தன் பற்றிய உங்களுடைய மதிப்பீடுகள் பெரும்பாலும் நன்றாக இருந்ததில்லையே?

மற்றவர்கள் ஒப்புவிக்கிறார்கள் என்பதாலேயே நானும் புதுமைப்பித்தனை ஒப்புவிக்க வேண்டியதில்லை. அவர் மிக முக்கியமான துழிழ் இலக்கியவாதி. மேதை ஆனால் எப்போதும் சீராக எழுதுவதில்லை. அவருடைய பல படைப்புகளிடையே ஒருசில தூண் நல்ல படைப்புகளாக இருக்கும். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களால் கொண்டாடப்படும் ‘பொன்னகரம்’ கூட புதுமைப்பித்தனுக்குப் பெருமையளிக்கக் கூடிய படைப்பு அல்ல என்றுதான் நான் சொல்லி வருகிறேன். அவருடைய ‘சங்குதேவன்’, ‘தர்மம்’ எனக்குப் பிடித் திருக்கிறது. மௌனி, கநா.சு., அசோகமித்திரன், அழகிரிசாமியுடைய படைப்புகளில், ஜானகிராமனுடைய சிறுக்கதைகளில் ஒருசீர் இருக்கும். எப்போதும் ஒரு தரத்தைப் பேணியிருப்பார்கள்.

- உங்களுக்குப் பிந்திய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் உங்களுக்குப் பிடித்தமான படைப்பாளிகளாக யார் யாரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

பாவண்ணன், சோ. தர்மன் உடைய கதைகள் என்று வெகுசிலருடையதே எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. பாவைச்சந்திரனுடைய ‘நல்ல நிலம்’ நாவல் கவனிப்புப் பெறவேண்டிய ஒன்று. ஜெயமோகனுடைய இலக்கிய அக்கறையும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அனுபவத்தை விட, தூண் படித்துக்கற்ற அறிவை எழுத்துகளின் மேல் ஏற்றி தத்துவத் தின் அடிப்படையில் ‘விஷ்ணுபூரம்’ நாவலை எழுதியிருக்கிறார். படிக்க வேண்டிய நாவல் அது.

- ஆனால் ஜெயமோகன் தனது படைப்புகளில் இந்துத்துவத்தை முன்னிறுத்துகிறார் என்ற குற்றச்சாட்டு வைக்கப்படுகிறதே?

நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. அவருடைய படைப்புகளில் இருக்கும் அரசியலைவிட அதுபற்றி விமர்சிப்பவர்களின் பேச்சிலேயே அரசியல் அதிகம் இருக்கிறது. ஒரு நாவலில் எதை, எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு ஆசிரியருக்கு பூரண சுதந்திரம் உண்டு. எதை முன்னிறுத்துகிறார் என்பதற்காக அல்லாமல் அது இலக்கியத்தரம் வாய்ந்ததாக இருந்தால் மாத்திரமே எல்லாவிதமான அரசியலையும் வென்று நிற்கப்போகிறது. இல்லா விடில் அது செத்துப்போகிறது. இதுதான் இலக்கியத்தின் சரித்திரமாக இருக்கும்போது இதில் எதிர்ப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

- இலக்கியத்தில் கட்சி அரசியலை நிராகரிக்கிறீர்கள். ஆனால், மதம் என்பது இன்று வெளிப்படையாகவே அரசியல் வடிவம் எடுத்துள்ள நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மதம் முன்னிறுத்தும் தத்துவத்தை இலக்கியம் பதிவு செய்யலாம் என்கிறீர்கள். இது முரண்பாடாக இல்லையா?

கட்சியின் சட்டத்திட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, கட்சியின் சித்தாந்தங்களுக்கு ஏற்ப எழுத்தின் சுதந்திரத்தை இழந்து

எழுதுவதையே நான் கட்சி அரசியல் என்கிறேன். இதில் எழுத்தின் தளங்களோ எழுத்தாளன் மனோதர்மமோ இல்லாமல் போய், பல்வேறு தளங்களைக் கொண்டு இயங்க வேண்டிய ஒரு படைப்பு கடைசியில் ஒற்றையில் தட்டையாக அமைந்து விடுகிறது. அதன் காரணமாயே கட்சி அரசியல் பற்றிப் பேசும் படைப்புகள் மதிப்பற்றுப்போய் விடுகின்றன. இது மதத்துக்கும் அதன் சார்பான எழுத்துகளுக்கும் பொருந்தும். ஆனாலும் ஒரு படைப்பாளி ஒரு சித்தாந்தத்தை மனப்பூர்வமாக நம்பி ஏற்று அதன் அடிப்படையில் எழுதினால் அது எல்லா மனிதர்களுக்கும் மதத்தினருக்கும் பொது வாகிவிடுகிறது. ஏனெனில் எல்லாமதங்களும் அடிப்படையில் போதிக்க வருவது ஒன்றைத்தான்.

- பொதுவாகத் தமிழ்திலக்கியத்தின் போக்கு இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது?

நிலத்துக்குக் கீழே கண்ணுக்குத் தெரியாத நதி ஒன்று ஒடுகிறது என்று சொல்லுவார்கள். அது மாதிரியே அசலான எழுத்து என்பதும் பொழுதபோக்கு இலக்கியங்களுக்கு மத்தியில் ரொம்பப் பேருக்குப் பிடிபடாமல் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இவர்களை அடையாளம் கண்டு அங்கீகரிப்பதற்கு காலதாமதமாகலாம். பாரதியோ - புதுமைப்பித்தனோ அவர்கள் கால கட்டத்தில் அறியப்படவில்லையே. அது மாதிரி ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஐந்து பேர்களாவது வந்து கொண்டேயிருப்பார்கள்.

- “எழுத்தாளர்களால் தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தமிழ் மொழிவழிக் கல்வியை வலியுறுத்தும் போராட்டங்கள் அனாவசியமானவை” என்ற பொருள்பட சமீபத்தில் அசோகமித்திரன் கூறியிருப்பது பற்றி....

நான் நாவல் எழுதுகிறேன், அதனால் தமிழை வளர்க்கிறேன் தமிழுக்குத் தொண்டுசெய்கிறேன் என்று சொல்வது எல்லாம் அயோக்கியத்தனமானது. தமிழ் நம்மை வாழ்வைக்கிறது, தமிழால் நாம் வளர்கிறோம் என்பதுதான் உண்மை. ஒரு எழுத்தாளனால் இலக்கியம் வாழலாம். ஒருமொழி அதனைப் பேசுகின்ற மக்களாலேயே வாழமுடியும். அதற்குத் தாய் மொழிவழிக் கல்வி அவசியம். தமிழ்நாட்டில் தமிழில் கல்வி வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த போராட்டங்கள் வேண்டியிருப்பது எவ்வளவு தூர்திர்ஷ்டமானது.

- பேராக்காரரான நீங்கள் இப்பொழுது காட்சி ஊடகத்தையும் கையாண்டு கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதைப் பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன், பிரேம் சந்தர் எல்லோரும் சினிமாவுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். வெற்றியோ தோல்வியோ

எழுத்தாளன் என்பவன் நவீன ஊடகங்களுடனும் ஈடுபாடு கொண்ட வனாய் இருக்கவேண்டும். சினிமாவிலும் பார்க்க வீடியோ தயாரிப்பாளரின் பூரண கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால் என்னால் அதனை முழுச்சுதந்திரத்துடன் பயன்படுத்த முடிகிறது.

ஓவியம் - சிற்பம் என்றும் இளவயது முதலே ஈடுபாடு இருந்ததால் ஓவியர்கள், சிற்பிகள், எழுத்தாளர்கள் பற்றி செய்திப் படங்கள் தயாரித்து வருகிறேன். ஓவியர் ஆதிமூலம், சிற்பி தனபால், அசோகமித்திரன் பற்றிப் படங்கள் எடுத்தேன். அப்புறம் தரங்கம்பாடி பற்றியும் ஒரு படம். இப்போது சாகித்திய அக்கடமியின் சார்பில் ஜெயகாந்தன் பற்றிய படம் தயாரிப்பதற்கான முயற்சி நடக்கிறது. எனது ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் சென்னைத் தொலைக்காட்சி சுடுமண் சிற்பங்கள் பற்றித் தயாரித்த டாக்குமெண்டரிக்கு சைப்ரஸ் படவிழாவில் சர்வதேச விருது கிடைத்திருக்கிறது. எனது நாவல்களில் 'சாயாவனம்', 'தொலைந்து போனவர்கள்' இரண்டையும் தொலைக் காட்சித் தொடராகவும் படமாக்கியுள்ளேன்.

- காட்சி ஊடகத்தில் செயற்படுவதென்பது உங்கள் எழுத்து முயற்சிகளுக்கு ஏந்த வகையில் சாதக பாதகமாக இருக்கின்றது?

ஒருசிறுக்கதை எழுதுவதும் ஒரு டாக்குமெண்டரி தயாரிப்பதும் எனக்கு ஒன்றுபோலவே இருக்கிறது. ஆரம்பம் முதலே இருந்த ஓவிய ஈடுபாடு காரணமாக எனது படைப்புகள் பிரதானமாக ஓவியத்தில் ஆதாரப்பட்டே அமைந்திருக்கின்றன. ஓவியம் மாதிரியே காட்சி ரூபத்தில் நான் கதைகள் எழுதிவந்திருப்பதாகவே எனக்குப் படுகிறது. எனது கதைகளில் சொற்சிக்கனம், சொல்லாமல் விடுவது எல்லாம் அதனால் ஏற்பட்டவைதான். இப்போது அங்கும் இங்குமாக விடுபட்டு இருந்தவைகளை சீர்படுத்த இந்த வீடியோ அனுபவம் எழுத்துக்கு அதிகமாகவே யான்படுகிறது. எழுதும்போது எனக்குள்ளேயே ஒரு எடிட்டர் உட்கார்ந்து கொண்டு அனாவசியமான சொல், காட்சிகள் வராமல் எடிட செய்து விடுகிறது. 'விசாரணைக் கமிஷன்' இப்படித்தான் எழுதுப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கிறேன்.

- பெரிய திரையின் வணிகத்தன்மை என்பது ஏற்குறைய அசைக்கவியலாத ஒன்றாக உணரப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலையில் சின்னத்திரையைப் பெருமளவில் தன்வயத்படுத்தும் முயற்சியில் நீங்கள், கூத்து முத்துசாமி போன்றவர்கள் ஏன் ஈடுபாடக் கூடாது?

சின்னத்திரையும் இன்று கலைஞருடைய கையில் இல்லை. அரசாங்கத்தின் தொலைக்காட்சி மட்டும் இருந்தபோது ஓரளவுக்கு அதில் கலை - இலக்கியம் சாத்தியமாகியது. தனியார் தொலைக் காட்சிகள் வந்ததும் சின்னத்திரை என்பது சினிமாவின் வால்

மாதிரியும், வணிகப்பத்திரிகைகளின் ஒரு எச்சமாகவும் மாறிவிட்டது. பணம், பிரபல்யம் கொடுக்கும் எதனையும் வியாபாரிகள் விட்டு வைப்பதில்லை. சினிமாவில் வெற்றிபெற்றவர்கள், தோற்றுப் போன வர்கள் எல்லோரும் இப்போது தொலைக்காட்சியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வணிகப்பத்திரிகைகள் எதையெல்லாம் வெளியிடுகின்றவோ அதையெல்லாம் சினிமாப் பாணியில் தொலைக்காட்சித் தொடர்களாக எடுத்துக் கொண்டிருக் கிறார்கள். இலச் சினைகளை அழித்துவிட்டால் ஒரு தொலைக்காட்சிக்கும் இன்னொரு தொலைக்காட்சிக்கும் இடையில் வித்தியாசமே கிடையாது.

- ஒவ்வொரு துறையும் ஏதோ ஒரு வகையில் அடுத்த நூற்றாண்டை வரவேற்பதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு இலக்கியவாதியாக நீங்கள் அடுத்த நூற்றாண்டுக்கு எதைக் கையளிக்கப் போகிறீர்கள்?

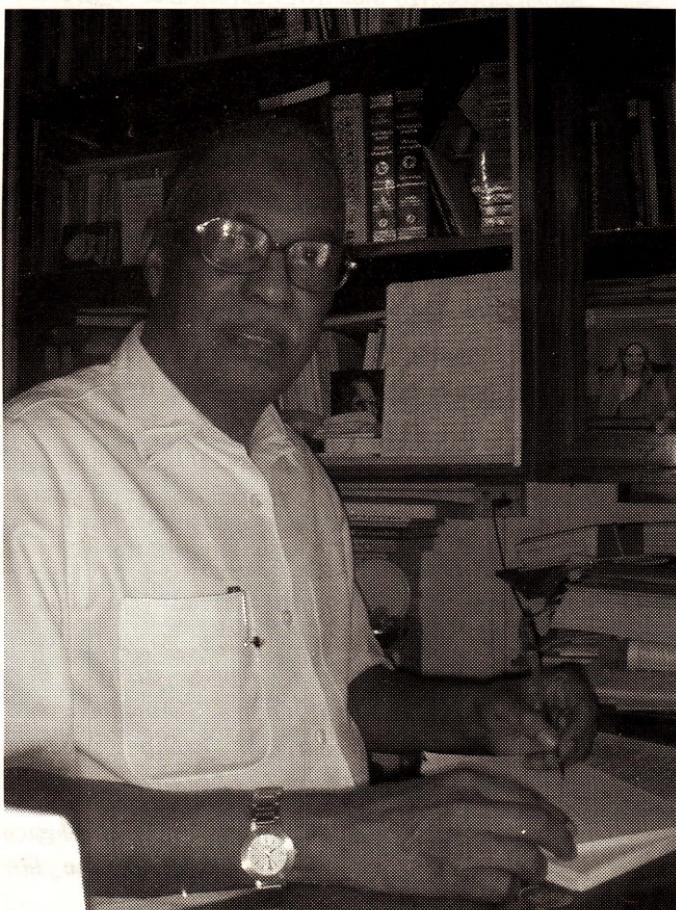
நமது தமிழ் இலக்கிய மரபே தொகுப்பு மரபுதான். அந்த வகையில் நான் சாகித்திய அக்கடமிக்காக இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூரில் இருக்கும் அயலகத் தமிழர்களின் மிகச்சிறந்த சிறுக்கைகள், கவிதைகளைத் திரட்டிக் கொடுத்துள்ளேன். விரைவில் அது நூலாக வர இருக்கிறது. சாகித்திய அக்கடமி அயல்நாட்டு அளவிலான படைப்புகளின் தொகுப்பை வெளியிடுவது இதுதான் முதல் முறை. இவை தமிழகத்துக்கு ஒரு அறிமுகமாக இருப்பதுடன் பிற இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பும் இருக்கிறது. இது தவிர என் சொந்த முயற்சியாக, இலங்கை - சிங்கப்பூர் - மலேசியாவுடன் தமிழகத்திலும் இந்த நூற்றாண்டின் வெவ்வேறுகால கட்டங்களில் வெளிவந்த சிறந்த தமிழ்ச் சிறுக்கைளைத் தொகுத்து சர்வதேசப்பதிப்பாக வெளியிடவும் இருக்கிறேன். இவை 20ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை 21ஆம் நூற்றாண்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதாக அமையும்.

தினக்குரல்
9, 16, 23 - மே 1999

தொடர்பு முகவரி:

திரு சா. கந்தசாமி,
I-20 டர்ஸ் புல்ஸ் வீதி,
நந்தனம்,
சென்னை - 600 035,
தமிழ்நாடு.

மண்ணவை முஸ்தபா

“தமிழின் முழு ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் பத்து கலைச்சொல் அகராதிகளையாவது வெளியிட வேண்டும். அறிவியல் வரலாற்றை ஐந்து தொகுதிகளாக வெளியிடும் முயற்சி வெற்றிபெற வேண்டும். இரண்டாயிரம் பக்கங்களில் நான் தயாரித்து வைத்திருக்கும் அறிவியல் பேர்கராதி விரைவில் வெளிவரவேண்டும். பல்லாண்டுகளாக என் உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருக்கும் அறிவியல் கதைக்கருக்களை விரித்து அறிவியல் படைப்பிலக்கியங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

இவையெல்லாம் என்னை ஈன்றெடுத்த தமிழ்த் தாய்க்கு நன்றியுள்ள மகன் செலுத்தும் காணிக்கையாக அமையவேண்டும் என்பதே என் கனவு”

- என்று கண்களில் ஈரம் கசிய நெக்குருகிக் கூறுகின்ற மணவை முஸ்தபா ஒரு தனிமனித இயக்கம். அரசும் பல்கலைக் கழகங்களும் ஆற்றவேண்டிய பணிகளைத் தனி மனிதராக நின்று சாதித்து வருகிறார். அறிவியல் உலகத்திற்கு தமிழை அழைத்துவர வேண்டுமென்று எல்லோரும் மேடையில் முழங்கிக் கொண்டேபிருக்க... சத்தம் சந்தடியே இல்லாமல் அறிவியல் தமிழுக்கு இவர் அகல்வினக்கு ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்.

இவரது கனவுகள் நிறைவேற்றட்டும். ஆனால் ‘யுனெஸ்கோ கூரியர்’ தமிழ்ப்பதிப்பு தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை கடந்த 32 வருட காலங்களாக அதன் ஆசிரியராக இருந்து இவர் தமிழுக்குச் சேர்ப்பித்த சிறப்புகளும் அதனால் அவர் அடைந்த பெருமைகளுமே போதும் தமிழ்த் தாய்க்கு மகனாகப் பிறந்த நன்றிக் கடனை ஈடுகட்ட.

இதோ! என்ன சொல்கிறார் என்பதை அவரிடமே கேளுங்கள்:

- தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அறிவியற் தமிழ் கலைச் சொல் ஆக்க முயற்சியில் முன்னோடி என்றாகுட உங்களைச் சொல்லலாம். இதில் ஈடுபட்டமைக்கு ஏதேனும் காரணம் உண்டா?

எனக்குத் தமிழார்வம் மிகுதி. கல்லூரியில் தமிழையே சிறப்புப் பாடமாக எடுத்துப் படித்தேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொபொம்னாட்சி சந்தரணார், மகாவித்வான் ச. தண்டபாணி தேசிகர், மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர் போன்றவர்களிடம் தமிழ் பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழறிவை வளர்த்துக் கொண்டேன். பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்பு முடித்து எனக்கு கல்லூரி ஆசிரியப் பணிக்கு நியமன ஆணை கிடைத்த சமயம் பல்கலைக்கழகப் பாட மொழி பற்றிய கருத்தரங்கொன்று நடந்தது. அங்கு பேசிய பலரும் இன்றைய சூழலில் தமிழ் பாடமொழி ஆவதுசரியல்ல, தமிழால் அறிவியலைச் சொல்ல இயலாது. அறிவியல் கலைச் சொற்களோ பாடநூல்களோ தமிழில் இல்லாத நிலையில் இம்முயற்சி எதிர்காலத் தமிழ் சந்ததிகளைப் பாழ்படுத்தி விடும் என்று பேசினார்கள். இந்தப் பேச்சுகள் என்னைச் சினமடைய வைத்தன. கூட்டத்தில் பேச எழுந்த நான், ‘தமிழால் அறிவியலைச் சொற்சொட்டோடு, பொருட் செறி வோடு, இலக்கிய நயத்தோடு சொல்ல முடியும். இதைச் சொல்லால் அல்ல, செயலால் காட்ட என் வாழ்வை இன்றுமுதல் ஒப்படைத்துக் கொள்கிறேன். அதற்காக இன்று கிடைத்துள்ள கல்லூரி ஆசிரியர் பதவியை விட்டு விடுகின்றேன்’ எனச் சொல்லி எல்லோருக்கும் முன்னிலையில் நியமன ஆணையைக் கிழித்துப் போட்டேன்.

அன்றமுதல் இன்றுவரை இம்மியும் தடம்மாறாது கண்ணடை போட்ட குதிரைபோலப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

- அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் ஆங்கிலத்தில் மிகவேகமாக இடம் பெற்றுவருகின்றன. அவற்றையெல்லாம் தமிழில் உடனுக்குடன் உள்வாங்கக் கூடியதாய் உள்ளதா?

தமிழைப் புகழுத் தெரிந்த அளவுக்கு தமிழின் ஆற்றலை நாம் உணரத் தவறிவிட்டோம். ஆங்கில மொழியை விட தமிழில் எத்துணை நுணுக்கமான அறிவியல் செய்தியாயினும் அதனை அழகுபட பொருட்செறிவுடன் கூறமுடியும் என்பதுதான் என் நாற்பதாண்டு காலப் பட்டறிவில் கிடைத்த உண்மை. இதை வெறும் மொழிப்பற்றால் கூறவில்லை. பல்லாயிரம் அறிவியல் கலைச் சொற்களை அணத்து அறிவியல் துறைகளிலும் உருவாக்கியவன் என்ற அடிப்படையில் இதனை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றேன்.

அறிவியலைச் சொல்லுவதற்காகவே உருவானமொழி தமிழ் சங்ககாலத்துக்கு முந்திய தமிழன் அறிவியலுக்கே தமிழை அதிகம் பயன்படுத்தினான். சங்க காலத்தமிழன் இலக்கியத்துக்கு பயன்படுத்தி னான். பின்னர் சமயங்கள் கால்பதிக்கத் தொடங்கியபோது சமய இலக்கியமாக உருமாற்றம் பெற்றன. ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் சிறுக்கதை நாவல், நாடகம், திறனாய்வு என்று உரைநடை இலக்கியங்களாக மாறத்தொடங்கின. இனிவரும் காலங்களில் தமிழ் வளர்ச்சி என்பது அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சியின் அடிப்படையிலேயே கணிக்கப்படும்.

- யுனெஸ்கோ கூரியின் நோக்கம், அதன் செயற்பாடுகள் பற்றி...

இரண்டாவது உலகப் போர்முடிந்து ஐநாவும் தொடர்ந்து யுனெஸ்கோ அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டவுடனேயே யுனெஸ்கோ கூரியர் இதழும் தொடங்கப்பட்டு விட்டது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை அரசியல் சார்புடைய அமைப்பு அரசியல் சார்பு அறவே இல்லாத கல்வி, கலை, பண்பாடு, அறிவியல் வளர்ச்சிக்காக உலகளாவிய முறையில் பணியாற்றும் பண்ணாட்டு அமைப்பு யுனெஸ்கோ. யுனெஸ்கோ ஆற்றிவரும் பணிகளையும் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு உலக வல்லுநர் களால் எழுதப்படும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வெளியிடும். சர்வதேச மாத இதழே 'யுனெஸ்கோ கூரியர்' இந்தச் சொல்லுக்கு 'யுனெஸ்கோ தாதுவன்' என்பதே பொருள். கூரியில் அரசியல் தவிர்த்து அணத்துச் செய்திகளும் இடம் பெறுகின்றன. இதழில் விவாதிக்கப்படும் விஷயங்கள் மூலம் உலகளாவிய முறையில் வாசகர்களிடையே

விழிப்புணர்வையும் புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்துவதே இதழின் முதன்மை நோக்கமாகும். சிலமாதங்களுக்கு முன்புவரை ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட கருப்பொருளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அத்துறை வல்லுநர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை படி விளக்கங்களோடு வெளியிட்டு உலகளாவிய சிந்தனைக்கு வழிவகுத்தோம். இப்பொழுது ஒரு கருப்பொருளுக்குப் பதிலாக நான்கைந்து கருப்பொருள்களைத் தெரிவு செய்து அவற்றைப் பற்றிய உலக வல்லுநர்களின் கட்டுரைகளை வெளியிட முன்வந்துள்ளோம். ஒருவரியில் சொல்லுவதுதானால், உலகின் பலகணியாக விளங்கும் ஒரு அறிவார்ந்த இதழ்தான் கூரியர்.

- உங்களுடைய தமிழ் ஆர்வத்துக்குத் தீணிபோடும் வகையில் யுள்ளே கூரியர் தமிழ்ப் பதிப்பின் ஆசிரியராக கடமையாற்றும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த வாய்ப்பு எப்படிக் கிடைத்தது?

அங்கில மொழி கூரியர் இதழை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் படிக்க நேரும் போதெல்லாம் இந்த இதழ் தமிழில் வந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று ஏங்குவார். அவர் முதலமைச்சராக வந்தபிறகு இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு நடந்தபோது அதில் பங்கேற்ற யுள்ளே துணைப் பொதுச் செயலாளர் டாக்டர் ஆதி சேஷேயாவிடம் தன் ஏக்கத்தை வேண்டுகோளாக வெளியிட்டார். தமிழ் இந்திய மொழிகளில் மட்டுமல்ல, இலங்கை, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளின் மொழிகளிலும் ஓன்றாக இருப்பதால் அது சர்வதேச மொழி என்பதை ஆதி சேஷேயா யுள்ளே வூக்கு விளக்கி தமிழ்ப் பதிப்பை வெளிவரச் செய்தார். ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாய் இருப்பதால் ஹிந்தியிலும் கூரியர் வெளியிடவேண்டும் என இந்தியாரசு வேண்டுகோள் வைத்தது. முதல் இதழ் 1967 ஜூலையில் இந்தியப் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. முதலாவது இதழ் தொடங்கி கடந்த முப்பத்தி இரண்டு வருடங்களாக தமிழ்ப்பதிப்பின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகின்றேன். இது ஆரம்பிக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டபோது பல பெரும் இதழ்களின் புகழ் பெற்ற ஆசிரியர்களைல்லாம் ஆசிரியப் பதவிக்குப் போட்டி போட்டனர். அப்போது நான் இளைஞன். தேர்வுக்குமுன் என் வயதை எண்ணித் தயங்கிய போது அந்தக் குழுவில் இருந்த பேராசிரியர் தெபோ. மீணாட்சி சந்தரம் அவர்கள்தான், முஸ்தபாவால் முடியும். அப்படி அவனால் முடியாவிட்டால் அது தமிழால் முடியாத்து மாதிரித்தான் என்று சொல்லி தமிழ்ப்பதிப்பின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்பை வாங்கிக் கொடுத்தார். இன்று உலகிலுள்ள 30 கூரியர் மொழிப்பதிப்பு ஆசிரியர்களில் மிகவும் முத்த ஆசிரியர் நான்தான்.

- பொதுவாக தமிழகத்தின் பத்திரிகைச் சூழல் குறித்து என்ன கருதுகிறீர்கள்?

எதையெல்லாம் அறிந்து கொண்டால் வாசகர்களின் நிலை உயரும், அதன் மூலம் அவர்கள் சார்ந்த சமூகத்தின் நிலை உயரும் என்பதை கொள்கையாகக் கொண்டு வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள் தமிழகத்தில் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவுக்குக் கூட தமிழில் இல்லை. வாசகர்கள் விரும்புவதையெல்லாம் விரும்பும் வண்ணம் தந்து பணம் சம்பாதிப்பதை மாத்திரமே குறிக்கோளாகக் கொண்ட பத்திரிகைகள்தான் இங்கு அதிகம். வணிக நோக்கு முதன்மை பெறுவதால் வாசகர்களை எப்படியெல்லாம் கவர்ந்திமுக்கலாம் என்பது வேயே இந்தப் பத்திரிகைகள் தமது முழுக்கவனத்தையும் செலவிடுகின்றன. விரும்பி வாங்கவைப்பதற்காக பத்திரிகைகள் செய்யக் கூடாத காரியங்களையெல்லாம் கூட செய்து வருகின்றன. இது ஆரோக்கிய மரன் சூழ்நிலை அல்ல.

- கூரியர் தன்னுடைய நோக்குக்கு ஏற்ப கல்வியறிவின் பெருக்கம், வாசகர் எண்ணிக்கைப் பெருக்கம் ஆகியவற்றில் தமிழகத்தில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதாகக் கருதுகிறீர்களா?

ஓரளவுக்கென்றுதான் சொல்ல முடியும். வாசகர்கள் கருத்துரங்கள், கலந்துரையாடல்கள் அவ்வப்போது நடைபெறுவதுண்டு. அப்போது கூரியர் இதழின் உயர்தரத்தைப் புகழும் அளவுக்கு வாசகர்களால் அதில் இடம்பெறும் கருப்பொருள் ஆய்வுகளை விமர்சிக்க இயலாமல் போவதும் உண்டு. மற்றைய சஞ்சிகைகளைப் போன்றே இதுவும் திரைப்படச் செய்தி உட்பட ஜனரங்சக சஞ்சிகையாக வரவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறுவார்களே அதிகம். ஆனால் கூரியர் இதழைப் பொறுத்தவரை அது வணிக நோக்குள்ள ஒரு இதழ் அல்ல. அதற்கு எண்ணிக்கைப் பெருக்கத்தை விட எண்ண வளர்ச்சியே முக்கியம். கூரியரின் வெளியீட்டுச் செலவில் ஒருசிறு விழுக்காடு மட்டுமே அதன் விலையாக நிர்ணயிக்கப் படுவதால் இதழ் எண்ணிக்கைக்குக் கட்டுப்பாடும் உண்டு. அக்கட்டுப்பாட்டை நீக்கிப் பெரும் எண்ணிக்கையில் வெளியிடவும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

- ஈழத்தில் கூரியரின் விற்பனை எப்படி இருக்கிறது?

இயல்பிலேயே ஈழத்தமிழ் வாசகர்கள் அறிவுவேட்டகை மிக்கவர்கள். ஆரம்பகாலங்களில் மிகப்பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. 'ராயல் சப்ஸ்கிரிப்ஷன் ஏஜென்சி' மூலம் நிறையப்போர் சந்தா செலுத்தி வாங்கிப்படித்து வந்தனர். ஆனால் அரசியல் போக்குகளால் நிலைமை மாறி ஏஜென்சி முறை நின்றுபோய் விட்டது. தனிப்பட்டவர்கள் சந்தாத்தொகையை வங்கிமூலம் எங்களுக்கு அனுப்புவதில் ஏகப்பட்ட

தடங்கல்கள். இதனால் சமவாசகர்களின் விருப்பம் இடையில் நிறைவேறாமல் போய்விட்டது.

பாரிசில் நடைபெற்ற கூரியர் மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்கள் மாநாட்டின் போது ஸ்ரீலங்கா யுனெஸ்கோ தேசிய ஆணைக்குமுனின் தலைவர் திரு. சுமண்சேகர பண்டாவிடம் விவாதித்து வழிகாண முயன்றேன். சிங்களக் கூரியர் போல் தமிழ்க் கூரியரை இலங்கையில் அச்சிட நிறையச் செலவாகுமே என்றார். தமிழகத்தில் தமிழில் வரும் கூரியரையே வாங்கி ஈழத் தமிழர்களுக்கு வழங்கலாம், தனியாக அச்சிட வேண்டிய அவசியமேயில்லையே என்று கூறி எனது வேண்டுகோளை ஒருவாறாக அவரை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தேன். ஆரம்பத்தில் ஆயிரம் தமிழ்க் கூரியர்கள் வாங்க ஆரம்பித்தவர்கள் இப்போது ஐநூறாக குறைத்து விட்டார்கள். அதுவும் ஈழத்திலுள்ளவர்களுக்கு எல்லா இதழ்களும் கிடைப்பதில்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவையே அனுப்பிவைக்கிறோம்.

- தமிழகத்தில் ஓவ்வொருமாதமும் கூரியர் தமிழ்ப்பதிப்பு வெளியாகும் போது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை மட்டுமே ஈழத்தமிழர்களுக்கு அனுப்பிவைப்பதென்பது பாரபட்சம் இல்லையா?

ஸ்ரீலங்கா அரசைப் பார்த்துக் கேட்கவேண்டிய கேள்வியை என்னிடம் கேட்கிறீர்கள். தொடக்கத்தில் திரு. சுமண்சேகரபண்டா விடம் பேசும்போது அவர் ஓவ்வொரு மாத இதழ்களையும் வாங்க முடியாது, இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருக்கடவை மட்டுமே வாங்க முடியும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலேயே வாங்குவதற்குச் சம்மதித்தார். ஸ்ரீலங்கா யுனெஸ்கோ தேசிய ஆணைக்குமு மூலம் சிங்கள மொழியில் கூரியர் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை மட்டுமே வெளிவருகிறது. சிங்கள மொழியில் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருக்கடவை வரும் போது தமிழில் ஓவ்வொரு மாதமும் வாங்கி விநியோகிப்பதை அவர்கள் விரும்பவில்லை என்றே நினைக்கின்றேன். ஒருவேளை ஈழத்தமிழ்வாசகர்கள் நெருக்குதல் கொடுக்கும் பட்சத்தில் ஸ்ரீலங்கா அரசு மாதந்தோறும் வாங்கி வழங்க முன்வரலாம்.

- கூரியரில் மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ் சற்றுக்கடினமாக இருப்பதாக ஒரு கருத்து நிலவுகிறதே?

கூரியர் உலகத்துரத்தோடு வெளிவரும் ஒரு மாத இதழ். இத்தரம் இதழின் கருப்பொருளை மட்டுமல்ல; மொழிநடையையும் உள்ளடக்கியது என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. எனவே தமிழ்க் கூரியர் தரமான தமிழ் நடையில் அமைவது இயல்புதானே. மற்றைய இதழ்கள் ‘ஜனரஞ்சக’ நடை என்ற பெயரில் பிறமொழிச் சொற்களைப்

பெருமளவில் கலந்து வெளியிடுகின்றன. ஆனால் தமிழ்க் கூரியர் கூடுமானவரை பிறமொழிக் கலப்பை நீக்கி நல்லதமிழில் - தனித்தமிழில் வெளிவருகிறது. அதுமட்டுமல்ல, அறிவியல் உட்பட புதிய செய்திகளாக அமைவதால் அவற்றை முழுமையாகப் பொருட் செறிவோடும் சொற்செட்டோடும் வெளிப்படுத்த புதிய கலைச் சொற்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்துவதால் அம்மொழிநாடு சற்றுக் கடினமாகத் தோன்றலாம். ஒருபக்க ஆங்கிலச் செய்தியை அதே ஒரு பக்க அளவில் தமிழில் அடக்கத்தக்கதாக மொழிபெயர்க்க நேர்வதால் இந்நிலை ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. இதன்மூலம் கூரியர் தமிழ் வாசகர்களின் மொழியறிவும் சொற்பயிற்சியும் உயர்தரமாக அமைய நேர்வது வரவேற்கத்தக்கதுதானே. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூரியர் மொழிபெயர்ப்புக்கள் படிக்கும் போது மொழிபெயர்ப்பு என்ற உணர்வை ஊட்டாது. தமிழில் எழுதப்பட்டது போன்ற மன உணர்வையே ஏற்படுத்தும்.

- உலகப் பண்பாட்டைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்கின்ற கூரியர், எந்த அளவுக்குத் தமிழ்ப்பண்பாட்டை உலகத்துக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளது?

இதுவரை உலகின் எந்தவொரு தனிப்பண்பாட்டையும் இதழ்முழுக்க ஆராயும் சிறப்பு கூரியர் இதழ்கள் வெளிவந்ததில்லை. ஆனால் எனது ஜிந்தாண்டு கால கரும் முயற்சியின் பலனாக தமிழின் வாழும் பண்பாடு என்ற தலைப்பில் முழுச் சிறப்பிதழ் 1984 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்ததை நினைவுட்ட விரும்பிகிறேன். 30 உலக மொழிகளில் வெளிவந்த இத்தமிழ் பண்பாட்டுச் சிறப்பிதழ் உலகம் முழுவதும் ஓவ்வொரு வீட்டின் படிப்பறைவரைசென்று தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சிறப்புகளை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறது. இதன்மூலம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அழியாமல், மறையாமல் இன்னும் வாழ்ந்துவரும் ஒரே உலகப் பண்பாடு தமிழ்ப்பண்பாடு மட்டுமே என்பது உலக அறிஞர்களால் ஆய்வு மூலம் நிலை நாட்டப்பட்டது. பல உலகத் தமிழ் மாநாடுகளால் சாதிக்க முடியாத சாதனை என்று தான் நான் இதனைச் சொல்லுவேன்.

இன்னும் சொல்லப்போனால் இதழின் மூலத் தலைப்புக்கேற்ப தமிழ்நாட்டுச் செய்திகளை இதழின் இணைப்பாக வெளியிட தலைமையிடம் சிறப்பு அனுமதிபெற்று அவற்றைத் தவறாமல் வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

- தமிழ்ப்பண்பாடு என்று சொல்லும் போது சமூத்தமிழர்களின் பண்பாடும் அதில் அடங்குகிறது. தமிழ்நாட்டுச் செய்திகளுடன் சேர்த்து சமூத்து அறிஞர்களின் கருத்துகளையும் பிரசரிக்க முயற்சிக்கலாமல்லவா?

பிரசுரிக்கக் கூடாது என்பது எண்ணம் அல்ல. முன்னர் இந்திரபாலா போன்ற தமிழ் வல்லுநர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. உண்மையில் ஈழத்தமிழ் அறிஞர்கள் ஆக்க சிந்தனையாளர்கள். அவர்களிடமிருந்து மூலத் தலைப்பை ஒட்டிய கருத்துகளைக் கேட்டுப்பெற்று இணைப்புப் பகுதியில் பிரசுரிப்பது இதழுக்கு மேலும் சிறப்பாகவே இருக்கும். ஆனால் தலைமை அலுவல கத்தில் இருந்து ஆங்கிலத்தில் கட்டுரைகள் எங்கள் கைகளுக்கு கிடைத்து அவற்றை மொழிபெயர்த்து பத்துநாட்களுக்குள் இதழை வெளியிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலேயே நாங்கள் இருக்கிறோம். இந்தக்கால அவகாசத்துக்கு மூலத்தலைப்பை ஒட்டிய ஆக்கங்களை ஈழத்திலிருந்து கேட்டுப் பெற்றுப் பிரசுரிப்பதென்பது தற்போதைக்கு இயலாத ஒன்றுதான். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பட்சத்தில் நான் கண்டிப்பாக இதனைச் செய்வேன்.

- நீங்கள் வெறுமனே ஒரு பத்திரிகையாளர் மட்டுமல்ல; இலக்கிய ஆய்வாளரும் கூட. அந்தவகையில் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கினைக் குறித்து என்ன கருதுகின்றீர்கள்?

தமிழிலக்கியம் வளர்ந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் காலத்தின் தேவையையும் போக்கையும் ஒட்டி வளர வேண்டிய அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறதா என்று கேட்டால் ‘இல்லை’ என்பதுதான் என் பதில். இது அறிவியல் ஊழி. அறிவியலின் துணையின்றி அரைஅங்குல வாழ்வைக்கூட நகர்த்த முடியாத சூழல். ஆனால் தற்போதைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் வாசகர்கள் அப்படைப்புகளிலிருந்து அறிவியல் உணர்வோ அறிவோ பெற இயலாத நிலையிலேயே உள்ளனர். இன்று மேல் நாட்டில் அறிவியல் அடிப்படையிலான அறிவியல் படைப்பிலக்கியங்கள்தான் அதிகளாவில் உருவாக்கப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழில் அதற்கு நேர்மாறான நிலையே உள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இன்னும் நம் இலக்கியவாதிகள் எடுக்கும் கருப்பொருள் காதலாகவே இருக்கிறது. அதிலும் பாலுணர்வு பொங்கப் பொங்க படைப்பிலக்கியம் படைப்பதிலேயே நாட்டம் உள்ளவர்களாக நம்மவர்கள் இருக்கிறார்கள். பாலுணர்வு என்பது பாவமல்ல. ஆனால் அது பலமாகவும் அதே சமயத்தில் பலவீனமாகவும் அமைந்துள்ளது. இலக்கியவாதிகளைப் பொறுத்தவரை பலவீனமான பாலுணர்வுப் பகுதிகளையே தங்கள் படைப்பிலக்கியத்தின் கருவாகத் தேர்வு செய்கிறார்களே தவிர மற்றைய பக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை.

- இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவங்கள் குறித்து எழுதியிருக்கிறீர்கள். தமிழ் வடிவங்கள் அரபுமொழி இலக்கியங்களில் எந்த அளவுக்கு இடம் பெற்றுள்ளது?

இஸ்லாமியச் செய்திகளை இங்குள்ள முஸ்லீம்கள் தாய்மொழியான தமிழில் தர விரும்பி அரபு, பெர்சிய மொழிகளில் உள்ள இலக்கிய வகைகளைத் தமிழில் தமுவலாகவும் மொழி பெயர்ப்பாகவும் கொண்டுவர முயன்றிருக்கிறார்கள். இதன்மூலம் இஸ்லாமியக் கருப்பொருள் மட்டுமல்லாது அரபு - பெர்சிய மொழி இலக்கிய வடிவங்களான மஸ்அயா, கிஸ்ஸா, முனாஜாத்து, நாமா போன்றவை திருத்தங்களுடன் தமிழில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றின் உந்துதலால் தமிழுக்கென்றே நொண்டி நாடகம், திருமண வாழ்த்து, படைப்போர் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களையும் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் அரபு இலக்கியங்கள் உருவாக வேண்டிய தேவை ஏற்படாத காரணத்தால் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள் அரபு மொழியில் இடம்பெற வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை.

- தோப்பில் முஹம்மது மீரானின் படைப்புகள் குறித்து உங்களுடைய கருத்து எப்படியிருக்கிறது?

தோப்பில் முஹம்மது மீரான் கதைக் கருவையோ பார்த்திரங்களையோ வான்ததை அண்ணாந்து பார்த்து சுற்பண்யாகப் படைத்து கதை அளப்பவர் இல்லை. கதையையும் கதை மாந்தர்களின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் உள்ளதை உள்ளவாரே வெளிப்படுத்த முயல்கிறார். இதனாலேயே பலர் தங்கள் வாழ்வை இவர் அப்பட்டமாக விமர்சனம் செய்வதாகக் கருதி பகைமை பாராட்டுகின்றனர்.

- சல்மான் ருஸ்தி, தஸ்லிமா போன்ற எழுத்தாளர்கள் குறித்து இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகள் கொண்டிருக்கும் நிலைப்பாடுகள் பற்றி...

வாழ்க்கை இரண்டு வகை ஒன்று இப்படித்தான் வாழ்வேண்டும் என்பது. மற்றொன்று எப்படியும் வாழலாம் என்பது. இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரை அது இப்படித்தான் வாழ்வேண்டும் என இறைநெறிக் கடமைகளையும் கட்டுக்கோப்பான வாழ்க்கை வழிமுறைகளையும் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. அம்மார்க்கத்தில் இருக்கும் வரை அதன் கோட்பாட்டுக்கு உட்பட்டு வாழ்வதுதான் முறை. அதை விடுத்து தஸ்லிமா போன்றவர்கள் மூக்கணாங்கயிறு இஸ்லாத மாடு மொட்டை மைதானத்தில் ஓடித்திரிவது போன்று தறிகெட்டு, நெறிகெட்டு ஒரு பெண் எத்தனை ஆடவளைஞாடும் விருப்பம் போல வாழலாம். அதைக் கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்லை என்ற போக்கில் பேசுவதையும் எழுதுவதையும் எந்தவகையில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? இந்தக் கருத்தை ஏற்காதவர்களை அடிப்படைவாதிகள் என ஏசமுற்படுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது? தாங்கள் சார்ந்த இஸ்லாமிய

மார்க்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை தகர்க்க முனைவோரை எதிர்க்க முற்படுவது இயல்புதானே.

- ஒரு படைப்பாளி தனது மதம் குறித்து விமர்சன பூர்வமான பார்வை கொண்டிருப்பது தவறா?

படைப்பாளிகள் எதையும் என்ன எழுத முழுச்சுதந்திரம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் அந்த எண்ணத்தையும் எழுத்தையும் சமுதாயத்தை நோக்கித் திருப்பும் போது பொறுப்புணர்வோடு வெளிப்படுத்த வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத சமுதாயக் கடமை மதமாகட்டும் அல்லது வேறு எதுவாகவும் ஆகட்டும். எதையும் விமர்சனம் செய்ய முனையும் முன்பு அதைப்பற்றி ஆழ்ந்து அறிந்திருக்க வேண்டும். எந்த விமர்சனமும் காரணகாரியத்தோடு அமைந்திருக்க வேண்டும். அடித்தள இஸ்லாமிய மார்க்க அறிவே இஸ்லாமல் எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன் என்ற முறையில் விமர்சனம். செய்ய முற்படுவதை அறிவுலகம் ஏற்காது. ஒரு முஸ்லீமுக்கு மகளாகப் பிறந்து விட்ட ஒரே காரணத்தால் இஸ்லாமை விமர்சிக்கும் உரிமை உள்ளது என்பதை எப்படி ஏற்க முடியும்?

போதிய சமய அறிவோடு தக்க ஆகாரங்களின் அடிப்படையிலான காரண காரிய விமர்சனத்தை இஸ்லாம் ஒரு போதும் ஏற்கத் தயங்கியதில்லை. ஆக்கவிமர்சனத்தின் விளைவே சன்னி, ஷியா உட்பிரிவுகள்.

சமயம் என்பது உணர்ச்சிபூர்வமானது. அது வன்மையான கத்தியைப் போன்றது. நன்கு சமூற்றத் தெரிந்தவன் மட்டுமே திறமையாகச் சூழ்ற முடியும். சமூற்றத் தெரியாதவன் சமூற்றத் தொடங்கினால் பட்ட இடம் எல்லாம் காயம்தான் ஏற்படும். இது மாதிரியே மதம் குறித்த விமர்சனத்துக்கு சமயம் தடையாக இல்லை. சமய அறிவின்மையே தடையாக உள்ளது.

- பன்முகப் பண்பாட்டைக் குறித்து நடைபெறும் இதழின் ஆசிரியரான உங்களுக்கு ஒற்றைப் பண்பாட்டுக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை உண்டா?

ஒரே நாடு என்ற போர்வையில் பல்வேறு இன, மொழி, சமய மக்கள் மீது ஒரு குறிப்பிட்ட சமயப்பண்பாட்டை ஒரே பண்பாடாக ஏற்கவேண்டுமென ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் திணிக்க முயல்வது எவ்வகையிலும் ஏற்க முடியாத ஒன்று.

ஒற்றைப் பண்பாட்டுக் கொள்கையானது கற்பனையில் சிறந்ததாகத் தோற்றுமளிக்கலாமே தவிர நடை முறைக்கேற்ற ஒரு கொள்கையாக இருக்க முடியாது. இனவழிப்பண்பாடு, மொழிசார்ந்த

பண்பாடு, சமயப்பண்பாடு எனப் பல நிலைகளில் பண்பாடு மக்களிடம் நிலை பெற்றுள்ளது. இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட நிலையில் நாடுதமுவிய தேசியப் பண்பாடு ஒன்றும் உள்ளது. இந்தியா முழுமைக்குமான இந்தப் பண்பாட்டை ‘இந்தியத்துவம்’ என அழைக்கலாம். இந்தியத்துவப் பண்பாடு இந்தியாவிலுள்ள எல்லா இன், மொழி, சமயச் சார்புடையோரிடையேயும் பரவி நிற்பது. ஆனால், இந்திய மக்கள் அனைவரும் ஹிந்துத்துவப் பண்பாட்டை இந்தியப் பண்பாடாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என ஒரு அரசியல் கட்சியினால் அதன் சார்பான சமய அமைப்பினால் வற்புறுத்தப்படு கிறது. ஹிந்துத்துவா பண்பாடு முழுக்க முழுக்க இந்து சமயப் பண்பாடாகும். ஒவி� ஒற்றுமையைக் காட்டி ‘ஹிந்துத்துவா’ என்னும் இந்துப் பண்பாடு இந்தியப் பண்பாடாகி விடமுடியாது. ஒற்றைப் பண்பாடென்பது ஒரு வகைச் கானல் நீர் என்றே சொல்லவேண்டும்.

- கிறிஸ்தவப் பணிக்குழும்கள் தமிழ்ச் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குக் கல்வி, மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் செய்துள்ள தொண்டினை இஸ்லாமிய சமயம் செய்துள்ளதாகக் கருதுகிறீர்களா?

மிக நல்ல கேள்வி; கிறிஸ்தவர்கள் கல்வி, மருத்துவத் தொண்டினை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல இந்தியா எங்கும் செய்து வருகிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்தில் வாழும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பழங்குடி மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் மிகச்சிறப்பான முறையில் செய்து வருகிறார்கள். மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது இது அரும்பெரும் பணியாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அடிப்படையில் அத்கண்ண மக்களிடையே கல்வி - மருத்துவம் பணிமூலம் அவர்களை ஈர்ப்பதும், ஈர்க்கப்பட்ட மக்களைத் தங்கள் சமயத்தில் இணையைச் செய்வதும், அதன்மூலம் தங்கள் சமய மக்களின் தொகையைப் பெருக்கிக் கொள்வதும்தான் நோக்கமாக இருக்கிறது. வாழ்க்கையில் கல்வியறிவைப் பெற்று வாழ்த்துடிக்கும் மக்களுக்கு இது நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்துவிடுகிறது.

ஆனால் இஸ்லாத்தில் இம்முறை கடைப்பிடிக்கப் படுவதில்லை. ஏனெனில் நேரடியாகவோ அன்றி மறைமுகமாகவோ எந்தத் தரப்பினரையும் இஸ்லாத்துக்கு ஈர்க்க யாரும் முயல்வதில்லை. அவ்வாறு செய்தவரை மார்க்கம் அனுமதிப்பதுமில்லை. யாரோருவர் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளை ஏற்று அதில் இணைய வலிய முன் வந்தாலும் அவர் பெற்றுள்ள மார்க்க அறிவையும் அவற்றைப் பேணி நடக்கும் மனத்திடத்தையும் நன்கறிந்த பின்னரேயே அவர் இஸ்லாத்தில் இணைய அனுமதிக்கப்படுகிறார். ஆகவே அடிமட்ட மக்களை பணிகள் செய்து ஈர்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமற் போய்விடுகிறது.

- இந்தியாவில் பரவலாக இந்து - முஸ்லீம்களிடையே உறவில் விரிசல் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. மதநல்லினாக்கத்துக்கு நீங்கள் கூறும் வழிமுறைகள் என்ன?

இந்து, முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்ல; பல்வேறு சமயத்தினரும் நல்லினாக்கத்தோடு வாழ சில அடிப்படை உண்மைகளை உணர்ந்து அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முயலவேண்டும்.

அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் இருவேறு நிலைகளில் தனிமனிதனாகவும் சமுதாய மனிதனாகவும் விளங்குகிறான். வீட்டில் இருக்கும் வரை தனிமனிதன். அவன் வீட்டிலிருந்து வீதிக்கு இறங்கியதும் சமுதாய மனிதனாகி விடுகிறான். எந்தவகையில் பார்த்தாலும் சமயம் என்பது முழுக்க முழுக்க தனி மனித தொடர்புடையது என்பது தெளிவாகும். சமயத் தொடர்பான செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றக் கூடிய இடமாக இல்லமும், கோயிலும், தேவாலயமும், பள்ளிவாசலும், விகாரைகளும் அவற்றின் வளாகங்களும் அமைகின்றன. அங்கு மட்டுமே சமயசார்பான செயற்பாடுகள் நடைபெறவேண்டும். அவை சமுதாய வீதிக்கு வரவேண்டிய அவசியமேயில்லை. சமுதாயவீதி பலவிதசமய உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் உடைய தனிமனிதர்கள் ஒருங்கிணைந்து உலாவும் இடம். இங்கே சமயச் சார்பற்ற சமுதாய உணர்வு மட்டுமே மேலோங்கியிருக்க வேண்டும். இங்கு தனிப்பட்டவர்களின் சமய உணர்வுகள், சிந்தனைகள் எவ்வகையிலும் பிறர்மீது திணிக்கும் முயற்சிக்கு அறவே இடமில்லாத நிலை ஏற்படவேண்டும். அப்போது ஒருவர் சமய உணர்வை - கோட்பாடுகளை மற்றவர் விமர்சிக்கின்ற நிலை ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லாமற்போகும். இந்த மாதிரி சமயம் தனிமனித சார்புள்ளது என்ற உணர்வோடு செயல்படுவதன் மூலமே சமய நல்லினாக்கத்தை நிலைபெறச் செய்யமுடியும்.

தினக்குரல்
3-1, 10-1, 17-1-1999

தொடர்பு முகவரி:

திரு. மணவை முஸ்தபா,
A.E. 5 பழைய எண் 103,
வெது தெரு,
அண்ணாநகர்,
சென்னை - 600 040,
தமிழ்நாடு.

செங்கை ஆழியான்

“நாட்டு இலக்கியம் தனித்துவமானது. நாங்கள் மரணத்தோடு வாழ்பவர்கள். ஓவ்வொரு கணமும் வாழ்வின் கழிவை சவாலாக ஏற்று கீவிப்பவர்கள். எங்களது சவால் நிறைந்த வாழ்வின் அனுபவங்கள் தமிழக எழுத்தாளர் களுக்கு இல்லை”

- என்று கூறும் செங்கை ஆழியான் ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, உலகெங்கும் வாழும் இலக்கியத் தேடல் மிக்க தமிழர்களுக்கு தனது படைப்புகளின் மூலம் நன்கு பரிச்சயமான ஒரு இலக்கிய கர்த்தா.

இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் உதவி அரசாங்க அதிபராக (சப்-கலெக்டர்) கடமையாற்றி, புவியியலில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று இப்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளராகப் பணியாற்றும் இவரது படைப்புகள் அனுபவங்களையே பேசுகின்றன. பல்வேறு இலங்கைய அமைப்புகளின் (தமிழகம் உட்பட) பரிசு களுடன் ஆதாரத்தை இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவரது 'வாடைக் காற்று' என்னும் நாவல் ஈழத்தில் படமாகி யிருக்கிறது. சிங்களத்திலும் சில படைப்புகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

செங்கை ஆழியான் என்னும் புனைபெயரில் இலக்கிய முயற்சி களிலும், கலாநிதி கா. குணராசா என்னும் பெயரில் பல்கலைக்கழகப் பணிகளிலும், அறிவியல் - புவியியல் நூலாக்க முயற்சிகளிலும் இடைவிடாது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவரிடம் நேர்காணலுக்கென நேரத்தை ஒருங்குசேர ஒதுக்குவதென்பது சற்றுக் கடினமாயே இருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளர் அறையிலும், பிறிதொருத்தை கொழும்பில், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் விருந்தினர் விடுதியிலுமாக இரண்டு கட்டங்களாகத் தொடர்ந்த நேர்காணலில் இருந்து சில பகுதிகள்...

• எழுத வேண்டும் என்ற அவா எப்படி ஏற்பட்டது?

எனக்குத் தெரிந்தவற்றையும் நான் உணர்ந்தவற்றையும் மற்றவர் களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ற மனப்போக்கு என்னிடம் சிறுவயது முதலே இருந்துவந்த ஒன்று. என் தாயாரும் பெரிய அம்மானும் ஒவ்வொருநாளும் மனம் சலிக்காது எடுத்துக் கூறிய கதைகள் சிறுவயதில் என்னை ஆக்கிரமித்திருந்தன. அத்துடன் நான் நிறைய வாசிப்பேன். எனது முத்த அண்ணர் எழுத்தாளர் புதுமை லோலன் சேகரித்துவைத்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் என் வாசிப்புப் பசிக்குத் தீவியாகின. நிறையப் படித்தேன். அவற்றினை மற்றையவர் களுடன் கலந்துரையாடிக் கொள்வேன். இயல்பான உந்துதல் என்னிடம் ஏற்பட்டது. பாடசாலை நாட்களில் எனக்குக் கிடைத்த ஆசிரியப் பெருமக்கள் இயல்பான உந்துதலுக்கு தூண்டு கோலாயினர். எனவே எனக்குத் தெரிந்தவற்றை மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதற்காக எழுத ஆரம்பித்தேன். பின் நாளில் அறுபதுகளில் இலங்கைப் பல் கலைக்கழகத்தில் காலடி எடுத்துவைத்த போது அங்கு பேராசிரியர் களாக இருந்த ஈழத்து இலக்கியத்தில் மிகுந்த பரிச்சயம் மிக்கவர் களான பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் பேராசிரியர் கைலாசபதியும் இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான சிந்தனைக் கதவை திறந்துவிட்டனர். அதன் பின்னர் தான் இலக்கியத்தின் வடிவங்களையும் செல்நெறி களையும் என்னால் புரிந்து கொண்டு எழுத முடிந்தது.

• உங்களுடைய ஆக்கங்களுக்கு ஆதர்சமாய் அமைந்த எழுத்துகள் ஏதாவது உண்டா?

நான் ஆரணி குப்புசாமியிலிருந்து நாரண துரைக்கண்ணன், புதுமைப்பித்தன், குபரா. கல்கி, அகிலன், நாபா உட்பட ஜெயகாந்தன் வரை படித்திருக்கிறேன். ஜெயகாந்தனின் உச்சமான எழுத்துநிலைக் காலம் எனது எழுத்துலக்க் கால்பதிப்புக் காலமாக இருந்தது. இவற்றில் எவை முன்மாதிரியாக அல்லது ஆதர்சமாக அமைந்தன என்று கேட்டால் புதுமைப்பித்தனும் கல்கியும் என்பேன். புதுமைப்பித்தனின் எழுத்திலுள்ள கனதியும் ஆழமும் கல்கியின் எழுத்திலுள்ள எளிமையும் பரவலும் எனக்குப் பிடித்தன. புதுமைப்பித்தனின் கலைத் திறனும் கல்கியின் வினைத்திறனும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. இவை இரண்டுக்கும் இடைப்பாட்ட நிலையில் என் எழுத்துகள் அமைந்தன. இன்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் கோலோச்சுகிற எந்த எழுத்தாளனும் இவர்கள் இருவருடையதையும் கற்காமல் எழுத்துகளில் பிரவேசித் திருக்க முடியாது. ஆனால், விமர்சகர்களின் கடைக்கண் பார்வைக்காக அவர்களால் ஒப்புவிக்கப்பட்டு வருகின்ற இலக்கிய கர்த்தாக்களின் பெயர்களுக்கு அப்பால் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஏணிப்படிகளாக அமைந்த இவர்களை மறந்தும் உச்சரிக்காது ஓரங்கட்டுகின்ற நிலை தான் உள்ளது.

- உங்களுடைய படைப்புகள் உங்களுள் கருத்தரிக்கும் விதம் பற்றி விளக்குங்களேன்?

என்னுடைய நாவல்கள், குறுநாவல்கள், சிறுக்கைதகள் பெரும் பாலும் பல்வேறு பகைப்புலத்தின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகவே வெளிவந்திருக்கின்றன. நான் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் உதவி அரசாங்க அதிபராக (சப் - கலெக்டர்) முன்னர் கடமையாற்றி யிருக்கிறேன். நான் பிறந்து வாழ்ந்த நகர்ப்புறத்தில் இல்லாத சமூகச் சிக்கல்களையும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட விவசாயத் தொழிலாளர்களின் இன்னல்களையும் நான் கடமையாற்றிய கூட்டுக் கிராமங்களில் கண்டபோது அவை என்னை வெகுவாகக் காயப்படுத்தின. இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் சுதந்திரக்காற்றினை இன்னமும் சவாசிக்கவில்லை. யுத்தத்தின் பயணாக மக்கள் படுகின்ற அவலம்கள்... உள்நாட்டிலேயே சொந்த ஊர்களை விட்டு ஏதிலிகளாக நித்தம் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற மக்களின் அனாதைத்துவம்... நவீனயுகத்தின் வளர்ச்சியோடு நாம் செல்வாது ஒரு நூற்றாண்டு பின்தங்கிவிட்ட நிலைமை... உடல் சிதறித் தசைத்துண்டங்களாக சிதறிப்போகின்ற அப்பாவித் தமிழ் மக்கள்... இலட்சிய வெறியோடு தாயகமீட்புக்காக இளமையைத் தொலைத்து விட்டுக் கீழை எனம் தீணம் மரணிக்கின்ற என் பிள்ளைகள்... இவை எல்லாமே என்னைக் கடுமையாகக் காயப்படுத்துகின்றன. என் இதயத்தில் ஏற்பட்ட இரணங்கள் ஆறு, அழுத்தும் நீங்க மனச்சமையை எனது எழுத்துகளால் வெளியே கொட்டிவிடுகின்றேன்.

- ஒரு இலக்கியவாதியின் பணி வெறுமனே அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதுடன் மட்டும் முடிந்து போய்விடுகிறது எனக் கருதுகிறீர்களா?

நல்லதொரு இலக்கியம் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுதான். யதார்த்த இலக்கியங்கள் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் இலக்கியமென்பது சமூகம் இப்படி இருக்கின்றது என்ற சங்கதியுடன் முடிந்து விடுவதில்லை. அதற்கு அப்பாற சென்று இந்தச் சமூகம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று கூறுவதாக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் கருத்து நிலை.

- ஒரு போராட்டச் சூழலைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் எழுத்தாளர் நீங்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில் உங்களுடைய பணி என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்?

இன்றைய குழந்தையில் எமது எழுத்தாளர்களுக்கு சில கடமைகள் இருக்கின்றன. அவலங்களின் மத்தியிலும் நம்பிக்கையோடு மக்களை வாழ்வைக்கின்ற ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் எங்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கு என்ன தீர்வு என்பதையும் கலைஅழகோடு சொல்லியாக வேண்டும். ஒரு இனத்தினுடைய அடையாளங்களான மொழியையும், கலாச்சாரத் தையும் பேணுவதற்கு இரண்டு வழிமுறைகள்தான் உலகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று கூட்டாட்சிமுறை. மற்றையது தனியான ஒரு ஆள்புலம். இந்த இரண்டில் எது பொருத்தமானது என்பதனை எங்களாது எழுத்துகளில் முன்வைக்க வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. இன நலன்களைப் பேணக்கூடிய சமஸ்தி அமைப்பை எந்த ஒரு கட்டத்திலும் போராளிகள் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அதற்கு சிங்கள அரசியல் வாதிகள் தயாராக இல்லை. எங்களாது போராட்டத்தை நியாயப்படுத்துவதாக இப்பொழுது சிங்களத்தில் படைப்புகள் வரத்தொடங்கியுள்ளன. இப்படிப்பட்ட முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட இலக்கியவாதிகளோடு ஈழத்தமிழ் படைப் பாளிகள் ஒன்றிணைந்து பிரச்சினைகளுக்கு நல்லமுறையில் தீர்வு காணக்கூடிய எழுத்துகளை முன்வைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

- உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் இப்போது நடக்கின்ற போராட்டங்கள் ஒவ்வொரு இனமும் தனது அடையாளத்தைப் பேணுவதற்கான இன விடுதலைப் போராட்டங்களாகவே இருக்கின்றன. வர்க்க ரீதியில் ஒன்றுபட்ட புரட்சிகள் சாத்தியமில்லையா?

அப்படி நடந்தேறியிருக்கின்றன. ஆனால் அதற்கு அடுத்த வளர்ச்சி இன அடையாளத்தைப் பேணுகின்ற போராட்டமாகப்

பரினாமம் பெற்றுள்ளது. பெரஸ்ரோறிக்கா கருத்து நிலை அவ்வாறானதுதான். ரஷ்யா, யூகோசிலாவியா, செக்கோசிலாவிக்கியா ஆகியவற்றின் இனாந்தியான பிரிவுகள்... ஜேர்மனிகளின் இனாந்தியான இணைப்பு... இப்படி இதற்கு நிறைய உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையின் வரலாறு இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான போராட்டத்தின் விளைவாகவே இருந்து வருகின்றது. இரண்டு இனங்களைச் சேர்ந்த தொழிலாள விவசாய மக்களின் ஒன்றிணைந்த தேசிய விடுதலைக்கான புரட்சி பற்றிக் கனவு கண்டவர்கள் இன்று தம் கோட்பாடுகளைக் கைவிட்டுவிட்டு அரசியற் கதிரைகளில் இடந்தேடுக் கொண்டுள் எார்கள். அவற்றினைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் - நாட்டினை இரத்தக் களரியாக்கிவிட்டு - குறியாகவுள்ளனர். அண்ணன் தும்பியாக இருந்தாலும் காணி எல்லைகள் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். அது பிரிவிற்கல்ல; ஒற்றுமைக்குத்தான் வழி சமைக்கும்.

- உங்களுடைய நாவல்களில் பிரளையம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. ஆனால் அது கல்வி மேம்பாடே சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடும் என்னும் பிரமையைத் தருகின்றது. இது சமூக மாற்றத்தக்கான இயங்கியல் விதிகளை மனங்கொள்ளாத ஒரு வெளிப்பாடாகத் தெரிகிறது. மார்க்சியத் தரிசனப் பின்னணியில் தங்களுடைய படைப்புகள் புடம் போடப்படாமைக்கான காரணங்களைக் குறிப்பிடுவீர்களா?

மார்க்சியக் கோட்பாடுகளைப் பூரணமாக வலிந்தேற்றுக் கொண்ட தலித் எழுத்தாளர்கள் சாதியத்தின் முற்றான அழிவிற்கு இயங்கியல் விதிகளை வாய்ப்பாடுகளாக ஒப்புவிட்டுள்ளனர். நான் இலங்கை எழுத்தாளர்களையே குறிப்பிடுகின்றேன். டானியல் தனது நாவல்களில் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முற்பட்ட சமூகத்தினையே சித்தரிக்கின்றார். தெணியானும், செ. கணேசலிங்கனும் கூட அவ்வித மாகவே தம்படைப்புகளில் சித்தரித்துள்ளனர். இவர்களது சித்தரிப்புகள் ஒருவகையில் வரலாற்று ஆவணங்களாகவுள்ளன. ஆனால் அவர்களது சித்தரிப்புகள் இன்னும் தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களில் கொழுந்துவிட்டெரியும் சமூகப் பிரச்சினைகளாகவுள்ளன. இலங்கையில் சாதியத்தின் கட்டுப்பாடும் கொடுமையும் மிகமிக அருகிக் குறைந்து போனமைக்கு காரணம் அவர்களது கல்வி உயர்வும் தொழில் மாற்றமும்தான். இதுதான் உண்மை. எனது சாதிய நாவல்கள் இந்த சமூகக் கொடுமைக்குக் கல்வி உயர்வும் தொழில்மாற்றமும் வழிவகுக்கும் என யதார்த்தமாக சித்தரித்தன. ஈழத்தில் பெரும் நிலச் சுவாந்தர்கள், ஆமீந்தார்கள் இல்லை. எவரும் எவரிலும் தங்கியிருக்க வில்லை. வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழ் வாழ்பவர்கள் 30 சதவீதும் தான். இங்கு தலித்துகள் படிக்காமல் இல்லை. அவர்களுக்கு இந்தியாவைப்

போலச் சமூகச் சந்தர்ப்பங்கள் மறுக்கப்பட்டில்லை. சமூகத்தில் உயர்ந்து விட்டநிலையில் தமது கடந்த கால வாழ்வின் மறுக்கப்பட வேண்டிய சங்கதிகளை, புதைகுழிகளை மீளத் தோண்டுவதுபோலக் கிளரிவிடுவதை எவருமே விரும்பவில்லை. எமது முந்தைய தலைமுறைகள் விட்ட தவறுகளையும் செய்த அவமானகரமான தொழில்களையும் சமூக ஆவணமாக வெகு நூட்பமாக சித்தரித்து விட்டுள்ள தலித் எழுத்தாளர்மீது வருத்தம் தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

- சாதி பார்ப்பதில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தமிழகத்திலுள்ளவர்களிலும் பார்க்கத் தீவிரமானவர்கள். ஈழம் கிடைத்த பின்னர் அடங்கிக் கிடக்கும் சாதித்தீ எரியத் தொடங்கும் என்னும் கருத்து தமிழகத்துப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றில் முன் வைக்கப்படுகிறது. இதுபற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியக் கொடுமைகள் முற்றாக நீங்கிவிட்ட தென் நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் முதலில் சொன்னதுபோல தமிழகக் கிராமங்களில் இன்று நிலவுகிற சாதியக் கொடுமைகள், அடக்குமுறைகள் ஈழத்தில் இல்லை. இதற்கு ஆரம்பகாலங்களில் மார்ச்சிஸ்டுகளால் முன்னெடுக்கப்பட்ட வெகுஜனப் போராட்டங்களும் ஒருவகையில் காரணமாய் இருந்திருக்கின்றன. ஆலயப்பிரவேசம், தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம் போன்றவை அத்தகையவைதான். காலமாற்றத்தின் யதார்த்த பூர்வமான நிகழ்வுகளை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. யாழ்ப்பாணத்துத் திருமணங்களில் சாதிபார்க்கின்ற நிலை இல்லாமல் சாதகம் மட்டும்தான் பார்க்கின்ற நிலைமை வெகு விரைவில் உருவாகும். புலம்பெயர்ந்தவர்களின் சமூகத்தில் இது ஏற்கனவே நிகழ்த் தொடங்கிவிட்டது. இது தடுக்க முடியாத தவிர்க்க முடியாத, கால மாற்றம்.

- தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு எவ்வாறானது எனக் கருதுகிறீர்கள்?

இந்திய அறிஞர்களை வரவேற்றுக் கொரவிப்பதில் ஈழத்தமிழர் ஒருபோதும் பின்நிற்பதில்லை. 1960களில் இலங்கைக்கு வந்த பசீரதன், “�ழம் இலக்கிய வளர்ச்சியில் தமிழகத்தினைவிட இருபது வருஷங்கள் பின்தங்கியுள்ளது” என்றார். 1966இல் அமரர் கி.வா. ஜெகந்நாதன், “�ழத்துச் சிறுக்கைகளுக்கு அடிக்குறிப்பு தேவை” என்றார். 1984இல் கி. ராஜநாராயணன், “இலங்கை இலக்கியத்தைத் தமிழகத்தில் பரவலாகப் புரிந்து கொள்ள இலங்கைப் பேச்சுவழக்கிலுள்ள சிலசொற்கள் இடையுறாக இருக்கின்றன. அதற்கெனச் சிறுஅகராதி தயாரித்து வெளியிடலாம்” என்றார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விக்கிரமாதித்தன் என்பவர், “அது இலக்கியமேயல்ல, மொழி தமிழ் என்பதற்காக

இதோடு கலக்கத் தேவையில்லை, வெறும் ஈழ இலக்கியம் என்றே கூறிவிடலாம். ஈழ இலக்கியம் அங்கோரம் பெற ஒரு இருபது வருடம் போகவேண்டும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். “ஸம்த்துஇலக்கியம் அரசியல் தன்மைபெற்றுத் திரிந்து விட்டது. இலக்கியத்தில் அரசியலைத் தேடுவதும் அரசியலில் இலக்கியத்தைத்தேடுவதும் அபத்தமானது. பெரிய புரட்டு இது இலக்கியம் என்ற போர்வையில் அரசியல் கோஷங்களையும் கட்சித் துண்டுப் பிரசரங்களையும் கதை மாதிரியும் கவிதை மாதிரியும் எழுதிப் பம்மாத்துப் பண்ணுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஈழம் இந்த வியாதிக்கு உடனடியாக நல்ல கஷாயம் சாப்பிட வேண்டும்” என்றார் வண்ணநிலவன். இவைதான் தமிழகத்துக்கும் ஈழத்துக்கும் இடையிலான இலக்கியத் தொடர்பு. ஈழத்தின் உண்மையான இலக்கிய ஆக்கங்களை அவர்கள் படிக்க வில்லை என்பதுதான் உண்மை. கி.வா. ஜகந்நாதன் காலமானதன் பின்னர் கலைமகனின் ஆசிரியப் பொறுப்பினை எடுத்திருக்கும் ரமணி அவர்கள் 95இல் எனக்கொரு கடிதும் எழுதியிருந்தார். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் முற்றாக இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சியில் குடியேறியிருந்த வேளையில் வெகுசாலதாமதுமாக அக்கடிதும் என்னை வந்தடைந்தது. அதில் அவ்வாண்டுத் தீபாவளி மலரில் வெளியிடுவதற்கு எனது சிறுக்கையொன்று தேவையென்றும் அக்கதை முற்றுமுழுதாக யாழ்ப்பாண மொழிநடையில் இருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதிக் கேட்டிருந்தார்.

தீபாவளி கழிந்து விட்ட பின்னரே கடிதும் என் கைகளுக்கு கிட்டியதால் என்னால் கலைமகளுக்கு கதை அனுப்ப முடியவில்லை. ஆனால் அதிசயம் என்னவென்றால் அவ்வாண்டு கலைமகள் தீபாவளி மலரில் எனது கதையொன்று பிரசரமாகியிருந்தமைதான். நான் கலைமகளுக்கு எப்போதோ அனுப்பியிருந்த கதையைத் தேடி எடுத்துப் பிரசரித்திருந்தார்கள். அடிக்குறிப்புத் தேவைப்பட்ட கதை அது. இப்போது காலமும் தேவையும் ஏற்பட்டு விட்டன. ஒருவழிப் பாதையாக இருந்தது இருவழிப்பாதையாகத் தொடங்கியிருக்கிறது.

- உங்களுக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையிலான இலக்கியத் தொடர்பு பற்றியும் சொல்லுங்களேன்?

எனது முதலாவது கதையே எனது பதினேழாவது வயதில் இந்தியப் பத்திரிகையான கல்கண்டில்தான் வெளிவந்தது. அவ்வேளை எனது பாடசாலைப் பெயர் தவேந்திரராசா. பின்னர்தான் பிறப்புப் பத்திரிப்படி சூனராசாவாகவும் புனைபெயராக செங்கை ஆழியானாக வும் மாறியது. எனது சிறுக்கையை விரும்பிப் பிரசரிக்கும் சுஞ்சிகை தாமரை. இருபது சிறுக்கைகளுக்கு மேல் அதில் வெளிவந்துள்ளன. ஒ அந்த ஆழிய பழைய உலகம் என்ற ஒரு குறுநாவலும் தாமரையில்

தொடராக வெளிவந்துள்ளது. தாமரையில் வெளிவந்த ‘அறுவடை’ என்ற சிறுக்கை ‘இலக்கியச் சிந்தனை’ அமைப்பால் அம்மாதத்திற்குரிய சிறந்த சிறுக்கையாகத் தெரிவாகி வானதி பதிப்பகத் தொகுதியில் இடம் பெற்றது. சுபமங்களாவில் வெளிவந்த “வெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்” என்ற சிறுக்கைத்தகு சஜாதா அம்மாதத்துக்கான குழுதம் அவார்ட் தந்தார். கணையாழி நடத்திய தி. ஜான்கிராமன் குறுநாவல் போட்டியில் எனது குறுநாவலான ‘யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமம் ஒன்று’ பரிசினைப் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து சமகாலப் போராட்டத் தைச் சித்தரிக்கும் ‘சாம்பவி’ என்னும் குறுநாவல் கணையாழியில் இடம் பெற்றது. குழுதம், ஆனந்த விகடன், கலைமகள் என்பவற்றிலும் எனது சிறுக்கைகள் வெளிவந்துள்ளன. குழுதமும் ஏர் இந்தியாவும் நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில் எனது ‘கொழும்பு லொட்டஜூம் யாழ்ப்பாணகளும்’ என்ற குறு நாவல் தெரிவானது. அவ்வேளை சஜாதா ஆசிரியப் பொறுப்பில் இருந்தார். பிரசரிப்பதற்கு என்னிடம் அனுமதிகேட்ட குழுதம் சுஜாதாவின் விலக்குவடன் அதனைப் பிரசரிக்காது விட்டது. இந்தியா வந்து குழுதம் மீது மான நஷ்ட வழக்குத் தொடரும் எண்ணம் உள்ளது. என்.சி.பி.எச். எனது ‘ஒரு மைய வட்டங்கள்’ என்ற நாவலை வெளியிட்டுள்ளது. கலைக் கதிரிலும் எனது பல அறிவியற் புனைக்கைகள் வெளிவந்துள்ளன.

- சமுத்து இலக்கியத்துக்கு தமிழக இலக்கியவாதிகளின் அங்கீகாரம் தேவை என்று கருதுகிறீர்களா?

இல்லை; சமுத்து இலக்கியத்துக்கு தமிழகஇலக்கியவாதிகளின் அங்கீகாரம் தேவையென்றும், ஈழத்து ஆக்கங்களோடு ஒப்பிட்டு மதிப்பிடுவதும் சரியான இலக்கியச் செல்நெறி ஆகாது. தமிழிலக்கியம் என்ற வகையில் ஒன்று சேர்ந்தாலும் சமுத்து இலக்கியம் தனித்துவமானது. நாங்கள் மரணத்தோடு வாழ்பவர்கள். ஒவ்வொரு கணமும் வாழ்வின் கழிவை சவாலாக ஏற்றுச் சீவிப்பவர்கள். எங்களாது சவால் நிறைந்த வாழ்வின் அனுபவங்கள் தமிழக எழுத்தாளர்களுக்கு இல்லை. எங்களாது இலக்கியக் களம் அவர்களுக்கு இல்லை. எண்ணிக்கையில் தமிழகத்தின் இலக்கியப் பரப்பினை ஈழம் ஒரு போதும் எட்டிவிடமுடியாது. இலக்கியம் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்த தன்று. எனினும் எமது பலத்தையும் பலவீனத்தையும் மற்றவர்கள் சுட்டும்போது மௌனம் சாதிப்பதும் நமது இலக்கியம் நோபல் பரிசுக்குரிய அந்தஸ்தை அடைந்து வருகிறதென்று பீற்றிக் கொள்வதும் ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சிந்தனை ஆகாது.

- கடந்த பத்தாண்டுகளில் தமிழகத்தில் தரமான படைப்பாளிகள் தோன்றவில்லை என்று எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் கருத்துத் தெரிவித்திருப்பது பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

சமீபத்தில் தமிழகத்தில் இருந்து கொழும்பு திரும்பியவுடன் அவர் தினக்குரல் பத்திரிகைக்கு அளித்த அந்த நேர்க்காணலை நானும் படித்தேன். தவறான கருத்து இதுவெனக் கருதுகின்றேன். பகீரதன், ராஜநாராயணன், விக்கிரமாதித்தன், வண்ணநிலவன், கி.வா.ஜி. போன் ரோர் ஈழத்து இலக்கியங்களைப் பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்களைப் போன்றதுதான் இதுவும். ஏற்றிய ஏணியைத் தள்ளிவிடுவது போல எனக்குப் படுகின்றது. தமிழகத்தில் பொழுதபோக்கு இலக்கியங்கள் மேலோங்கியிருப்பது உண்மை. ஆனால் அள்ளிக் குவிக்கப்படும் சிப்பி களுள் அற்புதமான முத்துகளும் பலவுள்ளன. சமுத்திரம், நீலபத்ம நாதன், ஜெயமோகன், அம்பை, சுப்பிரபாரதிமணியன், பொன்னீலன் என காத்திரமான இலக்கியவாதிகளின் கடந்த பத்தாண்டுச் சாதனை களை விரிக்கலாம். ஏன், செ. யோகநாதன் கூட கடந்த பத்தாண்டு களில் தமிழகத்தில் உருவான தரமான படைப்பாளிதான். தமிழகந் தான் அவரை இனங்கண்டு புடமிட்டது என்பேன்.

- ஈழத்துப் புனைக்கதைத் துறையின் வளர்ச்சி எப்படியிருக்கிறது. சாதனையாளர்களாக யார் யாரைக் குறிப்பிடமுடியும்?

புனை கதைத் துறையில் ஈழத்து இலக்கியம் ஆழமாகக் கால் களைப் பதித்துள்ளதென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஈழத்து இலக்கியத் தில் பல்வேறு பரிசோதனைகளும் அதன் விளைவாக வடிவத்திலும் உத்தியிலும் பல்வேறு மாற்றங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சர்வதேசத் தரத்துக்கு இணையான படைப்புகள் எம்மிடம் உள்ளன. அவற்றினைத் தொகுத்துவைத்துள்ளேன். எமது எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கின்ற சொற்பமான வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் பயன்படுத்தி அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றனர். இவர்களைப் பட்டியல் போடுவது எனது நோக்கமன்று.

- புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் பற்றி... அதன் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்?

இலங்கையில் நிலவும் அமைதியின்மை, அழிவுகள், பதற்றம், பயம், கைதுகள் எனப் பல்வேறு காரணிகளோடும் பொருளாதார நோக்கோடும் இலங்கையிலிருந்து தமிழ் இளைஞர்கள் பூமிப்பந் தெங்கும் சிதறிப் போடுள்ளனர். கனடாவிலும் ஜேர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இலக்கியப் பரிச்சயமும் பிறந்த மண்பற்றும் கொண்ட இளைஞர் கூட்டம் குடியேறியுள்ளது. பத்திரிகைத்துறையில் ஈழத்தில் கொடிக்டிப் பறந்த விற்பனீர்கள் இவ்வாறு வெளியேறியவர்களில் இருந்தனர். ரஜனி குகநாதன், முரசொலி திருச்செல்வம், ஜவண்ட் ஜெயராஜ், தமிழருவி சந்திரமோகன், ஈழகேசரி ராஜகோபால் என ஆக்கத்திறன் மிக்க கூட்டமும் எஸ்.பொன்னுத்துரை, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், அ. முத்துவிங்கம், உதயனன், முருகபூதி போன்ற எழுத்

தாளர்களும் புலம்பெயர்ந்தனர். பத்திரிகையாளர்கள் எழுத்தாளர்கள் சங்கமம் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் புதிய வடிவமாக பரிணமித்தது. ஆரம்பத்தில் புலம் பெயர் எழுத்துகள் ஈழத்தின் பிரச்சினைகளையும் ஈழத்து மண் பற்றியும் பேசின. தமது இழப்புக் களைப் பற்றியும் பிறந்த கிராமத்தில் கால்பதிக்க முடியாதிருக்கும் ஏக்கங்களையும் எழுதினர். அவை சோகத்தைப் பிழிந்து தந்தன. தனது மனப்பாரங்களை எழுதித் தீர்த்து விட்ட நிலையில் இன்று புலம்பெயர் இலக்கியம் அவர்கள் வாழ்கின்ற மண்ணையும் மக்களையும் பற்றி எழுதத் தொடங்கி விட்டன. இழந்து போன தாய்மன்னிலும் பார்க்க இப்பொழுது அவர்களுக்கு தொலைந்து போகும் தலைமுறைகள் பற்றிய பரிதவிப்பு தோன்றிவிட்டது. இவற்றை எழுதுபவர்கள் நம்மவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களின் கருத்துகளும் எழுத்துகளில் பயின்றுவரும் சொற்களும் புதியவை. சர்வதேச அனுபவம், உலகளாவிய எழுத்துகளின் பரிச்சயம், பல்வகை மாந்தர்களின் பழக்கம் இவை அனைத்தும் அவர்களின் புனைக்கதைக் களத்தின் கணதிக்கும் விரிவுக்கும் உதவி வருகின்றன. ஆனால் இன்று அந்த நாடுகளில் ஈழத்து நினைவுடனும் காதலுடனும் வாழ்கின்ற தலைமுறைகளின் அழிவோடு புலம்பெயர் இலக்கியம் அற்றுவிடும். புதிய தலைமுறைக்கு தமிழ் பரிச்சயமற்ற மொழியாகிவிடும். அவர்கள் அந்த கலாச்சாரத்துடன் கரைந்து விடுவார்கள். புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் உச்சகாலம் இன்னமும் பத்துப் பதினெந்து வருடங்களே.

- ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனப் போக்கு எப்படி இருக்கிறது?

பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்; பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் இலங்கையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எம்மிடமுள்ள ஒரு சொத்து. விமர்சனத்தை அறிவு பூர்வமாக அனுகுபவர். அமரர் கைலாசபதியின் மார்க்கிச அனுகுமுறைக்கும் சிவத்தம்பியின் அறிவார்ந்த அனுகுமுறைகளுக்கும் வித்தியாசமுண்டு. கைலாசபதி தன் விமர்சனக்கருத்துகளை அவை தவறாயினும் மாற்றிக் கொள்ளார். சிவத்தம்பி அவ்வாறல்லர். கனக செந்திநாதன், இலக்கியங்கள் உருவாகும் வழியில் தனது இரசனை விமர்சனத்தை முன்னெடுத்துள்ளார். சுப்பிரமணியனின் விமர்சனம் கைலாசபதிக்கும் கனக செந்திநாதனுக்கும் இடைப்பட்ட பாதைவழி செல்வது. கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் தம் கருத்து வழிநடத்தலின் மூலம் இலக்கியவாதிகளை ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

- சராசரி வாசக மட்டத்திற்கே உங்கள் எழுத்துகள் பரவலாக்கப் படுவதாகவும் படைப்புகளின் தரத்தைப் பேணுவதைவிட படைப்புகளின் என்னிக்கையிலேயே நீங்கள் கருத்தாக

இருப்பதாகவும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் மத்தியில் உங்கள் மீது ஒருஆதங்கம் இருக்கிறதே?

இலக்கியம் என்பது வாசிக்கப்பட வேண்டும். நாம் யாருக்காக எழுதுகிறோமோ அது அவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும். என்எழுத்துகள் பரவலாக வாசிக்கப்படுகின்றன. நான் என் எழுத்துகள் மூலம் மக்களிடம் சென்றிருக்கிறேன். ஒரு எழுத்தாளனின் ஆக்கங்கள் அதிகமாகப் படிக்கப்பட்டால் அவன் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளன் என்று ஓரங்கட்டப் பார்க்கும் விமர்சகர்களைப் பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. பத்து நாவல்களும், இருபது குறுநாவல்களும், மூன்றுசிறுகதைத் தொகுதிகளும் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவையா? முப்பத்தாறு வருடங்களாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு இவை ஒன்றும் அதிகமானவையாகத் தெரியவில்லை எனக்கொரு சமூகப் பொறுப்பிருப்பதாக நான் கருதுகின்றேன். இன்னும் எவ்வளவோ எழுத இருக்கின்றது. எவ்வளவோ சொல்ல விருக்கின்றது. காலம் போதவில்லையே என்பதுதான் என் ஆதங்கம்.

- ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளில் ஏற்கனவே நீங்கள் எழுதி வெளியிட்ட சிறுகதைகளும் நாவல்களும் பெரும்பாலான புலம்பெயர்ந்த பத்திரிகைகளில் 'புத்தம் புதிய படைப்பு' மாதிரி வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பலவற்றில் முன்னர் சஞ்சிகைகளில் பிரசரமானது பற்றிய அடிக்குறிப்புகள் எதுவும் இருப்பதில்லை. இது செங்கை ஆழியான தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற பிரமையை ஏற்படுத்துவதுடன் உங்களை ஒரு வியாபார எழுத்தாளர் என்று சிலர் விமர்சிக்கும்படியும் ஆகிவிடுகிறதே?

செங்கை ஆழியானின் எழுத்துகளுக்கு எவரும் பணம் தருவ தில்லை. பணத்திற்காக அவன் எழுதுவதும் இல்லை. ஆக பிரான்ஸ் 'ஸழநாடு' மட்டும்தான் என் அனுமதியுடன் சிலவற்றினைப் பிரசரித்தது. சன்மானமும் அனுப்பிவைத்தது. ஏனைய அனைத்துப் பத்திரிகைகளும் என் அனுமதியின்றியே எனது புனைகதைகளைத் தொடராக வெளியிட்டு வருகின்றன. வெளிவரும் சஞ்சிகைகளைக் கூட அனுப்பி வைப்பதில்லை. தெரிவிப்பதுமில்லை. அப்பத்திரிகை களைச் சிலர் எடுத்து அனுப்பிவைப்பர். பார்த்து விக்கித்து நிற்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உலகநாடுகள் எங்கும் ஈழத்து எழுத்து களுக்கு பெரும் வரவேற்பு உள்ளது. விடய தான்த்தை சர்வ தேசீதியில் விஸ்தரிக்க நான் தயார். ஆனால் கேட்டு, அனுமதிபெற்று, முறையாகப் பிரசரியுங்கள் என்று புலம் பெயர் பத்திரிகையாளர்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

- பின் நவீனத்துவம், அமைப்பியல் வாதம், மாஜிக்கல் ரியலிசம் போன்றவைபற்றி..

இலக்கியம் இலக்கணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு படைக்கப் படுவதல்ல. படைப்புகளை விமர்சிக்கவும், விபரிக்கவும் வகுக்கப்பட்ட இந்த இசங்கள் இன்று ஆரம்ப எழுத்தாளர்களை முளையிலேயே சுருக்கிவிட்டுள்ளன. புற்றீசல்கள் போல திக்கிற்கொன்றாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சிறுசஞ்சிகைகளும் அவற்றின் போட்டி மனப்பான்மைகளும், வாதப் பிரதிவாதங்களும் அச்சஞ்சிகைகளைப் படித்துப் புரிந்து புத்திலக்கியம் படைக்க விழையும் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு பெரும் கூமையாகவும் பயத்தையும் ஏற்படுத்தி வருகின்றன. நான் நினைக்கின்றேன் எழுதிக் கொண்டிருந்த பல நல்ல எழுத்தாளர்கள் தமது பேணாக்களை இறுக மூடிவிட்டமைக்கு இலக்கிய வறட்சி மட்டுமல்ல, இந்தப் புதிய கோட்பாட்டு இசங்களும்தான் காரணம் என.

- பொதுசனத் தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கால் உலகம் ஒரு கிராமம் ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்து இப்பொழுது மரப்பட்டு வருகிறது. இது எங்களைப் போன்ற வளர்முக நாடுகளின் கலை இலக்கியப் போக்கில் என்ன மாறுதலை உண்டு பண்ணும் என எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

கண்டுபிடிப்பு என்று ஒன்றில்லை. கொலம்பஸ் அமெரிக் காவைக் கண்டுபிடித்தான் என்ற வார்த்தையின் அபத்தும் என்னை இன்னும் சிரிக்க வைக்கிறது. எவரும் எதையும் கண்டு பிடிப்பதில்லை. இருப்பதைக் கண்டறிவதுதான். புதிய புதிய கண்டறிதல்கள் பிரபஞ்ச இரகசியத்தை வெளிவிடுகின்றன. மனுக்குலம் தன் அந்திமத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான் இதன் பொருள். நமது கண்டறிதல்கள் இன்று வெகு விரைவாக நடந்து வருகின்றன. தொடர் பாடலில் ஏற்பட்டிருக்கும் யுகப் புரட்சி அறைக்குள் உலகத்தினைக் கொண்டு வந்து விட்டது. கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் அவற்றின் செல்வாக்கு தவிர்க்க முடியாதது. எந்த வகையான கலை இலக்கியப் படைப்புகளை நுகரவேண்டும் என்பதை இனி வரும் காலங்களில் இணையம்தான் தீர்மானிக்கப் போகின்றது. அவற்றின் விளைவாக வளர்முக நாடுகளின் அடையாளங்கள் அழிந்துபோவதும் நிர்ணயிக்கப் பட்ட நியதியின்படி நடந்தேறி வருகின்றதென நினைக்கிறேன்.

தாமரை
பெப்ரவரி 1999

தொடர்பு முகவரி:

திரு. செங்கை ஆழியான்,
82, பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம், ஈழம்.

தி.சு. சதாசிவம்

“மூலமொழியில் ஒரு நாவலை எழுதுகிறபோது படைப்பாளிக்கு ஏற்படுகிற பிரசவ வேதனை அதனை மறுபிரசவம் செய்விக்கின்ற எங்களுக்கும் இருக்கிறது. நினைப்பதை அவர் தனது சொந்த மொழியில் எழுதிவிடுவார். ஆனால் அவர் என்ன எழுதினாரோ, என்ன உணர்வோடு எழுதினாரோ அதெல்லாம் கொஞ்சம் கூட குறைந்து போகாமல் மிகைப் படுத்திப் போடாமல் குறையோ நிறையோ அப்படியே வரவேண்டும் என்று நினைத்துச் செய்வது இருக்குப்பாருங்க அது கண்டிப்பாக மறுபிரசவம்தான்.

அப்படி மொழிபெயர்ப்பதற்கு இன்னமும் அதிகமாகச் சிரமப்பட வேண்டும். அதற்கென்றும் தனியாக ஒரு படைப்புத்திறன் வேண்டும்.

என்னெப் பொறுத்தவரையில் மூலமொழியில் படைப்பவர் மட்டுமே படைப்பாளி இல்லை; ஒருமொழி பெயர்ப்பாளனும் படைப்பாளிதான். அவனுக்குள் அந்தப் படைப்புத்திறன் இல்லையன்று சொன்னால் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியாது”

- என்று சொல்லும் தி.சு. சதாசிவம் தமிழ் இலக்கிய உலகின் மொழிபெயர்ப்பாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர்.

இவரது மொழிபெயர்ப்புகளில் கன்னட நாவல்களான யு.ஆர். அனந்தமூர்த்தியின் ‘சமஸ்காரா’யும், சாரா அழூபக்கர் உடைய ‘சந்திரகிரி ஆற்றங்கரையில்’ உம் குறிப்பிடத்தக்கவை. ‘சந்திரகிரி ஆற்றங்கரையில்’ மொழிபெயர்ப்புக்காக 97ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அக்கடமியின் விருது இவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இவர் மொழி பெயர்த்த நாடகங்களில் சந்திரசேகர கம்பார உடைய ‘புலிநிழல்’ உம் ‘திருச்சுபிளையும், பெர்த்தோல் பிராக்ச்ட் உடைய நாடகங்களான ‘தாய்’, ‘கவிலியோ கவிலி’ என்பவையும் குறிப்பிடத்தக்கவை. திரை உலகின் இலக்கணம் என்று கருதப்படும் அகிரா குரோசோவாவின் ‘ரோஷமான்’ படத்தின் திரைக்கதையையும் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

இந்தியத் தொலைபேசித் தொழிலகத்திலிருந்து இளைப்பாறி சென்னையில் தங்கியிருந்து இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சதாசிவத்தை சந்தித்து உரையாடியதில் இருந்து:

• ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளராக நீங்கள் உருவானது எப்படி?

அடிப்படையில் நான் வாசிப்பதில் ஒரு தீவிரவாதி. அப்போ தெல்லாம் எனது ஊரில் பெரிதாக போக்குவரத்து வசதியெல்லாம் இல்லாததால் நடந்தே பல இடங்களுக்குப் போகவேண்டிவரும். நேரம் போவது தெரியாமல் தூரத்தைக் கடப்பதற்காகக் கையில் கிடைப் பதையெல்லாம் படித்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்த என் கவனம் ஒரு நிலையில் பிறமொழி இலக்கியங்களின் மீது சென்றது. தமிழில் வந்த மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் அத்தனையையும் ஏற்க்குறைய அப்போது நான் படித்திருக்கிறேன். அப்படி அந்த மொழிபெயர்ப்பு களைப் படித்த போது பிறமொழி இலக்கியங்களை அந்தந்த மூல மொழியிலேயே படித்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்குமே என்று தோன்றக் கடைசியில் அவற்றையும் தேடிப்பிடித்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன். அப்படி நான் படித்து அனுபவித்ததை, என்னில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய பிறமொழி இலக்கியங்களைக் கொஞ்சம் கூடச் சிதைவு இல்லாமல் அப்படியே தமிழ் மொழிக்குக் கொண்டுவர

விரும்புகிறேன். அந்த உந்துதல்தான் என்னை ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளனாக இன்று அடையாளம் காட்டுகிறது.

- உங்களுடைய பலமொழிபெயர்ப்புக்களின் மூலம் கன்னட மொழி கன்னட இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வரும் அளவுக்கு அதில் ஒரு ஆளுமையை எப்படி வளர்த்துக் கொண்டார்கள்?

என்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே தொழில் நிமித்தமாக நான் பெங்களூர் போய்விட்டேன். அங்கு எனக்கு இந்தியத் தொலைபேசித் தொழிலுக்கத்தில் ஒரு சாதாரண வேலைதான். போய் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே கன்னடத்தை எழுத்துக் கூட்டி படிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். ஆரம்பத்தில் கன்னட நண்பர்கள் அறிமுகப்படுத்திய நாவல்கள் எனக்குப் போதவில்லை. ஏனென்றால் எனக்குத் தமிழ்நாட்டிலேயே உலக இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயம் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. பெங்களூரில் எனக்கு ஏற்பட்ட தொழிற்சங்க ஈடுபாடுகள், கம்யூனிச தத்துவ பாதிப்புகள், உலக சினிமாவுடனான பரிச்சயம் எல்லாம் சேர்ந்து இலக்கியம் பற்றிய சரியான கேட்வை என்னுள் ஏற்படுத்தியது. கன்னட இலக்கியங்களைத் தேடிப் பிடித்து வாசிக்க வாசிக்க அந்த மொழியில் என்னுடைய ஒத்தியும் கூடிக் கொண்டே வந்தது. கர்நாடகாவில் எனது முப்பது வருடாக சீவியம் எனக்கு கன்னட மொழியை மட்டுமல்ல. மலையாளத்தையும் கற்றுத் தந்திருக்கிறது.

- ஏற்கனவே பிரசித்தி பெற்ற ஒருநாவலை மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலா உங்களின் முதல் மொழி பெயர்ப்பாக 'சமஸ்காரா'வைத் தேர்வு செய்தீர்கள்?

'சமஸ்காரா' நாவல் கர்நாடகாவில் பல சர்ச்சைகளை உருவாக்கியது உண்மை. அது படமாக வந்தபோது பிராமணர்களுக்கு எதிரானது என்று சொல்லித் தடை செய்யக்கூட முயன்றார்கள். ஆனால் அந்தப் பிரபலத்துக்காக நான் இதைத் தெரிவு செய்யவில்லை. இதற்கு முன்னர் நிறைய நாவல்கள் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவை எல்லாம் தமிழுக்கு வரவேண்டிய அவசியம் இருந்ததாக எனக்குப் படவில்லை. சமஸ்காராவைப் படித்த உடனேயே இதை மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வந்துவிட்டது. அப்புறம் அது படமாக வந்தபோதுகூட அதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அது நிறைய என்னைப் பாதித்தது. எமக்கு உன்னதும் எனக் கற்பிக்கப்பட்டிருந்த பிராமண சமூகத்தில் அந்த உன்னதங்களெல்லாம் போய் வெறும் சடங்குகளாய், கடைசியில் அந்த சடங்குகளிலேயே மாட்டிக் கொண்டு அந்தச் சமூகம் எப்படிச் சீரழியது என ரொம்ப அற்புதமாய் அந்த நாவல் படைக்கப்பட்டிருந்தது. இதைப் படைத்த யுஆர். அனந்த மூர்த்தியை பற்றியும் சொல்லியாகணும். இவர் கன்னட நவீன

இலக்கியத்தின் சிறந்த படைப்பாளி மட்டும் இல்லை. நல்ல பண்புகளும் உள்ளவர். கூநாடகாவில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக போராட்டங்கள் நடந்த போதெல்லாம் சிறுபான்மையினருக்காக பரிந்து பேசியிருக்கிறார். ஒரு சமயம் பெங்களுரில் திருவள்ளுவர் சிலை வைக்க எதிர்ப்பு வந்தபோது அதை அங்கே வைக்க வேண்டும் என்று எவ்வளவோ வாதிட்டார். இப்படிச் சொல்லும் செயலும் ஒன்றாய் இருக்கிற இலக்கியவாதி அவர்.

- ‘சந்திரகிரி ஆற்றங்கரையில்’ நாவலின் மொழிபெயர்ப்புக்கு உங்களுக்கு சாகித்திய அக்கடமியின் விருது அறிவிக்கப்பட்ட சமயம், “இந்தப் பரிசு சமஸ்காராவுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தால் அதிகமாக சந்தோசப்பட்டிருப்பேன்” என்று கூறியிருந்தீர்கள். சமஸ்காரா உங்களில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு காரணமாகத்தான் அவ்வாறு கூறினார்களா?

‘சந்திரகிரி ஆற்றங்கரையில்’ நமது சமூகத்துக்குத் தேவையான ஒரு நாவல். இதில் என்னுடைய முயற்சியென்பது ரொம்பக் குறைவு. கண்ணட மொழியில் இதனைச் சாரா அழுபக்கர் எழுதிய போது கடைப்பிடித்த அதே எளிமையைத் தமிழிலும் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காகக் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். அவ்வளவுதான். ஆனால் காலத்தளவிலும் சரி, உழைப்பைப் பொறுத்தளவிலும் சரி சமஸ்காராவுக்கு நான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அதிகம். யு.ஆர். அனந்த மூர்த்தி தான் சார்ந்த பிராமணீய சமூகத்தின் பண்பாடுகளை பழக்க வழக்கங்களை மிகவும் யதார்த்தமாக அதேசமயம் மிகவும் பூடகமான முறையில் சமஸ்காராவில் கொண்டு வந்திருந்தார். எனக்குப் பரிச்சயம் இல்லாத அந்த அக்ரஹாரத்தை அப்படியே தமிழுக்குக் கொண்டுவருவதில் நான் அதிகம் சிரமப்படவேண்டியிருந்தது. அந்த அடிப்படையிலேயே அப்படிக் கூறினேன்.

- ஒரு வெற்றிகரமான மொழிபெயர்ப்பு எப்படி இருக்கவேண்டும்?

கா. ஸ்ரீ.ஸ்ரீ மொழிபெயர்த்த காண்டேகரின் நாவல்களை என்னுடைய சிறுவயதில் நிறையப் படித்திருக்கிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை அந்த நாவல்கள் எல்லாம் ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.தான் காண்டேகர் என்னும் புனைபெயரில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றுதான் நான் நினைத்திருந்தேன். அந்த அளவுக்கு அந்த நாவல்கள் எல்லாம் தமிழில் படைக்கப்பட்ட நாவல்களாகவே தெரிந்தன. எந்த இடத்திலும் இதுஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்ற எண்ணம் எனக்கு வாவில்லை. ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பு என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அதே சமயம் மொழிபெயர்ப்பு என்பது இலக்கியத் தில் பதிவாகியுள்ள கலை - பண்பாடு - பழக்க வழக்கங்கள் - வழக்குச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும் பிறமொழியினர் அறிந்து

கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவும் செய்யப்படுகின்ற ஒன்று. மொழிபெயர்ப்பு செய்யும் போது இந்த உயிரோட்டம் தொலைந்து போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமும் இருக்கிறது. உதாரணத்துக்கு கன்னடத்தில் 'விரலைக் கொடுத்தால் கையையே முழுங்கிவிடுவான்' என்ற பழமொழி வழக்கில் இருக்கிறது. மொழி பெயர்ப்பின் போது தமிழில் படித்த உணர்வு வரவேண்டும் என்பதற்காக தமிழில் இருக்கும் 'இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடிப்பான்' என்ற பழமொழியை அதற்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்துவது பொருத்தமானது இல்லை. அப்படிப் பயன்படுத்தினால் என்ன என்று கேட்கலாம்? தமிழுக்குப் புதியவரவு ஒன்று இல்லாமல் போகும். இதையெல்லாம் கருத்தில்கொண்டு செய்யப்படும் மொழிபெயர்ப்பே வெற்றிகரமான மொழி பெயர்ப்பாக இருக்குமுடியும்.

● மொழிபெயர்ப்பில் உள்ள பிரச்சினைகள் என்ன?

மொழிபெயர்ப்பதில் உள்ள பிரச்சினைகள் அந்தந்த மொழி பெயர்ப்பாளர்களின் ஆளுமையைப் பொறுத்தது. ஆனால் எல்லா மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் தும் பிரச்சினை பொதுவானது. மொழிபெயர்ப்பாளன் என்றால் ஏதோ கூலிக்காரன் என்பது மாதிரி யான எண்ணம்தான் எல்லோரிடமும் இருக்கிறது. கூலி கொடுத்தால் இயந்திரம் மாதிரி எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். மூலமொழியில் படைப்பவர்கள் தொடங்கி மொழி பெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிடுகின்ற நிறுவனங்கள் வரைக்கும் இந்த எண்ணம்தான் மேலோங்கி நிற்கிறது. எங்களைப் படைப்பாளி என்று இவர்களைல்லாம் நினைக்கிறதுமில்லை. மதிப்பதுவும் இல்லை.

● பிறமொழி இலக்கியங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அளவுக்கு தமிழ் இலக்கியங்கள் பிறமொழிக்குக் கொண்டு செல்லப்படவில்லையே?

தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில் மொழிபெயர்ப்பாளர்தான் பதிப்பிப்பதைப் பற்றியும் சிந்திக்கவேண்டி இருக்கிறது. மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன் கொஞ்சம் போட முடியுமா என்று கேட்கிற நிலையில் இருக்கிறோமே தவிர மொழிபெயர்த்துக் கொடுங்களேன் என்று எந்தப் பதிப்பகமும் கேட்கிற நிலையில் இல்லை. தமிழில் அப்படிப் பெரிய படைப்புகள் ஒன்றும் இல்லை என்ற கருத்துதான் பிற மொழிப் பதிப்பாளர்களுக்கு இருக்கிறது.

● பிறமொழிக்கு நமது இலக்கியங்களை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற அக்கறை இங்குஇல்லாததான் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு உலக அங்கீராம் கிடைக்காமல் இருக்கிறது என்ற ஆதங்கம் பல எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கிறதே?

தமிழ் நாவல்களை மட்டுமே படித்தவர்களுக்கு, தெரிந்தவர் களுக்கு இங்கு வருகிற நாவல்கள் எல்லாம் பிரமாண்டமாக இருக்கலாம். ஆனால் மற்றைய மொழிகளின் நவீன இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயமானவர்களுக்கு ஒப்பீட்டளவில் இவையெல்லாம் சாதாரண மானவதான். அத்தி புத்தாற் போல வருகின்ற சில படைப்புகளும் தமிழில் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் இதே மாதிரியான தரத்தில் அங்கேயும் இருக்கிறபடியால் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தேவை இல்லாமல் போகிறது. பிறமொழிகளில் இல்லை என்று சுருதுவதைத் தானே நாம் அங்கு கொண்டு செல்ல முடியும். அத்தோடு நமது நவீன இலக்கியங்களுக்கு முதலில் இங்கு வரவேற்றபை உண்டுபண்ண வேண்டும். அதற்குப்பிறகுதானே இதைப் பற்றியெல்லாம் போய் வெளியில் பேசமுடியும்.

- நவீன தமிழ் இலக்கியங்களை வரவேற்கும் அளவுக்குத் தமிழ் வாசகர்களின் தரம் உயரவில்லை என்கிறீர்களா?

இல்லை. நல்ல தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிக்கும் தமிழ் வாசகர்களின் எண்ணிக்கை போதாது என்றுதான் சொல்ல வந்தேன். இதற்குப் போய் வாசகர்களைக் குறைசொல்ல முடியாது. இங்கு எழுதுகிறவர்கள் எழுதியிருக்கிறேன் என்று பெருமைப்படுவதோடு நின்று விடுகிறான். விற்கவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறானே தவிர இது சரியாக அறிமுகமாகவேணும் என்ற வேட்கை இருப்பதில்லை. எழுதுகிறபோதே அவர்களுக்குக் கர்வம் வந்துவிடுகிறது. எழுதுவது என்னுடைய வேலை, தேடிப்படிப்பது அவனுடைய வேலை. நான் கண்டப்பட்டு எழுதுவதைப் போல அவனும் கண்டப்பட்டுத் தேடிப் படிக்கட்டும் என்கிறான். இந்தக் கர்வம் தான் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆபத்து. வாசகன் தேடிப் படிக்கிறதுக்கு முன்னாடியே அவனுடைய கைகளுக்கு வணிகப் பத்திரிகைகள் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறது.

இங்கு இலக்கியக்கூட்டம் போட்டால் அதற்கு வருவது திரும்பத் திரும்ப ஏற்கனவே பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் ஒரு பதினெந்து பேர். அவர்கள் கூட்டிவருகின்ற ஒரு பதினெந்து பேர். இவர்கள் வாசகர்கள் என்று சுருதுவது எங்களைப் போல ஆட்களைத் தான். எங்களுக்கு இதெல்லாம் ஏற்கனவே அறிமுகமாகி விட்டது. அறிமுகமாகாத ஒருத்தனுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்றால் அதற்கு வழிமுறைகள் வேறு. அந்த வழிமுறைகள் பற்றித் தமிழகத்தில் யாரும் யோசிப்பதாயே தெரியவில்லை.

- கன்னட மொழி இலக்கியம் பொதுவாக எப்படி இருக்கிறது?

இலக்கியத்தின் தேவை சரியாக அவர்களால் பூர்த்திசெய்யப் படுகிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். கற்பனையை மட்டும்

பிரதானமாக வைத்து அங்கு யாரும் கதை எழுதுவதில்லை. தங்களைச் சுற்றி நடக்கின்ற பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் பாதிப்புகளால் தங்களுக்கு ஏற்படுகிற அனுபவங்களை மையமாக வைத்தே கதைகளை எழுதுகிறார்கள். எதையுமே எளிமையாய் நேரடியாய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

இங்கு தமிழில் ஒரு படைப்பாளி தனது படைப்புக்கூடாக தன்னை வெளிக்காட்ட முயலுகிறமாதிரி Craftmanship பற்றிய கவலை எல்லாம் அங்கு கிடையாது. இலக்கியத்தின் தரத்தையே தன்னுடைய அடையாளத்தை விட பிரதானமாக நினைக்கிறார்கள். அதனால்தான் தரமான இலக்கியங்கள் அதிக அளவில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

- இங்கு நவீன தமிழ் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கு பொதுவாக எப்படி இருக்கிறது?

இலக்கியம் வளர்வது எப்படமான்க? அந்தந்த மொழி பேசுகிற மக்களுடைய வேட்கை, மக்களுடைய தேடல், அந்த மண்ணில் நிகழுகிற போராட்டங்கள் இவற்றையெல்லாம் சார்ந்து தானே இலக்கியம் வளர்கிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரை மொழி நாடகம், சினிமா, அரசியல் என்று எல்லாவற்றிலும் போலித்தனம் நிறைய இருக்கு. இந்தப் போலித்தனம் எங்களில் ஆளுமை செலுத்துவதால் இலக்கியவாதிகள் படைக்கும் படைப்புகளிலும் போலித்தனம் அதிக அளவில் இருக்கிறது. பெரும்பாலான தமிழ்ப்படைப்பாளிகள் பிறமொழிகளில் என்ன நடக்கிறது என்பதில் ஆர்வம் காட்டாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். கண்டா, மலையாள இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில் காலகட்டத்தின் மாறுதலுக்கு ஏற்ப மாறிவரும் இலக்கியப் போக்குகளை மிகவும் இயல்பாக படிமுறை வளர்ச்சியில் பதிவு செய்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் இலக்கியத்தில் பரினாம வளர்ச்சியாக இல்லாமல் புதிய முயற்சிகள் என்று பாய்ச்சல் வேகத்தில் உச்சத்துக்குப் போய் யதார்த்தத்தை மீறிய படைப்புகளாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. காலத்தைத் தாண்டிய இந்த எழுத்துகளை சுக படைப்பாளிகளாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியாதபோது வாசகர்களால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? தமிழ் தாய் மொழி அல்லாத சில தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமிழர்வாழ்வில் நடக்கின்ற போராட்டங்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. இந்தப் போராட்டங்களையெல்லாம் கிண்டல் படுத்தி கேளி செய்யவும் தவறுவதில்லை. இவர்களோடு பழகுகின்ற சில அரைகுறைப் படைப்பாளிகளும் மேற்சொன்ன படைப்பாளிகளின் படைப்புகளைக் கொண்டாடுவதிலேயே தங்களுடைய படைப்புத் திறனைச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நவீன படைப்புகளில் இன்றைய காலகட்ட நிகழ்வுகள் பதிவாகாமல் இருப்பதற்கு இந்தத் தாழ்வுமனப்பான்மைதான் காரணம்.

- ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

�ழத்தமிழர்களின் பிரச்சினையில் சமீபகாலமாக தமிழகம் பாராமுகமாக இருப்பது மாதிரியே அவர்களின் இலக்கியத்திலும் ஒரு பாராமுகம் இருப்பதாயே படுகிறது. ஒரு மொழிக்குள்ளே நடக்க வேண்டிய இருவழிப்பரிவர்த்தனை என்பது இல்லாமல் போய்விட்டது. அவர்களுடைய புதிய வரவுகள் எதுவும் என் கைகளுக்குக் கிடைக்க வில்லை. ஆரம்பத்தில் படித்ததைக் கொண்டு கவிதை இலக்கியம் அங்கு வளர்ந்திருப்பதைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் பொதுவாகவே தற்போது ஈழத்திலிருந்து வருகின்ற படைப்புகளில் பிரச்சார நெடி மேலேங்கியிருப்பதாக ஒரு சாரார் குற்றச் சாட்டு வைக்கிறார்கள். இங்கேயும் திராவிட இயக்கங்கள் வீரியமாக இருந்தபோது வந்த இலக்கியங்கள் இலக்கியங்களே அல்ல, அவை பிரச்சாரத் துண்டுப் பிரசரங்கள் என்று பகடி பேசும் மேல்சாதி - மேல்வகுப்புப் படைப் பாளிகள் இருக்கிறார்கள். அந்த இலக்கியங்களுக்கு அப்படி ஒருதேவை இருக்கிறது. அதன் உள்ளடக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத படைப்பாளி களிடம் இருந்து வெறுப்பின் அடிப்படையில் வரும் விமர்சனம் தான் இது. ஆனால் பிறமொழிகளில் அப்படி இல்லை. காலமாறுதல் சுருக்கேற்ப மாறிவந்த மக்கள் வாழ்க்கைமுறை போராட்ட முறைகள், இயக்கப் போக்குகள் அனைத்துமே அப்படியே பதிவு செய்யப்பட்டு வென்வேறு வகை இலக்கியங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் அப்படி நடைபெறாததால் ஒட்டு மொத்த இலக்கியமே சிலர் மட்டுமே விரும்பிய வகையில் ஒற்றைப் போக்கில் செல்லத் தொடங்கிவிட்டது.

- “சாகித்திய அக்கடமி உருப்படியாக எதனையும் செய்யவில்லை. அதனால் அதனைக் கலைத்து விடலாம்” என்று அன்மையில் எழுத்தாளர் குஷ்வந்தசிங் கூறியிருப்பது பற்றி...

இதுவரைக்கும் சாகித்திய அக்கடமி விருது வழங்கியவர்களின் பட்டியலைப் பார்த்தால் பல சமயங்களில் பரிசுக்குரியவர்களைத் தெரிவு செய்வதில் சாகித்திய அக்கடமி தவறு இழைத்திருப்பதாயே படுகிறது. அந்தப்போக்கு கண்டனத்துக்குரிய ஒன்றுதான். ஆனால் பரிசு வழங்குவது மாத்திரம்தான் சாகித்திய அக்கடமியின் வேலை இல்லையே. பலமொழிகளில் இருந்தும் நல்லபடைப்புகளைத் தெரிவு செய்து அதைப் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்து வருவதன் மூலம் இந்திய மொழிகளிடையே இலக்கியப் பரிவர்த்தனையையும் செய்கிறது. இருக்கிற குறைகளைக் கணைய முயற்சிக்கலாமே தவிர அதனை முழுமையாகக் கலைத்துவிட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.

- சுயமாக ஏதாவது படைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறதா?

ஒருகாலத்தில் அந்த ஆசை இருந்தது. ஆனால் மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபடத் தொடங்கியவுடனேயே அது இல்லாமல் போய்விட்டது. மற்றவர்களுடைய படைப்புகளை மொழிபெயர்த்து அவர்களுக்கு ஆதரவாய் துணையாய் இருக்கிறதால் நானே சுயமாகப் படைக்க வேண்டும் என்ற தேவை இருக்கிறதாக எனக்கு இப்ப படவில்லை. மற்றைய படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பதும் ஒரு இலக்கியத் தொண்டுதானே!

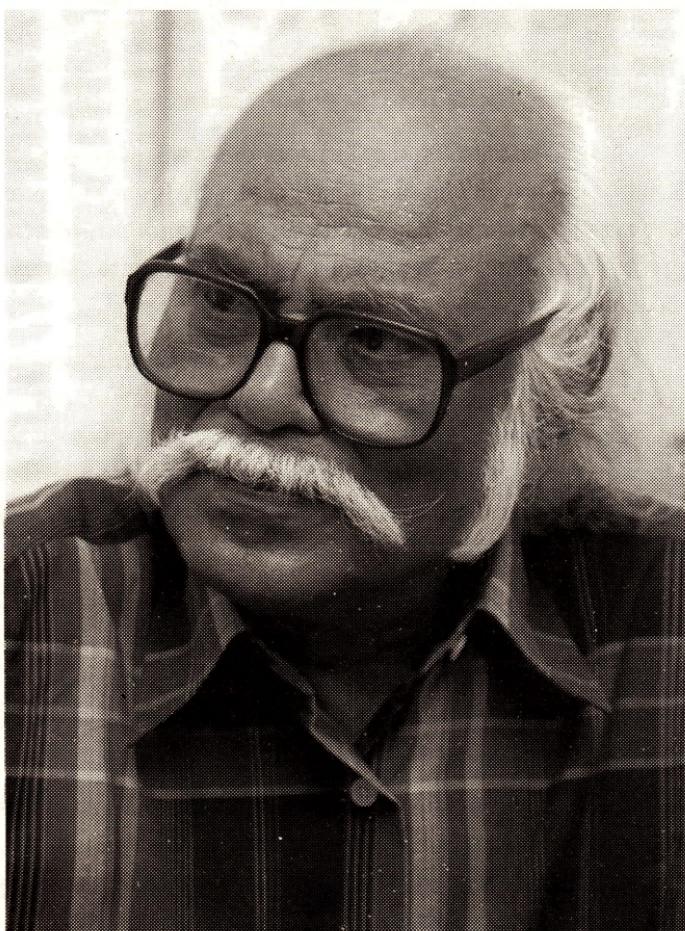
தினக்குரல்

30-1, 6-2-2000

தொடர்பு முகவரி:

திரு. தி.சு. சதாசிவம்,
புதிய எண் 4, பிளாட் எண் 71B,
21. உ.சி. தெரு, தேவராஜநகர்,
சாவிகிராமம்,
சென்னை - 600 093,
தமிழ்நாடு.

த. ஜெயகாந்தன்

நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அடித்தளமிட்ட முன்னோடி களில் ஒருவரான ஜெயகாந்தனுக்கு முன்னுரை தேவையா என்ன?

ஆனால் இந்தப் சந்திப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டும்.

எனக்குப் பலவிடயங்களில் உறுதுணையாக இருக்கின்ற எழுத்தாளரும் ஆசிரியருமான க. சட்டநாதன் ஒருதடவை எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் வலுஅக்கறையாக ஜெயகாந்தனுடைய முகவரியை எழுதி

இயலுமாயின் அவருடைய நேர்காணலைச் செய்யவும் என்று கேட்டிருந்தார். ஜெயகாந்தன் குறித்து உருவாக்கப் பட்டிருக்கும் படிமங்களினால், கூடவே ஜெயகாந்தனை அணுகுவது சுலபமான காரியம் அல்ல என்றும் தெரியப்படுத்தியிருந்தார்.

நான் ஏற்கனவே இந்த இலக்கிய ஜாம்பவானுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நேர்காணலுக்கான சம்மதத்தைக் கேட்டு “இப்பொழுது எந்தப் பத்திரிகைகளுக்கும் நான் பேட்டி தருவதாயில்லை” என்ற ஒர்றை வரிப்பதிலால் தோல்வியைத் தழுவ வேண்டியிருந்தது.

சுபமங்களாவில் பலநேர்காணல்களைச் செய்த இளையபாரதியும், ‘பாரதி, புதுமைப்பித்தன் என்று வளரும் இலக்கிய உலகின் நாயகன் ஜெயகாந்தனுடைய நேர்காணல் தங்களால் எடுக்கப்படாதது மகாதூர் அதிர்ஷ்டமே’ என்று சுபமங்களா நேர்காணல் தொகுப்பில் குறைப் பட்டிருக்கிறார்.

நான் இலக்கியவாதியல்ல. ஆனால் ஜெயகாந்தனுடைய படைப்புகளை நிறையப் படித்து அந்த எழுத்துச் சமூலுக்குள் என்னை இழந்திருக்கிறேன். அதேசமயம் இந்திய இராணுவம் ஈழத்துத் தெருக்களை நிறைத்துக் கொண்டிருந்த நாட்களில் காங்கிரஸ் அரசின் பிரதிநிதி போல தொலைக்காட்சியில் இவர் தெரிவித்த கருத்துகளால் இவர் மேல் கடும் விசனமும் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் என்னுடைய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் ஒரு பத்திரிகையாளனாக ஜெயகாந்தனுடைய ஆளுமையைப் பதிவு செய்வதில் தவறிப்போய்விடக் கூடாது என்பதில் விடாப்பிடியாக இருந்தேன். எழுத்தாளர் சா. கந்தசாமியின் மூலம் மேற்கொண்ட முயற்சி இந்தத் தடவை சந்திப்பை சாத்தியமாக்கியது.

எந்தப் பத்திரிகைக்காரர்களுக்கும் சமீபகாலமாகத் திறக்காத அவருடைய மொட்டைமாடி ஒலைக்குடிலின் தட்டிக் கதவு இம்முறை தினக்குரலுக்காகத் திறந்து கொண்டது. சிங்கத்தின் குகைக்குள் நுழைவது போன்ற உணர்வு. ஆனால் அவர் பற்றிக் கட்டப்படிருக்கும் படிமங்களுக்கு எதிராக நேர்காணல் பூராவுமே மனதை விரியத் திறந்து போட்டபடி மிகவும் நெருக்கமானவராக இருந்தார். ஜே.கே. இன் 60 ஆண்டுகால வாழ்க்கை அவரது உடலில் தனது தடயங்களைப் பதிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஆனால் குரல்? கோபம், சலிப்பு, சிரிப்பு, பெருமிதம்... என்று எல்லாவிதமான உணர்வைகளையும் எழுப்பியவாறு இன்னமும் கர்ச்சித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

● உங்களை எழுத வைத்த பின்னணி பற்றி முதலில் சொல்லுங்கள்?

ஜந்தாம் வகுப்போடு பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்ட நான் அதற்குப் பிறகு கற்றது எல்லாமே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில்தான். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் குழ்நிலை அதில் அச்சுக் கோர்ப்பவனாக நுழைந்த என்ன ஒரு பிரச்சாரகனாக, மேடைப் பேச்சாளனாக, சிந்திப்பவனாக, அதைத் தொடர்ந்து எழுதுவனாகவும் ஆக்கியது. கொள்கையை வெளிப்படுத்த எழுத்து ஒரு சாதனம் என்பதால் கட்சிப்பணிகளில் ஒன்று எழுதுவதாக இருந்தது. எழுத வேண்டும் என்று எனக்குச் கட்டளை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜனசக்தியில் எழுதத் தொடங்கி அதன் மூலம் இலக்கிய ஈடுபாடு உண்டாகி இலக்கியப் படைப்பாளியாக உயர்ந்தேன் என்று சொல்லலாம்.

- எழுத ஆரம்பித்தபோது யாரையாவது முன்மாதிரியாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தீர்களா?

குறிப்பிட்டுச் சொல்வதென்றால் மகாகவி பாரதியர். எனக்கு மட்டுமல்ல, இந்த மொழியில் எழுதுகிற, எழுதப்போகிற எல்லோருக்குமே வழிகாட்டி பாரதிதான். நம்முடைய நவீன இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு கிளையும் அவனால் தொடங்கப்பட்டது தான். அப்பறம், சமகாலத்தில் வாழ்ந்த புதுமைப்பித்தன், அழகிரிசாமி, ரகுநாதன் போன்ற பல முன்னோடி எழுத்தாளர்களும் எனக்கு ஆதாரங்களை இருந்தார்கள் என்று சூழிப்பாரி வார்.

- நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயம் இருந்ததில்லையா?

திருக்குறள், பக்தி இலக்கியங்கள், காவியங்கள், சங்க இலக்கியங்கள் என்று எல்லாப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் பாண்டித் தியம் என்று சொல்லுமளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும்கூட ஆழந்த ஈடுபாடும் பரிச்சயமும் உண்டு. ஆனால் அந்த அடிப்படையில்தான் எழுத வந்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த ஈடுபாடு எழுத்தாளாக வளர வளர எனக்கு நேர்ந்தது. பாரதியுடன் நான் ஒருபோதும் முரண்பட்ட விமர்சனங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. திருக்குறளுடன் மிகவும் அழுர்வமாக மாறுபடும் தருணங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் ஒழுக்கமும் அறமும் இந்தக் காலத்துக்குப் பொருந்துவன என்று என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

- உங்களை உருவாக்கியதில் சிறுபத்திரிகைகளுக்கும் பெரும் பங்கு இருந்தது என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

நான், ரகுநாதன், சுந்தரராமசாமி, ராஜநாராயணன் அதன் தொடர்ச்சியாகப் பொன்னீலன், மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி என்று இன்றைக்கு இருக்கிற பல பிரபலமான எழுத்தாளர்களைச் சிறுபத்திரிகைகள்தான் சமூகத்துக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறது.

தாமரையில் வற்புறுத்திக் கேட்டதன் பேரில் இரண்டு மூன்று கதைகள்தான் எழுதியிருப்பேன். நான் அதிகம் எழுதியது சரஸ்வதியில் தான். சரஸ்வதி கட்சிப் பத்திரிகையல்ல. ஆனால் ஆசிரியராக இருந்த விஜயபாஸ்கரன் தொடங்கி அதில் எழுதிய எல்லோருமே கட்சி சம்பந்தமுடையவர்களாக இருந்தபடியால் கட்சி சார்ந்த பத்திரிகை தான். எழுதத் தூண்டியது, எழுதிய பின்னர் துட்டிக் கொடுத்தது, கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தது என்று என் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்பு செய்தது கட்சி சார்ந்த இந்தப் பத்திரிகையும் கட்சியும்தான்.

- பின்னர் ஆனந்த விகடனில் எழுதத் தொடங்கியதைச் சமரசம் என்று கொள்ளலாமா? சிறுபத்திரிகைகளில் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் பலர் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் எழுதாதற்குச் சொல்லிக் கொள்ளும் காரணம் தங்களால் சமரசம் செய்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதுதானே?

எங்களை எழுதச் சொல்லிக் கேட்பதும் நாங்கள் எழுதுவதற்கு ஒப்புக் கொள்வதும் இரண்டுமே சமரசம்தான். இந்தச் சமரசம் என்பது பொதுவானதோரு நேருக்கத்துக்கு ஒருவரையொருவர் வேண்டும்பது. அவர்கள் எப்படி வாசகர்கள் அதிகமாக வேண்டும் என்று நினைப்பது பண்திதின் பாற்பட்டதோ அதேபோல எனக்கு வாசகர்கள் அதிகமாக வேண்டும் என்று நான் நினைப்பது மனத்தின் பாற்பட்டது. எனக்கு நிறைய மனங்கள் - மனிதர்கள் தேவை. அவர்களுக்குப் பண்வாபம். எனக்கு என் சுருத்துப் பரவுவது வாபம். மற்றும் படி வணிகப்பத்திரிகை களுக்கு எழுதியபோது நான் என் படைப்புகளில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொடுக்கவில்லை. சில அடிமை எழுத்தாளர்கள் அப்படி ஆனால் அதற்கு நான் பொறுப்பு அல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால் என் இலட்சியங்கள் கூர்மையாவதற்குச் சானை தந்தது இந்தப் பத்திரிகை கள்தான். நான் சாதனை பண்ணியதும் பத்திரிகைகள் மூலம்தான். இன்றைக்கு அந்தப் பத்திரிகைகளுடைய தேவைகளும் வேறு விதமாகிப் போய்விட்டன. அவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் வேறு விதமான எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

- வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கும் இலக்கியத் தரமான கதைகளை எழுதியுள்ள பல படைப்பாளிகள் இருந்தபோதும் வணிகப் பத்திரிகைகளால் முன்னிலைப் படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பம் உங்களுக்கு மட்டும்தானே கிடைத்தது?

காலம்தான் காரணம். சுதந்திரம் பெற்ற உடனே வருகிற முதல் வரிசையைச் சேர்ந்தவன் நான். பாரதியார் இருந்தாரே அதுபோல காலத்தின் பிரதிநிதியாக நான் இருக்கிறேனோ என்னவோ? பாரதியார், காலத்தில் நிறையப்பேர் இருந்திருப்பார்கள். அவரைப் பிடிச்

சிறப்பானவர்கள் எல்லாம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் யாராவது ஒருத்தரைத்தான் காலம் சலிசீ நிறுத்தும். அப்படி என்ன மட்டும் தான் பார்க்கிறார்களோ என்னவோ? எனக்கு அது சாத்தியம் என்றால் இன்னும் பல பேருக்கு அது சாத்தியம் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்.

- நீங்கள் இப்போது எழுதுவதில்லை. இனிமேலும் எழுதத் தேவை யில்லாத அளவுக்கு உங்களுடைய காலத்துக்கான பணியை நிறைவேற்றி விட்டதாக உணருகிறீர்களா?

இந்தச் சூழலுக்கு என்று ஒன்றும் தனியாக எழுதவேண்டாம். அப்பொழுது எழுதியதே இப்போதும் பொருத்தமாக இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் பாரதியார் என்றும் இறந்து போன தூக்கத் தெரியவில்லை. பாரதியார் இருக்கிறார். பாரதியாரின் நூல்களை எடுத்துப் படித்தால் முதலில் படிக்கும்போது எப்படி இருந்ததோ அப்படித்தான் இப்பவும் இருக்கும். எழுத்து ஒன்றும் இறந்தகால விஷயமோ, எழுதியது எல்லாம் தீர்ந்து போன சமாச்சாரமோ இல்லையே. ஒருவகையில் நான் எழுதியதும் அப்படித்தான்.

- உங்களுடைய படைப்புகள் பெரும்பாலுமே யதார்த்தத்தைப் பதிவு செய்திருப்பவை. இப்பொழுது, 'யதார்த்த வாதம் செத்துவிட்டது. இனி அதற்கு இலக்கியத்தில் இடமில்லை' என்று ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறதே?

சிலரது அனுபவத்துக்கும் முற்போக்கு வழிக்கும் அப்படித் தோன்றுகிறது போலும். ஒரு கருத்தைக் குறித்து மாறுபட்ட சுருத்துடையவர்கள் கவலைப்படல் வேண்டாம். ஏனெனில் சரியான சுருத்து நிலைக்க, துப்பானவை செத்துப் போகும். என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நவீன இலக்கியம் என்பது யதார்த்த இலக்கியம் தான். வேறுபோக்குகள் அதில் வரலாம். ஆனால் நவீன இலக்கியத்தின் நடுச்சரடு யதார்த்தவாதம் தான்.

- கம்யூனிச் சித்தாந்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பலரும் சோசலிச் யதார்த்தவாதப் படைப்புகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உங்களுடைய திலும் 'ஊருக்கு நூறு பேர்', 'மூங்கில் காட்டு நிலா', என்று சில நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம். சோசலிச் யதார்த்த வாதப் படைப்புகள் தமிழில் வெற்றி பெற்றிருப்பதாகக் கருதுகிறீர்களா?

சோசலிச் விஞ்ஞானம், சோசலிசமதம் என்று எல்லாக் கருத்துகளின் மீதும் சோசலிசம் என்பது கவிந்திருக்கிற ஒரு காலம் இது எனவே அது வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் யதார்த்த வாதத்தின் மேலேயும் கவியும். எந்தப் பிரச்சினைக்கும் அதற்குள்ளேயே தீர்வு

இருக்கிறது என்று சோசலிச யதார்த்தவாதம் கூட்டிக் காட்டும். விரக்தி அதனுடைய வெளிப்பாடாக இருக்காது. நம்பிக்கையுட்டும் முற்போக்கு இலக்கியம் மூலம் தமிழில் இது வளர்ந்துதான் இருக்கிறது. எழுத்தின் சாதனை நேரடியாகத் தெரியாது. எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பது காலப்போக்கிலேயே தெரியும்.

- ஒரு படைப்பாளி ஒரு தத்துவத்தைச் சார்ந்து நின்று எழுதுகின்றான். அந்தத் தத்துவம் பின்னடைவு காணும் போது அந்தப் படைப்பாளியினுடைய படைப்பத்திறன் என்னவாகும்?

தத்துவம் சரியா - துப்பா என்பதில்லை. படைப்பாளி எந்த வண்ணம் சார்ந்திருக்கிறான், எப்படிக் கிரகித்திருக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்தே இவனுடைய படைப்பில் அது என்னவாயிற்று என்பது தெரியவரும். ஆனால் படைப்பு என்பது விஞ்சி நிற்பதும் இலக்கியம் ஆவதும் படைப்பாளி சார்ந்திருக்கும் தத்துவத்தினால் அல்ல; படைப்பினால். அவனுடைய தத்துவச் சார்பில் கோளாறு இருப்பினும் கூட படைப்பு என்கிற வெளிச்சத்தில் சத்தியம் வெளியே வரும். வெனினுடைய பார்வையில் டால்ஸ்டாய் பிற்போக்கானவர். ஆனால் அவருடைய படைப்பு முற்போக்காகவே இருக்கும். நான் சார்ந்திருக்கும் தத்துவத்தை விடப் படைப்புக்கே முக்கியத்துவம் தருகிறேன்.

- சோவியத்தினுடைய சிதைவு, அதைத் தொடர்ந்து ரஷ்யா இப்போது எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள்... இதெல்லாம் கம்யூனிச் சித்தாந்தத்துக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிஅல்லது பின்னடைவு என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

அவசர முடிவுக்கு வருவதற்கு கம்யூனிசம் என்பது விரைவில் அடையத்தக்க இலட்சியம் அல்ல. அது மனித குலம் முழுமைக்கும் சம்பந்துப்பட்ட ஒரு மாபெரும் கனவு. அது குறித்த திசையை நோக்கி இன்னும் நெடும்தோலைவு போகவேண்டும். போகிற பயணத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்விதான் சோவியத்தின் சிதைவே தவிர கம்யூனிசத்தின் சரிவு அல்ல. சோவியத்துக்கள் என்று வெளின் உருவாக்கியதே கட்சி அதிகார இயந்திரத் துக்கு வந்து விடக்கூடாது என்பதால்தான். ஆனால் வெனினுக்குப் பிறகு அவர் பெயரிலேயே கட்சி ஆட்சி, அதிகாரத்துக்கு வந்து விட்டது. அதுவே வீழ்ச்சிக்குக் காரணம். ஆளுகின்ற வர்க்கத்துக்கும் ஆளப்படுவர்களுக்கும் நடுவே ஆக்க பூர்வமான ஒரு அறிவு சக்தியாக கம்யூனிசம் இருக்கவேண்டும். ஆளும் கட்சியாக மாறிவிட்டால் ஆளும் வர்க்கத்துக்குரிய சகல குணக்கேடுகளும் வீழ்ச்சிகளும் அதற்கு வந்துவிடும். சோவியத்தின் வீழ்ச்சி என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது. இது இப்படி நடக்கும் என்று உள்மனதில் நான் எதிர்பார்த்ததும் நடக்கக் கூடாது என்று ஆசைப்பட்டதும் ஆகும்.

● உலக கம்யூனிச இயக்கத்தின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்?

சோவியத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பல சிற்தனைகளுக்கும், கருத்தோட்டங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கிற போக்கு கம்யூனிச சமுதாயங்களில் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது. இப்போது கியுபாவில் சோவியத்தில் இருந்ததைப் போன்ற மத எதிர்ப்பு இல்லை. மாறாக நல்லுறவு வைத்துக் கொள்வதற்கான அடையாளமாக போப் உடைய கியுபா விஜயம் அமைந்திருக்கிறது. இதே மாதிரி இன்று சீனாவிலும் தனியார் துறைக்கும் உலகமயமாக்கலுக்கும் இடமளிக்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இது தங்களையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு புதிய வளர்ச்சிகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற முயற்சி. கடந்த காலங்களில் இதைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு கம்யூனிசம் - முதலாளித்துவம் என்று இரண்டு பகுதியிலும் இறுக்கம் இருந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் நெருங்கி வருவதற்கான சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. வருங்காலத்தில் கம்யூனிச சமுதாயத்தை வெற்றிகர மாகக் காப்பாற்ற முடியும் என்பதற்கு நம்பிக்கையாக நமக்கு கியுபாவும், சீனாவும், வியட்னாமும் இருக்கின்றன.

● இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் போக்குகள் பற்றி...

இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் போக்கில் நான் இன்னமும் நேர்மையான விளைவுகளை எதிர்பார்க்கிறேன். ஜனநாயகம் மிகவும் முக்கியம். ஒரு காலத்தில் இவர்கள் அதை மறுத்தார்கள். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியா ஜனநாயகத்தைக் கைவிடாது. ஜனநாயகத்தின் வழியாக சோசலிசம் சோசலிசத்தின் வழியாக கம்யூனிசம் என்பதுதான் சரியான பாதையாக இருக்கும். எனவே இந்தியா தெரிந்தோ தெரியாமலோ சரியான பாதையில்தான் போகின்றது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இந்தியா, ஏழைகளின் சொர்க்கம். இந்த சொர்க்கத்தில்தான் வளர்ச்சிக்கு நிறையச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சரியான கம்யூனிசத்துக்குச் சரியான எடுத்துக் காட்டாக இந்தியாதான் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

● கட்சி அரசியலில் இருந்து நீங்கள் தெங்கிக் கொண்டது ஏன்?

ஸ்தாபனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸ்தாபனம் சார்ந்தவளாக என்னை ஆக்கிக் கொள்வதுல். எனக்கு விருப்பம் இல்லை. ஒரு கலைஞர் என்கிற முறையில் இது எனது தனிப்பட்ட பலவீனமாகக் கூட இருக்கலாம். இந்தப் பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்ட கட்சி என்னைச் சுதந்திரமாக செய்றப்பட அனுமதித்தது. கட்சியில் இருந்து பணியாற்றுவதையும் விட கட்சிக்கு வெளியே இருந்து சிறப்பாகப் பணியாற்ற முடியும் என்று கட்சித் தோழர்கள் ஆலோசனை கூறினார்கள். முதலில் முழு நேர ஊழியன். பிறகு பகுதி நேர ஊழியன்.

அதன்பின்னர் வெறும் அங்கத்தினராக மட்டும். அப்புறம் 64இல் இருந்து அதுவும் இல்லாமல் இருக்கிறேன். ஆனால் நான் எப்போதுமே கம்யூனிஸ்டுதான். எங்களைப் போன்றவர்களைக் கட்சிக்கு வெளியே உள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் என்கிறார்கள். அவர்கள் தான் கட்சிக்குப் பெரிய பலம் என்பது வெளின் உடைய சருத்து. மார்க்சிம் கார்க்கி கூட அப்படிப்பட்ட ஒருவர்தான். அவர் கட்சியில் அங்கத்துவராக இருந்ததே இல்லை.

- ஆனால், காமராஜருடன் நெருக்கம்... காங்கிரஸ் மேடைகளில் பிரச்சாரம் என்று உங்களை ஒரு காங்கிரஸ்காரராகத்தானே பின்னர் அடையாளம் காட்டிக்கொண்டார்கள்?

காங்கிரஸ் எதிர்ப்பையே பிரதான அரசியலாக வைத்திருக்கக் கூடாது; காங்கிரஸ் அல்ல நம்முடைய பிரதான எதிரி என்ற போக்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள்ளேயே இருந்தது. கட்சி சிபி.எம்., சிபி.ஐ. என்று பிரிந்தபிறகு சிபி.ஐ. இதே நிலைப்பாட்டையே எடுத்தது. இன்றைக்கு எல்லாக் கட்சிகளும் அதே நிலைக்கு வந்துவிட்டன. சரியோ, தப்போ நானும் எப்போதும் காங்கிரஸம் கம்யூனிஸ்டுகளும் ஒன்றுபடவேண்டும் என்று புரிந்து கொண்டு அந்த வெளிச்சத்திலேயே இருப்பவன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சிலரிடம் என்னென்ன நல்ல குணங்கள் எல்லாம் பார்த்தேனோ அதெல்லாம் காமராஜரிடம் இருந்தது. அவருடைய குணங்களைக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். மிகவும் எளிமையான மனிதர். அந்த சமயத்தில் அவர் அரசியலில் எடுத்துக் கொண்ட பாத்திரம்... இதெல்லாம் கூட நான் காங்கிரஸை நெருங்கக் காரணங்கள்தான். காங்கிரஸில் நாலணா அங்கத்துவம் ஒன்றிருந்தது. காமராஜர் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அந்த அங்கத்துவத்தையும் பெற்றேன். கொள்கை வித்தியாசங்கள் எங்களை முற்றாக ஒன்றும் பிரித்துவிடவில்லை. ஆனால் திராவிட இயக்கங்களுடன் தொடர்பு சுத்தமாகக் கிடையாது. நான் எப்போதும் அவர்களுடன் சேர்ந்தவன் இல்லை.

- தமிழக அரசு ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழ்மொழிவழிக் கல்வியைக் கட்டாயமாக்கியிருப்பதைக் கல்வியாளர்களும் தமிழ் அறிஞர்களும் வரவேற்றுள்ளார்கள். ஆனால் ஆங்கிலப் பள்ளிகளின் நிர்வாகம் கடுமையாக எதிர்த்து வருகிறது இதுபற்றிய உங்களுடைய பார்வை என்ன?

கல்வியில் சுதந்திரம் வேண்டும். எந்த மொழியில் படிப்பது என்பது படிப்பவனின் தேர்வாக வேண்டியது. இதில் அரசாங்கத்தின் தலையீடு இருப்பது நல்லது இல்லை. சுதந்திரம் கொடுக்கப்படும் பட்சத்தில் தாய்மொழியில் படிப்பதைப் பெரும்பாலும் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். சட்டம் போட்டால் மக்கள் மீறவிரும்பு

வார்கள். மீறுவார்கள். இதுவும் மதுவிலக்குக் கொள்கைபோல ஆகி விடும். மதுவிலக்குக் கொள்கை நல்ல கொள்கை. ஆனால் அரசாங்கம் தனது முகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத் தினால் பொய்யாகச் செய்ததால் தோல்வியைத்தானே கண்டது.

- அளவுக்கு மீறிய ஆங்கிலத் தினிப்பால் தமிழகத்தில் தமிழ் மெல்லத் தமிங்கிலமாகிக் கொண்டிருக்கிறது தமிழ் பேசும் தமிழர் பலருக்குத் தமிழ் எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாத நிலை. இது அவலமல்லவா?

நான் படைப்பாளி. பண்டிதன் அல்ல. நான் மக்களை நேசிப்பவன். அதனாலேயே மொழியை நேசிப்பவன். எனவே மக்கள் பேசுகிற மொழிக்கே நான் முதலிடம் தருவேன். எவ்வளவு கலந்து பேசினாலும் எனக்கு அது உவர்க்காது. அதை ரசிப்பேன்.

சங்ககாலத் தமிழ் மாதிரி எல்லாக் காலத்திலும் தமிழ் இருந்ததா? சங்ககாலத் தமிழ், தேவாரகாலத் தமிழ், பக்தி இலக்கியத் தமிழ், இராமாயண காலத்தமிழ், வள்ளலார் காலத் தமிழ், பாரதியார் காலத்தமிழ், புதுமைப்பித்தன் காலத் தமிழ், இவற்றுக்கு எல்லாம் இடையே மணிப்பிரவாளம் போல சமஸ்கிருதத்தை அளவுக்கு அதிகமாகக் கலந்து எழுதுகிற ஒருபோக்கு... அப்பறம் அந்த நடைபோய் சமஸ்கிருதத்தை ரொம்ப அளவாக அது தமிழா சமஸ்கிருதமா என்று தெரியாமல் கலந்திருக்கின்ற அழகு... இப்படித் தமிழ் மொழிக்குப் பல முகங்கள் இருந்திருக்கின்றன. மொழி என்பதை விரிந்து பரந்த ஒருநோக்கில் பார்க்கும்போது எனக்கு எல்லாமே ஆரோக்கியமாகத்தான் இருக்கும். நீலிக்கண்ணீர் வடிப்பவர்கள், தமிழ் அழிந்துபோகும் என்ற தர்க்கிப்பவர்கள் இவர்களைப் பொறுத்தெல்லாம் நான் கவலைப்படுவதில்லை. தமிழைப் படிக்காதவர்களையும் தமிழைப் புறக்கணிப்பவர்களை நம்பியும் தமிழ் இல்லை.

- தமிழ்த் தேசியவாதம் பற்றி....

தேசம் இருந்தால்தான் தேசியம் இருக்கும். இந்தத் தேசத்தின் ஒரு மொழியாக இருப்பதால்தானே தமிழக்குத் தேசிய அந்தஸ்து.

- இனப்பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பின்தள்ளி இந்து மதத்தை முன்னிறுத்தி இந்தியத் தேசிய இனங்களை ஒன்றுபடுத்த முயலும் சமீபத்திய போக்கு இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டைக் கேள்விக் குறியாக்காதா?

இந்துமதம் தன்னளவில் ஒரு மதச்சார்பற்ற மதம்தான். சங்கரர் பல பிரிவாக இருந்த இந்துமதத்தை ஒன்று சேர்த்தார். ம்காத்மா காந்தி தன்னை ஒரு இந்து என்று சொல்லிக்கொண்டுதானே இந்து

முஸ்லீம் ஒற்றுமையைக் கட்டுகிறார். இந்துக்கள் எல்லா மதத்தையும் ஒன்றுபடுத்துகிற காரியத்தைத்தான் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் சிறந்த இந்துக்கள். பிரச்சினை மதம் அல்ல. எல்லா மதங்களும் ஒரே விஷயத்தைத்தானே சொல்கின்றன. எந்த மதத்தை முன்வைத் தால் என்ன?... அரசியல் வாதிகள் மதத்தைப் பயன்படுத்துவதே இங்குள்ள பிரச்சினை. அவர்கள் மதவாதிகள் அல்ல. பதவிக்காக மதவெறியைக் கிளப்பி விடுகிறார்கள். பதவிக்குப் போன்றிரு மதவெறி அடங்கி விடுகிறது. பி.ஜே.பி. ஆட்சியில் உள்ளவரை அயோத்தியில் ராமர் கோயில் கட்டமாட்டார்கள். கட்டமுடியாது. திராவிட இயக்கத்தினர் தமிழ் வெறியைக் கிளப்பிவிடுவார்கள். பதவி என்னும் எலும்பைப் போட்டால் காலைச் சுற்றி வருவார்கள். அதற்கப்பறும் வடவர் எதிர்ப்பு இருக்காது. ஹிந்தி எதிர்ப்பு இருக்காது. இந்தியாவின் பிரதமர் பதவிக்கு ஆசைப்படும் அளவுக்கு அவர்கள் மீண்டு விட்டார்கள். எனவே திருடன் கையில் சாவியைக் கொடுப்பது போல இவர்கள் கையில் ஆட்சியைக் கொடுத்து விடவேண்டும். பின்னர் இந்துத்துவாவும் வராது. தமிழ்ப் பிரிவினைவாதமும் வராது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஒருமத ஆட்சியாகவோ - ஒரு மொழி ஆட்சியாகவோ - ஒரு இன ஆட்சியாகவோ, ஏன் ஒரு வர்க்க ஆட்சியாகவோ கூட வராது.

- இந்தியப்படை இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் தொலைக் காட்சியில் தோன்றிக் கருத்துச் சொல்லுமளவுக்கு விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான நிலையை எடுத்திருந்தீர்கள். ஈழப் போராட்டம் தொடர்பான உங்களுடைய இன்றைய நிலைப்பாடு என்ன?

எனக்கு வன்முறையால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை சித்தாந்த ரீதியாகவே இல்லை. படுகளாத்தில் நின்று நியாயம் பேச முடியுமா என்ன? ஒன்று ஜனநாயகம் கிடைக்கவேண்டும்.அல்லது தனி ஈழம் கிடைக்கவேண்டும். ஏதாவது ஒன்று உடனடியாக நடக்க வேண்டும். இப்படியே இழுத்துக் கொண்டு போவது மக்களைப் பெரிதும் பாதிக்கும். மக்களின் சார்பில் நான் வருத்தப்படுகிறேன். அமைதிப்படை விடுதலைப்புலிகளைத் தேடுகிறவேட்டையை நடத்தியிருக்கக் கூடாது. உடனேயே திரும்பி வந்திருக்கவேண்டும். தேடுதல் பணியில் ஈடுபட்டதால்தான் அவர்கள் இந்தியா மீது பகைமை கொள்ள நேர்ந்தது. இந்தப் பகைக்கு இவர்கள் வழிவகுத் திருக்கக் கூடாது.

- ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு என்ன?

ஒருக்காலத்தில் நிறையப்படித்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் யதார்த்தவாதம் மேலோங்கியிருக்கக் கூடிய ஒரு போக்கை கணிசமான

ஒரு வளர்ச்சியை அவர்களிடம் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் அவர்களுடைய படைப்புகள் நிறையப் படிக்கிறதுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

- உங்களுடைய படைப்புகளில் பென் என்பவள் ஆண்களால் பரிவுகாட்டப்பட வேண்டியவள் என்பது போலவே கதாபாத் திரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. என்னுடைய பாதிப்பு இது?

நான் ஒரு ஆண் என்பதாலேயே பெண்ணைப் பூசிப்பதும் பெண்ணைப் பற்றிய பரிவான பார்வையைக் கொண்டிருப்பதும் எனக்கு இயல்பாக இருக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் பெருமையை ஒரு ஆண் உணர்ந்த மாதிரி பென் உணரமுடியாது. பென் என்றவுடன் முதலில் தோன்றுவது அவள் ஒரு தூய் என்பதுதான். அந்தப் பாதிப்பு பாரதியில் இருந்தே வந்திருக்கிறது. பாரதி தன்னுடைய தாயைப் பார்த்ததே இல்லை. பெண்கள் எல்லோரையுமே தாயாகப் பார்த்தான். பராசக்தியின் வடிவமாகப் பார்த்தான். ஆணின் இந்தச் சிறப்பான பார்வைதான் பெண்ணை மேல்நிலைக்குக் கொண்டு போகும்.

- இன்றைய பெண்ணியம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

நான் இல்லை என்ற பதிலைச் சொல்லவேண்டும் என்பதற் காகவே கேட்கிறீர்களா? பெண்களுடன் உட்கார்ந்துகொண்டு சண்டை போடலாமா? நான் போட மாட்டேன். தலித்துகளுக்கு அவர்கள் வெகுகாலம் அடக்கி வைக்கப்பட்டதால் முன்னுரிமை வேண்டும் என்கிறீர்களே, அந்த முன்னுரிமை கூடத் தற்காலிகமான தூயே இருக்கும். ஆனால் பெண்கள் வெகுகாலமாய் அடக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த சுராணத்தினாலும் அவர்கள் ஆண்களைவிடப் பலவிடயங்களில் செயல்திறன் மிக்கவர்கள் என்பதாலும் அவர்களுக்கு முன்னுரிமை தருவது நாகரிக சமுதாயத்தின் அடையாளம் ஆகும்.

- தலித் இலக்கியம் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

என்னை அவர்கள் தலித் எழுத்தாளாகக் கருதவில்லை. நான் சுருத்துச் சொல்வதை அவர்களும் விரும்பமாட்டார்கள். பிறகு அதைப் பற்றி நான் ஏன் கவலைப்படல் வேண்டும். இப்படிச் சொல்வதால் தலித் சனங்களைப் பற்றியோ வாழ்க்கை முறை பற்றியோ கவலை இல்லை என்றோ எழுதுவது இல்லை என்றோ நான் சொல்ல வர வில்லை. தலித் இலக்கியம் என்று சொல்கிறார்களே அது தலித்து களால்தான் எழுதுப்படவேண்டும் என்பதாயின் அதில் நான் இல்லை.

- ஒரு தலித்மேல் பரிவு இருக்கலாம். அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை என்னவென்று தெரியலாம். ஆனால் ஒடுக்கப்பட்ட அந்த

மக்களின் வலியை உணர்வதற்கு அந்த மக்களில் ஒருவனாக இருந்தால் மட்டும்தானே சாத்தியமாகும்?

இந்த வாதத்தில் பசை இருப்பதாகத்தான் நான் கருதுகிறேன். தலித்தாக இருந்து அதை அனுபவித்த ஒருவருடைய வெளிப்பாடுகள் ஒரு வேளை என்னை விடச் சிறப்பாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் எப்படிப் பெண்ணிய வாதியாக இல்லாதவர்கள் எல்லோருமே பெண் களுக்கு எதிரானவர்கள் அல்லவோ, கம்யூனிஸ்டுகள் அல்லாதவர்கள் எல்லோருமே கம்யூனிசத்துக்கு எதிரானவர்கள் அல்லவோ அதே போல தலித் அல்லாதவர்கள் எல்லோருமே தலித்துகளுக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால் ஒடுக்கப்பட்ட வர்களுக்கு ஆதரவான அவர்களை அணைத்துக் கொள்கிற இலக்கியம்தானே எங்களுடைய முற்போக்கு இலக்கியம். பெண்களின் விடுதலைக்குப் பாரதியாரை விடவும், திருவி.க.வை விடவும் ஒரு பெண் பாடு படமுடியும் என்றால் - முடியும் என்று நம்புகிறேன் - அவர்கள் நிருபிக்கணும் அல்லவா?

- பாரதியைத் 'தமிழ்நாட்டின் காலத்தின் தூதுவன்' என நீங்கள் குறிப்பிட்டு வருகிறீர்கள். பாரதிக்குப் பிறகு அவருக்குச் சமமான ஒரு மகாகவி யாரும் தோன்றவில்லை என்ற கருத்துடன் உடன்படுகிறீர்களா?

தோன்றவில்லை தான். ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு ஒரு கவி தோன்றுவான் என்பது மரபு. கம்பனுக்குப் பிறகு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகுதான் பாரதியார் தோன்றியிருக்கிறார். இந்த இலக்கிய வளர்ச்சி என்பது ஒரு தொழில் நுட்பம் போலவோ விஞ்ஞானம் போலவோ ஒன்றையொன்று மேற்கொண்டு போவது அல்ல. அதனால் காலப்போக்கான தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிகளை இலக்கியத் தில் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. அது திடென்று ஒரு உயரத்தைத் தொட்டுவிடும். பிறகு அதைத் தொடுவதற்கே இன்னும் பல நூறு ஆண்டுகள் ஆகும். வராமல் கூடப் போகலாம். திருவள்ளுவர் மாதிரி இனி நமக்கு கிடைக்க முடியாது. அந்தந்தக் காலத்துக்கு ஏற்ப பணிகளைச் செய்வதற்குப் படைப்பாளிகள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதுதான் எங்கருத்து. அப்படிப் பார்க்கும் போது பாரதிக்கு இணையானவர்கள் தோன்றியிருப்பார்களா என்று சொல்வதற்கு ஒரு நூற்றாண்டாவது செல்லவேண்டும்.

- இன்று பின்நவீனத்துவ சிந்தனை என்று கூறப்படுவதில் உங்களுடைய நிலைப்பாடு எப்படி இருக்கிறது?

இந்த மாதிரியான வார்த்தைச் சிக்கல்களில் மாட்டிக்கொள்ள நான் விரும்புவதில்லை. பெயர் குட்டுவது, போக்குகள் என்று கணிப்பது எல்லாம் ஆராய்ச்சியாளர்கள், விமர்சகர்கள் சம்பந்தப்பட்ட

விடயம். அவர்களுக்கு அதுதேவையாக இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அது தேவையுமில்லை. புரிவதுமில்லை. படைப்பாளிக்குப் படைப்புத் தான் முக்கியம். வாழ்க்கையில் என்னென்னவெல்லாம் இருக்கிறதோ அதெல்லாம் எழுத்துகளில் எப்படிப் பிரதிபலிக்கின்றது என்றுதான் பார்க்கவேண்டுமே தவிர இந்தத் தலைப்பிலேதான் எழுதுகிறேன் என்று யாரும் பிரகடனம் செய்துவிடமுடியாது.

- ஒரு படைப்பாளிக்கு விமர்சனமே தேவையில்லை என்று சொல்ல வருகிறார்களா? இலக்கியத்தில் விமர்சனத்தின் பங்கு என்னவாக இருக்கமுடியும்?

எப்படித் திருக்குறளைப் பற்றிய என்னுடைய அபிப்பிராயத் துக்கும் திருக்குறளுக்கும் சம்பந்தம் இல்லையோ அதைப்போலத்தான் இந்த விமர்சனமும் படைப்புக்கு எந்த விதத்திலும் உதவாது. எனவே அது படைப்பாளிக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத விஷயம். மற்றும்படி இலக்கிய வாசகர்களுக்கும் இலக்கிய அபிமானிகளுக்கும் நல்லதோரு படைப்பை அடையாளம் காண இலக்கிய விமர்சனம் தேவைதான். படைப்பாளியும் ஒரு இலக்கிய ரசிகன் என்கிற அளவில் அதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அது அவனைப் பாதிக்காமல் இருப்பதுதான் நல்லது. ஆனால் கைலாசபதி, சிவத்தும்பி மாதிரி ஒரு படைப்பினுடைய மேன்மையை எடுத்துச் சொல்லுகிற விமர்சகர்கள் தமிழகத்தில் இன்னும் உருவாகவில்லை. குழஞ்சார்ந்த, மட்டம் தட்டுகின்ற, இலக்கியத்துக்கு ஊறுவிளைவிக்கின்ற வயிற்றெறிச்சல் பிடித்தவர்கள் தான் இங்கு விமர்சகர்களாக இருக்கிறார்கள். விருப்பு வெறுப்புகளை விட்டு நிங்க முடியாத இவன் எப்படி விமர்சனாக முடியும்? இவர்கள் எல்லாம் முதலில் தங்களை சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

- சிறுகதைகளில் சிகரங்களைத் தொட்ட உங்களால் நாவல்களில் அதைத் தொடர்முடியாமல் போய்விட்டது என்று ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறது. இதனை ஏற்றுக் கொள்ளீர்களா?

சிறுகதைக்கென்றும் நாவலுக்கென்றும் அவர்கள் சில அளவு கோல்களை வைத்திருக்கிறார்கள். அதனுடன் ஒப்பிட்டுத்தானே சொல்லியிருக்கிறார்கள். சொல்லலாம். அடிப்படையில் நான் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன்தான். அதிலிருந்துதான் நாவலுக்கு வந்தேன். இது எப்படி என்றால் கிணற்றில் ஆழத்தைத் தொடுவதற்கும் கடலில் ஆழத்தைத் தொடுவதற்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தைப் போன்றது.

- ஜெயமோகன் இப்பொழுது எழுதியிருக்கும் பின்தொரும் நிழவின் குரல்' நாவல் படித்தீர்களா? அவருடைய படைப்பைப் பற்றிய உங்களுடைய விமர்சனம் எப்படியிருக்கிறது?

அவர் இப்பொழுதுதானே அறிமுகமாகியிருக்கிறார். எடுத்த உடனேயே விமர்சனம் செய்தால் எப்படி? அவர் இந்துத்துவாவை முன்னிறுத்துகிறார் என்று ஒரு கருத்து வைக்கப்படுகிறது. வரட்டுமே! விமர்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே சில கருத்துக்களை முன்னிலைப்படுத்துவது எழுத்தாளர்களின் வழக்கம். இந்துத்துவா என்பதையும் ஒரு விவாதப் பொருளாக்குவதற்கு இடம் கொடுக்கிற தாகத்தான் நான் அதனைப் பார்க்கிறேன். உடனேயே ஏன் இந்துத்துவா என்று முத்திரை குத்தவேண்டும்? அவருடைய ரப்பர் படித்திருக்கிறேன். விஷஞ்சுபாரத்தில் சொல்லப்பட்ட விடயங்களில் எனக்கு ஈடுபாடு இல்லாததால் அதனை என்னால் படிக்கவே முடிய வில்லை. அவரிடமே இதைச் சொல்லியிருக்கிறேன். பின்தொடரும் நிழலின் குரல் இன்னமும் படிக்கவில்லை. ஆனால் அது சோவியத் ரஷ்யாவின் அரசியல் வரலாற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டிருப்பதால் எனக்கு அதிலிருக்கும் ஈடுபாடு காரணமாக எப்படியும் படித்து விடுவேன். ஆனால் நான் படிப்பதையோ, படிக்காததையோ வைத்து எழுத்தாளனைத் தீர்மானம் செய்யமுடியாது. அவர் நல்ல எழுத்தாளர். அவர் நிறையப்படிக்கிறார். நிறையச் சிந்திக்கிறார். இன்னும் நிறைய எழுதுவார். நிறைய மாறுவார். துப்புகள் ஏதாவது இருந்தால் பிறபடைப்புகளில் அது திருத்தப்படும். இப்படித்தான் ஒரு எழுத்தாளனை நம்பவேண்டும்.

● எழுதிக் கொண்டிருந்த நீங்கள் எப்படி இயக்குந் ஆளீர்கள்?

பத்திரிகைகளைப் போலவே சினிமாவும் ஒரு மீடியாவாக இருந்ததால் இலக்கிய சம்பந்தமாக அதைப் பயன்படுத்த விரும்பினேன். உதவியாளர்களை வைத்து அவர்களுடைய மூளையாக நான் இருந்தேன். இயக்குநர் என்பவர் அவர்தானே. நான் எதை எழுதி ணேனோ அதை இயக்கினேனே தவிர கண்ட சினிமாவையெல்லாம் நான் இயக்கப் போகவில்லை. அதேபோல எனது நாவல்களைப் படமாக்க விரும்பிய இயக்குநர்களிலும் என்னைச் சவாரி பண்ணுகிற மாதிரியானவர்களை நான் அனுமதிக்கவில்லை. என்மீது மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்த பீம்சிங் என்னுடைய நாவல்களில் சிலதைப் படமாக்கினார். சினிமா வேறு ஒரு ஊடகமாக இருப்பதால் காட்சிப்படுத்துவதில் சில மாற்றங்கள் செய்வது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் சினிமாவுக்கென என் படைப்புகளைச் சுருக்கவோ மாற்றியமைக்கவோ இல்லை.

● திரைப்படத்துறையின் வணிகத்தன்மையை எதிர்த்துப் போராட முடியாமல் பின்தங்கி விட்டர்கள் என்பது உண்மையா?

வணிகப்படங்களோடு போட்டி போடுவதாக இருந்தால் அந்த மாதிரிப் படங்களே நான் எடுத்திருக்க மாட்டேன். உண்ணைப் போல்

ஒருவன் படத்தை இயக்கிய போது இது இன்னும் நூறு வருஷம் பார்க்கப்படும். ஆனால் நூறுநாள் ஓடாது என்றுதான் சொன்னேன். அன்மையில் கூட தூர்தர்ஷனில் அதை ஒளிபரப்பினார்கள்.

இந்த மாதிரி முயற்சிகள் செய்ய முடியும் என்பதற்காகவே எடுத்தேன். அதன்பிறகு பலருடைய வணிகப் படைப்புகளில் கூட அந்தப் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பாலுமகேந்திரா பூனா திரைப்படக் கல்லூரியில் அதனைப் பாடம் போலவே படித்திருக்கிறார். ஒரு காரியத்தை எடுத்து அந்தக் காரியத்தை முடிப்பதுதான் என் இலட்சியம். மற்றும்படி நான் தொடர்ந்து எடுத்துக் கொண்டிருப்பேன் என்று கூறவில்லை. எழுத்தாளனுக்கு ரொம்பக் கடினமான காரியம் அது.

- உலகமயமாக்கல் என்ற முழக்கத்தின் மூலம் உலகத்தை ஒரே பண்பாட்டினதாகத் தரப்படுத்துதல் என்பதும் வளர்ந்த நாடுகளின் இலக்காக இருக்கிறது. இதில் நமது கலை - இலக்கியம் சர்வதேசியம் என்னும் பெயரால் தனது அடையாளத்தை இழுந்து விடும் அபாயம் இருக்கிறதல்லவா?

நாம் விஞ்ஞானமயமாவதன் மூலம் உலக சமுதாயம் ஒன்றாவதன் மூலம் எங்களுடைய மரபார்ந்த தொன்மையான பலவற்றை இழக்க நேரிடும் என்றால் அதை யாரும் நிவர்த்தி செய்ய முடியாது. இழக்க வேண்டியதை இழந்துதான் தீரனும். இழக்க முடியாத தனித்துவம்தான் இருக்கும். மொகலாயர்கள் வந்தார்கள். போர்த்துக்கீசர் வந்தார்கள். டச்சு, பிரெஞ்சு ஆங்கிலேயர்கள் என்று எல்லோரும் வந்தார்கள். இவர்களால் நாம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது எந்த அளவுக்கு உண்மையோ அந்த அளவுக்கு நாங்கள் எங்கள் அடையாளங்களை இழக்காமல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதும் உண்மை. அடிமைத்தனம் வேண்டாம் என்றோம். போராடினோம். மற்றும்படி பிரிட்டிஷ்காரர்களின் வரவால் இந்தியா அடைந்த நன்மைக்கு இந்தியா இன்னும் ஒருயுகம் இங்கிலாந்துக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். உலகமயமாக்கல் எல்லா விஷயங்களிலும் முற்போக்கானதுதான்.

- ஒட்டு மொத்தமாக அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட முடியுமா? உலக மயமாக்கலுக்கு எதிரான குரலும் வலுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறதே?

எந்தக் காட்டுமிராண்டியும் எந்தப் பிற்பட்டவனும் நாகரிகமாகிற பொழுது அதை எதிர்த்தே போராடுகிறான். அப்படி ஒன்றாக இதுவும் ஆகிவிடக் கூடாது. எங்களுடைய சந்தை உலக சந்தைக்குத் திறந்து விடப்படுவதால் போட்டியும் தனித்தன்மையும் அடையும்

அல்லவா? நடைமுறைப்படித்துவதில் நிறைய சிக்கல்கள் வரலாம். அதிலுள்ள எதிர் மறையான அம்சங்களை எதிர்த்துப் போராடுவார்கள். இது ஒரு நாளைய விஷயம் இல்லையே. விஞ்ஞான யுகத்தில் உலக மயமாக்கல் தவிர்க்க முடியாதது. மனித குலத்தின் வேர் அதை நோக்கியே சென்று கொண்டிருக்கிறது. முற்போக்காளர்கள் அதைச் சார்ந்துதான் நிற்கவேண்டும்.

தினக்குரல்
பெப்ரவரி 6, 13, 20 - 2000

தொடர்பு முகவரி:

திரு. த. ஜெயகாந்தன்,
9, 94வது தெரு,
செக்டார் 15, கே.கே. நகர்,
சென்னை - 600 078,
தமிழ்நாடு.

அறிவுமதி

“சிந்திக்கிறபோதும் எழுதுகிறபோதும் என்னைத் தனியே இருக்க விடாமல் வாழ்க்கை மறுக்கப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவருமாய் எனக்குள் நுழைந்து தோப்பாகி நிற்பதால் அவர்களின் சார்பில் குரல் கொடுக்கும் ஒரு கலக்காரணாகவே நான் ஆகிவிடுகின்றேன்.

அளவுக்கு மீறிய நெகிழ்வுக்குள் இருந்துதான் ஒரு நியாயக் கலக்காரன் விளைகிறான். ஆதிக்கப் பார்வை அவனைத் தீவிரவாதி என்றும்,

விடுதலைப் பார்வை அவனைப் போராளி என்றும் பார்க்கும்" என்று கூறுகின்ற கவிஞர் அறிவுமதி தமிழகத்தின் ஒரு கவிதைப் போராளி.

கவிதைகள் மூலம் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க முடியும் என்று உறுதியாக நம்புகின்ற கவிஞர் அறிவுமதி பேனா முனையை அசைப்பதோடு மட்டும் திருப்தி கண்டு விடுபவரல்ல;

'எழுத்துப் பிழைகளோடு

சவர்களில்

எழுதப்படுகிற

புரட்சி வாசகங்களுக்கு

முன்னால்

நமது

சீர்

தளை

அடு

தொடை எல்லாமே

மண்டியிடுகின்றன!

வாருங்கள்கவிஞர்களே!!

நாம்

வீதிக்குப்போவோம்'

- என்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டு கண்டன ஆர்ப்பாட்டம், போராட்டம் எனத் தெருவுக்கே இறங்கி விடுகிறார்.

தமிழ் மரபின் வேர்களைத் தேடுகின்ற மன் காலாண்டு இதழின் ஆசிரியர். தமிழக மன்னைத் தனது கவிதை ஏர்முனை-களால் கீறி ஈழ ஆதரவு விதைகளைத் தூவிக் கொண்டிருக்கிறார்.

�ழஆதரவு மாநாடு, மரணதண்டனை ஓழிப்புப் போராட்டம், தமிழ் வழிக் கல்விப் பிரச்சாரப்பணி என்று தமிழகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இடைவிடாது பயணிப்பதில் இவரது வருவாய்க்குரிய திரைத்துறையின் வாய்ப்புகள் பெரும்பாலும் தவறவிடப்படுகின்றன. இருந்தும், "தனித்த இழப்பைப் பற்றி என்றுமே நான் கவலைப்பட்டதில்லை. தமிழ், தமிழின இழப்புக்குறித்தே எனது கவலைகள்" என்று சொல்லும் கவிஞர் அறிவுமதியைச் சந்தியுங்கள்:

● உங்களுடைய ஆரம்பகாலப் படைப்புகள் பற்றி முதலில் சொல்லுங்கள்?

என் பிஞ்சு நாட்களில், கம்பு, சோளம், வரகு, மொச்சை என்று விளைந்து கூடக்கையில் புஞ்சைக் காடுகளில் காவலுக்குப் போவேன். அப்போது வாய்க்கு வந்தபடி பாடுதலில் தொடங்கியது எனது முயற்சிகள்.

பேச்சுத்தமிழ் மட்டுமே தெரிந்த மக்களுக்கு நடுவே எழுத்துத் தமிழுக்கு அறிமுகமான தலைமுறையைச் சேர்ந்த நான் பத்து வயதிலேயே கவிதை எழுதும் பயிற்சியில் இறங்கி விட்டேன் என்னாம். மகாதேவி, குலேபகாவலி போன்ற திரைப்படங்களது பாடல் களின் மெட்டுகளில் எழுதிய திமுக. பிரச்சாரப் பாடல்களே என் ஆரம்ப கால எழுத்து முயற்சிகள். அதே காலத்திலிருந்து இலக்கணப் பயிற்சி இல்லாத சூழலிலும் கவிதைகளின் ஒலி ஒழுங்கை உள்வாங்கி அதே போன்று கவிதை எழுத முயன்றிருக்கிறேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலை படிக்கையில் அறைநண்பர் மதுரம் பன்னீர்செல்வமும் நானும் ஆசிரியப்பாவிலும் விருத்தப்பாவிலும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விடிய விடிய கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறோம். அப்போதுதான் புதுக்கவிதையின் மீது தீபம், கண்ணயாழி, கண்ணதூசன் போன்ற இதழ்கள் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தின. பணிவாசக நூலக உரிமையாளரும், எனது பேராசிரியரு மான ச. மெய்யப்பன் அவர்களின் உற்சாகமும் அதற்குக் காரணமாக இருந்தது. எங்கே வெளியில் சென்றாலும் புதுக்கவிதை நூல்களை வாங்கி வந்து என் கைகளில் தினித்து விடுவார். அப்போது நான் எழுதிய கவிதைகளில் தொண்டர்கள் என்ற தலைப்பில்,

ஒன்றைப்
த்தாகவும்
நூறாகவும்
ஆயிரமாகவும்
இலட்சமாகவும்
கோடியாகவும்
ஆக்கிக் காட்ட உதவும்
வெறும்
பூச்சியங்கள்'

- என எழுதிய கவிதை முதன்முதலாக கண்ணயாழியிலோ தீபத்திலோ வந்ததாக ஞாபகம். 'புதுக்கவிதை முற்போக்கும் பிற்போக்கும்' என்று திறனாய்வு நூல் எழுதிய பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்கள் எனது ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் ஒன்றை எடுத்துத் தனது நூலில் பாராட்டியதே எனது கவிதைக்குக் கிடைத்த முதல் வெளிச்சம் என்னாம்.

● உங்கள் கவிதை ஆனுமையின் உருவாக்கத்தில் பிற கவிஞர் களின் செல்வாக்கு எந்த அளவுக்கு இருந்தது?

நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்குச் சொந்தமான எமது மக்களே எம் கவிதைகளுக்கான முதல் ஆசிரியர்கள். அந்த வகையில் ஆரம்பம் முதலே அவர்கள் என்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள்.

நேரிடையாகச் சந்திப்பதற்கு முன்பாகவே கவிஞர் மீராவுடைய கனவுகள் + கற்பனைகள் + காசிதங்கள், மேத்தா உடைய கண்ணீர்ப் பூக்கள், நா. காமராசனின் கறுப்பு மலர்கள் ஆகியவை என்னை அதிகம் பாதித்தன. ஆனால் என் படைப்புகளில் அதிகம் செல்வாக்கு செலுத்தியவர்கள் என்றால் கவித்துவ அடிப்படையில் அப்துல் ரகுமானையும் கொள்கை அடிப்படையில் இன்குலாப்பையும் குறிப்பிடலாம்.

● உங்கள் கவிதைகளுக்கான கொள்கைதான் என்ன?

கொச்சைத் தமிழில் இலக்கணம் தேடி இலக்கியம் படைப்பதே என் இலக்கியக் கொள்கை. கொச்சை மொழிபேசுகிற மக்களுக்கான உரிமைகளை மீட்டுத் தருகிற அரசியலே என் அரசியல். எங்கோ ஓர் இனம் அடிபடுகிறபோது நான் குரல் கொடுக்கிறேன். இங்கே என் இனம் மிதிபடுகிறபோது நான் தோள் கொடுக்கிறேன்.

● தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு தீவிர ஆதரவாள நாகவே உங்களை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்திய அளவில் தறபோது மேற்கிளம்பியிருக்கும் தலித் எழுச்சியில் உங்கள் ஊடாட்டம் எப்படி இருக்கிறது?

இன விடுதலைக்காகப் போராடுகிறவன் வர்க்க விடுதலைக்கு முரணானவனாக இருக்க முடியாது. வாழ்க்கை மறுக்கப்பட்ட கடைசி உயிரின் வலியிலிருந்து சிந்திக்காத எவரும் உண்மையான கவிஞராக இருக்க முடியாது என்பதில் அசைக் குழுவில் அவர்களின் தளத்திலிருந்தே நான் கவிஞர் என்றவகையில் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறேன். சாலைப் புளியமரம் என்கிற எனது கவிதை எண்பதுகளில் எழுதப்பட்ட வலிமை மிகுந்த கவிதை தலித்துகளுக்கான கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றை விரைவில் வெளியிட இருக்கிறேன். இங்கு தலித் என்பது அழுக்குப்படியாத நெருப்பு. அதன் கோபமே புதிய விடுதலைக்காக இங்கே சிந்தாமல், சிதறாமல் பயன்படுத்தவேண்டிய பொறுப்பில் விதைதநெல்லாக சேமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலித்துகளுக்காகத் தலைமையேற்க வருகிறவர்களுக்கு மிகப்பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. விதைதநெல்லை விருந்தாக்கி விடக்கூடாது. பிறகு எந்த நூற்றாண்டிலும் விடுதலை பெறமுடியாது.

● உங்களுடைய கவிதைகளை சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கக்கூடிய ஒரு கருவி என்று நம்புகிறீர்களா?

உறுதியாக நம்புகிறேன். வேட்டைக் குணத்திலிருந்து இன்னும் விடுபடாத காட்டு மிராண்டிச் சிந்தனைகளுக்குள் ஊடுருவி வேட்டையாடுகிற பணியையே கவிதைகளால் நானும் செய்து

கொண்டிருக்கிறேன். கூழாங்கற்களை வழவழப்பாக்கிய தண்ணீர்ச் செயலுக்குக் கவிதையும் ஈடாகும். அது மனிதமனத்தை மிருது செய்யும்; வாழ்க்கையை அழகு செய்யும். மற்றும்படி எனது கவிதையால் என்ன மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைவிட... எங்களின் முயற்சியால் என்ன மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற குழுச்சிந்தனையிலான மதிப் பிடிடையே கூறமுடியும். தமிழின விடுதலைக்கான விழிப்புணர்வை மெல்ல ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம்.

- புதுக்கவிதை, மாறியமைந்த சமுதாயத்தின் விளைபொருளாகவே உலகநாடுகளில் இருந்தது. ஆனால் அத்தகைய மாற்றங்கள் அற்ற தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அதை வேறான்றச் செய்த முயற்சி எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளது?

தமிழ்நாட்டின் ஆழ்றங்கரைகளில் இருந்த அக்ரஹாரங்களில் எல்லாம் அன்று பார்ப்பனர்கள் குடியிருந்தார்கள். பிற்பட்டவர்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் விழிப்படைய விழிப்படைய அக்ரஹாரங்களை விட்டுப் பார்ப்பனர்கள் வெளியேறி விட்டார்கள். இன்று அந்த அக்ரஹார வீடுகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களும் பெரும்பகுதியாகக் குடியேறியிருக்கிறார்கள்.

புதுக்கவிதை என்கிற இலக்கிய வடிவமும் தமிழ்நாட்டில் இன்று இதே சூழலில்தான் இருக்கிறது. மேனாட்டு வடிவத்திலிருந்து பார்ப்பனர்களால் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இந்தப் புதுக்கவிதை இன்று பெரும்பகுதி தமிழர்களின் கையில்தான் இருக்கிறது. அக்ரஹாரங்களில் தமிழர்கள் குடியேறியது போல் ‘வானம்பாடி’ காலத்திலேயே தமிழர்கள் புதுக்கவிதையிலும் குடியேறிவிட்டார்கள். ஆனாலும் தமிழ்ச் சிந்தனை மரபில் இருக்கின்றது என்றால் இல்லை. உழைக்கும் தளத்தில் இருந்து ஊறிவழியும் ஒலிவடிவக் கலைகள் யாவற்றிலும் ஒரு சந்த ஒழுங்கு கட்டாயம் இருக்கும். தமிழ் வழிமரபும் அவ்வழி மரபுதான். அந்த அக்ரஹாரங்களை இடித்துவிட்டுத் தமிழ் மரபு வீடுகளைக் கட்டமுடியாதது போலவே புதுக்கவிதையிலும் வெறும் ஓடுமாற்றும் வேலைகளில் மட்டுமே தமிழ்க்கவிஞர்கள் ஈடுபட்டு வந்தார்கள்.

கவிதை என்பது மௌன வாசிப்புக்குரியது என்கிற பார்ப்பனப் பம்மாத்துக்கு நம்மவர்களும் ஒத்து ஊதிக் கொண்டிருந்தார்கள். கலைஞர், அப்துல் ரகுமான், தமிழன்பன் போன்றவர்களின் கவியரங்கக் கவிதைகளின் வெற்றி அத்தகைய பம்மாத்தை உடைத்தெறிய ஓரளவுக் குப் யயன்பட்டது. சங்க இலக்கிய உத்திகளையும் வாய்மொழிப்பாடல் களின்மரபுக் கூறுகளையும் உள்வாங்கி வட்டார வழக்குத் தமிழில் இன்று எழுதப்படுகிற கவிதைகள் புதுக்கவிதை வடிவத்துக்குள் தமிழ்க் கவிதைக் கூறுகளை நுழைப்பதற்குப் பயன்படுகின்றன.

பழமலயின் 'சனங்களின் கதை', புக்மேந்தியின் 'மண்ணுகவுச்சி கண்மணி குணசேகரனின் 'தலைமுறைக் கோபம்' என்று. ராஜ்ஞமூரின் 'தெறி', சிற்பியின் 'ஒரு கிராமத்து நதி' போன்ற கவிதைத் தொகுப்புகளில் இவ்வித வரவேற்கத்தக்க மாற்றங்களைக் காணலாம்.

எனினும் தமிழ்க்கவிதை மரபில் இனவலியோடும் மரபு வேர்களை மீட்கும் நுட்ப விழிப்போடும் ஒரு புதிய வெளிப்பாட்டு மொழி ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட வேண்டிய வரலாற்றுத் தேவை உள்ளது.

- அப்துல் ரகுமான், மீரா, தமிழன்பன் போன்றவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் கவிதையை மேடைக்கு எடுத்துச் சென்றவர்கள். அப்போது அதற்கென ஒருவடிவம் ஏற்பட்டது. ஆனால் இன்று அது கேள்விக் குறியாகி உள்ளது. இருந்தும் நீங்கள் இப்போதும் அப்துல் ரகுமானை உயர்த்திப் பிடிப்பதென்ன?

மரபிலும் வேருஞ்சி புதுக்கவிதையிலும் கிளைப்பரப்பியவர்கள் இவர்கள். அவாள்களின் வழியிலேயே அவாள்களை மிரட்டிய 'பால்வீதி'க் கவிதைகளை எழுதினாலும்கூட தாங்கள் எந்த மக்களிடமிருந்து வந்தார்களோ அந்த மக்களுக்கான மொழியில் கவிதை பேசிய போதுதான் வாய்மொழிக் கவிதைகளை இழந்த உளவலியிலிருந்த மக்களுக்கு அது ஒத்துடாக இருந்தது.

அத்தகைய கவியரங்கக் கவிதையிலும் புதிய புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு மக்களிடம் அமோக ஆகரவைப் பெற்றவர் அப்துல் ரகுமான். உலகின் ஈரம் உலராத கவிதைகள் பற்றிய நூல்களைத் தேடிப் படிப்பவர் அவர். தம்மிடம் வரும் இளைஞர்களைத் தாயன்போடு வரவேற்று விடியவிடியக் கவிதைகள் பற்றித் தமக்குத் தெரிந்த தெல்லாம் மிச்சம் இன்றி ஊட்டி விடுகிறவர். ஆனாலும் தன்னிடம் வருபவர்களைத் தன்னைப் போலவோ, தன்னுடைய வாரிசாகவோ ஆக்கிவிடாமல் அவரவரை அவரவராகவே வளர்த்துப் பார்க்கும் பண்பாளர். அவரின் இரவுகளால் விடிந்தவர்களில் ஒருவன் என்கிற நன்றியில்தான் உயர்த்திப் பிடிக்கிறேன்.

- தமிழக நவீனக் கவிஞர்களிடையே ஒருங்கிணைப்பும் கலந் துரையாடலும் சரியான முறையில் இருந்திருந்தால் இன்று தமிழின் புதுக்கவிதைச் சூழலில் ஏற்பட்டிருக்கும் தேக்கத்தை உடைத் திருக்கலாமல்லவா?

தமிழக நவீனக் கவிஞர்களிடையே ஒருங்கிணைப்பும், கலந்துரையாடலும் ஏற்பட முடியாத அளவுக்கு இனவியல் ரீதியான சிக்கல் இருக்கிறது.

பார்ப்பனீயக் கவிஞர்கள், பார்ப்பனீயச் சிந்தனை மரபில் எழுதும் தமிழ்க்கவிஞர்கள், தமிழ்ச் சிந்தனை மரபில் எழுதும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் என்கிற மூவகை முரண் அடுக்குகளினாடாகத்தான் இன்றைய தமிழ்க்கவிதைகள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எழுதுப்படிக்கத் தொடங்கிவிட்ட தமிழர்களில் கவிதை எழுது பவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகப் பெருக பார்ப்பனீயக் கவிஞர்கள் பயப்படத் தொடங்கி... புதிய புதிய உத்திகளில் வளரும் தமிழ்க்கவிஞர்களை உளவியல் ரீதியாகச் சிதைக்க முற்படுகிறார்கள்.

சந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன், ஞானக்கூத்தன் போன்றோரின் எழுத்துகளிலும் பேச்களிலும் அடிக்கடி பட்டியல் போடப்படும் சில கவிஞர்களின் பெயர்களில் இருந்தும் தமிழில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய கவிஞர்களே உள்ளனர் என்கிற போக்கில் இருந்தும் நான் முதலில் குறிப்பிட்ட உளவியற் சிதைப்பு முறையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். மற்றும்படி, தமிழ்நாட்டின் பிற்படுத்துப்பாட்ட தாழ்த்துப் பட்ட தளங்களிலிருந்து வந்துள்ள கவிஞர்கள் தமிழ்க்கவிதையில் இருந்த தேக்கத்தை ஓரளவு உடைத்து விட்டார்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

- உங்களுடைய குரலில் பார்ப்பனீய எதிர்ப்பு மேலோங்கி இருக்கிறது. ஆனால் பார்ப்பனீயம் செத்துவிட்டதாக ஒரு சாரார் கூறுகின்றனரே?

பார்ப்பனீயம் செத்து இருந்தால் சமஸ்கிருத ஆண்டு பிறந்திருக்காதே? உங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்தில் பார்ப்பனீயக் கொடுமைகளை உணர வாய்ப்பு இல்லை. தும்மைத் தமிழ்வாழ்வோடும் தமிழீழப் போரோடும் இணைத்துக் கொள்ளும் நெகிழிவுக்கான ஈரம் அங்கே இருக்கிறது.

ஆனால் இங்கே, பரமசிவன் - பார்வதி - முருகன் - பின்னொயார் மாம்பழக் கதையில் உள்ள உடல் உழைப்பு சிந்தனையும், மூளை உழைப்புச் சிந்தனையும் இன்றளவில் எம்மண்ணில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

கருத்துருவாக்க மனிதர்களாக இருந்து கொண்டு கருத்துருவாக்க ஊடகங்களின் ஊடே அவர்கள் எமக்கெதிராக உருவாக்கும் உளவியற் சிக்கல்களை, எழுச்சிச் சிதைவுகளை, முடநும்பிக்கைகளைக் கணக்கிடமுடியாது.

தமிழினத் தொன்மைக்குள் சாமர்த்தியமான சூழ்சிகளோடு உள் இறங்கி நம் வாழ்வைப் பாழாக்க அவர்கள் நிகழ்த்தும் அருவருப் பான மனித அழிப்பு முயற்சிகளைச் சொல்லி மாளாது. தமிழனுக்குத்

தமிழன் அடித்துக் கொள்ளும் ஓவ்வொரு முரணிலும் பார்ப்பனீய நச்சப் பல்லின் பதிவு இருக்கிறது. பாரதி, கிருஷ்ணயர் போன்றவர்களை நாம்போற்றத் தயங்கியதே இல்லை. எனது மகளுக்குக்கூட பாரதி - எழில் பாரதி என்று தான் பெயர்வைத்திருக்கிறேன். எனவே பார்ப்பனர்களை ஏதோ கண்முடித்தனமாக எதிர்ப்பதாகப் பார்க்காதீர்கள்.

● ஈழத்துக்கவிதைகள் பற்றிய உங்களின் மதிப்பீடு எப்படி இருக்கிறது?

மரபுவேர்கள் அறுந்து விடாத எல்லையில் சந்த ஒழுங்குகூளாடும், சங்க இலக்கியக் கூறுகளை நுட்பமாய் உள்வாங்கிய இயற்கை சார்ந்த சொல்லமைவுகளோடும் எழுதப்படுகின்றன. அடிமை களாக இருக்கச் சம்மதிக்காத மக்களின் சிந்தனைகளுக்கு இடம் கொடுக்கிற போக்கு படைப்பிலக்கியங்களிலும் இருக்கத்தானே செய்யும்.

● சமீபத்தில் 'காலச்சவடு' இதழில் ஈழத்துக் கவிஞர் சேரனுடைய நேர்காணல் வெளியாகி இருந்தது அதில் காசி ஆனந்தன் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "அனிந்றைக்கும் காற்றில் அசைகிற பதாகை களுக்கும் மட்டும்தான் அவரது கவிதைகள் உதவக்கூடும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறாரே?

மூளைச் செருக்கு என்பது ஓர் உளவியல் நோய். அது முகமூடி போட்டுவெந்து மிரட்டும். சுயமுகத்தை அதனால் இழந்து போகி ரோமே என்பதை உணராது பிறர்முகத்தைப் பிறாண்டத் துடிக்கும். எழுத்துக்கவிதையின் மேன்மை குறித்த ஆதிக்க மனோபாவத்துக்கு அடிமையாகிய குரலில்தான் இவர் பேசுகிறார். ஏம் தமிழ்க்கவிதை மரபின் மேன்மை எழுத்துக்கவிதையில் இருப்பதைக் காட்டிலும் பேச்சுக்கவிதை மரபிலே மிகுதியாக இருக்கிறது.

'ஆச வச்சேன் உம்மேல
அரளி வச்சேன் கொல்லையிலே'

இதனையும் மீறிய எழுத்துக்கவிதை ஒன்றைக் கூறுங்கள் பார்ப்போம்.

'ஓரு நெல்லு குத்தி
வீட்டல்லாம் உமி'

- என்று கூறி 'விளக்கு' என்று விடை கூறுகிறபோது ஏற்படுகிற பாமர மக்களின் கவிதை விதைகளைப் போற்ற மறந்த பார்ப்பனியத் தனத்திற்குப் பயன்படுகிற சேரனின் செயல் அவர்மீது எனக்கு அனுதாபத்தையே ஏற்படுத்துகிறது.

களத்தில் பயன்படும் ஆயுதங்கள் நிரந்தரம் தேடி அலையாது. நிரந்தர விடுதலை தேடியே அலையும். கவிஞர் காசி ஆனந்தன் கவிதைகளும் அப்படித்தான்.

- கவிதை எழுதுகிற நீங்கள் திரைப்படத்துக்குப் பாடல்கள் எழுதும்போது எதிர்கொள்கிற சவால்கள்...

கவிதை எழுதுகிறபோது எனக்கு முழுச்சுதந்திரம் உண்டு. ஆனாலும் தமிழன் என்கிற சிந்தனையில் எழுதுகிறபோது கண்ணுக்குத் தெரியாத சில ஆதிக்க மிரட்டல்கள் கேட்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றையும் மீறி வாழ்விற்கு மிக உண்மையாய் இருந்து கவிதைகள் எழுதுகிறேன். திரைப்படப் பாடல் என்பது இயக்குநர், இசையமைப்பாளர், தயாரிப்பாளர் ஆகிய மூவரின் கட்டுப்பாட்டுக் குள்ளும் கதாபாத்திரத்தின் அறிவுக்களத்தில், உணர்வுத் தளத்தில் நின்றும் எழுதவேண்டியிருக்கிறது. அதற்குள்ளும் சுருத்துகள் உள்ள, இலக்கிய அழகுகள் உள்ள பாடல்கள் எழுதுகிறபோது ஒருவித நிறைவு ஏற்படுகிறது. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் செழித்த மரபில் வந்தவன் என்பதாலும் இனவிழிப்புக் கொண்டவன் என்பதாலும் எனக்குச் சம்பந்தப்பட்ட பாடல்களை மட்டுமே ஓரளவுக்கு ஒத்துக் கொண்டு எழுதிவருகிறேன்.

- ஒரு கவிஞராக உங்களை நீங்கள் அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட அளவுக்குத் திரைப்படப் பாடல் ஆசிரியராக உங்களால் பரவலான அடையாளத்தைப் பெற்றுமுடியவில்லையே?

ஏழெட்டுக் கவிதை நூல்கள் வெளியிட்டிருந்தும் அதிகம் தெரியாமல்தான் இருந்தேன். இப்போதும் ஜம்பது - அறுபது பாடல்கள் எழுதிய பிறகும் கூட பரவலாக அடையாளம் தெரியாத அளவுக்குத்தான் இருக்கிறேன். இதைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். விழிப்படையாத மக்களை இரசிகர்களாக மாற்றும் தவறை 'பரவலான அடையாளம்' மாற்றும் 'அபத்து இருக்கிறது. எனவே இனம் - மொழி என்கிற தளத்தில் வெளிச்சப்பட்ட தமிழர்களிடையே இவன் நமக்கானவன் என்று பயன்படுவதையே நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். மற்றும்படி ஆங்கிலம் கலந்து எழுதவேண்டும் என்று வருகிற வாய்ப்புகளையும், கொள்கைக்கு ஒவ்வாத சூழல் உள்ள மெட்டு களையும் எழுத மாட்டேன் என்று தவிர்த்து விடுகிறேன். குறைந்த அளவில் எழுதினாலும் பட்டுக்கோட்டை போல் எழுத முயல்கிறேன். திரைப்படங்களுக்குப் பர்டல் எழுதுவதை விட இனவிடுதலை, பெண் விடுதலை, தலித் விடுதலை சுற்றுச் சூழல் எனப் பாடல்கள் எழுதுவே அதிகம் விரும்புகிறேன்.

- 'கவிஞர் பாடல் எழுதலாம் ஆனால் பாடல் எழுதுபவர் கவிஞர் ஆக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை' என்று சொல்லப்படுவதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

கவிஞர் என்பதும் பாடலாசிரியன் என்பதும் வெவ்வேறு தளங்கள் என உணர என் வாழ்க்கை என்னை அனுமதிக்கவில்லை.

என் பிஞ்சு வாழ்க்கை எனக்குப் பாடல்களைத்தான் கொட்டிக் கொடுத்தன. எழுத்து - கல்வி என்பன என் மரபுகளிலிருந்து என்னைத் தவறுதலாக வழி நடத்திச் சென்று வாழ்க்கை, இலக்கியம் என்பனவற்றில் எனக்கு ஒவ்வாதவனவற்றையே மேன்மையானதாய் நம்பச் செய்தன. இனம், மொழி என்கிற இயல்பிலிருந்து வாழ்வை உலகமாய் விரித்துப் பார்க்கையில்தான் ஏட்டில் எழுதப்படாத பாடல்களே உயரிய ஊற்றுக் கவிதைகள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். எனவே 'கவிஞர்' என்கிற கிரீடம் கழற்றிவிட்டால் அனைவருமே பாடல்கள் எழுதுபவர்கள்தான் - கவிதைகள் எழுதுபவர்கள்தான் என்பதை அழுத்திச் சொல்கிறேன்.

- இடையில் நின்றுபோன உங்கள் 'மன்' இதழ் இப்போது மீண்டும் வெளிவர ஆரம்பித்திருக்கிறது. அந்த முயற்சி பற்றியும் சொல்லுங்களேன்.

'மன்' இதழ் தொடங்குகிறபோதே ஓர் அறிவிப்பு செய்து விட்டுத்தான் தொடங்கினேன். மண் விட்டு விட்டு வரும்; ஆனால் விடாமல் வரும் என்று. முதல் இதழ் நடத்துகிறபோது திரைப்பட உலகில் உதவி இயக்குநராக இருந்தேன். வருமானம் மிக மிகச் சூறைவு. அந்தச் சூழலிலும் நண்பர்களின் உதவியோடு ஐந்து இதழ்கள் நடத்தினேன். அதன்பிறகு நீண்ட இடைவெளிவிட்டுத் தற்போது மீண்டும் 'மன்' வர ஆரம்பித்திருக்கிறது. வரவேற்பு இருக்கிறது. பொறுப்பின் கமையும் அதிகரித்து இருக்கிறது. ஊர்சார்ந்து, எழுத்தறிவு பெறாத தமிழர்களுக்குள் மிச்சப்பட்டிருக்கும் தமிழ்க்கருத்துருவாக்கங்களிலிருந்தே தமிழர்கள் தம் அடையாளங்களை மீட்டெடுக்க முடியும் என்கிற மையத்தில் இருந்தே மண் தனது கடமையைச் செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஈழத் தமிழர்களும் தங்கள் வட்டாரச் சூழலில் இருந்து ஆக்கங்களை, அனுப்பிவைக்கலாம். உழைக்கவும் பயன்பாவும் நாங்கள் தயார். பயன்படுத்திக் கொள்வது உங்கள் கடமை.

தினக்குரல்

12-3, 19-3-2000

தொடர்பு முகவரி:

திரு. அறிவுமதி,

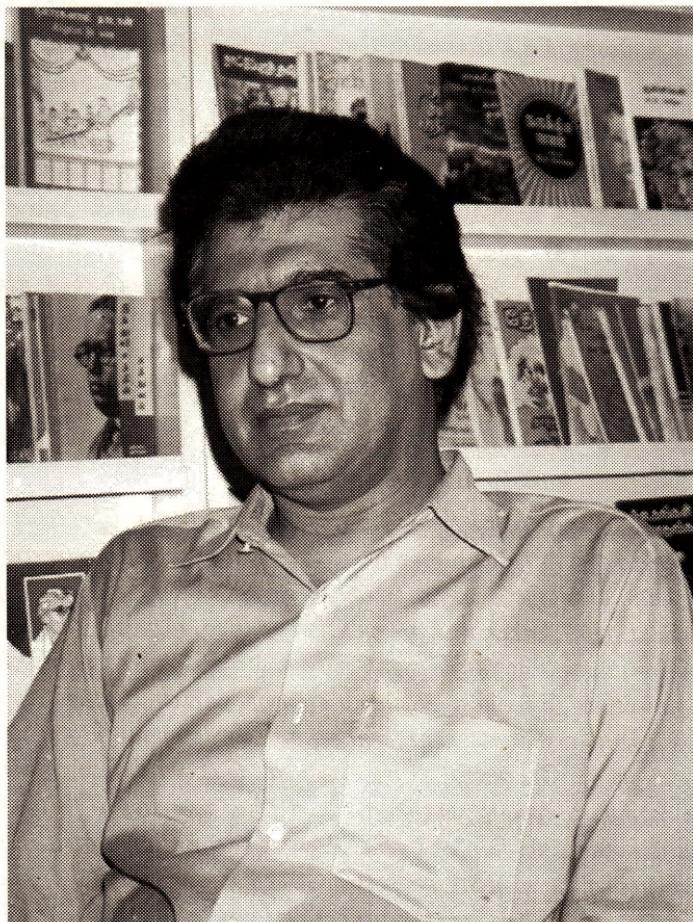
189, அபிபுல்லா சாலை,

தியாகராயநகர்,

சென்னை - 600 017,

தமிழ்நாடு.

டி. திலீப்குமார்

பிற மொழிக்காரர் ஒருவர் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் பேசுவது சர்வசாதாரணம். ஆனால் பிறப்பால் குஜராத்தியான திலீப்குமார் தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பிலக்கிய வாதிகளில் ஒருவராகவும், தற்காலத்தமிழ் இலக்கிய நூல்களை விற்பனையும் அறிமுகமும் செய்யும் மையமொன்றை நிர்வகிப்பவராகவும் இருப்பது கொஞ்சம் சிலாகிக்க வைக்கிறது.

“பல இந்திய மொழி இலக்கியங்களை அந்தந்த மொழிகளிலேயே படித்திருக்கிறேன். ஆனால் தமிழில் இருப்பது மாதிரி ரொம்ப அந்புதமான

வீச்சு அந்தமொழிகளில் கிடையாது" என்று சொல்லும் திலீப்குமார் 'மூங்கில் குருத்து', 'கடவு' என்று இரண்டு சிறுக்கைத் தொகுதிகளையும் 'மெளனியிடன் கொஞ்ச தூரம்' என்னும் விமர்சன நூலையும் எழுதியிருக்கிறார். தவிர, கதாஅறக்கட்டளை கண்ணட - வங்கமொழிச் சிறுக்கைகளைத் தமிழுக்கு நேரடி மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததிலும், புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றுக்காக 1960இல் இருந்து 1980 வரை வந்த சிறந்த தமிழ்ச் சிறுக்கைகளை ஆங்கிலத்துக்குக் கொண்டு சென்றதிலும் பதிப்பாசிரியராக செயற்பட்டிருக்கிறார். கடந்த ஆண்டு இந்திய அரசின் பண்பாட்டுத்துறை இவருக்கு முத்த ஆய்வாளருக்கான மானியத்தை வழங்கிக் கொரவித்திருக்கிறது.

"இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்ள மொழிமாத்திரம் போதுமானதல்ல. சங்கீதத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு எப்படி ஒரு பயிற்சி தேவைப்படுகிறதோ அதேபோல் இலக்கியத்தை அனுபவிப்பதற்கான மனநிலையைப் பெறுவதற்கும் ஒருபயிற்சி தேவைப்படுகிறது. அதற்கான தகுதியை நமது மொழிக்கல்வி உருவாக்கவில்லை"

- என்று சொல்லும் திலீப்குமாரைச் சந்தித்த போது:

- குஜராத்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட உங்களால் எப்படித் தமிழை வசப்படுத்த முடிந்தது?

பிழைப்புக்கு வழிதேடி தமிழ்நாட்டுக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்த குஜராத்தி குடும்பம் ஒன்றின் நாலாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவன் நான். என்னுடைய நாலாவது வயசிலேயே அப்பா இறந்து போய் விட்டார். அம்மாவுக்கு அப்போது இருபத்தி ஆறு வயசு. அம்மாவை மொட்டையடித்து ஒரு ஓரத்தில் உட்கார வைத்திருப்பார்கள். தலைவன் இல்லாத குடும்பம் என்று அம்மா ஒதுங்கி வாழத் தொடங்கியதும் எங்களுடைய சமூகத்துடன் உள்ள தொடர்பு ரொம்பக் குறைந்து போய்விட்டது. அப்பா இல்லாததால் நாங்கள் சந்திக்க நேர்ந்த வறுமை, வசதியாக வாழ்ந்த குஜராத்தி சமூகத்திடமிருந்து எங்களை அந்தியப்படுத்திவிட, எங்களுடைய தொடர்புகள் என்பது உள்ளாரில் உள்ள எங்களையொத்த அடிமட்டத் தமிழர்களுடன் என்றாகி விட்டது. கோயம்புத்தூரில் உள்ள குஜராத்தி பள்ளியில் படித்தபோது பள்ளிமலருக்கு எல்லோரும் குஜராத்தியிலும் ஆங்கிலத் திலும் எழுதிக் கொடுக்க நான் தமிழில் ஒரு சிறுக்கை எழுதிக் கொடுத்தேன். அடிநிலைத் தமிழ் மக்களோடு நெருங்கிப் பழக்க கிடைத்த வாய்ப்புத்தான் இப்படித் தமிழ் மொழி மீதும் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் மீதும் என்னை ரொம்பவும் ஈடுபாடு கொள்ளை வைத்தது.

- அதற்குப் பிறகு இலக்கிய ஆளுமையை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொண்டார்கள்?

நவீன தமிழ் இலக்கியத்துடன் பரிச்சயம் கொள்ள நேர்ந்தது ஒரு புதிர் மிகுந்த தற்செய்தான். வறுமை காரணமாக எட்டா வதுடன் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு மாதும் முப்பத்தைஞ்சு ரூபா சம்பளத் துக்குக் கடைகளைக் கூட்டிப் பெருக்குகிற வேலையில் சேர்ந்தேன். படிப்பு இல்லாததால் எப்படியாவது படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வந்தது. சரியான வழிகாட்டுதல் இருக்கவில்லை. சுய முயற்சியில் தமிழ்படித்தேன். நிறைய வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

கசடதபற, எழுத்து, கணையாழி என சிறுபத்திரிகைகள் வெளிவந்தபோதும் இவைபற்றி எதுவும் அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. கிடைத்துதெல்லாம் குழுதும், ஆனந்தவிகடன் மாதிரியான பிரபலமான பத்திரிகைகள் தான். விகடனில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்தை முதன் முதலாகப் படிக்க நேர்ந்தபோது அது மட்டும் தனியாக வித்தியாசமான அனுபவமாகத் தெரிந்தது. அடிமட்ட மனிதர்களைப் பற்றி நிறைய எழுதியிருந்தார். மிகப்பெரிய பாதிப்புக்கு ஆளானேன். எனக்கு இலக்கிய ரீதியான உணர்வு உருவாக பெரிய ஆதர்சமாக அமைந்தது ஜெயகாந்தனுடைய இந்த எழுத்துகள் தான். அவர் ஆசிரியராக இருந்த ஞானரதம் சிறுபத்திரிகையில் புதுமைப்பித்துன், மெளனி, குபரா. சுந்தரராமசாமி என்று நிறைய நவீன எழுத்தாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்து ஒவ்வொரு வருடைய புத்தகங்களாய்த் தேடித் தேடிப் படித்து என்னுடைய இலக்கிய அனுபவத்தை வளர்த்துக் கொண்டேன்.

● இந்தப் படைப்பாளிகளின் பாதிப்புத்தான் உங்களையும் எழுத வைத்ததா?

என் மிகக் கூடினமான வாழ்க்கைச் சூழலில் ஜெயகாந்தன், புதுமைப்பித்துன், அசோகமித்திரனுடைய கதைகளைப் படித்த போது என் அனுபவங்களின் உலகத்துக்கும் இவர்கள் தங்கள் கதைகளில் பிரதிபலித்த உலகத்துக்கும் மிகப்பெரிய ஒற்றமை இருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன். மொழி அறிவு சார்ந்த என் குறைபாடுகளையும் மீறி நான் எழுதுவதற்கு உந்தப்பட்டேன்.

நான் எழுதத் துணிந்ததற்கு இன்னுமொரு காரணம் உண்டு. பொருளாதார காரணங்களினால் எங்கள் சமூகத்தினரிடையே எங்கள் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஒதுக்கம், கல்வி இழப்பு, என்தனிப்பட்ட குறைபாடுகள், இவற்றால் எனக்குள் தோன்றியிருந்த தாழ்வு மனப்பான்மை - இந்தப் பின்புலத் துக்கு எதிர்வினையாக என்தனித்துவத்தை அடையாளப் படுத்தக்கூடிய, சாதிக்கக் கூடிய ஒருநடவடிக்கையாகவும் நான் எழுத்தை மேற்கொண்டேன்.

- நீங்கள் எழுதத் தொடங்கியபோது மார்க்சியம் முக்கியமான ஒரு கோட்பாடாக இருந்தது. உங்கள் எழுத்துகளில் இதனை அனுமதித்தீர்களா?

எதையும் சாராமல் - Non alligned ஆக இருப்பதுதான் இலக்கியத்துக்கு சரியான வழி என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசியல் சார்ந்த இலக்கியக் கோட்பாடு முற்றிலும் தன்னிறைவு பெற்றவையாக இருக்குமென்று நான் கருதுவில்லை. உங்களுடைய அக்கறைகளை ஒருமுகாமுக்குள் நின்று பிரதிபலிக்க நேர்ந்தால் நிறைய விஷயங்களில் மழுப்ப வேண்டிவரும். மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் பலரது படைப்பு களில் பொருளாதார ரீதியான ஏற்றத்தாழ்வின் அடிப்படையில் மேலே உள்ளவர்கள் எல்லாவகையிலும் மோசமானவர்களாயும் கீழே இருப்பவர்கள் எல்லாவகையிலும் சரியானவர்கள் போலவும் கற்பிதம் செய்யப்பட்டிருக்கும். நானே ஒரு ஏழையாகவும் ஏழைகளோடு நெருக்கமாகவும் இருந்தபடியால் எழைகள் எல்லோரும் நல்லவர்கள் என்றும் பணக்காரர்கள் எல்லோரும் கெட்டவர்கள் என்றும் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. ஏழைகளுடைய கஷ்டங்களை அவர் களுடைய குறைபாடுகளோடு இதேமாதிரியான வீச்சுடன் என்னால் சொல்ல முடிந்ததால் எந்த விதமான கோட்பாடுகளுக்குள்ளும் என்படைப்புகள் சிக்கிக் கொள்ளவில்லை.

- உங்களுடைய ஆரம்பகாலப்படைப்புகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

ஜெயகாந்தனுக்குப் பிறகு தேவ. சித்ரபாரதி ஞானரத்தின் ஆசிரியராக இருந்தசமயம் அதில் சின்னச் சின்னக் கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய முதல் விரிவான சிறுகதை என்றால் 1975இல் கணையாழியில் வெளியான 'வம்பு' சிறுகதையைத் தான் குறிப்பிடவேண்டும். அப்போது கணையாழியின் தயாரிப்புப் பணியில் அசோகமித்திரன் இருந்தார். 77இல் கணையாழியில் எழுதிய 'தீர்வு' சிறுகதைக்கு அந்த ஆண்டுக்கான சிறந்த சிறுகதைக்கான இலக்கிய சிந்தனைப்பாரிசு கிடைத்தது. கோயம்புத்தூரில் ஜவளிக் கடையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த எனக்கு இலக்கிய உலகத்தில் ஒரு சரியான அறிமுகம் கிடைத்தது இந்தப் பரிசு மூலமாகத்தான்.

- பின்னர், ஒருமுறை இலக்கியவாதி ஆகவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனா கோயம்புத்தூரில் இருந்து சென்னைக்கு வந்தீர்கள்?

அப்படியொரு எண்ணம் இருந்ததில்லை. ஆனால், என்னுடைய இலக்கிய அறிவை விரிவடைத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற் காகத்தான் 1979இல் சென்னை வந்தேன். 'க்ரியா' பதிப்பகத்தில் 79இல் இருந்து 90வரை நான் பணியாற்றிய காலப்பகுதியில் இது பெரு

மாவுக்குச் சாத்தியமாகியது. 'கசடதபற' சிறுபத்திரிகையை உருவாக்கிய வர்களுள் 'க்ரியா' ராமகிருஷ்ணன் குறிப்பிடத்தக்கலூருவர். தமிழில் இருக்கக்கூடிய நவீன எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் இங்கு வந்து போவார்கள். அசோகமித்திரன், சம்பத், சா. கந்தசாமி, ந. முத்துசாமி, 'பரிசுஷா' ஞாநி, ஞானக்கூத்தன், நவீன ஓவியர்கள் ஆகியுமல்ல, மருது, அச்சதன் என்று பலருடன் நெருக்கம் இங்குதான் ஏற்பட்டது. என்னுடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி 'முங்கில் குருத்து'. 85இல் அசோகமித்திரனின் முன்னுரையுடன் 'க்ரியா'தான்' அதனை வெளியிட்டது.

- 'கசடதபற' எழுத்தாளர்களுக்கு நவீன ஓவிய சிற்பக் கலைஞர் களுடன் பரிசுச்சயம் இருந்தது. ஒரு படைப்பாளிக்குப் பிறகலை களுடனான அக்கறை ஏந்த அளவுக்குத் தேவை? இதில் உங்கள் புரிதல் எப்படி?

நவீன கலைஞர்களின் படைப்புகளைத் தாங்கி சிறு பத்திரிகைகள் வர ஆரம்பித்த பின்தான் நவீன கலைகள் பற்றிய ஆர்வம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளிடம் தோன்றியது. இலக்கியத்தைப் பிற கலைகளுடனும், பிறகலைகளை இலக்கியத்துடனும் பொருத்திப் பார்ப்பது ஒருபடைப்பாளிக்கு மிகவும் பயனளிக்கும். படைப் பாக்கத்தின் பல்வேறு நூட்பங்களைப் பற்றிய முற்றிலும் வேறான கோணங்கள் நமக்குத் தெரியவரும். நவீன கலைகளை ரசிப்பதற்கு படைப்பாக்க மன்றிலை முக்கியம். அதைவிட, கலைப்படைப்புகளை நேரடியாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பும் அவை பற்றிய உரையாடலும் மிக முக்கியம். அக்காலத்தில் எனக்கு இது சாத்தியமாகியது. குறிப்பாக ஆகியுமல்ல, அச்சதன் 'போன்றவர்களுடன் பேசுவதே மிகவும் அந்தமாக இருக்கும். எனது படைப்பு ஆளுமைத்திறன்களில் இவை தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன. ஆனால் இதுபற்றிய நமது பார்வை கோட்பாட்டு ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் இன்றைய நமது வாழ்வியற் புலம் அது சாத்தியமாகத் தடையாகவே உள்ளது. சென்னைக்கு அப்பால் வாழும் படைப்பாளிகளுக்கு கண்காட்சிகளைப் பார்க்கவோ, ஓவிய - சிற்பக் கலைஞர்களுடன் உறவாடவோ உள்ள வாய்ப்புகள் மிக மிகச் சூறைவு, அதுதவிர, நவீனகலைகளின் பொருளா தாரப் பரிமாணம் என்பதும் பெரிது. சமூகத்தில் இது வர்த்தக மயமாகிவிட்டநிலையில் ரசிகர்களை விடவும் வாங்குபவர்கள்தான் முக்கியமானவர்கள் என்ற நிலை வந்துவிட்டது.

- உங்களுடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி 'முங்கில் குருத்து' 1985இல் வெளியானதற்குப்பிறகு இப்போது இரண்டாயிரம் ஆண்டில் இரண்டாவது தொகுதியான 'கடவு'. 70களில் எழுத ஆரம்பித்த உங்களால் அதிகம் எழுதமுடியாமல் போனது ஏன்?

என்னை மாதிரிப் பின்னணி உடைய எழுத்தாளர்களால் நிறைய எழுதமுடியும். அந்த அளவுக்கு அனுபவங்கள் இருக்கும். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு வருஷத்துக்கு ஒரு கதை எழுதுவதென்பதே பெரிய விஷயம். கடிதம் எழுத முடியாத ஒருத்தருக்காக சொல்லச் சொல்ல இன்னொருவர் எழுதித்தருவது எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அந்தமாதிரி எனக்கு நேர்ந்த ஒரு அனுபவத்தைப் பதினெட்டு வருஷங்கள் கழிச்சு 93இலேயே என்னால் கதையாக்க முடிந்தது 'கடிதம்' என்ற அந்தக் கதைக்கு அந்த ஆண்டுக்கான சிறந்த சிறுகதைக்கான இலக்கிய சிந்தனைப் பரிசு கிடைத்தது. எவ்வளவோ அனுபவங்கள் கிடைத் தாலும் அந்த அனுபவங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கான காலம் வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் தோன்றும். அப்படித் தோன்றிய உடனேகூட என்னால் எழுதிவிட முடிவதில்லை. அதற்குள்ளே ஒரு தத்துவார்த்தமான கண்ணேணாட்டம் இருக்க வேண்டும். அனுபவத்தின் சாரம் தமிழில் இல்லாத, இதுவரை சொல்லப்படாத, எழுதக் கருதி யான ஒரு விஷயமாகவும் இருக்க வேண்டும். கண்டிப்பாக எழுத வேண்டும் என்ற உந்துதல் வந்தாலும் கதையின் வடிவத்தை முடிவு செய்யப் பல சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு ரொம்பக் காலம் தேவைப்படு கிறது. இது என்னுடைய பலவீனமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் என்னுடைய ஒவ்வொரு கதையும் நிறையப் பேருடைய கவனத்தை ஈர்த்திருக்கும்.

- உங்களுடைய கதைகள் எல்லாவற்றிலுமே அது தீவிரமான ஒரு கருவைக் கொண்டிருந்தாலும்கூட மெல்லிய நகைச்சவை உணர்வு இழையோடுகிறது. உங்களுடைய அனுபவங்கள் எந்த வகையில் இதற்கு இடம் தந்தது?

இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் எழுதுவார்கள் எல்லோரும் சவாரசியமாக எழுதுவதே தப்பு என்பது போல நினைப்பார்கள். ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. நகைச்சவை உணர்வு மனித வாழ்க்கையின் முக்கியமான இயல்புகளில் ஒன்று. இது இலக்கியத்தில் பதிவுசெய்யப்படாமல் விடுபட்டால் எப்படி?

என்னுடைய 13வது வயதில் இருந்து 27வது வயது வரைக்கும் நான் மூன்று வேளையும் சோறுசாப்பிட்ட நாட்கள் மிகக் குறைவு தான். அந்த வறுமை - சக மனிதன் மீது உண்மையான பரிவு, தமிழ் வாழ்க்கையின் அன்றைய யதார்த்தம் பற்றிய புரிதல், மனித இயல்பின் வினோதங்கள் குறித்த ஏற்படுத்தை, இவற்றுடன் நகைச்சவை உணர்வும் கொண்ட கலவையான ஒரு பண்பை என்னிடம் இயல் பாகவே தோற்றுவித்தது. இதைக் கொண்டே நான் என்னுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். என்னுடைய கதைகளில் இழையோடும் நகைச்சவை வார்த்தைகள் சார்ந்ததாக இல்லை.

எப்போதும் சந்தர்ப்பம் குழ்நிலை சார்ந்ததாகவே அமைந்திருக்கும். உருக்கமான பாத்திர வார்ப்புகளில் வாசகன் கரைந்து போவதைத் தவிர்த்து, கதையினுடைய மையக்கருவை நோக்கி அவனை ஒருமுகப்படுத்தும் முயற்சிதான் இது.

- தமிழில் மேற்கிளாம்பியிருக்கும் உத்திகள், பரிசோதனை முயற்சிகள் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

உலக அரங்கில் பரிசோதனை முயற்சிகளுக்கு, கவிதைக்கு நிகரான ஒரு விரிந்த தளமாக உரைநடையும் கடந்த நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. புதிய இலக்கிய முயற்சியில் சம்பிரதாயமான யதார்த்த இலக்கிய வடிவம் நிராகரிக்கப்படும் போது அது புதியதோரு இலக்கிய சாத்தியப்பாட்டை முன்வைக்கிறது என்பதைவிடவும், நம் சமகால வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஓர் உண்மை யைப் புதிய கோணத்தில் விவாதிக்கிறது என்பதுதான் முக்கியம். வாழ்க்கை அதன் எளிமையை இழக்கும்போது, இலக்கியமும் அதன் எளிமையை இழக்கவே செய்யும். தமிழில் இது சாத்தியமாவதற்குரிய அரசியல், பொருளாதார, சமூக நெருக்கடிகள் நமது சமகால வாழ்க்கையிலும் முன் எப்போதை விடவும் கூர்மையடைந்துள்ளன. வாழ்க்கை கூறுகூறுகளாகச் சிறுறித் தெரிகிற நிலையில் சில குறிப் பிட்ட மதிப்பீடுகளின் ஒருங்கிணைப்பில் முழுமைகொண்ட பிண்ட மாக இலக்கியத்தை முன்வைப்பது சாத்தியம் இல்லை. அதாவது இலக்கிய உருவாக்கம் ஒருநேர்கோட்டுப் பாணியில் (Linear) இனிச் சாத்தியமில்லை. இதனை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆனால் அதற்கென்று சில எல்லைகள் இருக்கின்றன. உரைநடையில்தான் சிறுகதைகளை எழுதுகிறோம். அதைப்பயில் வதற்கு நமது கலாச்சார சூழல் இடம் கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு எவ்வளவு மொழி தெரியும் என்பதுபோல வாசகனுடைய மொழி அறிவு பற்றியும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. “நான் காலத்துக்கு முந்திவிட்டேன். என் கதையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு 50 வருஷங்கள் ஆகும்” என்று சில எழுத்தாளர்கள் சொல்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் 50 வருஷங்கள் கழித்துப் புரிந்து கொள்வதுமாதிரி என்னுடைய கதைகளை நான் இப்போது எழுதவேண்டிய அவசியம் இல்லை. 50 வருஷத்துக்குபிறகு அதற்கான எழுத்தாளர்கள் வருவார்கள். சோதனை முயற்சிகள் என்ற பெயரில் வாசகனுக்குப் பயிற்சி இல்லாத நிலையில் படைப்பாளிகள் எடுத்துக் கொள்ளும் அதீத சுதந்திரம் வாசகனை இந்த முயற்சிகளில் இருந்து அந்நியப் படுத்திவிடும் வாய்ப்பே இருக்கிறது.

- பிற இந்திய மொழிகளுடன் ஒப்பிடும்போது தமிழின் படைப்பியல் போக்கு எப்படி இருக்கிறது?

பிறமொழிகளின் படைப்புகள் பரவலான அளவுக்குத் தமிழில் அறிமுகம் ஆகவில்லை. அப்படி அறிய வருபவை கூட கண்ணடம், மலையாளம், வங்கம் போன்றவைதான். ஓரிசா, குஜராத்தி போன்ற படைப்புகள் பற்றித் தெரியாத நிலையில் இதற்கு முழுமையாகப் பதில் கூறமுடியாது.

இருப்பினும் சிறுக்கைகளைப் பொறுத்தவரை. தமிழ் எந்தமொழிக்கும் குறைவானது என்று சொல்ல முடியாது. இந்தியாவின் மற்றைய மொழிகளில் உள்ளனவற்றுக்கு நிகரான சாதனை தமிழிலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. தமிழுடன் ஒப்பிடும்போது கண்ணட, வங்கமொழிகளின் படைப்புகளில் மொழிரீதியான நுட்பங்கள் குறைவு என்பதே என் அனுமானம். மலையாள மொழிப் படைப்புகளில் மொழி அடர்த்தியற்ற ஒரு ஆழம் இருப்பதாக உணர்கிறேன். இப்படிப் பார்க்கும் போது தமிழ்மொழி ரொம்ப அற்புதுமான மொழி என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், நவீன விஷயங்களைச் சொல்லுவதில் மற்றைய மொழிகளில் எங்களை அதிகம் மிஞ்சிப் போகிறார்கள். தமிழின் மரபுச் சுமை காரணமாக அதை அசைத்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று இங்கு யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

மற்றைய துறைகளைப் பற்றி அவ்வளவாக எனக்குத் தெரியாது. இருந்தாலும் நாவலைப் பொறுத்தவரையில் மலையாளம், கண்ணடம், வங்கம், தமிழ் என்ற வரிசைதான் சரியாக இருக்கக்கூடும். கவிதைகளில் இந்தி, வங்கமொழிப் படைப்புகள் நுட்பமும் வசீகரமும் கொண்டவை. இம்மொழிகளின் உருக்கமான ஒலிக்கூறுகள் நம்மை பலசமயம் ஏமாற்றிவிடவும் கூடும். படிமங்கள், உருவகங்களின் செழுமை இவற்றில் காணப்பட்டாலும் கூட நிறைவு தருகின்ற முதிர்ச்சி இக்கவிதைகளில் கிடைக்கின்றதா என்பது சந்தேகமே.

- ஈழத்துக் கவிதைகள் தமிழில் புதிய வளங்களுடன் வெளிப்பட்ட அளவுக்குத் தமிழக் கவிதைகள் தீவில்லை என்று சொல்லப் படுவது பற்றி....

கவிதை என்பது அதன் உருவாக்கத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் கடுமையான மன உழைப்பை வேண்டி நிற்கும் ஒரு வடிவம். இதன் ஆரம்ப உந்துதல் வாழ்வனுபவத்தின் மிக அற்பமானதொரு துணுக்கில் இருந்துகூட வரமுடியும். ஆனால் அத்துணுக்கைப் பற்றிச் சென்று கவிதையாக்க முனையும் போதுதான் தன் போதாமைகள் பற்றிய நிதர்சனம் படைப்பாளிக்குத் தெரியவரும். இந்தத் போதாமை கள் மொழிசார்ந்தவையாகவோ அல்லது உள்ளீடு சார்ந்தவையாகவோ எப்படியும் இருக்கலாம். இவற்றில் பல போதாமைகள் நிர்ணயிக்கப் பட்டவை. பல போதாமைகள் கடந்து செல்லக் கூடியவை. இவற்றில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட போதாமைகள் குறித்து கவிஞர் செய்வதற்கு அதிகம்

ஒன்றுமில்லை. ஆனால் கடந்து செல்லக்கூடிய போதாமைகளை அவன் எதிர்கொண்டேயாக வேண்டும். இதற்குத் திறந்த மனதும் எல்லையற்ற பணியும் அவசியம். ஆனால் தமிழகக் கவிஞர்களில் வெகுசிலரைத்தவிர பெரும்பாலானவர்கள் இவை பற்றிய உரத்த சிந்தனைக்கும் தேடலுக்கும் தங்களை உட்படுத்த மறுக்கின்றனர். இது ஒரு விதத்தில் கவிதைப்பற்றி அவநும்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனால் ஈழத்துக் கவிதைகள், கவிதை பற்றிய அவநும்பிக்கையை வலுவிழக்கச் செய்துள்ளன. 80களின் பிற்பகுதியில் இருந்து இன்று வரையில் பலகவிஞர்களின் படைப்புகள் மிகவும் முக்கியமானவையாகத் தோன்றுகின்றன. ஈழமக்களின் வாழ்க்கை நெருக்கடிகள், புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் அவலங்கள் மிக அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இதன் சிறப்பு என்று நான் கருதுவது கலையினதும் அரசியலினதும் முரணற்ற இணைவுதான். கழிவிரக் கத்தின் குழிக்குள் விழுந்துவிடாமலும், அரசியல் நெருக்கடிகளின் தீவிரத்தில் ஆவேசம் கொண்டு விடாமலும் இவர்களது கவிதைகள் நிரந்தரமான அனுபவத்தை உள்வாங்குகின்றன. தமிழகத்தில் எழுபது களுக்குப்பின் நிறைய முற்போக்குக் கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவற்றின் உள்ளார்ந்த குறைபாடுகளைப் படைப்பாக்கத் தளத்தில் நின்று ஈழத்துக் கவிதைகள்தான் அம்பலப்படுத்தின.

- படைப்புகள் மீதான விமர்சனம் என்றபெயரில் அபிப்பிராயங் கள்தான் முன்வைக்கப்படுகின்றன. தமிழில் விமர்சனம் இன்னும் வளரவில்லை என்ற ஒரு கருத்தும் இருக்கிறது. இதனை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

விரிவான ஒரு விமர்சனமோ அல்லது ஒரு சுருக்கமான அபிப்பிராயமோ எதுவாக இருந்தாலும் படைப்பனுபவத்தைக் குறித்த ஒரு நிலைப்பாட்டை நிறுவுவதற்கான முயற்சி என்றுதான் நான் சொல்லுவேன். எனவே ஒரு முறையான விமர்சனம் ஒரு எதேச்சையான அபிப்பிராயத்தை விடவும் மேலானது என்று நான் கூறுமாட்டேன். இதனை அசோகமித்திரன், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயமோகன் ஆகியோருடன் பேசும்போது ஒரு படைப்பு குறித்து முன் திட்டம் எதுவும் இல்லாமல் அவர்கள் கூறும் அபிப்பிராயங்கள் மிக நுட்பமானவையாக இருப்பதைக்கொண்டு உணர்ந்திருக்கிறேன். குறிப்பிட்ட படைப்பின் ஆகார அனுபவத்தை மிக்க்ஸரியாக இனம் காட்டக் கூடியவையாக இந்த அபிப்பிராயங்கள் இருந்துள்ளன.

இதுசிவிர இலக்ஷ்ய விமர்சனத்துக்கோ, இலக்ஷ்ய அபிப்பிராயங் களுக்கோ ஒரு படைப்பைக் கணித்து அதன் தகுதியை நிறுவுவதை விடவும் இன்னொரு முக்கியமான பணியும் உள்ளது. அதாவது அது ஒரு படைப்புக் குறித்த வாசக அனுபவத்தை மேம்படுத்துவது. இன்று

படைப்புத்தனத்தில் ஒரு வாசகன் கைக்கொள்ள வேண்டிய சமூக - அரசியல் - இலக்கிய நிலைப்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் கேள்விக் குள்ளாக்கும் வகையில் விமர்சனத்தின் அடிப்படைகளும் மாறிவருகின்றன. இந்த விமர்சன அடிப்படைகளைச் சரியாக விளங்கிக் கொண்ட இலக்கிய விமர்சகர்கள் எம்மிடையே இல்லை என்று தான் சொல்லுவேன். முற்போக்கு இலக்கியம் உச்சத்தில் இருந்த காலத்தில் இருந்து இன்று பின்அமைப்பியல், பின் நவீனத்துவம் போன்ற சிந்தனைகள் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள நிலைவரை இலக்கியத்தை விமர்சிப்பவர்கள் வெறும் விமர்சகர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இலக்கியம் குறித்து இயல்பான ஈடுபாடு இவர்களிடம் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. க.நா.சு. உலக இலக்கியங்களைத் தமிழக்குக் கொண்டுவந்தது போன்ற முயற்சிகள் இப்போது இல்லை. கன்னட, மலையாள, வங்க மொழிகளில் படைப்பாளிகளுக்கும், உலக இலக்கியங்களை உள்வாங்கி வெளிப்படுத்தும் விமர்சகர்களுக்கும் இடையே இடைவெளி இல்லை. இதனாலேயே அந்த மொழிகளின் படைப்புகளுக்குப் புதிய முகங்கள் கிடைக்கின்றன. தமிழில் இப்படி ஒரு இடையுறவு இல்லாதது பெரும் குறைபாடுதான்.

● கடைசியாக ஒரு கேள்வி. ஈழத் தமிழர்களுடனான இலக்கிய உறவுகள் பற்றி...?

�ழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரோடு எனக்கு நெடுநாளைய தொடர்பு இருக்கிறது. யேசுராசா, புஸ்பராஜன், நுஹ்மான், மு. நிதிதி யானந்தன், சட்டநாதன், மகாலிங்கம், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், எஸ்.பொ., அ. முத்துலிங்கம், தேவகாந்தன், யோகநாதன், காவலூர் ஜெகன்னாதன், சேரன், ஜெயபாலன், மேமன்கவி, ஹம்சத்வனி, பேராசிரியர் சுப்ரமணிய ஜூயர், அன்றனி ஜீவா, உமாவரதாசன் என்று பலதரப்பட்ட எழுத்தாளர்களுடன் எனக்கு நட்பு உள்ளது. 80களின் ஆரம்பத்தில் 'அலை' என்ற ஈழத்துப் பத்திரிகையில் 'தும்' என்ற சிறுகதைகூட எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால் 83க்குப் பின்வந்த இளம் எழுத்தாளர்கள் - குறிப்பாக ஈழத்திலேயே தங்கியுள்ள எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் அவர்களுடைய படைப்புகள் பற்றியும் அதிகம் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது.

எனது புத்தக விற்பனை மையம் விற்பனையுடன் பிரதானமாகத் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தை அறிமுகமும் செய்து வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அல்லாமல், உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் உள்ள தமிழைப் பயிற்றுவிக்கும் அமைப்புகளுக்கும் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் கூட புத்தகங்களை அனுப்புகிறேன். குறிப்பாக, புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களில் இந்தியத் தமிழர்களை விடவும் ஈழத்தமிழர்கள் நவீன இலக்கியத்துடன் காட்டும் ஈடுபாடு மிக

அதிகம். பொருளாதார - கலாச்சார அழுத்தங்களின் மத்தியிலும் அவர்கள் காட்டும் ஆர்வம் என்னை வியக்கவைக்கும். அவர்கள் கேட்டு எழுதும் புத்தகங்களை அனுப்புவதோடு மட்டுமல்லாமல் புத்தகங்கள் குறித்த பாரபட்சமற்ற ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வருகிறேன்.

அழுத்தில் உள்ளவர்களும் தமது சமகாலப் படைப்புகளை அறிமுகம் செய்வதற்கும், நவீன படைப்புகளை அறிமுகம் கொள் வதற்கும் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளலாம். தமிழகத்துக்கும் ஈழத்துக்கும் இடையிலான இலக்கியத் தொடர்பை மேலும் அகலித்து இருவழிப்பாதையாக்க வேண்டிய காலம் இது.

தினக்குரல்
27-8, 3-9-2000

தொடர்பு முகவரி:

திரு. டி. திலீப்குமார்,
216/10 - ராமகிருஷ்ணமடம் சாலை,
மைலாப்பூர்,
சென்னை - 600 004,
தமிழ்நாடு.
dilipbooks@eth.net.

சு. வில்வரத்தினம்

“இரு கலைஞர் என்பவன் நான் போன்ற விரும்பி ஆராதிக் கின்றேன் என்று புகழ்பாடமுடியாது. ஆனால் இதுவரை ஆற்றப்பட முடியாமல் விருத்திபெற்றுச் செல்லும் சிங்களபெளத்த பெரும் தேசியவாத நடவடிக்கைகள் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களுடைய சகல துறை சார்ந்த வளர்ச்சிகளுக்கும் எதிரான போராக உருவெடுத்துள்ளது. எனவே சகல துறைசார்ந்த தளங்களில் நின்றும் எங்களுடைய விடுதலைக்கு எதிரான வற்றை எதிர்த்தே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. இதில் கலைஞர்கள்,

எழுத்தாளர்கள் என்பவர்களும் தங்களது பண்பாட்டு எழுத்துத்துறைத் தளங்களில் இருந்தும் விடுதலை சார்ந்து எழுதப்படவேண்டிய கலை - இலக்கியங்களை முன்னுட்பாக நிறைவேற்ற வேண்டிய கட்டாயத்திலேயே உள்ளனர்.

உக்கிரமான போராட்டத்துக்கான மனோநிலைக்குரிய சூட்டைத் தனது படைப்புகளில் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அதே சமயம், ஒரு பெரிய புயல் அடித்துப் போகின்றபொழுது பியத்து ஏறியப்படும் மலருக்காகக் குரல் கொடுக்கும் ஒரு மெல் இதயம் கொண்டவனாகவுமே ஒரு கலைஞர் எப்போதும் இருப்பான். இதனால் இந்தப் போரின் இன்னொரு முகமாக அது சக மனிதர்கள்மீது விதைத்து விட்டுச் செல்லும் சோகங்களையும் அவலங்களையும் தன்னுடைய குரலாகவும் மாற்றி ஒலிக்க வேண்டிய கடமை ஒன்றும் எங்களுக்கு இருக்கிறது.”

- என்று சொல்லும் கவிஞர் ச. வில்வரத்தினம் எழுத்துக் கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் எழுதத் தொடங்கிய இவரது கவிதைகள் இதுவரை - ‘அகங்களும் முகங்களும்’, ‘காற்று வழிக்கிராமம்’, ‘காலத்துயர்’, ‘நெற்றிமன்’ என்ற நான்கு தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன.

சமீபத்தில் காலச்சவடு இதழ் முன்னின்று நடத்திய ‘தமிழ் இனி 2000’ என்னும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கில் ‘கடந்த நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம்’ என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பிப்பதற்காகச் சென்னை வந்திருந்த இவர் ஈழத்தமிழ்த் தேசியத்தின் மீது பிசிறு இல்லாத பார்வையும் வலுவான பற்றும் கொண்டவர்.

ஆழ ஆதரவுக்குரல்களை அடக்கிவாசிக்க வேண்டிய இன்றைய தமிழகச் சூழலில் அதற்கு எதிரான போக்குடையவர்களுக்குக் காலச்சவடு தாராளமாகக் களம் அமைத்துக் கொடுத்து விட்டது என்ற அதிருப்தியுடன் கடுமையான பல விமர்சனங்களையும் ‘தமிழ் இனி’ எதிர்கொண்டு விட்ட நிலையில், அதில் கலந்து கொண்ட கவிஞர் ச. வில்வரத்தினம் அவர்களைச் சந்தித்து மாநாட்டை மையப்படுத்தி நிகழ்த்திய நேர்காணலில் இருந்து சில பகுதிகள்:

- தமிழ் இனி 2000 என்ற உலகத்தமிழ் இலக்கிய அரங்கில் நீங்கள் கலந்து கொள்வதற்கான சூழல் எப்படி உருவாகியது என்பதில் இருந்து நேர்காணலை ஆரம்பிக்கலாமே?

காலச்சவடும் ஆராம்தினை என்கிற இணையப்பத்திரிகையும் தாங்களும் சேர்ந்து சென்னையில் தமிழ் இனி - இரண்டாயிரம் என்ற ஆய்வு மாநாட்டை நடத்த இருப்பதாக சரிநிகர் ஆசிரிய பீத்திடம் இருந்து தொலை பேசியினுடாக எனக்கு அழைப்புக் கிடைத்தது. ஏற்கனவே திருக்கோணமலையில் ‘கூடல்’ என்கிற இலக்கிய

அமைப்பினாடாக சரிநிகர் பத்திரிகையினதும், புலம் பெயர்ந்த நண்பர்கள் பத்மநாப ஐயர், மு. நித்தியானந்தன் போன்றவர்களினதும் உதவியுடன் கடந்த நூற்றாண்டின் ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய ஒரு முழுமையான ஆய்வை வரை முறையாக செய்ய வேண்டும் என்ற சிந்தனையை நாங்கள் கொண்டிருந்தோம். இதற்கான முன்வரைவு ஒன்றைக் காலச்சுவடு பத்திரிகைக்குக் கூட பத்மநாப ஐயர் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். ஆனால் நாங்கள் வன்னியிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும், திருக்கோணமலையிலும், கொழும்பிலுமாகச் சிதைந்தபோது வாழ்கின்ற நிலையில் திட்டமிட்ட படி ஒருங்குகூடி அதனை முழுமையற்றதாகச் செய்ய முடியாத ஒரு சூழல்தான் எங்களுக்கு இருந்தது. சரிநிகர் ஆசிரிய பீடத்திடமிருந்து அழைப்பு வந்த போது, எங்களுடையவற்றைச் சென்னையில் பகிர்ந்து கொள்ளலாம், எங்களுடைய ஆவலை இதனாடாக நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று கருதித்தான் மறுதலிக்காமல் ஒத்துக்கொண் டோம். இந்தப் பின்னணியிலேயே நான் கலந்துகொண்டு 'கடந்த நூற்றாண்டில் ஸமத்தில் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம்' என்ற என்னுடைய ஆய்வுக்கட்டுரையை வாசித்தேன்.

- ஸமத்தில் 'தமிழ்த் தேசியம்' பற்றிய உங்களுடைய புரிதல் எப்படி இருக்கிறது?

எங்களுடைய தமிழ்த் தேசியம் என்பது நாங்களாக விரும்பி வடிவமைத்துக் கொண்ட ஒரு தேசியம் அல்ல. பெரும் தேசிய வாதத்தினுடைய - சிங்களப் பேரின வாதத்தினுடைய ஒடுக்குமுறைகள் சிறுபான்மையினரான எங்களுடைய நல உரிமைகளுக்கு ஊறுவிளை விக்கின்றதாக, எங்களுடைய நிலத்தைப் பறித்தெடுக்கின்ற முயற்சி களாக எங்களைப் பாதிக்கின்ற பொழுது அதற்கு எதிராக நாங்கள் போராடுவதற்காக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட சூழலின் ஒரு எதிர்ப்பு வடிவம்தான் எங்களுடைய தமிழ்த் தேசியம் என்பதாகும்.

- உங்களுடைய விருப்பின் பேரிலா ஆய்வுக் கட்டுரைக்கான கருப்பொருளாகத் தமிழ்த் தேசியத்தை மையப்படுத்தினீர்கள்?

'ஸமத்தில் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம்' பற்றிச் செய்யலாம் என்று நான் சொன்னபோது சரிநிகர் ஆசிரிய பீடமும் அதை ஏற்றுக் கொண்டது. என்னுடைய கட்டுரை அமர்வின் போது மட்டுமல்லா மல், ஒரு அமர்வுக்கு நான் நடத்துனராகக் கடமையாற்றிய போதும் சரி அல்லது ஏனைய கலந்துரையாடல்களில் நான் பங்கு பற்றிக் கொண்டபொழுதும் சரி எங்களுடைய தேசியப் போராட்டத்தை விபரிக்கக் கூடிய வகையிலும் அந்த சிந்தனையின் தொடர் வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய வகையிலுமே இயன்றவரை என்னுடைய பங்களிப்பை ஆற்றியின்னேன் ஆனால் அவ்வாறான குரல்களை நான் எழுப்பிய பொழுது சென்னையில் கூடியிருந்த 'தமிழ் இனி' அமைப்பாளர்

கருடைய விருப்புக்கு உகந்ததாக இருந்திருக்கக் கூடியதா என்பதை என்னால் முழுவதுமாக அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியவில்லை. அவை சம்பந்தமான திருப்திகள் எதனையும் அவர்கள் என்னிடம் வெளியிட்டவர்கள் அல்லர்.

- ஆய்வரங்கில் உங்கள் கட்டுரைக்கான எதிர்விளை எப்படி இருந்தது?

எங்கருடைய கருத்துகளை முழுமையாகத் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் எடுத்துச் செல்ல இயலாத நிலையிலேயே 'தமிழ் இளிக்கான திட்டமிடல் அமைந்திருந்தது. இரண்டொரு விதிவிலக்கு கள் இருந்தாலும் தமிழகத்துக்கான அமர்வுகள் புதுமைப்பித்தன் அரங்கிலும், ஈழம் - புலம் பெயர்ந்தோர் - சிங்கப்பூர் - மலேசிய அமர்வுகள் கைலாசபதி அரங்கிலும் என ஒரே நேரத்திலேயே வெவ்வேறாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. இந்தப் பிரிவினையால் அநேகமான தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பார்வையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் புதுமைப்பித்தன் அரங்கிலேயே அமர்ந்துகொண்டார்கள். ஈழத் தவர்களின் அமர்வுகள் மிகச் சொற்பமானவர்களுடனேயே நடந்தே றியது. நேரமுகாமைத்துவம் சரியாக செய்யப்படாததால் பெரிய கட்டுரைகளையெல்லாம் சுருங்கிய வடிவத்திலேயே வைக்க வேண்டியிருந்தது. சிலர் கட்டுரைகளை மேற்கொண்டு தொடரமுடியாத நிலையும் ஏற்பட்டது. ஆய்வரைகள் தொடர்பான சுருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கும் போதிய நேரம் ஒதுக்கப்படவில்லை. இலங்கை எழுத்தாளர்களும், தமிழகம், மலேசிய, சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களும் புலம்பெயர்ந்தவர்களும் குறைந்த பட்சம் பரஸ்பரம் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு சந்திப்பு மையமேனும் கூட ஒழுங்கு செய்யப்படவில்லை. மொத்தத்தில் 'ஓராண்டுக்கும் மேலாகத்திட்டமிட்டு உருவாக்கிய உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கு' என்ற தோரணையை இது கொண்டிருந்த போதும் நிறைவானதொரு மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட ஒரு திருப்தியைத் தாங்கள் அடைந்ததாக எவருமே தெரிவிக்கவில்லை. இந்நிலையில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் விவாதத்துக்கு விடப்பட்டு உரிய எதிர்விளைகள் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாக என்னால் அவதானிக்கப் படவில்லை.

- ஈழத்தின் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழலை உயர் சைவ வேளாள குலத்தினருடைய போராட்டமாக சித்தரிக்கும் ஒரு போக்கும் தமிழகத்தில் இருக்கிறது. அதை வலியுறுத்துவது போல, உங்கருடைய ஆய்வு அமர்வில் ஈழத்தைச் சேர்ந்த சித்திரலேகா மென்குரு அவர்கள் "ஆண்டபராப்பரை மீண்டு மொருமுறை ஆள் நினைப்பதில் என்ன பிழை என்பதில் இந்த ஆண்ட பரம்பரை யார்?" என்று தனது குரலை எழுப்பியிருக்கிறார். இது பற்றி உங்கருடைய கருத்து என்ன?

இங்கு ஆண்டபரம்பரை என்பது தமிழன் என்று ஒலிப்பதாகத் தான் எங்களால் பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் இவர்கள் அதை வலிந்தெடுத்து ஆண்டபரம்பரை என்பது உயர்சைவு வேளாள பரம் பரை என்றும், அந்தப் பரம்பரை மீளவும் ஆட்சியில் அமர்வதற்குச் செய்கின்ற ஒரு சதியின் தொடர்ச்சியே தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழல் என்றும் விவாதிக்கப் பார்க்கிறார்கள். இம்மாதிரியான சூழலில் இவ்வாறாகத் தெரிவிக்கிற சுருத்து அபத்தமானது. உண்மையில் இந்தக் கோவுங்கள் எல்லாம் இப்பொழுது வைக்கப்படுவதில்லை. இப்போது நிலைமை வேறாகிவிட்டது. தமிழ்ப் போராட்ட சூழலுக்கான வீரியத்தை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் இருந்துதான் இன்றைய போராட்டம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. உயர் சாதித் தலைமைத் துவங்கள் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்துக்குள் தங்களை அடக்கவைத்து விட்ட பின்னர் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக இருப்பவர்கள் தான் போராட்டத்தை முன் எடுத்து செல்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்குரிய நியாயத்தை வழங்கவேண்டிய ஒரு உரித்தும் கடமையும் அந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவர்களுக்கு உள்ளது. அது நிறைவேற்றப்படும் என்றே நம்புகிறேன். நாளைக்கு ஒரு தீர்வு எட்டப்படுகிற பட்சத்தில் பழைய சாதிய ஒடுக்கு நிலைக்கு மீஞ்மாயின் அதற்கு எதிராகவும் போராடுவதற்கு அவர்கள் தயாரற்றவர்களாக இருப்பார்கள் என நாங்கள் கருதமுடியாது.

- ‘தமிழ் இனி’ ஒருங்கிணைப்பாளர்களில் ஒருவரான கவிஞர் சேரன் இன்றைய சமூத்தமிழ்த் தேசியத்தைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்கி வருகிறார். நில வரையறைகளுக்கு அப்பால் தமிழ் அடையாளத் தைத் தேடும் அவருடைய கருத்தாடல் பற்றி....

புலம் பெயர்ந்து, ஈழத்தினுடைய வாழ்வியல் யதார்த்தங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய தேவை இல்லாமல் பல்வேறு நவீன சிந்தனைகளைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு அம்சம்தான் தேசியத்தைக் கடந்து செல்லுதல் - தேசியம் ஒரு கற்பிதம் போன்ற சுருத்தாடல்கள் எல்லாம். ஆசிய - ஆபரிக்க நாடுகளைக் காலனித்துவமாகக் கொண்டிருந்து மிகமோசமான சரண்டல்களை நடத்திய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு எதிராக அந்த நாடுகள் தங்கள் சுதேசியத்தைக் கட்டிக் காப்பதற்காக எடுத்த ஒரு போர்வடிவம் தேசியமாகப் பரிணாமம் பெற்ற பொழுது அதற்கு ஒரு முற்போக்குப் பாத்திரம் இருந்தது. அதே வகையான ஒரு முற்போக்குப் பாத்திரம்தான் ஒரு தேசிய இனம் பெரும் தேசிய வாதத்தின் பிடிகளிடம் இருந்து விடுபடப் போராடும் தேசியப் போராட்டத்துக்கும் இருக்கிறது.

நாங்கள் எதிர்கொண்டிருக்கின்ற இந்த யதார்த்த சூழலை மறுதலிக்கின்ற சுருத்தாடல்களால் எங்களுக்கு மிகப் பெரிய ஊருகளே

விளையும். காலச்சவடு இதழின் தொலைபுலம் பகுதியில் சேரன் எழுதிவரும் தனது கட்டுரைத் தொடரில் 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், 'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' போன்ற கருத்தாடல்களினாடாக சர்வ தேசத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழல் பற்றிய சிந்தனையை முன்னிறுத்துகிறார். தேசியத்தை இழந்து விடாமல் புதிய கண்ணோட்டங்களை நோக்கி விரிந்தும் அணைத்தும் செல்வதில் எந்த வித தவறும் இல்லை. ஆனால், ஊன்றி நிற்கின்ற காலுக்குக் கீழே மற்றவர்களைக் குழி பறிக்க விட்டுவிட்டு அந்தரத்தில் நின்று சர்வ தேசியம் பற்றி நாங்கள் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அந்த வகையில் சர்வ தேசியப் பண்பாடு அல்லது தேசியத் தைக் கடந்தது என்பது கூட ஒரு கற்பிதம் தான்.

தமிழ்த் தேசியப் போராட்ட ஆரம்ப சூழலில் குறிப்பிடத்தக் களாவு பங்களிப்பையும் மிக நல்ல கவிதைகளையும் வழங்கியிருந்த சேரன் அவர்கள் தேசியத்தைக் கடந்து செல்லுதல் என்ற சிந்தனைத் தளங்களுக்குள் போய் அவற்றை வேறு வியாபார நலன்களுக்கு இரையாக்கி விடாமல் எங்களுடைய தமிழ்த் தேசிய வாழ்வின் நலங்களை நோக்கித் துன்னுடைய கவிதைகளைத் திருப்ப வேண்டும் என்ற என்னுடைய வேண்டுகோளையும் இதனாடாக வைக்க விரும்புகிறேன்.

- ஒரு சிற்றிதழுடைய ஆரோக்கியமான பக்கமாக எதனை நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

சிற்றிதழ் என்பதன் பாரம்பரியம் குறைந்த கூட்டத்துக்கிடையே வலம் வருதல் என்பதாகும். குறைந்த வாசகர் வட்டத்தைக் கொண்டிருப்பதால் அந்த வாசகர்களோடு சமரசம் செய்து கொள்ளும் நிலையை அது ஒருபோதும் வரிக்காது. அதனால்தான் சில சிற்றிதழ்கள் குறித்த எண்ணிக்கைக்குமேல் போய் விடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் உண்ணிப்பாக இருக்கின்றன. சிற்றிதழ்களின் ஆரோக்கியமான பக்கமே அதுதான். காத்திரமான கருத்தை அது குறைந்த வாசகர் வட்டத்துக்குள்ளே. ஆக்ரோஷமாக முன்வைக்கும் போது அது ஏற்படுத்தும் அதிர்வு அந்தச் சிறு வட்டத்தினாடாக அதைச் சூழ உள்ளவர்களிடையேயும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

- காலச்சவடு இதழின் வணிக நோக்குப்பற்றி இப்போது பரவலாக வைக்கப்பட்டுவரும் விமர்சனத்தை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

சிற்றேடு என்ற நிலையில் இருந்து இடைநிலை ஏடாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்தியிருக்கும் காலச்சவடு வணிக நோக்கம் கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. 'தமிழ் இனி என்பதற்கு முன்பாக காலச்சவடு தனது எட்டு நூல்களை வெளியிடுகின்ற அமர்வையும் செய்திருந்தது. அவை நல்ல நூல்கள் என்பதற்கும்

அப்பால் எவ்வாறு ‘தமிழ் இனி’ அவர்களுடைய அமரியான வியாபாரத்துக்குப் பயன்பட்டது என்பதையே பார்க்க வேண்டும். நால் வெளியிட்டு அழைப்பிதழும் ‘தமிழ் இனி’ அழைப்பிதழும் ஒரே உறையில் அனுப்பப் பட்டதோடு அல்லாமல் மூன்று நாள் அமர்வின் போதும் தனது புத்தக விற்பனை மையத்துக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து அதனை மண்டபத்தின் பிரதான வாயிலிலேயே அமைத்தும் இருந்தது. மும்மாத இதழாக இருந்த காலச்சவுடு இதனை அண்டியே இருமாத இதழாகவும் வரத் தொடங்கியிருக்கிறது. மொத்தத்தில் காலச்சவுடே தமிழ் இனியின் பிரதான பங்காளியாக முன்னிலைப் படுத்தப் பட்டு ‘தமிழ் இனியில் புலம் பெயர் படைப்பாளிகள் பெற்ற விசேச கவனிப்பும் காலச்சவுடின் பொருள் ஈட்டலை அப்பட்ட மாகவே காட்டியது. இவற்றையெல்லாம் காலச்சவுடின் வியாபர உத்திகள் என்று கூட ஒதுக்கிலிடலாம்.

ஆனால், ஈழத்தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழலில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை சார்ந்த தன்னுடைய எந்தவொரு தெளிவான நிலைப்பாட்டையும் முன் வைக்காமல் அந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டே ஈழத்திலும் புலம் பெயர்ந்த சூழலிலும் அவர்களது கருத்தியல் - பொருளாதாரத் தளங்களில் அது மேற்கொண்டு வரும் சரண்டல் சுடும் விசனத்துக்குரியது. புலம் பெயர் நாடுகளிலும் வன்னியிலும்கூட தனது வாசகர் சந்தையை விஸ்தரித்து வருகிறது. பழைய தீபம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் இலங்கைக் கடிதம் என்ற பகுதி ஒதுக்கப் பட்டது போலக் காலச்சவுடும் ஈழத்துக் கடிதங்களைப் பிரசரிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. தெரிவு செய்து பிரசரிக்கின்ற சுடிதங்கள் அவர்களுக்கு சாதகமான நிலைப்பாட்டையே கொண்டவையாக இருக்கலாம். அதுபோலவே தொலைவும் பகுதியும் புலம் பெயர்ந்த சூழலைக் குறிவைத்து செயற்படுகிறது. இரு மாத இதழாக வரஇருப்பதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனுடைய நிதிமூலதனம் விருத்திபெறும் பட்சத்தில் அது வார இதழாக வருவதற்கான வாய்ப்பும் இருக்கிறது. அப்பொழுது அதன் ஊடுருவல் எங்களுக்கு மிகவும் ஆபத்தான சூழலாகக் கூட அமைந்து விடலாம்.

�ழத்திலோ - தமிழகத்திலோ இருந்து வரக்கூடிய சிற்றிதழ்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அல்லது தமிழ்த் தேசிய சிந்தனையில் தங்களுக்கிடையே கருத்தியல் ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலமே இத்தகைய மேலாதிக்கங்களுக்கு எதிராகத் தங்களை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளலாம். புதிய புதிய சுருத்தியல்களை முன்வைக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு மேலும் மேலும் விலகிச் செல்வார்களே ஆயின் அந்த இடை வெளிக்குள் வேறு கருத்தியல் - பண்பாட்டு ஆதிக்கங்கள் புகுந்து கொள்வதற்குரிய வழிவாய்க்கால்களை இவர்களே திறந்து விட்டவர்களாக இருப்பார்கள்.

- கொஞ்சம் வெளிப்படையாகவே பேசலாம். பிராமணீயம் என்ற கருத்தியல் ஈழத்தமிழ்த் தேசியத்துக்கு எதிரானது என்று சொல்ல வருகிறீர்களா?

காலச்சவடு என்கிற பொழுது சுந்தர ராமசாமி அவர்களுடைய ஆசிரியத்துவத்தின் கீழ் இயங்கிய காலச்சவடு, கண்ணனின் கீழ் இயங்குகிற காலச்சவடு என்று பிரித்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. சுந்தரராமசாமி தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றிய காத்திரமான பங்களிப்பு குறைத்து மதிப்பிடக் கூடியவை அல்ல. ஆனால் அவருடைய எழுத்துகளில் மிக நாகுக்காகப் பிராமணீயக் கருத்தியல் ஓட்டம் இருப்பதாகவே சொல்லப்படுகிறது. இங்கேயுள்ள பல பத்திரிகைகளினுடைய சொந்தக்காரர்கள் பிராமணீயக் கருத்தியலைப் பிரதிபலிப் பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பல சிற்றிதழ்கள் உட்பட ஆங்கிலப் பத்திரிகையான 'இந்து' முதல் தமிழில், தினமலர் வரைக்கும் இவ்வாறானதன்மையே உள்ளது. இவற்றுக்கிடையில் இணைந்த செயற் பாடுகள் இருப்பதாகவும் தமிழகத்தில் உள்ளவர்களால் முன்வைக்கப் படுகிறது. இந்துப் பிராமணீயக் கருத்தைக் கொண்டவர்கள் ஈழத்தமிழ்த் தேசியப் போராட்டம் என்பதற்கு எதிரான கருத்தைக் கொண்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இப்படியான ஒரு எழுச்சி உருவாவது தமிழகத்தில் திராவிடக் கட்சிகளின் பிராமணீயத்துக்கெதிரான போராட்டங்கள் மேலும் முனைப்புப் பெறக் காரணமாகிவிடும் என்ற மனோநிலை அவர்களுக்கு உருவாகி இருக்கலாம்.

- ஈழப்போராட்டம் என்னும் இனப்போரின் வெற்றி இந்தியாவைப் பாதிக்கும். இங்கும் அது போன்ற உணர்வுகளையும் வேகத்தையும் கூட்டும் என்ற அச்சம்தானே இதுவரையிலான இந்தியாவின் முடிவுகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்துள்ளது?

இந்திய உபகண்டத்துக்கு அருகாமையில் இருப்பதால் - தமிழகத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும் போது நாங்கள் பெரும்பான்மை பெற்று விடுவோம் என்பதே எங்கள் மீது இலங்கை அரசு கொடுமை களை விளைவிக்கக் காரணமாக அமைந்தது. அதுபோலவே நாங்கள் தமிழகத்துக்கு அருகாமையில் இருப்பதால் அது தங்களுக்கு ஆபத்தான தாக இருக்கும் என்று எங்களுடைய உணர்வுகளை இந்திய அரசு கண்டுகொள்ளாமல் விட்டது. இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் திராவிட இயக்கங்கள் ஈடுபட்டது போல இலங்கையில் சிங்களத் தினிப்புக்கு எதிராகக் தமிழரசுக் கட்சி போராட்டங்களை முன் எடுத்தது. இந்த இரண்டு பகுதியினரும் ஒருங்கிணைந்த தமிழ்த் தேசியப் பார்வையைப் பெற்றுவிடுவார்களோ என்ற சந்தேகம் ஆரம்பத்திலேயே மத்திய அரசுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

இது எந்த வகையிலும் இந்திய அரசுக்கோ தமிழகத்துக்கோ குந்தகத்தை ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது அல்ல. ஈழத்து

மக்கள் இந்தியத் தேசியப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு அளித்த நிலையை வரலாற்று ரீதியாக அவர்கள் கருத்தில் எடுக்க வில்லை. இப்படி ஒரு பிழையான கணிப்புக்கு உள்ளாசி எங்களுடைய தேசியப் போராட்ட சூழலை இருபக்கமாகவும் நெருக்குகின்ற ஒரு தன்மையை இந்திய அரசு வரித்துக் கொண்ட நிலைமை மிகவும் சோகத்துக்குரியது.

- தமிழகத்தின் கருத்தியல் தளத்தில் ஈழப் போருக்கான ஆதரவைத் திரட்ட முடியும் என்று நம்புகிறீர்களா?

ஆதரவுக் குரல்கள் தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் உணர்ச்சிமயப் பட்ட வெளிப்பாடுகளாக அமைந்ததைப் போலவே எதிர்ப்பும் உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எழுவதாகவே இருக்கிறது. தமிழகத் தில் உள்ள மக்கள், ஈழத்துமிழர்களைப் போல மொழிவாரியான மாநிலம் அளிக்கப்படாதவர்களாகவோ அல்லது தமிழர்களை வடக்கு - கிழக்கு என்று இலங்கை அரசு துண்டாட நினைப்பது போலத் துண்டாடப்பட்ட நிலையிலோ இல்லை. அந்த வகையில் அவர்கள் ஒரு வகையில் பாதுகாப்பான நிலைக்குள்தான் வாழுகிறார்கள். ஆனால் மொழி வாரி மாநிலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு 50 வருஷங்களின் பின்பும் தமிழ் வழிக் கல்வியைப் பாதுகாக்க முடியாத சூழலே தமிழக அரசுக்கு இருக்கிறது. தமிழகம் மட்டுமல்ல, எல்லா மாநிலங்களுமே இவ்வளவு காலத்திலும் ஒரு தேசிய இனம் அடைந்திருக்கக் கூடிய வளர்ச்சிக்கு தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தன்னாட்சி உரிமை எந்த அளவுக்குப் போதுமானது என்பதை ஆய்வு செய்து பெற்றிருக்க வேண்டியவர்கள். அந்தந்த தேசிய இனங்களின் உச்ச பட்ச உரிமைகளை அங்கீகரித்த நிலையில் ஏற்படும் ஒருங்கிணைவுதான் ஆரோக்கியமானது. அவ்வாறு பெற்றிருந்தால் இந்திய அரசு ஈழப்பிரச்சினையில் தலையிட்ட போது அந்த உச்ச பட்ச உரிமைகளை எங்களுக்கும் வழங்க முன்வந்திருக்கும். தமிழகத்து அறிவுஜீவிகளும் நண்பர்களும் அறிவார்ந்த தளத்தில் நின்று எங்களுக்கு உரித்தான உரிமைகளை நாங்கள் பெறுவதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதன் மூலம் தங்களுடைய உச்ச பட்சமான உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கான சூழலையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அந்த வகையில் எங்களுடைய போராட்ட சூழலை அங்கே விதைப்பதற்கானதாகக் கருதிக் கொள்ளா மல் ஆரோக்கிய சிந்தனைச் சூழலை வளர்த்தெடுப்பது உகந்தது.

- 'தமிழ் இனியை ஓட்டி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த போர்க்கால இலக்கியம் பற்றிய கருத்தரங்கில் அவுஸ்திரேவியா வுக்குப் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்துக் கவிஞர் நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் விடுதலைப்பலிகளை யுத்தத்தின் மீது தீராதமோகம் கொண்டவர்களாகச் சித்தரித்தது பற்றி.....

போர் என்பது எந்தவிதத்திலும் யாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட ஒரு விடயம் அல்ல. இது காலாகாலமாக எங்கள் மீது தினிக்கப்

பட்டு வரும் ஒன்று. விடுதலை இயக்கங்கள் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே படையினரின் உதவியுடன் சிங்களக் குடியேற்றவாதிகள் தமிழ்மக்கள் மீது தாக்குதல் மேற்கொண்டகுழலில் துறை நிலாவணை, நிலாவணைக் கிராமங்களைச் சேர்ந்த தமிழ் மக்கள் ஆயுதம் தாங்கித் தன்னிச்சையாகப் பொருதிய வரலாறுகள் கூட எங்களிடத்தில் உண்டு. அந்தச் சூழலைப் பின்னனியாகக் கொண்டு நல்ல வழிகாட்டல்களை வழங்கியிருக்கச் சூடிய தலைமைகள் அந்த நேரத்திலேயே எங்களுக்கு அமைந்திருந்தால் காத்திரமான தீர்வுகளை நோக்கி நகர்ந்திருக்க முடியும். இப்படிக் காலா காலமாகப் பேரினவாத அரசுகள் கொடுமை களையும் துயரங்களையும் ஏற்படுத்த - அந்தத் துயரங்கள்தான் அதை மீறிக்கொண்டு எங்களுடைய எதிர்ப்பு வடிவங்களை நாங்கள் காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தின. இதுதான் தமிழ்மக்களிடையே யிருந்து போராளிகள் வெளிப்பட்ட குழல். கொடுமையாக ஒடுக்க ஒடுக்க போராடுவர்களுக்கான சந்ததியும் இன்றளவும் விருத்தி பெற்றுக் கொண்டே வருகிறது. இதைக் கவிஞர் மு.பொவின் பாஜீ யில் சொல்வதானால் இந்த விடுதலை விருத்தி என்றைக்கும் அதிகாரம் புரிந்து கொள்ள முடியாத சமன்பாடு ஆகவே இருக்கிறது. இதை விளங்கிக் கொள்ளாமல் அவர்களை வெறுமனே போருக்கு அலைபவர்களாகவும், போரை மனசாரக் காதலிக்கிறார்கள் என்றும் குறிப்பிடுவது நடுஞ்சக்தனமானது.

- இன்றைய கால கட்டத்தில் எந்த அளவுக்குச் சயகருத்துகளை இலக்கியத்தில் அங்கீகரிக்க முடியும் என்று கருதுகிறீர்கள்?

கலைஞர் என்பவன் எந்தக் காலத்திலும் தனக்குரித்தான் சுதந் திரம் உடையவன். கம்பன் சோழமன்னன் ஒருவனின் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு எதிராக “உன்ன அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்” என்று சொல்லி விட்டு வெளிநடப்பு செய்கிறான். அந்த வீரியம் என்பது கலைஞருக்குள் எப்பொழுதும் உயிர்வாழ வேண்டும். அதே சமயம் வில்லை முறித்தெறிந்து விட்ட விதுரர்களாகவும் நாங்கள் இருக்க முடியாது. எங்களுடைய கையில் இருக்கக்கூடிய வில் என்பது சொல் என்கிற ஆயுதம்தான். தருமத்தினுடைய சுருதியைத் தேக்கிவைத்திருக்கின்ற அந்தச் சொல்லை எதற்கு எதிராகப் பாவிக்கின்றோம் என்பதில் சரியான தேர்வு இருக்க வேண்டும். தமிழ்த் தேசிய சிந்தனைக்கு எதிராகவோ, அதன் முற்போக்குப் பாய்ச்சல்களுக்கு எதிராகவோ அது அமைந்து விடக்கூடாது. உதாரணத்துக்கு நீலன் திருச்செல்வத்துக்கு ஆகுரவாக சேரன் கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். நீலனின் மீதான சேரனின் பார்வையை தர்ம - அதர்ம நியாயங்கள் சார்ந்த கண்ணோட்டங்களுக்கு அப்பால் நட்புறவே தீர்மானிக்கிறது. கொலையை ஆகுரித்து எழுதுமாறு சொல்ல வரவில்லை. அதேசமயம் ஈழத்துக்கு அவர் பேரிய பங்களிப்பைச் செய்ததாகக் காட்ட முயல்வது

மிக மோசமானது. அதே போன்றே தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழலில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற இயக்கத்தின் மீதான முரண்பாட்டை தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழல் முழுவதிலும் ஏற்றி வெறுத்து ஒதுக்குகின்ற, தமிழ்த்தேசியப் போராட்டத்தை வெள்ளாளனுடைய போராட்டமாகச் சித்தரிக்கின்ற தன்மைகளை கண்டாவில் இருந்து எழுதுகின்ற சக்கரவர்த்தியின் படைப்புகளிலும் காணலாம். இயக்க முரண்பாடுகளின் நிமித்தம் புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் பலரும் இது போன்ற நிலையை வரித்துள்ளமை துயரம் தருகிற ஒன்றாகும். இன்றைய யதூர்த்தும் எம்மை எத்தனத்தில் சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்பது குறித்த சுய விசாரணைக்கு தங்களை இவர்கள் அனுமதிக்க வேண்டும். போராட்டச் சூழலின் பிழைப்பிடிந்த பக்கங்களை நீக்குவதற்கான பங்களிப்பாக அவன் பேச வேண்டுமே அல்லாமல் தன்னுடைய வெறுப்பு வாய்ந்த மனோ நிலையை விஸ்தரிப்பதன் மூலம் போராட்டத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் வகையில் படைப்புகளை எடுத்துச் செல்லக் கூடாது.

தினக்குரல்

5-1, 12-11, 19-11-2000

தொடர்பு முகவரி:

ச. வில்வரத்தினாம்,

1982/2, கீழைவீதி,

உவர்மலை,

திருக்கோணமலை,

ஈழம்.

பாரதிபுத்திரன்

“பாரதி என்பது ‘விடுதலை’. இந்த ஒற்றைச் சொல்லால்தான் பாரதியைப் புரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டுகிறேன். தன்னுடைய கட்டுகளிலிருந்து மட்டுமல்லாமல், சகமனிதர் களும் அவர்களைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற எல்லா வகையான கட்டுகளிலிருந்தும் விடுதலை பெறவேண்டும் என்று அவாவிய, அதற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்த பாரதியின் வாழ்க்கையும் படைப்புகளும் என்னை மிகவும் பாதித்தவை. ஒரு தமிழன் என்கிற அடிப்படையில் என்னுடைய உணர்வுகளுக்கு,

வாழ்க்கை நோக்குகளுக்கு, இலக்கிய நோக்குகளுக்கு அவன் மிகச் சிறந்த பொருத்தப் பாடு உடையவனாக இருக்கிறான். இவற்றின் பின்னணி யிலேயே, ஒரு பரம்பரையின் தொடர்ச்சியாகப் பாரதியின் கருத்தானுமைகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற எனது நோக்கத்தைப் புலப்படுத்தும் விதத்தில் 'புத்திரன்' என அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றேன்"

- என்று சொல்லும் கவிஞர் பாரதிபுத்திரனின் இயற்பெயர் பாலுசாமி. எண்ணிக்கையில் குறைவாக எழுதி னாலும் தனது 'மாரிக்கால இரவுகள்', 'மிளகுக் கொடிகள்' (மலையாளக் கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு) ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளின் மூலம் இலக்கிய உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தவர். சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் இவர் பாரதி பற்றிய ஆய்வாளர், நாயக்கர் கால ஓவிய - சிற்ப - கட்டிடக் கலைகள் குறித்து ஆராய்ந்து வருபவர், கலை இலக்கிய விமர்சகர் என்று பல பரிமாணங்களைக் கொண்டவர். எது குறித்தும் ஆழ மான பார்வையைக் கொண்டிருக்கும் பாரதிபுத்திரன் அவர்களிடம் இருந்து பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியவை ஏராளம். ஆனால் எமக்குண்டான ஊடக வெளி, காலம் ஆகியவற்றைக் கருத்திற் கொண்ட நேர்காணல் இது:

- தமிழ்க் கவிதைச் சூழலில் சமூத்துக் கவிதைகள் ஏற்படுத்தி இருக்கும் தாக்கம் குறித்து முதலில் சொல்லுங்கள்?

போராட்டத்தைப் பற்றி எழுதுவதற்கும் போராடிக் கொண்டே எழுதுவதற்குமான வேறுபாட்டை, இரத்தம் சிந்துவதைப் பற்றி எழுதுவதற்கும் இரத்தம்சிந்திக் கொண்டே எழுதுவதற்குமான வேறுபாட்டை ஈழப் போராட்டத்தோடு வந்த படைப்புகளின் மூலமாகத்தான் தமிழகம் நன்கு உணர்ந்து கொண்டது. படைப்புக்கான களங்கள் என்பவை போர், போரின் வெற்றி, உயிர் இழப்பு, உறவுகளின் சிதைவு, இழப்புகளுக்கான ஏக்கம், போர் கொள்வதற்கான எழுச்சி, அரசியல் மாச்சரியங்கள் என விரிந்து சென்றதும், இயற்கைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் புதிய அர்த்த பரிணாமங்கள் பெற்றதும் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தைப் புதியது ஆக்கின. இப்படைப்புகளின் வெளிப்பாடு கரும் சொல்லாடல்களும் நேரடியானதாகவும் சொற் சிக்கனம் மிகக் காகவும் புனைவு தமிழ்த்தாகவும் உள்ளன. இவை தமிழ்க் கவிதையின் போக்கில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாகப் பெண் கவிஞர் களின் கவிதைகளில் ஓலித்த புதிய குரலும், விடுதலை வேட்கையும், புதுமை ஆர்வமும் தமிழின் இக்காலப் பகுதிப் பெண் கவிஞர்களை மிக வெகுவாகப் பாதித்தும் உருவாக்கியும் உள்ளது.

- கவிதை அரசியல் பேசுவதை அல்லது போராட்டம் பற்றிப் பேசுவதை நிராகரிக்கின்ற போக்கும் நிலவுகிறதே?

போராட்டம் என்பது வாழ்வின் நியதி. கவிதை என்பது வாழ்வின் பிரதிபலிப்பு. இந்திலையில் போராட்டம் கவிதையில் பிரதிபலிக்காமல் இருப்பது எப்படிச் சாத்தியம்? எந்த ஒரு காலக்ட்டத் திலும் உள் முரண்பாடுகளும் வெளி முரண்பாடுகளும் இல்லாமல் வாழ்க்கை நிகழ்ந்ததும் இல்லை; நிகழப் போவதுமில்லை. ஆகவே வாழ்வு தரும் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் தாங்கிவருகின்ற இலக்கியங்களில் இவை அன்னியமாகிவிட முடியாது ஒரு படைப்பாளி போராட்டத்தின் ஒரு பார்வையாளாக, விமர்சகனாக, ஒரு போராளியாக இப்படி எந்தப் பகுதியைச் சார்ந்தவளாகவும் இருக்க வாம். எந்த ஒரு தளத்தில் இருந்தும் படைப்பு அவனுக்குள் கருக்கொள்ளும்.

கவிதைக்குப் போராட்டம் அன்னியமானது என்று சொல்லி விட்டால் நாம் புறத்தினையை எங்குவைப்பது? புறநானாற்றை என்ன செய்வது? இன்று வரை தொடரும் மரபுகளைப் புறக்கணித்து இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவது யதார்த்தத்தைப் புறக்கணிப்பது போல ஆகும்.

- சமீத்துக் கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ‘சிக்கல் காலக்கவிதைகளை நிரந்தரம் அனுகுமா’ என்று கேட்பவர்களும் உண்டு. அரசியல், போராட்டக் கவிதைகள் எந்நாளும் நிலைக் காதலை என்னும் இக்கருத்துப் பற்றி...

சங்ககாலக் கவிதைகள் அடிப்படையான மனித உணர்வுகளையும் வாழ்வியல் அறங்களையும் சார்ந்திருப்பதால் இன்றும் நமக்கு இலக்கியமாகத்தான் இருக்கின்றன. அது போல அரசியல் கவிதைகளும் பெயர்களையும் நிகழ்வுகளையும் கடந்து, தாம் முன்வைக்கும் சமுதாய சித்தாந்தத்தால் காலந்தோறும் தொடர்ந்து வரவே செய்யும். அப்படி ஒன்றிரண்டு மிகக் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளைச் சுட்டிய கவிதைகளாக இருந்தால் அவை தொடர்ந்து வராமல் போனால்தான் என்ன? கவிஞர் தன்னை உந்துகின்ற உணர்வுக்கும் எண்ணத்துக்கும் முக்கியத்துவம் காட்டவேண்டுமேயல்லாமல் கவிதையின் நிலைபேறு குறித்து ஏன் யோசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? கண்ணெதிரே உள்ள எரியும் பிரச்சினைகளுக்கான எதிர் வினையாக அமைந்தால் அது அவன் கால மக்களுக்கு இலக்கியமாக இருந்து ஒரு கால கட்டத்தின் தேவையை நிறைவு செய்தவை என்பதோடு போகட்டுமே!

‘காலத்திற்கேற்ற வகைகள் - அவ்வவ்
காலத்திற்கேற்ற ஒழுக்கமும் நாலும்
ஞாலும் முழுமைக்கும் ஒன்றாய் - எந்த
நாளும் நிலைத்திடும் நால் ஒன்றுமில்லை’

- என்பது தான் பாரதியும் ஒப்புக் கொண்ட இயங்கியல் சிந்தனை.

- அரசியல் கவிதைகள் உரத்துப் பேசுவதால் கலைநேர்த்தியை தீழிந்து விடுகின்றன என்று இன்னொரு விமர்சனமும் இருக்கிறது. அழகியல் நோக்கில் முன்வைக்கப்படும் இவ்விமர்சனம் குறித்து உங்கள் பதில் என்ன?

அழகியல் என்பது காலமும் சமுதாயமும் கட்டமைக்கின்ற மனோர்த்தியான பிரச்சினை. எல்லாக் காலத்துக்கும் எல்லா வர்க்கத்துக்கும் பொதுவான அழகியற் கோட்பாடு என்று ஒன்றும் கிடையாது. ஒரு காலத்தின் உடை, தலையலங்காரம் இன்னொரு காலத்தில் நகைப்புக்கிடமாகிறது. ஒரு வர்க்கத்தின் இந்த அலங்கார நாகரிக வெளிப்பாடுகள் இன்னொரு வர்க்கத்துால் அநாகரிகமானதாக சுருதுப்படலாம். அதே போலவே கவிதையை உணர்த்தும் முறைகளும் காலத்துக்குக் காலம், வர்க்கத்துக்கு வர்க்கம் வேறுபட்டே வந்துள்ளன.

மேலும் கவிதையின் கலைநேர்த்தி என்பது யாருக்கு எந்த இடத்தில் என்பவற்றை ஓட்டியும் யோசிக்க வேண்டிய ஒன்று. மனவாசிப்புக்குரிய கவிதைகளுக்கும், மேடையில் உரைக்கப்படும் கவிதைகளுக்கும், போராட்டத்தில் பாடப்படும் முழங்கப்படும் கவிதை களுக்கும் அழகியல் தன்மைகள் வேறுபடுகின்றன. ஒவ்வொரு உள்ளடக்கத்துக்குமான உணர்த்தும் முறைகளும்கூட மாறுபடுகின்றன. சங்ககாலத்தில் இருந்து - ஏன் உலகின் எல்லாப் பாகத்திலும் கூட கவிதை வாய்மொழி மரபு சார்ந்தே தோற்றம் பெற்று வந்திருக்கிறது. வாழ்வின் அத்தனை நிகழ்வுகளிலும் உணர்ச்சியின் உந்துதல்களைப் பெற்றபோதெல்லாம் மனவாசிப்புக்கு மட்டும் உரியதாக இல்லாமல் அது பேசுவும் முழங்கவும் செய்து தன் வரலாற்றுக் கடமையைச் சிறப்பாகவே செய்திருக்கிறது. இந்திலையில் மனவாசிப்புக்குரிய கவிதைகளை அளவு கோலாக வைத்து உரத்துப்பேசும் கவிதைகளை கலைநேர்த்தியற்றவை என்று மதிப்பிடுவது கவிதையின் வரலாற்றையே மறுதலிப்பதுடன் கவிதையில் பன்முகத்தன்மையை நிராகரிப்பதும் ஆகும். இந்த விமர்சனங்கள் உள்நோக்கம் கொண்டவை.

இவ்வாறு சொல்வதால் ‘தூரம்’ என்ற ஒன்று குறித்து நாம் கவலை கொள்ளவில்லை என்பது பொருளால்; ‘தூரம்’ உள்ள ஒன்றே கூட கால, தேச, வர்த்தமானங்களைப் பொறுத்து வேறுபட்டு உணர்த்தக்கூடு என்பதே புரிந்து கொள்ளவேண்டியது ஆகும்.

- கவிதை ‘அரசியல் பேசக்கூடாது’, ‘உரத்துப் பேசக்கூடாது’ என்று சொல்லுவதன் பின்னணியில் ஓர் அதிகாரம் அல்லது அரசியல் தொழிற்படுவதாகச் சொல்ல வருகிறீர்களா?

‘இது கூடாது’, ‘அது இவ்வாறு தான் இருக்கவேண்டும்’ என்றெல்லாம் வைக்கப்படும் சுருத்துகள் அதிகாரம் தான்! இன்று பின்நவீனத்துவ சிந்தனையில் ‘இவ்வாறு சொல்வதற்கு நீ யார்’ என்ற

கேள்வியை முன்வைத்து இவற்றை எளிதாகத் தட்டிவிட முடியும். ஆனால் இத்தகைய நிலைப்பாட்டைத் திணிப்பவர்களின் உள்நோக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

‘எனக்கு அரசியல் இல்லை’ என்று சொல்லுவதே பெரிய அரசியல்தான். இவ்வாறு சொல்கின்றவர் கவிஞராகவோ இலக்கியத்தின் பிறபகுதியைச் சேர்ந்த படைப்பாளியாகவோ இருப்பது நமக்கு விளங்கிக் கொள்ளும் வசதியைத் தருகின்றது. அவர்களது படைப்புகளில் நம்முடைய மொழி, பண்பாடு, அரசியல் தொடர்பாக வைக்கப்படும் எதிர்நிலையான சுருத்துகள் மூலம், அவர்கள் கலையின் அழகியல் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை; மாறாக வேறொரு சுருத்தியல் நிலைப்பாட்டுக்காக வஞ்சகமாகத் தொழிற்படுகின்றார்கள் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

வரலாற்றில் எல்லாத் தளங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட ஓர் இனம் தன்னை அடையாளம் கண்டு மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்ள ஓர் அரசியலை முன்னெடுக்கும் போது தனது மொழி பண்பாட்டுக் கூறுகளை விதந்து போற்றியே உணர்ச்சி கொள்ளும். இதனைத் தமிழினத்தின் பண்பாட்டில், உணர்ச்சியல் உள்ள குறைகளாகச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு மட்டும் இவர்களுக்கு எழுத்து இடமளிக்கிறபோது, தமிழர்கள் இந்த நிலையை அடைவதற்குக் காரணமான தமிழினத்தை அடிமை கொண்ட இனம் குறித்தோ, இன்று வரை மேலாண்மை செய்து வருகின்ற அவர்களது மொழி, பண்பாடு குறித்தோ ஏன் எழுத முடியாமற் போகிறது? பிறவற்றை விமர்சனம் செய்பவர்களுக்கு ஏன் சூய விமர்சனம் மட்டும் இல்லை? இந்துக் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொள்ளும் போதுதான் இவர்களிடம் தொழிற்படும் அரசியலைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

- பாரதிக்கு வழங்கப்பட்ட உயர்த்தை விடத் தமிழ் அடையாளங்களைத் தேடித் தமிழ்த் தேசியத்தின் குரலாக ஒலித்த பாரதிதாசனுக்குத் தமிழகம் தந்துள்ள உயரம் குறைவாக இருக்கிறதே?

பாரதியையும் யார்தான் உடனே அங்கீரித்தார்கள். “பாரதியார் அண்ணாவி புலவரென்பார் சீரறியார் தளையறியார் கல்வியிலே பழக்கமில்லா” என்று கவிதை பாடி அவனை ஒரு இலக்கணக் கூட்டும் புறக்கணித்தது. “பாரதியார் வளர்த்தது பார்ப்பன்யமே” என்று கூறிப் பகுத்தறிவு வட்டம் அவனைப் பிறப்புக்காகவே ஒதுக்கியது. “பார்ப்பானை ஜயரென்ற காலமும் போச்சு” - என்று கூத்தாடினான் என்பதற்காகப் புணைல் இனமும் அவனைப் பழித்தது. “பராசக்தியை அழைத்தவன் எப்படிப் புரட்சிக்காரனாக முடியும்” என்று சில பொதுவடைமை அரசியல் கட்சிகள் கேள்வி எழுப்பின. இந்தியத்

தேசியத்தைப் பாடியதால் சில தமிழ்த் தேசியக் குழுக்களும் புறக்கணித்தன. இத்தனையையும் தாண்டித்தான் அவன் படிப்படியாக உயர்த்தப்பட்டான். படிப்படியாக உயர்த்தப்பட்டதற்கு படிப்படியாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டது கூடக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் இந்த எதிர்ப்புகள் இன்னமும் ஓய்ந்து விடவில்லையே! அவன் மகாகவி இல்லை என்று வாதிடுவார்களும், அவனை இந்துத்துவவாதி என்று எதிர்ப்பவர்களும் கூட இருக்கிறார்கள்தானே!

திராவிட அரசியலும், பொதுவுடைமை அரசியலும் நமக்குத் தந்த சிந்தனைக்குச் சிறந்த உணர்ச்சிப் பங்களிப்பாற்றியவர் பாவேந்தர். அவர் வாழும் காலத்திலேயே மதிப்பைப் பெற்றிருந்ததும் உண்மை. அதேசமயம், அவருக்கு உரிய இடத்தை அவரைப் பயன்படுத்திய இந்தக் கட்சிகள் தரத் தவறிவிட்டன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. திராவிட இயக்கத்தின் தளகர்த்தராகச் செயல்பட்ட இவரது முழுமையான வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூடத் திராவிட இயக்கங்கள் முன்வைக்கவில்லை. பாரததூசன் பார்ப்பனர்களாலோ, அவர்களது ஆஞ்சமைக்குட்பட்ட தொடர்புசாதனங்களாலோ ஒரு போதும் ஆகரிக்கப்படப் போவதில்லை. இவற்றையும் தாண்டி அவர் மேலெழு வதற்கு இந்தக் திராவிட இயக்கங்கள் இன்னமும் முயற்சிக்க வேண்டும். வருங்காலங்களில் தேசிய இன எழுச்சியும் அரசியலும் மேல் வருகின்ற போது இன்னும் பேசப்படுவாக அவர்தான் இருப்பார்.

- தமிழகத்தில் ஈழத்துக் கவிதைகள் கவன ஈர்ப்பைப் பெற்றுள்ளன என்று சொல்லப்பட்ட போதும் போராளிக் கலிஞர்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டு, ஈழத்தின் புலம்பெயர்ந்த அதுவும் ஒரு சில படைப்பாளிகள் மட்டுமே உயர்த்திப் பிடிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலை குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இங்குள்ள அரசியல் நிலைப்பாடு காரணமாக நேரடியான இயக்கக் கவிதைகளை வெளியிடுவதில் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் தயக்கம் காட்டுகின்றன. போராளிக் கலிஞர்களும் இலக்கிய உலகுடன் உறவு கொள்வதை முதன்மைப்படுத்துவதில்லை. இப்படி தமிழக இலக்கியச் சூழலுக்கு அவர்கள் அறிமுகமாகக் கூடிய கதவுகள் அடைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே, ஈழப்போராட்டம் தொடர்பாக எதிர் நிலைப்பாடு கொண்ட இலக்கிய இயக்கங்கள் யார், யார் போராட்டம் குறித்து அவநம்பிக்கையும் எதிர்க் கருத்தும் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களையே மிகச்சிறந்த ஈழக்கவிஞர்களாகவும் படைப்பாளி களாகவும் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றனர். அவர்களது படைப் பாற்றல் குறித்த வினாக்கள் ஒரு புறம் இருந்தாலும், இவர்கள் உயர்த்தப்படுவதன் மூலம் போராட்டத்துக்கு எதிர்மறையான

கருத்தியல் தமிழ்ச் சமூகத்தின் முன்வைக்கப்படுவதும் நடக்கிறது. எதிர்க்குரலையும் அங்கீகரிப்பதுதான் ஒரு ஜனநாயக மரபு என்று கூறிக்கொண்டே இவ்வாறு செய்வதில் இருக்கும் ஜனநாயகமற்ற தன்மையை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேர்வுக்கான வாய்ப்பு மக்களுக்குத் தரப்படாத நிலையில், இவர்களின் ஓர வஞ்சகத்தின் மூலம் ஒற்றைப் பரிமாணத்தையே ஈழப் போராட்ட இலக்கியத்தின் முழுமையாகக் காணும் ஒரு வாசிப்புத் தளம் தமிழகத்தில் உருவாகி வருகிறது.

இருந்தும் இவற்றையும் தாண்டி எப்போதாவது சில படைப்பு களைச் சந்திக்க நேர்கின்றது. அப்படி, சமீபத்தில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களின், பல வருடங்களுக்கு முன்னால் வெளியான ‘நினைவழியா நாட்கள்’ தொகுப்பைப் படிக்க முடிந்தது. தெளிவான செம்மார்ந்த நடையில், உணர்விற்கு வாகனமாகும் இசையில், வாழ்வின் மீதும் இயற்கையின் மீதும் அளப்பெரும் காதலோடு போராட்டத்தில் நம்பிக்கையும் தீவிரமும் கொள்கின்ற படைப்புகள் அவை. போராளிக் கவிஞர் என்னும் வகையில் இவரது கவிதைகள் பாரதி, பாரதிதாசன் கவிதை மரபுகளோடு வைத்து எண்ணத் தக்கவையாகவே உள்ளன.

- ஒரு போராளிக் கவிஞர் என்ற வகையில் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களின் கவிதைகளில் இருந்து உங்களால் எவற்றைப் புதிதாகத் தரிசிக்க முடிந்தது?

இயக்கத்தின் பிரச்சாரகராக நின்று கொள்கைப் பிரகடனம் மட்டும் செய்யாமல் போராட்ட களத்தில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் நேரடிப் பதிவுகளாவும், உணர்வுகளாகவும் இருப்பது இரத்தினதுரை அவர்களின் புதிய கவிதைக் களம். ஈழத்தின் துயரங்களை எத்தனையோ கவிதைகளில் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால்

“துப்பாக்கியோடு திரிகின்ற சிறுவனே
பக்கத்தில் வா
உனக்கு வயது பதின்நான்கா
பதினெந்தா?
எத்தனையாக இருந்தாலும்
மகனே! அருகே வா
உன் பாதத்தைக் காட்டு
தூசி படிந்த கால்களை
சேவிக்க விரும்புகிறேன்”

என்று அவர் காட்டுகின்ற வாழ்வும் அதன் துயரங்களும் தவிப்புகளும்,

‘நூடியில் பெரும் வெடியுடன் கரும்புலி
 நெருப்புடன் சங்கமமாகும் எங்கள்
 விடிவினுக்காகவே இடியென எதிரியின்
 முடிவுடன் அவருடல் சாயும்
 முடிவுடன் அவருடல் சாயும் அவர்
 முச்சம் பெரும் புயலாகும்.’

- என்று காட்டுகின்ற போர்க் காட்சியும் இதுவரை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நிகழாததுடன் எங்களுக்குக் கிடைத்த ஈழக்கவிதைகளில் காணக் கிடைக்காததும் கூட. இப்படி தொகுப்புப் பூராவும் அவர் வெளிப்படுத்தியின் போர் உலகமும் உணர்வுகளும் தமிழ் வாச கனுக்குப் புதிய புதிய உணர்வுகளையும் அர்த்தங்களையும் வழங்கிப் போராட்டத்தின் போக்கையும் தியாகங்களையும் நேரடியாகத் துரிசிக்க வைக்கின்றன. களத்தில் காணப்படும் காட்சிகளும், பேசப்படும் பேச்சுகளும், சிந்தப்படும் கண்ணீரும், செய்யப்படும் தியாகங்களும் இவரது படைப்புகளினுரைகளைத் தமிழ் இலக்கியம் தரும் வரலாற்றுத் தரவுகளாக நாளை நிற்கும்.

- ஒரு இயக்கத்தை அல்லது அரசியல் கோட்பாட்டைச் சார்ந்து இயங்குகின்ற போது படைப்பாளியின் ‘படைப்புச் சுதந்திரம்’ பற்றியும் கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது இந்த விமர்சனம் தொடர்பான உங்களின் பார்வை?

படைப்பு என்பது சுதந்திர மனோபாவத்தின் வெளிப்பாடு என்பதில் எனக்குக் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனாலும் சமுதாயத்தில் யாருமே தனிமனித சுதந்திரத்தை முன்வைத்து இயங்கி விட முடியாது. சிலரின் கூட்டுறவுச் செயல் என்னும் போதே அதற்கான பொது விதிகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டியவை ஆகின்றன. இதற்காக சிலவற்றைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதும், ஏன்! சிலவற்றை இழப்பதும் கூடச் செய்யப்படவேண்டியவையே. சிலவேளைகளில் ‘சயம் என்பதை இழக்கும் எல்லைக்குக்கூடச் சென்று விடுகிறது.

இந்த வகையில் படைப்பாளி என்பவனும் முழுச்சுதந்திரத் துடன் இயங்க முடியாதவளாகவே உள்ளான். அதுவும் போராட்ட இயக்கங்கள் மிகவும் வெளிப்படையாக இயங்க முடியாதவை. பல பரிசீலனைகளையும் திருத்தங்களையும் கொண்டவை. பொது இலட்சியங்களுக்காக ஆயிரம் திருத்தங்களைக் கொண்டவை. ஆகவே இவை சார்ந்து படைப்பாளி இயங்கும்போது இலக்குகளே முன்னுரிமை பெறுகின்றன. இது ஒரு விரும்பி ஏற்கின்ற முரணாக இருக்கின்ற பட்சத்தில் படைப்பாளி தொடர்ந்து இயக்கவாதியாகவும் செயற்பட முடிகிறது. இப்படிப் பல்வேறு விடுதலைப் போராட்டங்

களிலும் கவிஞர்கள் இயக்கவாதிகளாகவும் இருந்து கவிதை இலக்கியத்துக்கும் போராட்டத்துக்கும் சிறப்பான பங்காற்றியிருக்கிறார்கள்.

- போராட்ட இலக்கியங்களில், இலக்கியத்தின் பிற வடிவங்களை விடக் கவிதை பெற்றிருக்கின்ற முக்கியத்துவம் அதிகம். போராட்டத்துடன் கவிதை கொண்டிருக்கும் இந்த நெருக்கத் துக்கான காரணமாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

கவிதையை விட்டுவிட்டுப் பார்த்தால் ஏனையவை அனைத்தும் உரைநடை சார்ந்த கதை கூறல்களே. ஆகவே அவை விரிவும், களமும், காலமும் நீண்டவை. ஆனால் கவிதை என்பது உணர்ச்சியின் உடனடியான வெளியீட்டு வடிவம். சுருக்கமும், ஆழமும், எளிமையும், சந்தமும் அதன் தனித்துவமான கூறுகள். அதனால்தான் அது பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஒவ்வொரு மகிழ்விலும் துயரத்திலும் எளிதாகத் தோன்றி வலிமையாக உணர வைக்கிறது. போராட்டக் களம் என்பது உரிமை வேட்கையை அவாவுகின்ற உணர்ச்சியே முதன்மை பெறுவது. அதனை வெளிப்படுத்த வேறு எந்த வடிவத்தையும் விடக் கவிதை தானே சிறந்துநிற்க முடியும். அங்கு கவிதையின் சிறந்த வரிகள் மந்திரங்களாகவே மாறிவிடுகின்றன. அவை உருவேற உருவேற, உன்னத மன்றிலைகளை உருவாக்கி செயற்பட உந்துகின்றன.

- இந்த இலக்கியங்களால் ஒரு போராட்டத்தில் எந்த அளவுக்குத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று நம்புகிறீர்கள்?

எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பும் தனித்து நின்று ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தி விட முடியாததான். ஆனால் போராட்டத்தை உந்திச் செல்லும் ஒரு துணைக்காரணியாக விடுதலை வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தன் பங்களிப்பை வழங்கிச் செல்லும். பாரதியின் வார்த்தைகளிலேயே சொல்வதானால் கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாமல் அதன் காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமில்லாமல் கிடக்கின்ற மக்களைப் பார்த்துக் காரணமுரைத்து, நாமிருக்கும் நாடு நமதென்று உணர்த்தி, சொந்த நாட்டில் பிறர்க்கடிமை செய்தே துஞ்சிடோம், இனியஞ்சிடோம் எனச் சூரூபரத்து, விதந்தரும் கோடி இன்னல் விளைந்தாலும் சுதந்திர தேவியைத் தொழு வைத்து, ஆனந்த விடுதலையைக் கொண்டாடுவது வரை கவிதை செய்யும். செய்தது தான் வரலாறு!!

- இலங்கையையும் இந்தியாவையும் இனைத்துப் பாலம் அமைப்பதற்கு இரண்டு அரசுகளும் கொள்கை அளவில் நெருங்கி வந்துள்ளன. இந்தச் சூழ்நிலையை “சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என்ற பாரதியின் கனவுடன் எந்த அளவுக்குப் பொருந்திப் பார்க்கலாம்?

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என்பதைப் பாரதியின் ஒற்றைக் குரலாக மட்டும் புரிந்து கொள்வது கவிதையின் ஆன்மாவை உணர்த்துது.

“வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால்
ஸமயத்து நாடுகளில் பயிர்கள் செய்துவோம்
கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்”

- என்று பாரதி சொல்வதன் தொனிப் பொருளை உணர்ந்தால் அது உழைத்து பலன்களைப் பகிர்ந்து அனைவரினது நலன்களையும் அவாவுகின்ற உழைக்கும் வர்க்கத்தின் குரல் என்பது புரியும். இந்த அடிப்படையில்தான், “சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் பொருளாதாரச் சுரண்டலையும் எதிர்த்து வெல்கின்ற உழைக்கும் மக்களின் ஒற்றுமை உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் முன்னேற்றத்துக்கான முயற்சியாகவுமே அது ஒலித்தது.

ஆனால் இப்போது உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள பாலம் பாரதி கண்ட கனவுடன் எந்த வகையிலும் ஒன்றிப் போகவில்லை. இது நாடுகளை நேரடியாக ஆளாமல், சந்தையின் மூலம் ஆளும் முதலாளித்துவத்தின் கனவு. உலகமயமாக்கவின் தினிப்பு. உலகத்தை ஒன்றுபடுத்துகிறோம் என்ற பெயரில் இன்று நாடுகளை இணைக்கின்ற இது போன்ற திட்டங்களின் பின்னால், சிறிய நாடுகளின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருகின்ற புதிய காலனியச் சுரண்டலின் கோர முகம்தான் நிற்கிறது. இங்குஇன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இது, ஈழத்தமிழர்கள் போராட்டத்தின் மூலம் இப்போது நிலைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் இறையாண்மைக்கும் எதிரான அறைக்கவலாகும். அனுமார் பாலம் செயல் வடிவம் பெற்றால் பாதிக்கப்படப் போவது தமிழ்த் தேசிய இனம் மட்டுமல்ல, சிங்கள மக்களும்தான்.

- உலகமயமாக்கல் ஒரு பொருளாதாரப் போக்கு மட்டுமல்ல. அது நமது அரசியல், மொழி பண்பாடு என வாழ்வின் எல்லாத் தளங்களிலும் தாக்கங்களை உண்டு பண்ணி வருகிறது. இந்நிலையில் உலகமயமாக்கலை இலக்கியங்கள் எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப் போகின்றன?

இலக்கியங்கள் பிற மொழிகளிலிருந்து உருவங்களையும், உத்திகளையும் அழகியற் கூறுகளையும் உள்வாங்கித் தும்மை வளர்ந்து கொள்வது ஒன்றும் புதியது அல்ல. ஆனால் ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் அதன் பண்பாடு ரீதியாகவும், மனவியல் ரீதியாகவும்

ஒரு தேர்வு முறை இருக்கிறது. அது தனக்குத் தேவையானதை மட்டுமே தக்கவைத்துக் கொள்ளும். அதுபோலவே உலகமயமாக்கலனால் வந்து புகுகின்ற வடிவங்கள் எதேனும் இருந்தால் அதுவும் ஏற்கவோ, ஒரு படை ஏற்கவோ, மறுக்கவோ செய்யப்படும்.

இவற்றைவிட, உலகமயமாக்கலில் இன்று தொடர்புசாதனங்களின் மூலம் கட்டமைக்கப்படும் வாழ்வு மதிப்பீடே முக்கியமானது. வாழ்வு பற்றிய நமது மதிப்புகளை உடைத்து நுகர்வுக்கலாச்சாரத்தையும் அதற்கான பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் உருவாக்குவதே அதன் செயற்பாடு ஆகும். இந்தச் சிந்தனை வாழ்வில் ஊடுருவும் போது அது கலை இலக்கியங்களிலும் பிரதிபலிக்கவே செய்யும். ஒரு வகையான உதிரிக் கலாச்சார மனப்பான்மை, நுகர்வு நெறி, மதிப்பீட்டு உடைப்புகள், வன்முறை, முறையற்ற பாலியல் போன்றவை எல்லாம் உள்ளடக்கங்களிலும் உணர்த்தும் முறைகளிலும் இடம்பெறவே செய்யும்.

தாராளமயமாக்கலனால் “நாட்டின் வளத்தில் தொழிலாளி களுக்கான பங்கு குறைந்துவிடும். ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரிக்கும் பட்டினி கூடும். சுற்றுச் சூழல் அழிவு அதிகரிக்கும். நலவாழ்வு சீர்குலையும். மக்களின் ஒரு பகுதியினர் செல்வந்தர்களாகிவிடுவர்” என்று இருபதும் நூற்றாண்டின் சிறந்த தத்துவவாதியான நோம் சாம்ஸ்கி எச்சரித் திருக்கிறார். இப்படி அடிப்படை வாழ்வாதாரங்கள் நொறுங்கும் போது அதற்கான எதிர்வினை ஒன்று ஆற்றலோடு மேலெழுவதும் தவிர்க்க முடியாது. உலகமயமாக்கலுக்கு எதிரான சிந்தனைப் போக்கு இப்போதே உள்ள ஒன்று தானே? இது வளர்ந்து கூர்மை பெறும் போது இலக்கியங்கள் அதற்கான ஆயுதங்களாக அடித்தளத்தில் நச்கப்படும் மக்களிடம் இருந்து உருவாகவே செய்யும். அவை எதிர் அரசியலை முன்னெடுத்துச் செல்லும்.

- ஒரு தமிழ்க் கவிஞர் என்ற அளவில் மெய்ப்பாவேண்டும் என்றங்கள் காணும் கனவு என்ன?

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஈழம் தனது சமூக, இலக்கிய ஆய்வுகளால் தமிழகத்தில் அறிவார்ந்த செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளது. தமிழ் இனத்தின் தொன்மை, வரலாறு, பண்பாடு போன்றவை குறித்து மிக ஆழமான பார்வைகளை அவ்வாய்வுகள் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மார்க்கிய அணுகுமுறைக்கும் பெரும் ஆக்கம் சேர்த்துள்ளது. இனப்போராட்டம் தொடங்கிய பின்னர் கவிதை, உரைநடை இலக்கியங்களில் புதிய உத்திகளையும் புத்துணர்வுமிக்க மொழி நடையையும் கொண்டு வந்து வாழ்க்கை பற்றிய புதிய மதிப்பீடுகளையும், புதிய அரசியல், இலக்கியச் செல்நெறிகளையும் படைத்துள்ளது. இப்படி இனம்,

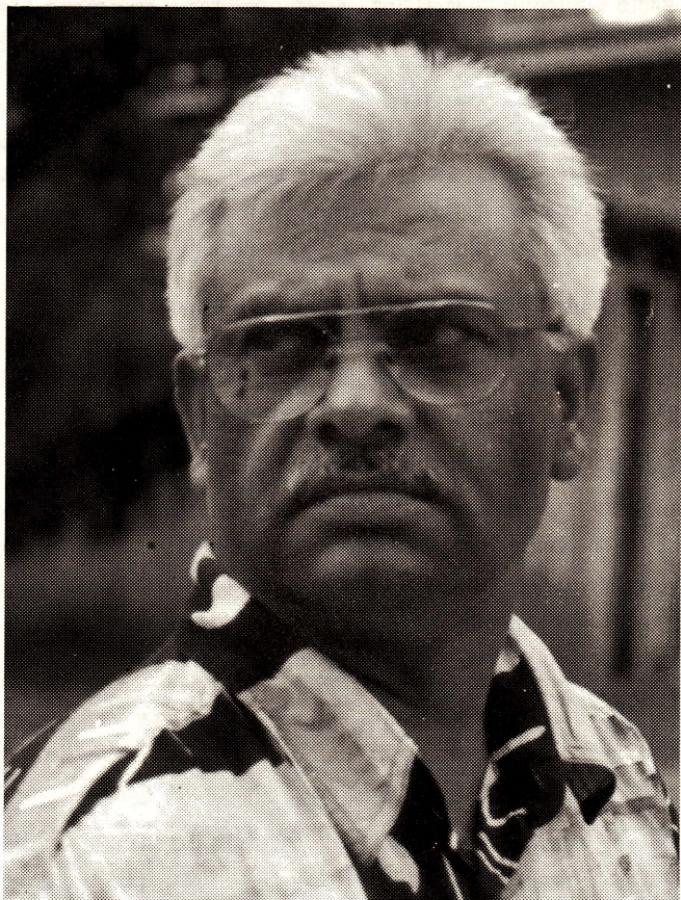
மொழி, அரசியல், வாழ்வியல் மற்றும் உலகியல் சார்ந்த புதிய நோக்குகளில் தமிழகமும் ஈழமும் பெற்றுள்ள நம்பிக்கையும் ஆழந்த பார்வையும் இன்னும் செழுமையும் முழுமையும் பெறுதல் வேண்டும். கலை என்னும் அளவில் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள பரிவர்த்தனை போன்று இதழியல், நாடகம், திரைப்படம் போன்ற பிற துறைகளிலும் ஏற்பட வேண்டும். வரலாற்றில் இப்போது நேர்ந்துள்ள கலப்பும், தகவல்தொடர்பு ஊடகப் பெருக்கமும் இருபகுதி மக்களிடமும் ஒன்றுபட்ட உணர்ச்சிகளைக் கட்டமைத்து உலகத் தரத்தில் தமிழியமான படைப்புகளை வார்த்தெடுக்க வேண்டும் என்பதே என் பேரவா.

தினக்குரல்
21-7, 28-7, 02-8-2002

தொடர்பு முகவரி:

பாரதிபுத்திரன்,
(முனைவர் சா. பாலுசாமி),
தமிழ்த்துறை,
சென்னைக் கிறித்துவக்கல்லூரி,
தாம்பரம் கிழக்கு,
சென்னை - 600 059,
தமிழ்நாடு.

புதுவை இரத்தினதுரை

“மானுட விடுதலை நோக்கிய திசையில், தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதன்மைச் சக்தியான விடுதலைப்புவிகள் அமைப்புடன் இணைந்து ஒரு போராளியாகவும் படைப்பாளியாகவும் இரண்டு தளங்களில் இயங்குவதை மிகவும் உயர்வானதாகவே கருதுகின்றேன். மனதுக்கு இதமான இந்த நெடும் பயணத்தில், சமூகத்தின் விமர்சனங்களுக்கு அமைப்பு முகம் கொடுக்க நேரிடுகிறபோது, அதன் இலக்கியத் தளத்திலிருந்து அமைப்பைப் பற்றிப் பாடும் என் மீதான விமர்சனமும்

ஆக அது இலக்கிய உலகில் பேசப்படுவது தவிர்க்க முடியாமற் போகிறது. ஆனால் இந்த விமர்சனங்களை யெல்லாம் தாண்டி அமைப்பு எப்படிச் சரியான வழியில் செல்கிறதோ, அதேபோல அதனுடன் இணைந்த என் இலக்கியப் பயணமும் சரியான தடத்திலேயே தொடர்கிறது. இதில், என்னைக் கையில் தூக்கி வைத்திருக்கும் காலம் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் கொண்டு போகுமோ அவ்வளவு தூரம் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். எப்பொழுது என்னுடைய கவிதையின் வேலை முடிகிறதோ அப்பொழுது காலம் என்னைக் கையை விடும்"

- என்று சொல்லும் கவிஞர் புதுவை இரத்தின துரை அவர்கள், தனது கவிதைகளை ஆயுதங்களாக்கிக் கொண்டதன் மூலம் இலக்கிய வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், ஈழப் போராட்ட வரலாற்றிலும் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர்.

பதினான்காவது வயதில் கவிதை எழுத ஆரம்பித்து, முப்பத் தேழாவது வயதில் - 1985இல் - விடுதலைப்புவிகளுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, அதன் கலை, பண்பாட்டுக்கழகப் பொறுப்பாளராக இயங்கி வரும் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்கள், கலையின் ஸலிதங்கள் குடிகொண்டிருக்கும் ஒரு சிற்பக் கலைஞரும் கூட.

ஒரு பொதுவுடைமை நோக்காளராகத் தொடங்கி, மானுட விடுதலையைத் தளமாகக் கொண்ட தமிழ்த் தேசியத்தின் குரலாக ஒவித்துக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களுடன் நிகழ்த்திய இரண்டரை மனிநேரச் சந்திப்பில் இருந்து:

- விடுதலைப் புலிகளின் 'ஆஸ்தான கவிஞர்' என்று சொல்லு மளவுக்கு ஒரு குறிப்பிடும்படியான கவிஞராக உள்ளீர்கள். உங்களுடைய மதிப்பீடில், உங்கள் கவிதைகளின் பங்களிப்பாக எதனைக் கருதுகிறீர்கள் என்பதை முதலில் சொல்லுங்கள்.

உண்மையிலேயே நான் கவிதைகளினாடாக இந்தப் போராட்டத்துக்குப் பணி செய்வதற்கென விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்தவன் அல்ல. எமது மக்களுடைய நுகத்துடிகளை உடைத் தெரிவதில் நானும்போராட வேண்டும் என்று நினைத்தேனே தவிர, அமைப்புக்குள் சென்றும் தொடர்ந்தும் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப் பேன் என்ற நினைப்பில் நான் வரவில்லை. ஆனால் விடுதலை அமைப்புக்கு வருவதற்கு முன்பே எனது துறை அதுவாக இருந்தபடி யால் அமைப்புக்குள் நுழைந்த பின்பும் கலையின் பக்கங்களைக் கவனிக்க வேண்டியதே எனக்கிடப்பட்ட பணி ஆகியது. இந்தப் போராட்டப் பணியை நான் செவ்வனே நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது கவிதைகளும், பாடல்களும் ஏராளமான போராளிகளை இந்தப் போராட்டத்துடன் இணைத்தன என்று கூறுவார்கள். விடுதலைப் புலிகளில் இணையும் புதிய அங்கத்தவர்களுக்கான படிவத்தில் 'இயக்கத்தில் இணைவதற்கு உங்களைத் தூண்டியது எது?' என்றும் ஒரு கேள்வி இருக்கும். அதற்கு 'புதுவை அண்ணானுடைய கவிதைகளினால் உணர்வு பெற்று இணைந்தோம்' என்று பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதை எனது கவிதைப் பணியினுடைய உச்சமாக நான் கருதுகிறேன். இன்னொரு சம்பவத்தையும் கூறலாம். புதுக் குடியிருப்பில் ஓன்பது வயதுப் பெண் பிள்ளை கிணற்றுக்குள் தவறி விழுந்து விடுகிறது. மயக்க நிலையில் மருத்துவமனைக்குத் தூக்கிச் செல்லும் போது,

“எதிரிகளின் பாசறையைத் தேடிப் போகிறோம்
தமிழ்ம் மன்னை மீட்டெடுக்க ஓடிப்போகிறோம்”

- என்ற எனது பாடல் வரிகளை அந்தப் பிள்ளை உச்சரித்துக் கொண்டு போனதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்தது. இதைவிட வேறு ஒரு திருப்தி ஒரு கவிஞருக்கு இருக்காது என்று நம்புகிறேன். இது போதும் போலவும் இருக்கிறது.

- விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்து கொள்வதற்கு முன்பான உங்களுடைய 'கவிதா வாழ்வு' இந்தப் போராட்டப் பணியை ஆற்றுவதில் ஏந்த அளவுக்கு உதவியுள்ளது?

நான் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தது தொட்டு இன்றுவரை எனது பாடு பொருளில் பெருமளவில் மாற்றமில்லை. மானுடம் எங்கு வதைபடுகிறேதா அங்கெல்லாம் அவர்களுடைய மொழியில் எனது கவிதை பேசும். வியட்நாம் போராட்டம் நிகழ்ந்தபோது ஒரு வியட்நாமியனாக எனது கவிதை கலகம் செய்தது. சிலியில் அதிபர் அயண்டே கொல்லப்பட்டபோது சிலிக் குடிமகளாக எனது கவிதை கோபம் கொண்டமேந்தது. எழுபத்தோராம் ஆண்டு சிங்கள இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டபோது அவர்களுடன் சேர்ந்து எனது கவிதை அழுதது. யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றபோது, அந்தப் போராட்ட சக்திகளோடு இணைந்து என்னுடைய குரலும் ஒலித்தது. மாறி, மாறி தடி கொடுத்து ஒடும் அஞ்சலோட்டம் போல, - இப்போது தமிழ் இனத்தின் சார்பாக எனது குரல் கேட்கிறது. என்னுடைய முந்திய காலத்துக் கவிதைகள் என்னைச் சூடுதனியாமல் வைத்திருந்து இந்தப் போராட்டத்துக்கு என்ன ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்தப் பணி முற்றுப் பெறும்போது, வேறு எங்கு வதைக்குரல் கேட்கிறதோ என்னுடைய கவிதைகளுக்கூடாக நான் அங்குபோய்ச் சேருவேன். இந்தத் தொடர் ஓட்டம்தான் என்னுடைய செல் நெறியாக இருக்கிறது.

- உங்களுடைய கவிதைகள் விடுதலை இயக்கத்துக்கு வெளியே இருந்து போராட்டத்தை நோக்கும் பிற கவிஞர்களின் படைப்புகளில் இருந்து எந்த வகையில் வித்தியாசப்படுவதாக உணர்கிறீர்கள்?

இயக்கத்தில் இருந்து கொண்டு படைப்பாக்கவில் ஈடுபடு பவர்களினதும், வெளியே இருந்து படைப்பவர்களினதும் பார்வையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. உதாரணத்துக்குச் சொல்வதானால், ஒரு தாக்குதல் சம்பவம் நடைபெறுவதற்கு முன்னால் அதற்குக் கொடுத்த விலை என்ன? யார் யார் வதை சமந்தார்கள் என்ற பின்னணிகள் எல்லாம் போராளிப் படைப்பாளிகளுக்கு, அவர்களே இந்தப் போராட்டத்தில் ஒருவராக இருப்பதால் முன்னரேயே தெரிந்திருக்கும். இவை வெளியே உள்ள படைப்பாளிகளைக் கிட்ட நீண்ட காலம் எடுக்கும். சில வேளை தெரிய வராமலும் போகலாம். இந்த வேறு பாடுகள் கட்டாயமாகப் படைப்பிலும் பிரதிபலிக்கும். படைப்பாளி - பங்கெடுப்பவர் என்ற இரட்டைப் பரினாமத்தைக் கொண்டிருப்பதால் உள்ளே இருந்து எழுதுபவர்களின் அனுபவம் வித்தியாசமாகவும் வீச்சுப் பொருந்தியதாகவும் இருக்கும். சோவியத் புரட்சியில் பங்கேற்று அங்கவீனம் அடைந்த சிப்பாய் நிக்கலோய் ஒஸ்ரோவஸ்கி தனது அனுபவத்தை எழுதிய 'வீரம் விளைந்தது' நாவல் உலகப் புகுழ்பெற்றது. மாங்குளம் முகாம் மீதான தாக்குதலில் தானும் ஒருவனாக நின்ற மலரவன், அதில் எப்படிப் படை நகர்த்தினோம் என்பதை எழுதிய 'போர் உலா' அற்புதமான நாவல் இலக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது. இப்படி, உலகம் பூராவுமே போராட்டத்தின் உள்ளிருந்த படைப் பாளிகள், புனைவுகள் இன்றித் தாமே தமது எழுத்துக்குச் சாட்சியாக இருப்பதால்தான் அவர்களுடைய படைப்புகள் பெரிதாகப் பேசப் படுகின்றன. அதிர்ஷ்டவசமாக உள்ளே இருந்துநோக்கு வதற்கான வாய்ப்பு எனக்கும் சித்தித்திருக்கிறது. அதற்காக வெளியே இருந்து எழுதுவதைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடவும் முடியாது.

- உங்களின் கவிதை மொழி தனித்துவமானது. அனுபவங்களை மக்களின் உணர்வுகளுடன் உறவாடும் விதத்தில், இதைவிடச் சிற்பாகச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு உணர்ச்சி பூர்வமாகச் சொல்கிறீர்கள். இந்த மொழி ஆளுமை எப்படிக் கைவரப் பெற்றது?

என்னுடைய பரம்பரையில் யாருக்கும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு இருந்தது இல்லை. ஆனால் வாழ்வுத்தொழிலாகச் சிற்பக் கலை இருந்தது. கலை நுனுக்கங்கொண்ட தேர்களை வடிவமைப்பதில் பெயர் பெற்று விளங்கினார்கள். நானும் கணிசமான காலம் தேர்ந்த ஒரு சிற்பக் கலைஞராகவே வாழ்ந்தேன். எந்தக் கலைஞருக்கும் ஒரு சமூகப் பார்வை இருக்கும். சமூகக் கண்ணேனாட்டமுள்ள ஒருவன்

சமுகம் பாவிக்கும் மொழிகளைத் தண்ணுள் பதிவு செய்து வைத்துக் கொள்வான். அந்த வகையில் எனக்குள் சமூகத்தின் மொழி குடியேறியதில் வியப்பு இல்லை. அத்துடன், அற்புதமான சிற்பக்கலை ஞரான எனது சிறிய தகப்பனார் திருநெல்வேலி கந்தசாமி ஒரு தீவிரமான இடது சாரியாக இருந்தது எனக்குக் கூடுதலான வளத்தைத் தந்தது. அவருடன் சேர்ந்து வாழுகிறபோது சமூகத்தின் மீது அவருக்கிருந்த அக்கறையைப் பார்த்து, நானும் சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொள்ளத் தொடங்கினேன். சமூகத்துடன் ஊடாடத் தொடங்கியதால் அந்த மக்களினுடைய மொழி அதன் ஆழத்துடன் எனக்கு இலாவகமாகக் கையாளத்தக்கதாக அமைந்தது.

சமூகத்தைப் பாடும்போது, அந்தச் சமூகம் பயன்படுத்தும் மொழியைக் கொண்டு பாடுவதுதானே அழகு அப்படி, எழுத்து மொழியைக் கைவிட்டுப் பேச்சு மொழியில் பாடுகிறபோது எனது கவிதை ஒளிவு மறைவு அற்றதாகி, அதிக உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுச் சக்தியைக் கொண்டதாக ஆகிவிடுகிறது.

- “யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டு வேர்களைப் புதுவை இரத்தின துரையுடைய கவிதைகளில் காணலாம்” என்று உங்கள் கவிதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களின் போது பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிட்டு வருகிறார். உங்கள் கவிதை மொழியில் நீங்கள் நடவு செய்யும் மரபாந்த சொற்கள் குறித்து என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

ஒரு ஓவியன் ஓவியத்தின் தன்மைக்கேற்ப வர்ணங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது போலக் கவிஞரும் தான் நினைத்துதை வரைந்து கொள்வதற்காகச் சொற்களைத் தேடிக் கொள்வான். அந்தச் சொற்களின் தேர்ந்தெடுப்பே கவிதையின் வெற்றியாக மாறும். இங்கு தேர்ந்தெடுப்பது என்பது சொற்களுக்காகக் காத்திருத்தல் அல்ல நல்ல கவிஞருக்கு ஒரு பொருள் கூட்டும் பல சொற்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நான் முதலில் குறிப்பிட்டதைப் போல, சமூகத்திடம் இருந்து பதிவு செய்த என்னை எடு! என்னை எடு!! என்று வரிசை கட்டி நிற்கும் அந்த வார்த்தைகளில் இருந்து தேவையானதை ஒரு அஸ்திரமாகவே வெளியே விடுவான். நான், பண்பாட்டுத் தளத்தைப் பற்றிப் பேணும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருப்பதால் எனக்கு மரபின் மீது தீராத காதல் உண்டு. இதனாலேயே, என் மனதில் ஆழப்பதிந்துள்ள, சமூகத்தின் மொழியில் இருந்து வழக் கொழிந்து போன சொற்களும் பாவனையற்றுப் போன பொருட்களும் தொன்மைச் சின்னங்களாக என் கவிதைக்குள் வந்து புகுந்து கொள்கின்றன. இது பழமை வாதும் அல்ல. நாசுகிம் கருதி நாம் ஒக்கலையில் தாக்கி வைத்திருக்கும் தமிழ் அல்லாத சொற்கள், நமது பண்பாட்டின்

புதைவடிவங்களாக விளங்கும் ஏராளமான மரபார்ந்த தமிழ்ச் சொற்களை ஓரங்கட்டிலிட்டன. அவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய விரும்பும் எனது மனோநிலையின் வெளிப்பாடுதான் இது.

- மரபுக்கவிதை புதுக்கவிதை என்ற இரண்டு வடிவங்களிலும் எழுதி வருகிறீர்கள். போராட்ட உணர்வுகளை எழுத இதில் எது அதிகம் துணையாகிறது?

கவிதை கவிதைதான்! அதைமரபுக்கவிதை - புதுக்கவிதை என்று கூறுகட்டுவதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. மரபுக்கவிதைகளாக இருக்கின்ற வெண்பா - விருத்தம் - அகவல் இவை எல்லாம் ஒரே காலத்தில் எழுந்தவை அல்ல. இவை காலத்துக்குக் காலம் புதிய வடிவங்களாக ஒன்றுக்கொன்று புதுக்கவிதைகளாக உருவாகி வந்தவை தான். அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் கவிதை இன்று இன்னொரு புதிய வடிவத்தைப் பெற்று புதுக்கவிதையாகியுள்ளது.

கவிதையின் இந்த வகைப்படுத்தலுக்குள்ளேயே நின்று பதில் சொல்வதானால் போராட்டத்தில் ஆட்களை அணி திரட்டுவதற்கும், நெடும் பயணத்துக்கும் எங்கும் மரபுக்கவிதைகளே கை கொடுத் திருக்கிறது. பாப்லோ நெருடா சிலியின் சரங்கத் தொழிலாளர் மத்தியில் உரத்து வாசித்த கவிதைகளின் மொழியெயர்ப்பைப் பல தடவைகள் படித்திருக்கிறேன். மொழியெயர்ப்பின் போது கவிதையின் பாதி உயிர் போய்விடும் என்பார்கள். ஆனால் பாதி உயிர் போன நிலையிலும் அவை அற்புதமாகத்தான் இருக்கின்றன. எமது மண்ணி வேயும் இன்று வரை மரபுக்கவிதைகள்தான் பலம் பொருந்தியவையாக இருக்கின்றன. இந்த வெற்றிக்குக் காரணம் காதினுள்ளே கண்ணேரன்று சுருதி சேர்ப்பது போலக் கவிதையின் வரிகளுக்கும் சொர்களுக்கும் இடையே ஒடிக்கொண்டிருக்கும் ஒசை இழைதான். பலபேர் நிராகரிக்கும் இந்த ஒசை நயத்தை நான் கவிதையின் உயிராகவே கருதுகிறேன். மௌனமாக இருந்து தனக்குள்ளே வாசித்துக் கரை வதற்குப் புதுக்கவிதை மிகவும் சிறந்த ஒரு சாதனம்தான். இன்று அதற்குத் தரப்படும் முக்கியத்துவமும் அதிகம். ஆனால் எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் எங்களின் புதுக்கவிதை புத்தி ஜீவிகளுக்குரிய ஒன்றாகவே கருகிக்கிடக்கிறது. சமூகத்தின் எழுச்சி கருதி புதுக்கவிதையையும் உரத்த வாசிப்புக்குரியதாக எழுத முடியும். எனது புதுக்கவிதைகளில் பல அப்படி இருப்பதாகவே விமர்சகர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

- உங்களின் கவிதைப்புலம், தனிமனிதத் தினைப்புகளில் இருந்து விடுபட்டுப் பெரும்பாலும் சமூகம் சார்ந்ததான் இயங்குகிறது. இதனைக் கலை குறித்த உங்களின் தீர்க்கமான கருத்தாகக் கொள்ளலாமா?

எல்லாக் கலைகளுமே வாழ்க்கை அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு தான். மனிதன் தனி மனிதனாக இருக்கும் அதே சமயம் சமூகத்தின் பிரிக்க முடியாத ஒரு அங்கமாகவும் இருக்கிறான். வாழ்க்கையில் அவனது இந்த இரண்டு வகிபாகங்களும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருக்கின்றன. ஒன்றை ஒன்று பாதிக்கின்றன. அவன் தனது தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் அதேசமயம், அரசியல் - சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும் சேர்த்தே முகங்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அனுபவங்கள் எல்லாவற்றையுமே ஒரு கவிஞர் தனது வார்த்தைகளினால் வரைய முடியும். இதில் தன்னைச் சுற்றி நிகழும் அரசியலால் தான் பாதிக்கப்பட்டாலும் தன் படைப்பு பாதிக்கப்படக்கூடாது என்று கருதுபவர்களினால் கலையில் அதீத தற்சார்பு நிலையை எடுக்க முடியும். ஆனால், என்னைப் பொறுத்த வரையில் எனக்கான பாடுபொருளை என்னால் கையில் எடுக்க முடியவில்லை. சமூகத்தைப் பற்றி எரியும் பிரச்சினைகள் ஏராளம் இருக்கும்போது, அதை அணப்பதற்காகவே இங்கு ஒரு தீக்குளிப்பு நடைபெற்றக் கொண்டிருக்கும்போது என்னுடைய வலி தீர்ப்பைப் பிறர் மீது செலுத்த நான் தயாராக இல்லை. என்னையும் இணைத்துக் கொண்ட, ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் வலி தீர்ப்பாகவே எனது கவிதை களை நான் எழுதுகிறேன். இங்கு என்னுடைய குரலே சமூகத்தின் குரலாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

- சமூகத்தின் பன்முகப்பட்ட உணர்வோட்டங்களையும் உங்களால் பிரதிபலிக்க முடிகிறதா? ஒரு அமைப்பைச் சார்ந்து தொழிற்படும் நீங்கள், உங்கள் மனுக்களை வெளிப்படுத்துவதில் எவ்வளவு தூரம் நேர்மையாகச் செயற்பட முடிகிறது?

ஒரு கவிஞர் சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக இருக்கிறான் என்பதற்காக சமூகத்தின் சகல துடிப்புகளுக்கும் அவனால் இலக்கிய வடிவம் கொடுக்க முடியாது. அவன் கானும் சம்பவங்கள், கேட்கும் செய்திகள் என்று எல்லாவற்றையும் எழுத ஆரம்பித்தால் அவை பத்திரிகைச் செய்திகளாகப் போய்விடும். இவற்றில் அவனை வெகுவாகப் பரவசப்படுத்திய, சோகத்துக்கு ஆளாக்கிய ஒன்று இதனை எழுதாமல் இருக்க முடியாது என்று அவனது பிடரியைப் பிடித்து உந்தும் போதுதான் கவிதை எழுத உட்காருவான். அப்படியான நேரங்களில் அது தவிர்க்க முடியாமலும் இருக்கும். இப்படி எழுத நினைத்து என்னுடைய உணர்வுகளைச் சொல்ல முடியாமல் நான் பேனாவை முடி வைத்த ஓரிரு சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு நேர்ந்தது உண்மை. இது வஞ்சகத் தன்மையோ அல்லது தப்பித்துக் கொள்ளும் முறையோ அல்ல. விமர்சிப்பதையே வேலையாகக் கொண்ட எந்துப் பழுவுமற்ற ஒரு கவிஞர் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டுப் போவான். ஆனால், நான் இந்தப் போராட்டத்துடன் என்னைப்

பிணைத்துக் கொண்ட ஒரு கவிஞர். ஒரு போராளி என்பதற்கு மேலாக, ஒரு கவிஞராக எழப் பார்த்த எனது தனிக்குரல் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது சரியான திசையில் செல்லும் இந்த விடுதலைப் போராட்டத்துக்குச் சில நேரங்களில் குந்தகத்தை ஏற் படுத்தக் கூடும் என்பதாலேயே அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கிறேன். அந்தச் சம்பவங்களை எப்படித் தவிர்த்தேனோ, அது போல் அந்தச் சம்பவங்களை இப்போது கூறுவதையும் நான் தவிர்க்கவே விரும்புகிறேன்.

- உங்களுடைய கவிதைகள் சமூகப் பொதுமை கொள்ளும் போது, அதுவும் நீங்கள் ஒரு விடுதலை அமைப்பைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதால் அவை அரசியல் பேசுவதும் தவிர்க்க முடியாத தாக்கிறது. ஆனால், அரசியல் பேசும் கவிதைகளின் கலையழகு காயம் பட்டுவிடுவதாகவும், அவை நீடித்த ஆயுளை இழந்து விடுவதாகவும் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இது குறித்து.

கலைகள் எதிலுமே, கலையழகு எனப்படுவது அந்தக் கலைப் பொருளுக்குப் புறம்பானது அல்ல. கலைஞர் எடுத்துக்கொண்ட பாடுபொருள், அதற்குக் கொடுக்கும் உருவம், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட சத்தியம் எல்லாவற்றினதும் இயைபும் இறுக்கமும்தான் கலையின் அழகு இவை எல்லாம் கச்சிதமாக அமையப் பெற்று கலையழகால் வென்ற அரசியற் கவிதைகளும் உண்டு. சரிவரப் பொருந்தப் பெறாமல் துருத்திக் கொண்டு கலையழகால் தோற்றுப் போன தற்சார்புக் கவிதைகளும் உண்டு. எனவே பாடுபொருளால் மட்டும் அழகியலால் உயர்ந்த ஒரு படைப்பைப் படைத்து விட முடியாது.

அத்தோடு கலைத்துவத்தால் ஒரு கவிதை சாகாவரம் பெற்றுவிடும் என்பதையும் நிராகரிக்கிறேன். காலத்தை மீறி ஒரு படைப்பு இருக்க முடியாது. காலத்துடன் அது தன்னுடைய பணியை முடித்துக் கொள்ளும். நாயன்மார்களின் திருமுறைப் பாடல்கள் பலவற்றைக் கறையான் தின்றுவிட்டது என்று ஒரு கதை இருக்கு. கறையான் அல்ல காலத்துக்கு உதவாததைக் காலமே அரித்தது என்பதுதான் உண்மை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் படைப்புகளை எடைபோட காலத்தைத் தவிர வேறு எந்தத் தராக படியும் கிடையாது.

- “கவிதைக்குச் சொற் சிக்கனம் தேவை”, “கவிதை பிறருக்கு உபதேசம் பண்ணுவதற்கான கருவி அல்ல” என்றும் தமிழகத்துச் சிற்றிதழ்ச் சூழலில் கவிதைக்குச் சில வரையறைகள் செய்யப் படுகின்றன. இது குறித்து என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

தமிழகத்தில் இன்றைக்கு நாவல்கள் பாகங்கள், பாகங்களாக, அறுநாறு எழுநாறு பக்கங்களில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றில் சொற் சிக்கனத்தைத் தேடாதவர்கள் கவிதையில் மட்டும் தேடுகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவர்கள் சனத்துக்குச் சொல்லுகின்ற கவிதைகளை நிராகரிப்பவர்களாகவே இருப்பார்கள். எப்போதுமே சனத்துக்குச் சொல்லுகின்ற கவிதைகள் ஒரு மேடைப் பேச்சுப் போலவே இருக்கும்ஒரு செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை இப்போராட்டத்தினோடு, அல்லது சமூகத்தின் உயர்வான பக்கங்களை நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் பணியினை பதின்மூன்று மற்றும் பதினான்கு வரிகளுக்குள் செய்து விட முடியாது. அதற்காக நீர்த்துப் போகும் கவிதைகளை எழுத வேண்டும் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அதையும் நான் நிராகரிக்கிறேன். ஆனால் இவர்கள் சொற் சிக்கனம் என்பதும், கவிதையில் கருத்தைச் சொல்லாதே என்பதும், உன்மையை உரத்துச் சொல்லி சனங்கள் விழிப்புணர்வு பெற்றால் அவர்களைக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள் என்ற அச்சத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. கெட்டி பட்டுப் போயிருக்கும் இந்தப் பழமைவாத சமூகத்துக்குச் சூட்டம் போட்டோ, இரந்து இரந்து கூறியோ ஒரு கருத்தைச் சொல்லி சமூக உடைப்பை நிகழ்த்த விரும்பும் சமூகத்தின் மீதான கரிசனை உடைய கலைஞருக்கு எதிரான கருத்துகளாகத்தான் நான் இதனைக் கொள்வேன்.

- இந்த விமர்சனங்களையெல்லாம் தாண்டி, இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகளை சிலாகிக்கும் குரல்களும் கேட்கத்தான் செய்கின்றன. ஒரு கவிஞர் என்ற வகையில் இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றிய உங்களின் மதிப்பீடு எப்படி இருக்கிறது?

இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகள் என்ற கூறுகட்டல் எதைக் குறிக்கின்றது? விமர்சகர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தமானதைப் பட்டியலிடுகின்றனர். தமிழகத்தில் ஈழப் போராட்டத்துக்கு எதிரான கருத்து நிலையை எடுத்துள்ள இதழ்கள், ஈழப் போராட்டத்தின் மீதும் விடுதலைப்படிகள் மீதும் விமர்சனங்களைக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்களை முதன்மைப்படுத்தியே மிகச் சாதுரியமாக எதிர்ப்பரப் புரையை மேற்கொள்கின்றனர். கொழும்பில் இது இன்னொரு வகையில் அரங்கேறுகிறது. களத்தில் நின்று, போராட்டம் மையம் கொண்ட பிரதேசத்தில் நின்று எழுதுவதைக் கெட்டிக்காரத் தனமாக மறைத்து விட்டுத் தொடர்ந்தும் சிலரையே சிம்மாசனத்தில் அமர்த்து கின்றனர். அவர்களும் பல் விழுந்த பின்னரும் நானே பாட்டுக்காரன் என்பது போலப் பவனி வருகிறார்கள்.

உன்மையில் ஈழத்துக் கவிதைகள் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் பாய்ச்சல்களை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன என்பது உன்மைதான்.

சமுத்தமிழர்களின் தனித்துவமான அரசியல், வாழ்வு அனுபவங்கள் அதைச் சாத்தியப்படுத்தியிருக்கிறது. இந்தப் போரும் அதை ஒட்டிய வாழ்வும் - வீச்சும் வளமும் கொண்ட இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்களை உருவாக்கியுள்ளது. அமரதாஸ், நிலாந்தன், த. ஜெயசீலன், நாக. சிவசிதம்பரம், கருணாகரன், வாசதேவன், உதயசுரியன், அம்புலி, மலைமகள் என்று இந்தப் பட்டியல் இன்னும் நீளமானது. ஆனால் இன்னும் இவர்கள் முழுமையாக அறியப்படவில்லை. இனிமேல்தான் பேசப்படப் போகின்றனர். முடித் மறைக்கப்பட்ட போராட்டப் பிரதேசத்தில் இருக்கும் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய கவிதைகளுக்கான கதவுகள் இப்போதுதான் திறந்திருக்கின்றன. சந்தர்ப்பவசமாக ஈழத்தமிழன் இன்று உலகத்தமிழன் ஆகிவிட்டான். இந்தப் புகலிடத் தமிழர்களின் சந்தை வாய்ப்பை மட்டுமே குறியாகக் கொண்டு இயங்கும் தமிழகப் புத்தக வியாபாரிகளிடமிருந்து விடுபட்டு, புகலிடத் தமிழர்களும், ஈழத்தமிழர்களும், தமிழகத்தின் ஆரோக்கியமான இலக்கிய சக்திகளும் இணைந்து முத்தரப்பு இலக்கியப் பரிவர்த்தனையை மேற்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இப்போது உணரப் பட்டிருக்கிறது.

- போராட்டத்தின் போது ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பற்றிய உங்களின் கவிதைகள் காட்டமானவை.

“பெற்ற தாயினை எட்டி உதைப்பது
போலத் தாயகம் தீயில் எரிகையில்
விட்டு விமானத்தில் ஏறிப் பறந்தவர்
வீரமில்லாதவர் நாயிலும் கீழவர்”

-என்று கூட வார்த்தைகளை வெடித்திருக்கிறீர்கள். இக்கவிதைகள் பற்றிய உங்களின் இப்போதைய மனநிலை எப்படியிருக்கிறது?

கவிதைகளை நான் எழுதும் போதுகூட வெட்டி எழுதவது கிடையாது. எழுதி முடித்த பின்னர் சொற்களில் சில மாற்றங்களைச் செய்வது நல்லது என்று நினைக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் கூட நான் திருத்தி எழுதுவதில்லை. ஏனென்றால் கவிதைகளில் இடம் பெற்ற வார்த்தைகள் அந்தக் கவிதை எழுதுவதற்காக அந்த நேரத்தில் நான் பெற்றுக் கொண்ட மன உணர்வின் வெளிப்பாடு. உண்மையில் கவிஞர் வார்த்தைகளின் சொந்தக்காரன் என்பது கவிதை எழுதும் நேரத்தின் சொந்தக்காரன் என்பதுதான். நீங்கள் குறிப்பிட்ட இந்தக் கவிதைகள் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முற்பட்டவை. அப்போது போராளிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்த சமயத்தில் பெருவாரியான இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வு எனக்குக் கோபத்தைத் தந்தது. அதே புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இப்போது புகலிட நாடு களிலிருந்து உணர்வு குன்றிவிடாமல், எமது போராட்டத்தைத்

தாங்குவதில் பெரும் பலமாக இருக்கிறார்கள். இது ஏற்படுத்தும் மன உணர்வு இன்று என்னை அவர்களைப் பாராட்ட வைத்திருக்கிறது. இது கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் முரண் அல்ல; காலத்தின் முரண். இந்த இரண்டு காலகட்டங்களிலும் என்னுடைய மன உணர்வை உண்மையாகவே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். இதைச் சொல்வதில் எனக்கு எந்தவித தயக்கமும் கிடையாது.

- சர்வதேச அளவில் சமீபத்தில் பிபி.சி. நடத்திய சிறந்த பத்துப் பாடல்களுக்கான வாக்கெடுப்பில் உங்களுடைய,
“பூவும் நடக்குது பிஞ்சம் நடக்குது
போகும் இடம் தெரியாமல்...”

-என்ற பாடல் தெரிவாகியிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு உங்களுடைய இசைப்பாடல்கள் பிரபல்யமானவை. ஒரு கவிஞரான நீங்கள் இசைப்பாடல்களையும் கையில் எடுத்திருப்பது பற்றி....

சினிமா என்ற ஊடகத்தைத் தவிர்த்துப் பார்க்கும்போது பக்திப் பாடல்கள் என்ற ரீதியில் உருந்தார்ப்பேட்டை சண்முகம் அதிகம் எழுதியிருக்கிறார். தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப்பாடல்கள் என்று வரும்பொழுது என்னைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இருக்கலாம். ஏறக்குறைய அறுநாறு பாடல்கள் வரையில் எழுதியிருக்கிறேன். இது பெரிய தாக்கம்தான். உண்மையில் தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிதை உச்சத்தைப் பெற்றுள்ளது என்று சொன்னாலும் கூட, சிறுக்கை - நாவல் இலக்கியங்களின் பரவலாக்கப்பட்ட தன்மை கவிதைக்கு இல்லை. இன்னும் கவிஞர்கள் மட்டுமே வாசிக்கின்ற, மிஞ்சிப் போனால் மேற்படிப்பு மாணவர்களும் விமர்சகர்களும் படிக்கின்ற ஒன்றாகவே கவிதை இருக்கிறது. ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு இங்கேதான் இசைப்பாடல்களின் தேவை உணரப்படுகிறது. காத்திராப்பிரகாரமாக எங்களுக்குள்ளே நல்ல கவிஞர்கள் பலர் நல்ல பாடலாசிரியர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒரு பாடலை ஆக்கிவிட்டால், காற்றில் ஓலியாக உலகம் பூராவும் எதிரொலிக்கும். கவிதை சென்று தைக்க முடியாத தூரத்தை அது தொடும். “வெள்ளி நிலா விளக்கேற்றும் நேரம் வீசுகின்ற காற்றில் உப்பின் ஈரம்” என்ற எங்களது பாடலைப் பாடாத வாய் எது? “இந்த மன் எங்களின் சொந்தமன்” என்ற பாடலை உச்சரிக்காதவர் யார்? பேராசிரியர் சிவத்தும்பி அவர்கள் இராணுவச் சோதனைச் சாவடிக்கு முன்னால் தான் நிறுத்துப்படுகின்ற போதெல்லாம், “இந்த மன் எங்களின் சொந்தமன்” என்று தன்னுடைய மனது தன்னிச்சையாக உச்சரிக்கும் என்று பல இடங்களில் கூறியிருக்கிறார். இதுதான் இந்தப் பாடல்களின் வெற்றி. திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்கப்படுகின்ற இந்தப் பாடல்களினாடாக மக்கள் ஒர் உணர்வுத்தளத்தைப்

பெறுவதை அனுபவர்தியாகக் கண்டுள்ளோம். நல்ல இலக்கியம் உண்மையை உரைக்கும் உருவேற்றாது என்று சூறுவார்கள். ஆனால் உண்மையை உரைப்பதன் அடுத்தகட்டம் உருவேற்றல் தானே. அப்படி உருவேற்றி மக்களைப் போராட்டத்தின் பக்கமாக நகர்த்திச் செல்லும் பணியை, எமது போராட்ட இலக்கியங்களில் இசைப்பாடல்கள் கணிசமான அளவு செய்திருக்கின்றன.

● இசையில் உங்களுக்கு ஏந்த அளவுக்குப் புலமை உள்ளது?

ஓரு கலைஞருக்குரிய சகல ரசிப்புத் தன்மைகள் எனக்குள் இருந்தும் இசை மீது எனக்கு ஞானமோ புலமையோ இருந்தது இல்லை. இப்போதும் இல்லை. கவிதை ஈடுபாடு காரணமாக இசையை உற்றுநோக்கும் ஒருவனாக மட்டுமே இருந்தேன். பின்னர், 1986இல் திலீபன் உண்ணாவிரதம் இருந்தபோது முதற்தடவையாக இசைப்பாடல்களை உருவாக்கும் குழுவில் என்னை இணைத்துக் கொண்டேன். “வாசமலர் ஒன்று வாடிக்கீட்க்குது பேசுமுடியாமல்” என்ற பாடல் அப்போது நான் எழுதியதுதான். எனது பணியின் காரணமாகத் தொடர்ந்தும் இசைப்பாடல்களின் வருகையில் ஒலிநூடாக்களை, இசைத்தட்டுக்களை உருவாக்குவதில் பல பேருடன் இணைந்து பணிபுரியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. இவர்களில் இசைவாணன் கண்ணனுடன் பணிபுரிந்ததை வாய்ப்பு என்பதைவிட பேறு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இசையால் இவர் வளம் பெற்றதைவிட, இவரால் இசை வளம் பெற்றது அதிகம். அந்த அளவுக்குச் சங்கீத சாகித்தியங்கள் கைவரப்பெற்றவர். இந்தத் தொடர்புகள், ஓரு சங்கீத வித்துவாணிடம் தப்புகின்ற குற்றங்கள் என்னிடம் அகுப்படும் அளவுக்கு என் காதுகளைத் தாளம் - சுருதி என்பனவற்றுக்கு இசைவாக்கம் பெற வைத்துள்ளன. இதைத் தொடர்ந்து விருத்தி செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கின்றேன்.

● ஓரு கவிஞராகத் தொழிற்படுவதையும், ஓரு பாடலாசிரியராகத் தொழிற்படுவதையும் எப்படி உணருகிறீர்கள்?

கவிதை என்று வரும்போது அதற்குத் தனித்த சொந்தக்காரன் நான்தான். என்னுடைய கருத்தை அதற்குள் ஆணித்தரமாகச் சொல்லியிருப்பேன். ஆனால் பாடல் என்று வரும்போது எப்படி எழுதினாலும் அதன் பெரும்பகுதியை இசையமைப்பாளரும், பின்னணிப்பாடகரும் அணிசெய் கலைஞர்களும் ஆக்கிரமித்து விடுவார்கள். பாடலின் வெற்றியில் எங்களுக்கும் பங்கு இருக்கின்றது என்பதோடு சரி. மற்றும்படி கண்ணன் நன்றாக இசையமைத்திருக்கிறார். சாந்தன் நன்றாகப் பாடியிருக்கிறார் என்று சொல்லுவார்களே தவிர புதுவை இரத்தினதுரை நன்றாக எழுதியிருக்கிறார் என்று யாருமே சொல்லுவதில்லை. மெட்டுக்குப் பாட்டெழுதுவதைத்

துட்டுக்குப் பாட்டெழுதுவதாகச் சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதனை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சென்னையில் களத்தில் கேட்கும் கானங்களை ஒலிப்பதிவு செய்தபோது அதன் இசையமைப்பாளர் தெய்வேந்திரனின் மெட்டுக்கு ஒரு பாடல் நான் எழுதியிருக்கிறேன். மெட்டுக்குப் பாட்டெழுதுவதும் அற்புதமானது தான். மெட்டுக்குப் பாட்டெழுதும்போது இசை உயிர்பெறுகிறது. எழுதிய பாட்டுக்கு இசையமைக்கும்போது கவிதை உயிர் பெறுகிறது. இதனை நாங்கள் இங்கேயும் செய்து பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் காதலைப் பற்றி எழுதும்போது மெட்டுக்குக் கட்டுப்படும் எந்த வார்த்தையையும் பயன்படுத்திவிட்டுப் போகலாம். ஆனால் போராட்டப் பாடல்களில் கருத்துமாற்றம் வந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக இங்கு எழுதிய பாடலுக்கு இசையமைப்பதைத்தான் வழக்கமாக கொண்டிருக்கிறோம். இசையூடாக வருகின்ற கவிதைகளைக் கவிதைகள் பாடல் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். நல்ல கவிஞருக்கு இசை எந்தக் குந்தகத்தையும் செய்யாது. நீலாவணனின் “ஓ என் அருமை வண்டிக்காரா” - என்ற அவரது கவிதை வரிகளில் உள்ளதைவிட பாடும்போதுதான் அழகு. அதுபோல மஹாகவியின்

“**ஸ்ரீ நன்று மனஸ் மது**
படமொன்று கீறும்
சிவவேளை அதை வந்து கடல்
கொண்டு போகும்”

- என்ற கவிதை இன்று பாடலாகவும் பேசப்படுகிறது. ஆகவே நல்ல கவிஞருக்கு எதுவுமே இடைஞ்சல் இல்லை. அது கவிதையாகவும் இருந்துவிட்டுப் போகலாம் இசைப்பாடலாகவும் இருந்து விட்டுப் போகலாம்.

- ஆரம்பத்தில் பொதுவடைமைக் கருத்துகளால் ஈர்க்கப்பட்டு ஒரு கம்யூனிஸ்டாக அடையாளம் காணப்பட்ட நீங்கள் இப்போது நல்லைக் கந்தனுக்குப் பாட்டெழுதுகிறீர்கள். இதனை ஒரு முரண் பாடாகக் கருதவில்லையா?

கம்யூனிஸ்ட் என்பவன் தமிழ்த் தேசிய எழுச்சிக்குள் ஓரங் கட்டப்பட்டவன் அல்ல. உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் எல்லா விடுதலையின் பக்கமாகவும் இருப்பான். ஆரம்பத்தில் நான் தமிழ் - சிங்களம் - முஸ்லீம் எல்லாம் சேர்ந்த வர்க்க பேதமற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஒரு போராட்டசக்தியுடன் இணைந்து நின்றேன். ஆனால் நாங்கள் இலங்கையர், இலங்கையர் என்று சொல்லும் போதெல்லாம் சிங்களப் பேரினவாதம் இல்லை, நீங்கள் தமிழர்கள், தமிழர்கள் என்று சொன்னது. மொழியின் பெயரால் என்னுடைய இனத்தை அடக்கியது. அப்போது எனது இனத்தின்

பக்கமாக நின்று, முதலில் இன்தியான் ஒடுக்குமுறையில் இருந்து அவர்களின் விடுதலையை வென்றெடுக்க வேண்டிய தேவை விடுதலைக் கவிஞர் என்ற ரீதியில் எனக்கு உண்டானது.

தென் ஆப்பிரிக்க விடுதலை இலக்கியங்களில் பேய், பில்லி சூனியம் என்ற பழமைக் குறியீடுகளை நிறைய வைத்திருக்கிறார்கள். மக்களிடம் அந்த வடிவம் செல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்குப் பரிச்சயமானவற்றைத் தொட்டார்கள். மாநிலம் முழுவதும் வாழ்வதற்காக வல்லமை தூரோயோ என்று பாரதியும் சக்தியைத்தான் கேட்டான். அதுபோலத்தான் புதுவை இரத்தினதுரையும். எந்தச் சமூகம் தன்னுடைய சுய தேவைகளுக்காக எந்த ஆண்டவனிடம் நம்பிக்கை வைத்து வேண்டுகிறதோ அந்த ஆண்டவனிடம் சமூகத் தேவைகளுக்காகச் கேட்கச் செய்து, அவர்களை இந்துப் போராட்டத்தின் பக்கம் சிந்திக்க வைப்பதற்காகவே இதைக் கைக்கொண்டேன்.

- உங்களுடைய பழைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்திய பூர்த்திகரக் கனவுகளை இந்தத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் எந்த அளவுக்கு நிறைவேற்றியிருப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள்?

இனக்களுக்கிடையிலான சமத்துவம் எமது கனவுகளில் ஒன்றுதான். கணிசமான அளவு அது நனவாகி வருகிறது. இனத்தின் அடையாளத்தின் மீதான அழிப்புக்கு எதிராக ஆரம்பித்த தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் இப்போது இனக்களுக்கிடையிலான ஜக்கியம் பற்றிச் சிங்கள சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறது. இனத்தின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தினுள்ளே சாதி அமைப்பு அப்படியே உறைந்து போய் இருப்பதாக கள நிலை அறியாமல் பரப்புரை செய்யும் சிலரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். நான் ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன். இந்த வெப்பியாரம், வேக்காடுகள் எல்லாம் எனக்குப் புரியாதவை அல்ல. சாதி ஓழிப்புக்கு எதிராகக் கவிதைகளையே ஆயுதங்களாக்கி சில்லையூர் செல்வராசன், சுபுத்திரன், தணிகாசலம், பூமகன், தங்கவடிவேலு என்று பல பேருடன் ஊர் ஊராகச் சென்று கவியரங்குசன் நடத்தி இருக்கிறேன். தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுஜனப் போராட்டம் நடத்தி ஓழிக்கவேண்டிய நிலையில் இருந்த அதே சாதி அமைப்பு இப்போது இருக்கிறது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். அதே சமயம் வேருடன் கிள்ளியெறியப் பட்டுவிட்டது என்று சொல்வதற்கும் நான் தயாராக இல்லை. இந்தத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தன்னுள்ளே இருக்கிற சாதி மீதான பிடிமானம், பெண்மீதான அடக்குமுறை என்பவற்றைக் கணிசமான அளவு எரித்துக் கொண்டுதான் நகர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கவிஞராக நான் கண்டுகொண்டிருக்கும் கனவுகள் முழுமையாக நனவாகும்என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

- கடைசிக் கேள்வியாக, கனவுகளைச் சுமக்கும் கவிஞர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் வாழ்நாளில் கொரவம் பெற்றதாக இல்லை. ஆனால் உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெருமைகள் அதிகம். இது பற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

கவிதை எனக்குக் கொடை என்று சொல்லியோ, கருவிலேயே திருவுற்றவன் என்று சொல்லியோ எனக்கு நானே கிரீடத்தைச் சூடிக்கொள்ள முடியாது. உண்மையில், காலத்தை, மீறிக் கனவு காண்பதால் நான் கலங்கரனாகவே அதிகம் அடையாளம் காணப் பட்டிருக்கிறேன். அதையும் தாண்டி எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் இந்த வெளிச்சத்துக்கு நான் தனித்து உரிமை கொண்டாட முடியாது. என்னில் கவி ஆளுமையை விதைத்தவர்கள் முதல் இப்போது என் கவிதைகளால் வசீகரிக்கப்படுவர்கள் வரை இந்தப் பெருமைக்குச் சொந்தக்காரர்களாகப் பலபேர் இருக்கிறார்கள்.

முதலில் என்னை ஆட்கொண்டவன் பாரதி. கண்ணனும் கண்ணம்மாவும் அவனுக்குக் காதலனும் காதலியும் என்றால் எனக்கு இரண்டுமே அவன்தான். மஹாகவி, சில்லையூர் செல்வராசன், முருகையன் போன்றவர்களும் தங்கள் கவிதைகளினால் எனக்கு ஆதர்சமாக இருந்தார்கள். தன்னுடைய கொற்றவைக் குடையின் கீழ் எனக்கு நிழல் தந்துகொண்டிருக்கும் எமது தேசியத் தலைவரும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியவர். போராட்டம் முதன்மை பெற்றதால் அவரது கலை - இலக்கியப் பக்கங்கள் வெளியே கொண்டு வரப்படவில்லை. இலக்கியத்தின் நயமும் பயனும் தெரிந்த ஒருவராக இருப்பதால், எமது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அவர்தந்துவரும் ஊக்கு விப்புகள் அதிகம். எல்லைகள் குறுக்கப்பட்டு, வாசல்கள் அடைக்கப் பட்டு, உள்ளே நாம் போராடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் கூட ஆயுதங்களைத் தருவிப்பதில் அவர் காட்டிய அதேயளவு கரிசனையை எமது இலக்கிய முயற்சிகளுக்குத் தேவையானதைத் தருவிப்பதிலும் காட்டினார். அடுத்து, இந்தப் போராட்டத்தின் விளைவாக புலம் பெயர்ந்து உலகம் முழுவதும் பரந்து காணப்படும் வாசகப் பரப்பு. நான் இந்த நேர்காணலின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல காலத் தின் கவிஞராக என்ன இவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்துதான் தூக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

தினக்குரல்

5-1, 12-1, 19-1-2003

தொடர்பு முகவரி:

கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை,
சிவநகர், 7ம் வட்டாரம், புதுக்குடியிருப்பு,
முல்லைத்தீவு, ஈழம்.

பரமு. புஸ்பரட்டணம்

குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தைத் தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பதற்குக் காலத்துக்குக் காலம் சில வரையறைகள் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆரம்பத்தில் பாரம்பரியப் பிரதேசம், பண்பாடு, வரலாறு என்பன அந்த வரையறைக்குள் முக்கியப்பட்டாலும், இன்று குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம் வலுவான ஒரு அமைப்பின் கீழ் - அந்த அமைப்பு மிதவாதமாக இருந்தால் என்ன, தீவிரவாதமாக இருந்தால் என்ன - ஒன்று படுவார்களாக இருந்தால் அவர்களையும் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கலாம்

என்ற நிலை உலக அரங்கில் உருவாகியுள்ளது. அத்தகைய ஒரு நிலைக்கு இன்று ஈழத் தமிழினம் வந்திருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன். இந்த நிலையை எட்டுவதற்கு ஈழத்தமிழின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியும் உணர்வும் தான் காரணம் என்பதை எமது தொல்லியல் ஆய்வுகள் நிருபித்து வருவது எனக்கு மன நிறைவைத் தருகிறது."

- என்று சொல்லும் கலாநிதி பரமு. புஸ்பரட்னம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் விரிவுரை யாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர். வரலாற்றுத்துறையைச் சார்ந்தவர், 'சிங்கள மக்களைப் போலத் தமிழர்களுக்கு இந்நாட்டு மன்னுடன் ஒட்டிய தொன்மையான வரலாறு இல்லை' என்று கூறும் பாளி இலக்கியங்களை விஞ்ஞான பூர்வமான சான்றுகளால் மீள்வாசிப்புக்கு ஆளாக்கி வரும் ஒரு தொல்லியலாளர் (Archaeologist). தனது ஆய்வுகளின் மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் போராட்டத்துக்கான நியாயப்பாட்டை ஆணித்தரமாக நிறுவி, தன் துறைசார்ந்த பங்களிப்பைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி வருபவர்.

இனி தொடர்ந்து அவரே பேச்ட்டும்:

- பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாறு கற்பவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து காணப்படும் நிலையில், நீங்கள் வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தெரிவு செய்ததற்கு ஏதாவது விசேஷ காரணங்கள் உண்டா?

பாடசாலை நாட்களிலேயே வரலாற்றுப் பாடத்திலும், வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மீதும் எனக்கு ஏற்பட்ட கவர்ச்சி அதிகம். நான் புத்தார் சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியில் உயர்தரவுகுப்பில் ஆசிரியர் மழவராயர் அவர்களிடம் வரலாற்றைக் கற்றபோது, அவர் மீது எனக்கிருந்த நேசிப்பும் அவர் கற்பித்த முறையுமாகச் சேர்ந்து வரலாற்றைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயில வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை என்னை அறியாமலே என் மனதில் விடைத்தன. இக் காலப்பகுதியில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்களிடம் வரலாறு கற்று, ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய எனது உறவினர் மேகநாதன் அவர்கள் விடுமுறை நாட்களில் இந்திய வரலாறு பற்றி என்னுடன் உரையாடும் போது இந்திரபாலாவின் கற்பித்தல் முறை பற்றிப் பெருமையாகப் பேசவார். இந்திரபாலாவின் பாணியில் அவ்வப்போது சில பாடங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தார். இதனால் வரலாற்றின் மீது எனக்கிருந்த ஆர்வம் மேலும் அதிகரித்தது. அதுவும் பேராசிரியர் இந்திரபாலாவை ஒருபோதும் பார்க்காத நிலையில் கூட அவரிடமே அதைக் கற்க வேண்டும் என்றும் விரும்பினேன். 1977ஆம் ஆண்டு உயர்தரப் பரீட்சையை எழுதி முடித்த கையோடு, ஆசிரியர் மேகநாதனுடன் சேர்ந்து பேராசிரியர்

இந்திரபாலாவை அவரது வீட்டுக்குச் சென்று சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்போது 'பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தால் நான் வரலாற்றையே சிறப்புப் பாடமாகக் கற்பேன்' என்று என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அதற்குப் பேராசிரியர் பதில் எதுவும் கூறவில்லை; வெறும் புன்சிரிப்போடு முடித்துக் கொண்டார். ஆனால், ஒன்பது மாதம் கழித்துப் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்று யாழ்ப் பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்ற எங்களுக்கு நடந்த வரவேற்பு விழாவில் பேராசிரியர் இராசரட்னம் அவர்கள், 'கலைப்பீட்டத்துக்குத் தெரிவான மாணவர்களும் வணிக முகாமைத்துவம் கற்பதற்கு அனுமதி உண்டு' என்று பலத்த கைதட்டல்களுக்கு மத்தியில் அறிவித்தபோது பேராசிரியர் இந்திரபாலா எழுந்து புத்தார் புஸ்பரட்னம் விரும்பி னால் தன்னை ஒரு துடவை சந்திக்கலாம் என்று கூறினார். அப்போது எனக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. ஒரு மிகப் பெரும் மனிதன் ஒன்பது மாதங்கள் சென்ற பின்னரும் என் பேரையும், ஊரையும் மறக்காது அந்த மேடையில் உச்சித்தபோது அப் பேராசிரியரிடமே வரலாற்றைக் கற்கவேண்டும் என்ற ஏற்றுதியான முடிவுக்கு வந்தேன். இந்தக் காரணங்கள்தான் எட்டாவது வகுப்பில் மற்றைய பாடங்களுடன் ஒன்றாக வரலாற்றைப் படிக்கத் தொடங்கிய என்னை இன்று ஒரு வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளனாக்கும் அளவுக்குப் பின்னால் நின்று உந்திவந்துள்ளன.

- நீங்கள் வரலாற்றத் துறையில் கடமையாற்றினாலும் தொல்வியல் ஆய்விலேயே அதிக கவனம் செலுத்தி வருகிறீர்கள். இதற்கும் ஏதாவது காரணங்கள் உண்டா?

வரலாறு கற்கின்ற ஒரு மாணவன் தன்னுடைய இனத்தினதும், நாட்டினதும் வரலாற்றைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்வது போல் மற்றைய இனங்களினதும், நாடுகளினதும் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதும் மிக அவசியம். இத்தகைய ஒரு வரலாற்றுக் கல்வியே பல இன், மொழி, பண்பாடுடைய இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இன்றும் போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பாடசாலை தொட்டுப் பல்கலைக்கழகம் வரை சிங்கள மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட வரலாற்றுக் கல்வியின் மொழி பெயர்ப்பே பெரும்பாலும் தமிழ் மாணவர்கள் கற்க வேண்டிய பாடமாக உள்ளது. இதனால் எமது இனத்தின் உண்மை வரலாற்றை நாம் சரிவர அறிந்து கொள்ளாமலே இன்னொரு இனத்தின் வரலாற்றைப் பெருமையை பரீட்சையின் பெறுபேற்றுக்காக கற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகியுள்ளோம். இதற்கு சிங்கள மக்களுக்கு இருப்பது போன்ற தொடர்ச்சியான வரலாற்று இலக்கிய மரபு தமிழர்களுக்கு இல்லை என்பதையும் காரணமாகக் காட்டி நியாயப்படுத்தியும் வருகின்றனர். இந்தப் பின்னணிதான், தமிழரின்

வரலாற்று உண்மைகள் வெளிச்சத்துக்கு வரவேண்டுமானால் வரலாற்று நம்பகத்துன்மையுடைய தொல்லியல் ஆய்வில் நாம் ஈடுபாவேண்டிய அவசியத்தை எனக்கு உணர்த்தியது.

நான் வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்கத் தொடங்கிய காலத்தில்தான் அத்துறையின் தலைவராக இருந்த இந்திரபாலா தொல்லியலின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அப்பாடங்களையே அதிக அளவில் வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இருந்தார். இதனால், அப்பாடங்களைப் போதிக்கக் கூடிய அனுபவமும், ஆற்றலும் உடைய பேராசிரியர்கள் இந்திரபாலா, சிவசாமி போன்றவர்களிடமும், அப்பாடத்தில் இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களில் கலாநிதி, முதுகலைமாணிப் பட்டம் பெற்றிருந்த, இப்போது பேராசிரியர்களாக இருக்கும் சிற்றம்பலம், இரகுபதி போன்றவர்களிடமும் நாம் தொல்லியலைக் கற்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதுவும் எனக்குத் தொல்லியல் ஆர்வம் ஏற்பட இன்னு மொரு காரணம்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால், நான் வரலாற்றுக் துறையில் உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்த குறுகிய காலத்தில் பூநகரியில் பல தொல்லியற் சான்றுகளைக் கண்டுபிடித்தபோது அந்த ஆய்வுக்கு நிதியுதவி செய்து தந்ததோடு, இளம் விரிவுரையாளராக இருந்தும் எனது கண்டுபிடிப்புகளை மதித்து அவற்றைப் பல்கலைக்கழக நூலாக வெளியிட்ட முன்னாள், துணைவேந்தர் அமரர் துரைராஜா அவர்களினதும், பேராசிரியர்கள் சீந்திர ராஜா, சிவசாமி போன்றவர்களின் ஆதாரவும், வழிகாட்டுதலும்தான் தொடர்ந்தும் தொல்லியலில் முழுமையாக அக்கறை காட்டுவதற்கு வழிகாட்டியாக இருந்தன.

- உங்கள் தொல்லியல் ஆய்வின் மூலம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள புதிய கருத்துக்கள் என்ன? அவை எந்த அளவுக்குப் பிற ஆய்வாளர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன?

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் பின்னர் அதிலும் குறிப்பாக 1980களின் பின்னர் ஈழத் தமிழர் தொடர்பான புதிய கருத்துக்களை எனது ஆசிரியர்கள் காலத்துக்கு காலம் முன்வைத்து வந்துள்ளனர். அந்த அனுபவத்தின் தொடர்ச்சியாகத் தான் எனது புதிய கருத்துக்களையும் பார்க்க வேண்டும். எனது புதிய முடிவுகளில் முக்கியமானது ஈழத் தமிழரது பண்டைய கால வரலாற்றை அதிலும் குறிப்பாக பண்பாட்டு வரலாற்றைத் தமிழகத்தின் பிரதியாகப் பார்க்காது அவற்றை ஈழத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களுடன் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். அதன் அடிப்படையில் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே ஆட்சி புரிந்த எல்லாளன் போன்ற மன்னர்களைத் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தவர்

கள் எனக் கூறுவதற்கு நம்பகமான எந்தச் சான்றுகளும் இல்லை. அவர்களை இலங்கைத் தமிழ் மன்னர்களாகக் கொள்வதற்கே சான்றுகள் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றேன். இக்கருத்தை 1991 ஆம் ஆண்டு நான் முன்வைத்தபோது பலரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஆனால் இப்போது அக்கருத்தை மறுத்தவர்களே பொருத்த மான கருத்தாக ஏற்றுக்கொண்டு தமது ஆய்வுகளிலும் முக்கியப் படுத்திக் குறிப்பிட்டு வருகின்றனர்.

இரண்டாவதாக, தமிழ் நாட்டில் அந்நாட்டு மக்களது மொழி, எழுத்து, மதம், கலை தொடர்பான தொன்மையான தொல்லியற் சான்றுகள் எக்காலத்திற்கு உரியனவாகக் காணப்படுகின்றனவோ அதே காலகட்டத்தில் ஈழத் தமிழர்கள் தொடர்பான சான்றுகள் ஈழத்தில் காணப்படுவதால் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் தமிழ் மொழி பேசும் மக்களாக இலங்கை வர முன்னரேயே ஈழத்தமிழரின் முதாதையினர் இலங்கையிலேயே வாழ்ந்துள்ளனர் என்ற கருத்தும் முன்வைக் கப்பாட்டுள்ளது.

மூன்றாவதாக, 13ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரே ஈழத் தமிழர்கள் நாணயங்களை வெளியிட்டனர் என்ற முன்னேய கருத்தை நிராகரித்து 2500 ஆண்டு காலமாக அம்மரபு ஈழத்தமிழரிடம் உண்டு என்பதை நான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதன் அடிப்படையில் சங்க காலத்திற்கு சமமான காலத்தில் ஈழத் தமிழரிடையே அரசு மரபு தோன்றியதென்பதையும் நிறுவியுள்ளேன். இக்கருத்துகள் பெருமளவுக்குப் பொருத்தம் என்பதை தமிழகப் பேராசிரியர்களான சுப்பராயலு, சண்முகம், விஜயவேணுகோபால், இராச, இராசன், ஐரா வதும் மகாதேவன் போன்றவர்களும், ஈழத்து தமிழ் ஆய்வாளர்களான பேராசிரியர் பத்மநாதன், சிற்றம்பலம், சிவசாமி, இரகுபதி போன்ற வர்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- ஈழத்தமிழர்களுடைய வரலாற்றை நிறுவுவதில் எமது மற்றைய அறிஞர்களின் பங்களிப்பு எந்த அளவுக்கு ஏற்படையதாக உள்ளது?

1969 ஆம் ஆண்டின் பின்னரே இலங்கையின் பண்டைய கால வரலாறு பற்றிய ஆய்வில் தொல்லியற் சின்னங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறத் தொடங்கின. அதில் பேராசிரியர் சிற்றம்பலம், பேராசிரியர் இரகுபதி போன்றவர்களது ஆய்வுகளைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் இலங்கையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு என்ற தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வில் முன்வைத்துள்ள தமிழ் சிங்கள மக்களின் முதாதையினர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து புலம் பெயர்ந்த திராவிடர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்ற கருத்தை இதுவரை யாரும் வலுவான காரணம் காட்டி நிராகரிக்கவில்லை. பேராசிரியர்

இரகுபதியின் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்டைய காலக் குடியிருப்புகள் பற்றிய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வானது தமிழரின் பூர்வீகத்தை அடையாளப்படுத்தும் சிறந்த ஆய்வுகளில் ஒன்றாகும். இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் பூர்வீககுடிகள் பற்றி ஆராய முற்படும் ஆய்வாளர்கள் யாரும் இரகுபதியின் முடிவைப் புறக்கணித்து விட்டுப் பழைய கருத்தை முன்வைப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நீண்ட காலமாகத் தென்னிலங்கை ஆய்வாளர்களது வரலாற்று முடிவோடு ஒத்த கருத்தைக் கொண்டிருந்த தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கல்வெட்டாய் வாளரான ஜூராவதம் மகாதேவன், பிரான்ஸ் நாட்டில் வசிக்கும் தொல்லியலளரான போபேஆராய்ச்சி போன்றவர்கள் ஈழத்தின் பண்டைய காலக் கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள் தொடர்பாக நாம் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் முடிவுகளை அங்கீகரித்து அன்மைக்கால ஆய்வுகளில் தமது முன்னைய அடிப்படைக் கருத்துகளைக் கைவிட்டு அவற்றை தமிழருக்குச் சார்பானதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

- பண்டைய காலத்தில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த பிராந்தியம் நாக நாடு என அழைக்கப்பட்டதாகவும், அங்கு நாக அரசு இருந்ததாகவும் சமீபத்தில் கூறியிருக்கிறீர்கள். அப்படியிருந்தது உண்மையானால் அதன் தலைநகர் எது எனக் கருதுகிறீர்கள்?

தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வரும் வடகிழக்கு மாகாணம் கிழு. 6 ஆம் நூற்றாண்டு தொட்டு போத்துக்கேயர் வரும் வரை தமிழில் நாக நாடு என அழைக்கப்பட்டதற்கு உறுதியான பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு நாக வம்சத்து ஆட்சி கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்ததை இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும் அதன் தலை நகர் எங்கு இருந்ததென்பதைக் கால அடிப்படையில் இதுவரை கிடைத்துள்ள தொல்லியற் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறுவது சற்றுக் கடினமான ஒன்று. ஆனால் கி.பி. 12-13 ஆம் நூற்றாண்டில் திருகோணமலை அதன் முக்கிய தலைநகராக இருந்ததென்பதை 1262ஆம் ஆண்டுக்குரிய பாண்டியரது கல்வெட்டு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. அக்கல்வெட்டின் கூற்றுப்படி இக்காலத்தில் இலங்கையில் இரு அரசுகள் இருந்ததாகவும், நாக நாட்டு மன்னனுக்கு பயந்து சிங்கள மன்னன் பாண்டியரிடம் உதவி கேட்டதாகவும், அதற்குப் பாண்டிய மன்னனான வீரபாண்டியன் சம்மதித்து தனது படையை நாக நாட்டுக்கு அனுப்பியதாகவும், அப்போது நாக நாட்டை ஆண்ட சாகவன் பாண்டியருக்கு அடிபணிய மறுத்ததால் அவனைக் கொன்று அவன் மகனை ஆட்சியில் அமர்த்திய தாகவும், பின்னர் நாக நாட்டுக் கொடிப்பறந்து கொண்டிருந்த தலைநகர் கோணமலையில் தமது அரசு முத்திரையான இரட்டைக் கயலைப் பொறித்ததாகவும் கூறுகிறது. இதில் இருந்து இக்காலத்தில் நாக

நாட்டின் முக்கிய தலைநகராகத் திருகோணமலை இருந்ததென்பது உறுதியாகத் தெரிகிறது. இதையுறுதிப்படுத்தும் வகையில் சாகவன் பெயர் பொறித்த பல நாணயங்களை நாக நாட்டிலிருந்து நான் கண்டறிந்திருக்கிறேன்.

- ஈழத்தில் யாழ்ப்பாண நல்லூர் அரசுக்கு முன்னோடியாக வன்னியிலும் ஒரு அரசு இருந்ததெனக் கூறுகிறீர்கள். அதற்கு என்ன ஆதாரங்கள் உண்டு?

வன்னி என்பது நான் முதலில் கூறிய நாக நாடு என்ற வட்டத்திற்குள் உட்பட்ட ஒரு பிரதேசமாகும். அன்றைய காலகட்டத்தில் வன்னிக்குள் திருகோணமலையும் அடங்குகிறது. நாக நாடு என்ற பெயர் பரந்தபட்ட பிரதேசமாக இருந்தாலும் நல்லூருக்கு முன்னர் அரசொன்று இருந்ததெனக் கூறக்கூடிய பலவகைப்பட்ட தொல்லியற் சான்றுகளும் வன்னியில் இருந்தே கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் நாணயங்கள் முக்கியமானவை. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், சிற்றரசுகளாக இல்லாமல் ஒரு மன்னன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட அரசு இருந்ததை உறுதிப்படுத்தும் நாணயங்கள் பெருமளவிற்கு இங்கிருந்து கிடைத்திருக்கின்றன. சாகவனது நாணயங்கள் கூட முதல் முறையாக இந்த வன்னியில்தான் கிடைத்துள்ளது.

தொடக்க காலப் பாளி, தமிழ் இலக்கியங்கள் கூட யாழ்ப் பாணத்திற்கு முன்னோடியாக வன்னிப் பிராந்தியத்தையே முக்கியப் படுத்திக் கூறுகின்றன. நல்லூருக்கு முன்னோடியாக வட இலங்கையில் ஒரு அரசு இருந்ததாகக் கூறும் சூளவம்சம்கூட அந்த அரசின் மையங்கள் வன்னியில் இருந்ததை சூசகமாகத் தெரிவிக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் அங்கு கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் போது அங்கு ஒரு தமிழ் அரசு இருந்ததென்ற உண்மை தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இதுவரை யாழ்ப்பாணத்தையே மையமாகக் கொண்ட தமிழ் அரசு பற்றி ஆராய்ந்த பலரும் வன்னியைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளாதது தான் பெரும் குறைபாடு.

- தமிழ்ப் பெளத்தம் பற்றியும் இப்போது அதிக அளவில் பேசப்படுகிறது. அது பற்றியும் சொல்லுவங்கள்?

தமிழ்ப் பெளத்தம் பற்றிப் பேசுவது வரலாற்றைப் புதிதாகக் கற்க முற்படுவர்களுக்கு புதிய விடயமாக இருக்கலாம். ஆனால் அது ஒரு வரலாற்று வாசகனுக்கு புதிய விடயமாக இருக்கலாம் என நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் பெளத்த மதம் எப்போது ஈழத்திற்கு அறிமுகமானதோ அன்றில் இருந்து பெளத்த மதத்திற்கும் தமிழர்

களுக்கும் உள்ள உறவும், உரிமையும் பற்றி அம்மத வரலாறு கூறும் இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுக்களும் பலவாறு பேசுகின்றன. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தில் ஈழத்தில் ஆட்சி புரிந்த பத்து தமிழ் மன்னர்களும் பொத்த மதத்திற்கு ஆகரவு அளித்தது பற்றிப் பாளி இலக்கியங்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. கிபி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிலங்கைவரை ஆட்சி புரிந்த பரிந்தன், குட்டபரிந்தன் போன்ற தமிழ் மன்னர்களின் வம்சத்தவர் பொத்தர்களாக இருந்ததால் அவர்கள் “புத்ததாஸன்” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றதாக அறகம, அநூராதபுரம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. ஆனால் கிபி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்தின் செல்வாக்கால் ஈழத்தில் பொத்தம், இந்து என்ற மத வேறுபாடு ஏற்பட்டு கால ஓட்டத்தில் பொத்த மதம் சிங்கள மக்களுக்கும், இந்து மதம் தமிழ் மக்களுக்கும் உரிய மதங்களாகப் பார்க்கப்பட்டே வருகின்றன. ஆனால் மிக அண்மைக் காலம் வரை - 1970 வரை - நீர்கொழும்பு போன்ற இடங்களில் தமிழ்பேசும் பொத்தர்கள் பல ஆயிரக்கணக்கில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. இந்த இடத்தில் தமிழ்ப் பொத்தம் பற்றி மேலும் விரிவாகக் கூறுவதற்கு உங்களின் கேள்வியைத் தொடர்ந்தும் சாதகமாகப் பயன்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.

- கந்தரோடையில் காணப்படும் பொத்த ஆழிபாட்டு மையங்கள் பண்டைய காலத்தில் தங்களது வழிபாட்டுக்குரிய இடமாக இருந்தது என்னும் ஒரு கருத்து சிங்கள ஆய்வாளரிடையே நிலவி வருகிறது. இது நாள்வரை கண்டு கொள்ளப்படாமல் இருந்த இந்தப் புகுதியில் இப்போது படையினர் புதிய விகாரை ஒன்றையும் உருவாக்கியுள்ளனர். இது பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

புரிந்தனர்வு ஒப்பந்தத்தையுடுத்து தென் இலங்கையில் இருந்து பெருமளவு யாத்திரிகர்கள் வடபகுதிக்கு வந்து செல்ல ஆரம்பித்த பின்னர் ‘ஜென்ட்’ பத்திரிகையில் இது தொடர்பாக ஒரு கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது. அதில், சிங்களவர்களின் புனிதத் தலமான கந்தரோடை அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. படையினர் என்ன செய்யப் போகின்றார்கள்? என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டிருந்தது. இதன் எதிரொலிதான் கந்தரோடையில் இப்போது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ‘கதுறுகொடு ராஜமகா விகாரை’ என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது வன்மையாகக் கண்டிக்கத்தக்கது.

கந்தரோடை பண்டைய காலத்தில் பொத்த மதத்தைப் பின்பற்றியவர்களின் வழிபாட்டிற்குரிய இடம் எனக் கூறலாமே தவிர அவை சிங்கள மக்களுக்கு மட்டும் உரிய வழிபாட்டு இடமாக

இருந்ததெனக் கூறமுடியாது. இலங்கையில் அநுராதபுரத்தைப் போல் முதல் நகரமயமாக்கத்திற்கு உட்பட்ட இடங்களில் கந்தரோடையும் ஒன்று. இதற்கு கந்தரோடையின் அமைவிடம் பண்டைய காலத்தில் சர்வதேச வர்த்தகத்திற்கு வாய்ப்பாக இருந்ததே காரணமாகும். இங்கு கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உள்ளூர், சர்வதேச வர்த்தகம் நடந்த தற்காலிக சான்றுகள் பலவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சங்ககாலம் பற்றிய சான்றுகளே அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இதனால் பல இனங்களின் வழிபாட்டிற்குரிய பல ஆலயங்கள் இங்கு அமைந்திருக்கலாம். அவற்றுள் பெளத்த ஆலயமும் ஒன்றாகும். இவ்வாறான பெளத்த வழிபாடுகள் கந்தரோடையில் மட்டுமின்றி அதற்கு எதிரே அமைந்துள்ள தமிழகத்திலும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது. இதற்கு தற்போது இந்துக்களாக வாழ்ந்துவருகின்ற தமிழ் மக்களின் முதாதையினரின் ஒரு பிரிவினர் முன்னர் பொத்தர்களாக இருந்ததே காரணமாகும். அவ்வாறான ஒரு நிலையே கந்தரோடையிலும் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கந்தரோடையில் கிடைத்த அனைத்துப் புத்தர் சிலைகளும் தமிழகத்திலும், ஆந்திராவிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகளை ஒத்திருப்பதால் இப்புத்தர் சிலைகள் அங்கிருந்தே கந்தரோடைக்கு கொண்டுவரப்பட்டதாகக் கலைவரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அத்துடன் 1967இல் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழக அரும்பொருளாக ஆய்வாளர்களும், 1971ல் விமலா பேக்லே என்ற வெளிநாட்டுப் பிரபல தொல்லியலாளரும் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளில் இற்றைக்கு 2800 வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழகத்தை ஒத்த திராவிடக் குடி யேற்றம் இருந்ததற்கான சான்றுகள் மூன்று மைல் சுற்றுவட்டாரத்தில் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இந்த மக்கள் தமிழ் மொழி பேசினர் என்பதற்குரிய தமிழனமுத்துப் பொறித்த மட்பாண்டச் சாசனங்களைத் தாம் கண்டுபிடித்திருப்பதாக எமது துறைப் பேராசிரியர் கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் அன்மையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் ஓப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது கந்தரோடையில் காணப்படும் பெளத்த ஆலயத்தின் அழிபாடுகளை சிங்கள மக்களுக்குரியதெனக் கூறுவது எந்த வகையில் பொருந்தும்? எனவே இன்று தமிழர் பிரதேசங்களில் காணப்படும் பெளத்த மத எச்சங்களை ஒரு மதத்தின் பண்பாட்டுச் சின்னமாக பார்க்க வேண்டுமே தவிர ஒரு இனத்தின் அடையாளச் சின்னமாகப் பார்ப்பது, தவறாகும்.

- பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்களை மேற்கோள் காட்டி, '13ஆம் நூற்றாண்டுற்கு முன்னர் இலங்கையில் நிரந்தரமாகத் தமிழர்களின் குடியிருப்புக்கள் இருக்கவில்லை' என்ற கருத்தைத்தானே இன்றும் தென்னிலங்கையில் முன்னிலைப்படுத்தி வருகிறார்கள்?

ஒக்ஸஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் மேற் கொண்ட கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வில் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இலங்கையில் இருந்த தமிழர்கள் வர்த்தக நோக்கில் தமிழகத்தில் இருந்து வந்து தங்கிச் சென்ற தமிழர்கள் என்றும், அப்படித் தற்காலிக மாக வந்து தங்கிச் சென்றதால்தான் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய இந்துக் கோயில்களைல்லாம் தமிழகத்தின் கோயில்களை விட சிறியதாக இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் 1980ஆம் ஆண்டு ஆளைக்கோட்டையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு கண்டறியப்பட்ட பிறகு இலங்கையில் தமிழர்கள் தொன்மையாக வாழுவில்லை என்ற தனது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார். புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியற் சின்னங்களை ஆதாரங்கள் காட்டி தமிழர்களுக்குச் சார்பான வரலாற்று உண்மைகளை எழுதியதுடன் தனது முன்னைய முடிவுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டாம் என்று பகி�ங்கரமாக அறிவித்தும் இருக்கிறார். எனது புதிய முடிவுகள் பலவற்றுக்கு பேராசிரியரின் அங்கீராமும் கிடைத்திருக்கிறது. மிகவும் முதலையடைந்த நிலையில் அவஸ்திரேலியாவில் தங்கியிருக்கும் அவர் இப்போது தமிழர்களின் தொன்மையான வரலாறு குறித்து ஆங்கிலத் தில் நூல் ஒன்றையும் எழுதியுள்ளார். ஆனால் அவரது புதிய முடிவு களைக் கருத்தில் எடுக்காது முன்னைய தப்பான வரலாற்று முடிவு களைத் தங்களது அரசியல் ஆதாயத்திற்காகத் தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் முதல்மைப்படுத்தி வருகிறார்கள். இலங்கையில் தொல்லியலும் வரலாறும் தாம் விரும்புகின்ற பெளத்த சிங்கள தேசியவாதத்தை கட்டியெழுப்பும் நோக்குடனேயே அடுத்தடுத்து ஆட்சிப்பிடம் ஏறும் அரசுகளால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

- தமிழர் சார்பான இந்தப் புதிய வரலாற்று முடிவுகளைச் சிங்கள ஆய்வாளர்கள் எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்?

சிங்கள மக்களினது முதலையர்கள் வட இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஆரியர்களான விஜயனாதும் அவனது எழுநாறு தோழர்களின் தும் வழித்தோன்றல்கள் என்ற பாரம்பரிய வரலாற்றுக் கருத்தை இன்று சிங்கள ஆய்வாளர்களே ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. காரணம் அவ்வாறான குடியேற்றம் நடந்ததென்பதற்கு நம்பகரமான எந்தத் தொல்லியற் சான்றுகளும், கிடைக்கவில்லை. மாறாகத் தென் இந்தியாவில் இருந்து திராவிட மக்கள் குடியேறியதற்கே சான்றுகள் பரவலாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆனால், இந்த ஆய்வாளர்கள் தமது பூர்வீகம் பற்றிய பாரம்பரிய கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் புதிய கருத்துகளை சாதாரண மக்களிடம் எடுத்துக் கூறினால் அவர் களின் எதிர்ப்புக்கு உள்ளாகலாம் என் அஞ்சகிறார்கள். அதனால் தான் நம்பகத் தன்மையுடைய புதிய தொல்லியற் சான்றுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டும் அவற்றைப் பாட நூல்களில் சேர்க்காது வழக்கம்

போல் விஜயனின் வழிவந்தவர்களே தற்காலச் சிங்கள மக்கள் என்ற பாரம்பரிய கருத்தை இன்றும் போதித்து வருகின்றனர். இந்நிலையில் தமிழர் சார்பான் புதிய உண்மைகளை எல்லாச் சிங்கள ஆய்வாளர்களும் வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என நூன் எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆனால் நடுநிலைமையோடு ஆய்வை மேற்கொள்ளும் சிங்கள ஆய்வாளர்கள் சிலர் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் கூறாத தமிழர் சார்பான் பல புதிய உண்மைகளை சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறுத்துவிடமுடியாது. அவர்களுள் சுதர்சன் செனி வரட்ணா, போபே ஆராய்ச்சி, ராஜாவிக்கிரமசிங்கே, சுதந்தா குணதிலகா போன்றவர்களது ஆய்வுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

- தமிழ் சிங்களத் தொல்லியலாளர்களை ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு பொது வேலைத்திட்டத்துக்கான அவசியத்தை, அதற்கான ஒரு காலக்கனிவை நீங்கள் உணருகிறீர்களா?

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான போராட்டம் வலுப்பெற்றபோது, பரந்த இந்தியாவை ஒன்றிணைத்து அரசாஞ்சும் தகுதி இந்திய மக்களுக்கு இல்லை எனச் சொல்லியே ஆங்கிலேயர்கள் அதை நிராகரித்தார்கள். அப்போது இனம், மதம், மொழி, போன்ற வற்றால் வேறுபட்ட ஆய்வாளர்கள் ஒன்றுபட்டு இந்தியாவின் தொன்மையையும் வரலாற்றுப் பெருமையையும் வெளிப்படுத்தியதன் மூலம்தான் இந்திய மக்களிடையே வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணப்பட்டது. ஆனால் சமகால இலங்கையில் ஒற்றுமைக்குப் பதில் வேற்றுமையையே தோற்றுவித்திருக்கிறது.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் - சிங்கள ஆய்வாளர்களிற் பலரும் தங்கள் தங்கள் இனத்தின் வரலாற்றுப் பெருமையையும் தொன்மையையும் கூற முயன்ற அளவுக்கு இரண்டு இனத்தவர்களுக்கும் இருக்கக்கூடிய வரலாற்றுப் பொதுமையை ஆராய முற்படவில்லை. அதிலும், இலங்கைக்கு அப்பால் பரந்த இந்தியப் பண்பாட்டோடு தங்களுக்கிருக்கும் ஒற்றுமையை அழுத்தி அடையாளம் காணப்படுவில் பெருமைப்படும் ஆய்வாளர்கள் மிகச் சிறிய இலங்கைக்குள் பண்டு தொட்டு வாழும் இரண்டு இன மக்களுக்கு இடையேயும் இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு போன்றவைகளில் இருக்கக் கூடிய ஒற்றுமைகளைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்த முன்வர வில்லை. இதன் விளைவுதான் சம உரிமை வேண்டும் ஏன்ற கோரிக்கை தமிழர் தரப்பில் இருந்து முனைப்புப் பெறும்போதெல்லாம், சிங்கள மக்களிடையே வேறுந்றி இருக்கும் பண்டைய கால வரலாற்று ஐதீகம் மேற்களம்பி வரலாறு இல்லாத தழிழ்ர்கள் என்ற முத்திரை எங்கள் மீது சூத்தப்பட்டது. இந்த நிலை இனிமேலும் தொடராமல் இருக்க இரண்டு தரப்பு வரலாற்று தொல்லியல்

ஆய்வாளர்களிடையே ஒன்றிணைந்த பொதுவேலைத்திட்டம் அவசியம் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. இதற்குச் சாத் தியமான சூழ்நிலை உருவாகி இருப்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

சமாதானத்துக்கான இந்தக் கால பகுதியை சரிவரப் பயன் படுத்தி, கடந்த 2002 ஆம் ஆண்டில் கலை, பண்பாட்டுக்கழகம் நடத்திய 'மானுடத்தின் தமிழ்க் கூடல்' நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து தமிழ் - சிங்களக் கலை, இலக்கியவாதிகள் ஓரளவுக்கேணும் தமது கருத்துக்களையும், மன உணர்வுகளையும் பரஸ்பரம் பரிமாறத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பரஸ்பர உறவை தொல்லியல், வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடையேயும் ஏற்படுத்த முடியுமானால் அது எமது அரசியல் தீர்வுக்கு மிகவும் சாதகமாகவே அமையும்.

- நீங்கள் சார்ந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தினாடாக இந்தப் பணியை முன்னெடுக்கலாமல்லவா?

பல்கலைக்கழகம் இதை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று கூறுவதோடு உடன்படுகிறேன். ஆனால் இதற்கு யாழ் பல்கலைக் கழகம் எந்த அளவுக்கு இடம் தரும் என்பது கேள்விக்குறியே. 1974 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதே பிற்காலத்தில் தொல்லியலை தனித்துறையாக்கும் நோக்குடன் தொல்லியல் ஒரு பாடமாகச் சேர்க்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் புலமையுடைய ஆசிரியர்களைக் கொண்டிராத புதிய பாடநெறிகளைச் சிறப்புப் பாடமாக அறிமுகப்படுத்திய இந்தப் பல்கலைக்கழகம், தொல்லியலை மட்டும் சிறப்புப்பாடமாகக் கற்பிப்பதற்கு அக்கறை காட்டவில்லை. இந்த ஆண்டுதான், அதுவும் பேராசிரியர் கோபாலக் கிருஷ்ணஜயரும், பேராசிரியர் சத்தியசீலனும் மேற்கொண்ட பசீரத்தன முயற்சிக்குப் பிறகே சிறப்புப் பாடமாகப் போதிப்பதற்குப் பல்கலைக்கழகம் அசைந்து கொடுத்திருக்கிறது.

இன்று தகுதியும், வசதியும் உள்ள மாணவன் தான் விரும்பும் எந்தப் பாடத்தையும் உலகின் எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கற்க முடியும். ஆனால் அவன் தனது இனத்தின் தொன்மையான மொழி, மதும், பண்பாடு போன்றவற்றை எமது பல்கலைக்கழகத்தில்தான் சரியாகக் கற்கவும் ஆராயவும் முடியும். அத்தகைய ஒரு வாய்ப்பை முழுமையாக ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதுதான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் எமது சமூகத்துக்கு ஆற்றக்கூடிய மிகப்பெரிய பணியாக இருக்கும். இன்று நாட்டுப்புற இசை, நடனம், இலக்கியம், கூத்து என்றெல்லாம் புதுப்புதுப் பாடநெறிகள் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால் அவற்றில் ஈழத்தமிழர்களுக்குரிய பங்கும் பணியும் என்ன என்பதை முதலில் அறிய வேண்டும். அதற்கு எமது இனத்தின் பண்பாட்டு வேர்களை அடையாளம் காணக்கூடிய

தொல்லியற் கற்கை நெறியை முன்கூட்டியே இந்தப் பல்கலைக்கழகம் வளர்த்தெடுத்திருக்க வேண்டும். இதைப் பற்றிய உணர்வு இல்லாமல் இருந்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திடம் இருந்து உயிர்ப்பு நிறைந்த இந்தப் பணியை உடனடியாக எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே இருந்தும் சமூகப் பொறுப்பு மிக்க அமைப்புகளின் அனுசரணையுடன் இதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாம். இந்தியாவிலும் சரி, தென்னிலங்கையிலும் சரி இத்தகைய ஆய்வுகளையும் கருத்தொற்றுமையையும் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த தொல்லியலாளர்களைவிடப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே இருந்த, இருக்கின்ற மருத்துவர்கள், பொறியிலாளர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் போன்றவர்களே அதிகம் நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். இன்று சிங்கள இனத்தின் தொல்லியல் தந்தை என்று வர்ணிக்கப்படும் காலம் சென்ற பேராசிரியர் பரணவிதான் பத்தாம் வகுப்புக் கல்விப் படிப்போடு தொல்லியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டே பின்னர் பேராசிரியராகக் கொரவிக்கப்பட்டார். அவர்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருந்தது அவர்களது கல்விப்புலமை என்பதை விட அவர்களது வரலாற்று உணர்வும் ஆர்வமும்தான்.

- சிங்கள மக்களிடம் இருப்பது போன்ற வரலாற்று உணர்வு தமிழ் மக்களிடம் இல்லை என்ற குற்றச் சாட்டு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இது குறித்து....

எமது கல்வி மரபில் இன்னொரு இனத்தின் பண்பாட்டுத் தொன்மையேயே இந்த நாட்டுக்குரிய வரலாறாகக் கற்றுப் பழகி விட்டோம் அதுதான் எமது மக்களிடையே வரலாற்றுணர்வு குன்றிப் போனதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில், பல அனர்த்தங்களுக்கு மத்தியிலும் தமிழ் மக்கள் தங்களது வாழ்க்கையோடு இணைந்த பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கை களையும், கைவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இன்று அழியுண்டிருக்கும் வீடுகள் பலவற்றை நாம் பார்ப்பது போல அழிக்கப்பாட்ட ஆலயங்களை அதே நிலையில் அதிகம் காணமுடியவில்லை. இவற்றைப் பாதுகாப்பதிலும் புனரமைப்பதிலும் அவர்கள் பின் நிற்கவில்லை. எமது மக்களின் வாழ்க்கையோடு அவர்களது பண்பாட்டுத் தொன்மை பற்றிய அனுபவமும் இணைந்திருந்தால் இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. இதற்கு முதலில் ஈழத்தமிழர் யார் என்பதைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய வரலாற்றுக் கல்வியைப் போதிக்கக் கூடிய சூழ்நிலையைப் பள்ளிப்பருவம் தொட்டே ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான். இன்றைய வரலாற்றுச் சம்பவங்களை நினைவு படுத்தி நிற்கும் நினைவு நடுகற்கள் கூட நாளை எமது வரலாறாக மாற்றம் பெறும்.

- சமுத்தமிழருக்கென ஒரு வரலாற்று இலக்கிய மரபு இல்லாத நிலையில் அவர்களின் பண்டைய கால வரலாற்றை எழுதுவது எந்த அளவுக்குச் சாத்தியமாகும்?

அது எதிர்காலத்தில் தொல்லியல் ஆய்வை மேற்கொள்ள இருக்கும் ஆய்வாளருக்கு கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பையும், வசதியையும் பொறுத்தத்தான் அமையும். இன்று இந்திய நாகரிகத்தின் தொட்டில் என வர்ணிக்கப்படும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழருக்கு ஈழத் தமிழரைப் போல் கிபி. 14.ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஒரு வரலாற்று மரபு இருக்க வில்லை. அதனால்தான் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் வெளிவந்த இந்திய வரலாற்று நூல்கள் பலவற்றில் தமிழ்நாட்டு வரலாறு ஒரு சில பக்கங்களில் மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இந்தியா சுதந்திரமடைந்ததன் பின்னர் தமிழகத்தில் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வின் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புராதன குடியிருப்புகளுக்குரிய சான்றுகள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், பட்டயங்கள், புராதன நாணயங்கள், பண்டைய கட்டிட அழிபாடுகள் என்பன தமிழகத்தின் தொன்மையையும் பண்பாட்டுப் பெருமையையும் வெளி உலகிற்குத் தெரியப்படுத்தியதுடன் நம்பகத் தன்மையையடைய தொடர்ச்சியான விரிவான தமிழக வரலாறும் படைக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாறான தொல்லியல் ஆய்வை ஈழத்தில் தமிழர்கள் வாழ்ந்து, வாழ்ந்து வருகின்ற பிராந்தியங்களில் மேற்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பும், வசதியும் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கு மானால் நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் தமிழரின் பண்டைய வரலாறு முழுமையாக எழுதப்படுவதென்பது கற்பணையான கருத்தாக இருக்கமுடியாது.

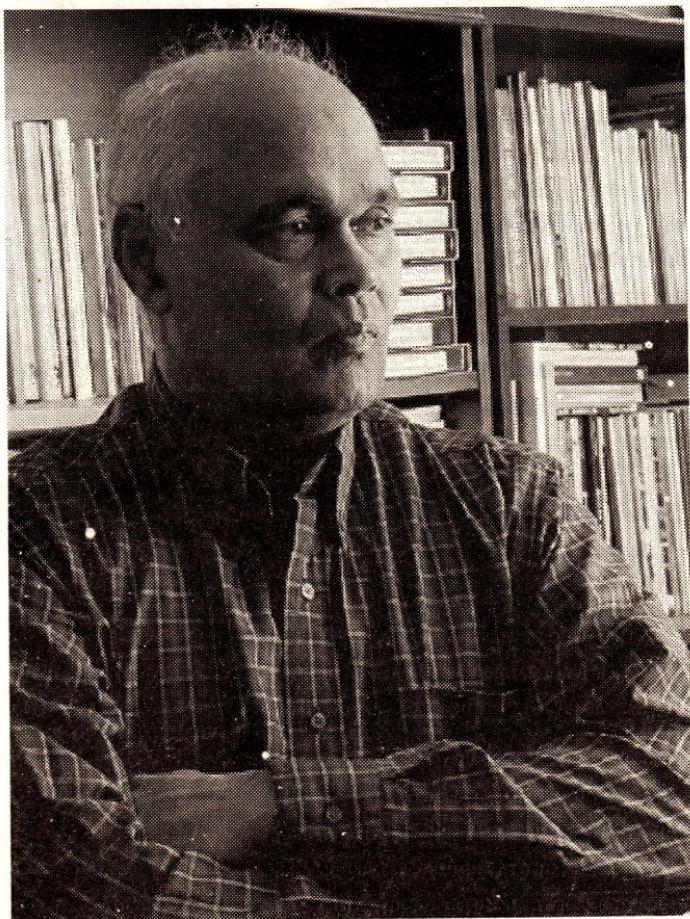
தினக்குரல்

4-5, 11-5, 18-5-2003

தொடர்பு முகவரி:

கலாநிதி பரமு. புஸ்பரட்னம்,
வரலாற்றுத் துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்,
�ழம்.

இ. பத்மநாபண்யர்

“தூரமான இலக்கியங்கள் தீவிர வாசகனுக்குக் கட்டைக்க வேண்டும் என்ற பொதுவான காரணத்துக்குப் பின்னால், எனது இலக்கியச் செயற்பாட்டுக்கு இன்னும்சில அக்கறைகள் இருக்கின்றன. ஈழத்தில் பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தங்களது படைப்புகளை நூலாக்கம் செய்ய இயலாமல் இன்னமும் அறியப்படாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உரிய கவனிப்புப் பெற வேண்டும். தமிழகத்துக்கும், இலங்கைக்கும் இடையிலான இலக்கியப் பாலம் இருவழிப்பாதையாக அமைந்து, எமது

படைப்பாளிகள் தமிழகத்திலும் அறியப்படவேண்டும். போரும், புலப்பெயர்வும், அவைக்கழிவும் தமிழக்குப் புதிய பல சிந்தனைகளையும், படைப்புகளையும் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தச் சூழ்நிலையில் அவை பிற மொழிகளுக்கும் கொண்டு செல்லப்படவேண்டும். சமீபகாலமாகத் தனி அடையாளத்தைப் பெற்றிருக்கும் தமிழ்ப் பதிப்புச் சூழல் இணையத்தளத்திலும் தன்னுடைய பாய்ச்சலை நிகழ்த்த வேண்டும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விடுதலைப் போராட்டத்தில் போராளிகள் ஆயுதம் தாங்கிப் போராடும் அதே சமயத்தில் அதற்குச் சமாந்தரமாக, தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் பணியில் என்னுடைய துறைசார்ந்து நான் பங்களிக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தச் சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே எனது செயற்பாடுகளும் காலமும் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது.”

- என்று சொல்லும் இ. பத்மநாப ஜயர் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் ஒரு தொகுப்பாளராகவும், வெளியீட்டாளராகவும் நன்கு அறியப்பட்டவர். இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் பலருக்கு வெளிச்சம் தேடித் தந்தவர். தமிழகத்தின் பதிப்பகங்களிற் பல புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களைப் பெரும் சந்தையாக மட்டுமே கருத்திற்கொண்டு இயங்கும் போது, ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமைக்கும், வளர்ச்சிக்கும் சலியாது தன்னையே உரமாக்கி வருபவர்.

இப்போது புலம்பெயர்ந்து ஜக்கிய இராச்சியத்தில் வாழும் பத்மநாப ஜயர் அவர்களை இலண்டன் பிளேஸ்ரோவில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் சந்தித்துப் பேசியதில் இருந்து:

- இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னால் உங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்?

யாழ்ப்பாணத்தில் வண்ணார்பண்ணை எனது சொந்த ஊர். 1941 ஆவணி 24ஆம் திகதி பிறந்தேன். அப்பா பெயர் இரத்தின ஜயர். அம்மா யோகாம்பாள். அப்பா பண்டரவளை சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில் அர்ச்சகராகப் பணி செய்து கொண்டிருந்ததால், அவருடனேயே அம்மாவும் தங்க நேர்ந்தது. நான் யாழ்ப்பாணத்தில் அம்மம்மாவுடன் இருந்தேன். ஆரம்பச்கல்வியை வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் நாவலர் பாடசாலையில் ஆரம்பித்துப் பின்னர் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் தொடர்ந்தேன். ஏழாவது வகுப்புக்குப் பின்னர் பண்டாரவளைக்குச் சென்று அர்ச் சூசையப்பர் கல்லூரியில் பத்தாவது வரை படித்தேன். பிறகு, மீளவும் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம். அங்கிருந்ததான் பல்கலைக்கழகப் புகுழுகத்தேர்வில் சித்திபெற்றுப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பெளதீக விஞ்ஞானப் பிரிவில் சேர்ந்து பி.எஸ்.சி. பட்டதாரியாகினேன். வைத்தீஸ்வர

வித்தியாலயத்தில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் சென்ற முதல் மாணவர்கள் சிலருள் நானும் ஒருவன்.

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து 1967இல் வெளியேறி இரண்டு - மூன்று வருடங்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தேன். கோயில் வேலைகளில் அப்பாவுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்ததில் காலம் கழிந்தது. அதன்பின்பு ஏற்ததாழ ஓராண்டு காலம் மாத்தளை ஸாஹிரா கல்லூரியில் வசதிக் கட்டணத்தில் விஞ்ஞானம் கற்பித்தேன். அந்தச் சமயத்தில் ஆட்சியில் இருந்த ழீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் வேலையில்லாப் பட்டதாரிகளுக்குப் பயிற்சித் திட்டமொன்றை ஆரம்பித்தது. அதில் பயிற்சி பெற்றுக் காணி ஆணையாளர் தினைக் களத்தில் பிரிவு அலுவலகராக 1972இல் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி என்று பல இடங்களில் 1989 டிசம்பரில் இலங்கையை விட்டுப் புறப்படும்வரை அந்த வேலையிலேயே இருந்தேன். மாத்தளையில் இருந்த காலத்தில் சொர்ணவல்லி என்பவரை விரும்பித் திருமணம் செய்து கொண் டேன். யாழ்ப்பாணம் இந்துமகனிர் கல்லூரியில் படிப்பித்துக் கொண் டிருந்த மனைவி 1987இல் மூளைக் காய்ச்சலால் இறந்து போனார். எங்களுக்கு மூன்று பெண் பிள்ளைகள். என்னுடைய உழைப்புக்கும் மேலாக புத்தகங்களுக்கும், இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கும் என்று நான் செலவழித்துக் கொண்டு திரிய, குடும்பப் பாரம் முழுவதையும் தன் சக்திக்கு மீறிச் சுமந்தது மனைவிதான். அவரின் இழப்புக்குப் பிறகு பிள்ளைகளின் பொறுப்பு என்னை அழுத்தியது. இந்திய இராணுவம் நிலை கொண்டிருந்த அப்போதைய அரசியற் குழ்நிலையும் பாதகமாக அமைய இலண்டனுக்குப் புலம் பெயர் நேரிட்டது. முன்னர் ரூபாய்களில் கடன் வைத்திருந்தேன். இப்போது ஸ்டேர்லிங் பவண்களில் கடன் வைத்திருக்கிறேன். மற்றபடி என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

- இலக்கியத்தின் மீது உங்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டமைக்குப் பின்னணியாக அமைந்தவை பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

மாணவப் பிராயத்திலேயே நான் இலக்கியங்களின் வயப்பட நேர்ந்தது. அப்போது எனக்கு வாய்த்த நண்பர்களிற் பலர் இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களில் கல்லூரி நண்பர் அகந்தசாமி குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். இப்போது கனடாவில் வாழ்கிறார். என் மாமனார் ஒருவரும் பலவகை நால்களையும் வாங்கி வாசிப்பவர். அவரின் பாதிப்பும் இருந்தது. சிறுவயதில் சொக்கன் அவர்களிடமும், மதுரகவி இ. நாகராஜன் அவர்களிடமும் படிக்க நேர்ந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களின் தாக்கத்தால் நான் நிறைய வாசித்தேன். ஆனந்தவிகடன், சூழதும் என ஆரம்பித்து தீவிர வாசிப்புக்குரிய தீபம், கணையாழி, சுட்டுப்பற, நடை, பரிமாணம், யாத்ரா

என்று என்னுடைய வாசிப்புத்தளம் விரிவடைந்தது. மென்னி, லாசரா, புதுமைப்பித்தன், கு. அழகிரிசாமி, தி. ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன் போன்றவர்களுடைய படைப்புக் களையும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரது படைப்புகளையும், மொழி பெயர்ப்புகளையும் வாசித்தேன். இந்த எழுத்துகளைப் படித்ததன் எதிர்வினையாகத்தான் தாங்கள் எழுத ஆரம்பித்ததாகப் பல எழுத்தாளர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், என்னுடைய வாசிப்பு ஒரு போதும் என்னை எழுதுவதற்கு உந்தியதே இல்லை.

- தீவிர வாசிப்பு உங்களில் ஏற்படுத்திய எதிர்வினை எப்படி அமைந்தது?

நல்ல இலக்கியங்களை வாசிக்க, வாசிக்க அவற்றை மற்றவர்களையும் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் மேலோங்கியது. இதனால், எனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய சஞ்சிகைகள், நூல்களில் எப்போதும் பல பிரதிகளை வாங்கி வைத்திருப்பேன். அப்போது தமிழகத்தில் வெளியாகும் சஞ்சிகைகள் எல்லாம் இலங்கையிலும் விற்பனைக்குக் கிடைக்கும். ஆனால், கி. கஸ்தூரிரங்கனால் டெல்லியில் 1965இல் தொடங்கப்பட்ட “கணையாழி” அடுத்த இரண்டு - மூன்று ஆண்டுகள் வரை எமக்கு அறிமுகமாகவில்லை. தெரியவந்தபோது, கணையாழி அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு பிரதிகளைப் பெற்று நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்தேன். நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. மாதம் நூறு பிரதிகள் வரை தருவித்து மூன்று ஆண்டு களுக்கும் மேலாக யாழிப்பாணத்தில் மட்டுமல்லாது கண்டி, கொழும்பு என்று பல இடங்களுக்கும் விநியோகித்தேன். இதற்கான பணத்தை மத்திய வங்கியின் அனுமதி பெற்று, தபாற்கந்தோரினாடாகக் காகக் கட்டளையாக அனுப்பும் வசதி அப்போது இருந்தது. இதே காலப்பகுதியில் - 1965இல் - தீர்ர் சத்தியழர்த்தியின் மகளான ஈஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆண்டுச் சந்தா அடிப்படையில் ஆண்டுக்கு ஆறு நூல்கள் என்ற திட்டத்தோடு சென்னையில் வாசகர் வட்டம் என்ற பதிப்பகத்தைத் தொடங்கினார். தரமான நூல்களைத் தரமான அச்சுப் பதிப்பில் வெளியிட வேண்டும் என்பது அவர்களின் இலக்காக இருந்தது. நான் சந்தாதாரர் ஆனதோடு, பலரையும் சந்தாதாரர்கள் ஆக்கினேன். கையைச் சுட்டுகொண்டாலும் இந்த முயற்சிகளால்தான் கு. ராஜகுலேந்திரன், தலித்துவை கே. கணேஷ், அ. யேசுராசா, பூரணி ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த என்கே. மகாலிங்கம், தெளிவுத்தை ஜோசப், சாந்தன், எம்.எல்.எம். மன்குர், க. பாலேந்திரா, ஏ.ஜே. கனகரத்னா, மு. நித்தியானந்தன், எம்.ஏ.நூலமான், மு. புஸ்பராஜன், க. சட்டநாதன், குப்பிளான் ஐ. சண்முகன், மு. பொன்னம்பலம், சு.வில்வரத்தினம், சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி, வஜூ. ஜெயபாலன், சேரன், “புதுசூ” ரவி, நா. சபேசன் போன்றவர்களின் தொடர்பைச் சம்பாதிக்க முடிந்தது.

- இலக்கிய உலகில் ஒரு தொகுப்பாசிரியராகவும் பதிப்பாளராகவும் அறியப்படுகிறீர்கள். உங்களின் முதலாவது தொகுப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

இந்திய மொழிகளில் வெளியான சிறு கதைகள் சிலவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்து 'மறு கதைகள்' என்ற தலைப்பில் வாசகர் வட்டம் ஒரு தொகுதியை வெளியிட்டிருந்தது. அதனைப் படித்தபோது ஏற்பட்டதற்குதலால், ஈழத்துப் படைப்புகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியையும் கொண்டுவந்தால் என்ன என்று கேட்டு வக்ஷமி கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். இவங்கை மலேசிய எழுத்துகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியை வெளியிடுவதற்கு ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்டிருப்பதாகவும், ஆக்கங்களை அனுப்பி உதவினால் தெரிவு செய்து பயன்படுத்தலாம் என்றும் அவர் பதில் எழுதியிருந்தார். செ. யோகநாதன் உதவியுடன் பல ஆக்கங்களை அனுப்பி வைத்தேன். அதிக எண்ணிக்கையில் சிறுகதைகளையும் ஒரு சில கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் கொண்டு “அக்கரை இலக்கியம்” என்ற பெயரில் அந்தத் தொகுப்பு 1968 டிசம்பரில் வெளியானது. 468 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்த அதில், முற்பாதி முழுவதும் எமது எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில், இந்த முதல் முயற்சி நான் எதிர்பார்த்ததுக்கும் மேலாக மனநிறைவைத் தந்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

● உங்களின் ஆரம்பகால வெளியீட்டு முயற்சிகள் பற்றி...

காத்திரமான நூல்களை வெளியிடுவதற்கு 'மல்லிகைப்பந்தல்', தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை, 'மூன்றாவது மனிதன்' என்று இப்போது பல பதிப்பகங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், என்னுடைய நினைவுக்குத் தெரிந்தவரை அப்போதெல்லாம் கொழும்பில் இருந்த 'அரசு வெளியீடு' ஒன்றுதான் பல இலக்கிய நூல்களை அதுவும் நல்ல முறையில் புதிப்பித்தது. ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவின் 'மத்து', எஸ். பொன்னுத்துரையின் 'வீ', மஹாகவியின் 'குறும்பா', எம்.ஏ. ரஹ்மானின் 'மரபு' எல்லாம் அவர்களுடைய நூல்கள்தான். சொக்கனும், மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசனும் சேர்ந்து நடத்திய முத்தமிழ்க் கழகத்தையும் சொல்லலாம். மற்றப்படி, பாடசாலை நூல்களை வெளியிடும் பதிப்பகங்கள்தான் அதிகம் இருந்தன. அரசாங்கத் தரப்பிலும் அக்கறை இருக்கவில்லை. தங்களின் நூலைத் தாங்களே அச்சிடுவிக்கவேண்டிய நிலையிலேயே பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் இருந்தார்கள்.

இந்தப் பின்னணியிலேயே மு. நித்தியானந்தன் 'வைகறை' வெளியீடாகத் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'நாமிருக்கும் நாடே', என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், ச.வி. வேலுப்பிள்ளையின் 'வீட்றற்றவன்' நாவலையும் கொண்டு வந்தார். இந்த மூன்று மலையக இலக்கியங்களிலும்

அவருடன் சேர்ந்து என் பங்களிப்பும் இருந்தது. இந்த ரீதியில் அலையின் சார்பாகவும் நூல்களைக் கொண்டுவர விரும்பினோம். நண்பர்கள் சிலரிடம் ஆளுக்கு நூறு ரூபாய் வீதும் சேகரித்து, முதலில் ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவின் 'மார்க்சியமும் இலக்கியமும் : சில நோக்கு' என்ற நூலை வெளியிட்டோம். அதற்குப் பிறகு ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் எழுதிய 'கோடை விடுமுறை' நாவலும், வ.ஜி.ச. ஜெயபாலனின் 'தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முஸ்லீம் மக்களும்', சு. வில்வரத்தினத்தின் 'அகங்களும் முகங்களும்' கவிதைத், தொகுப்பும் வெளியாகியது. இவை எல்லாவற்றிலும் அனைவரும் நாம் என்ற உணர்வுடன் செயற்பாட்டோம்.

- 'அலை' சஞ்சிகை குறித்து இப்போதும் பேசப்படுகிறது அலையின் உருவாக்கத்தில் உங்களுக்கு எந்த அளவுக்கு ஈடுபாடு இருந்தது?

மாத்தளையில் நான் வேலை பார்த்தபோது - 1972 அல்லது 73இல் என்று நினைக்கிறேன் - என்னிடம் இருந்த சஞ்சிகைகளைப் பார்வையிடுவதற்காக யேசுராசா மாத்தளைக்கு வந்து என்னைச் சந்தித்தார். அப்போதுதான் அவருடன் பழக நேரிட்டது. இன்றுவரை நட்புத் தொடர்கிறது. 1975இல் அவர் 'அலை'யை ஆரம்பித்தார். அதன் ஆசிரிய பீடத்தில் என்னுடைய எந்தப் பங்களிப்பும் இருக்கவில்லை. 'அலை'க்கான ஆக்கங்களைப்பெறுவதிலும், அச்கச் செலவை ஈடுகட்டுவதற்காக விளாம்பரங்களைச் சேகரிப்பதிலும் உதவி ணேன். அச்ககத்தில் போய் நின்று இதழ் வேலைகளையும் கவனித் தேன். எனக்குப் பலபேரோடு தொடர்பு இருந்ததால் 'அலை'யைப் பரவலாக அறிமுகம் செய்ய முடிந்தது. தமிழகத்துக்கும் அனுப்பி வைத்தோம்.

1975 கார்த்திகை தொடங்கி 1990 வைகாசி வரையில் 35 இதழ்கள் தான் 'அலை' வெளிவந்திருந்தாலும் அதன் பங்களிப்பு மிகவும் காத்திர மானது. ஆக்கபூர்வமான கட்டுரைகள், விவாதங்கள் பலவும், சிறப்பான கவிதைகள், சிறுகதைகளும் அலையில் வெளிவந்துள்ளன. சு. வில்வரத்தினம், ஸ்ரீதரன், எம்.எல்.எம். மன்சூர், உமாவரதராசன், ரஞ்சகுமார் போன்றவர்கள் பெருமளவுக்கு அலையினுடாகவே அறியப்பட்டார்கள். நவீன ஓவியம், திரைப்படம் பற்றிய பிரக்ஞங்களையும் அலை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, ஓவியர் மார்க் கவனம் பெற்றதற்கு அலை தொடர்ந்து ஓவியம் பற்றியும் மார்க் பற்றியும் அக்கறை செலுத்தியமைதான் காரணம்.

மலர்மன்னால் நடாத்தப்பட்ட $\frac{1}{4}$ என்ற காலாண்டிதழில், வெங்கட் சாமிநாதன் 'ஹிட்லரும் ரிச்சார்ட் வாக்னரும்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். ரிச்சார்ட் வாக்னர் போன்ற இசை மேதையின் மீது பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்த ஹிட்லர் எப்படி

ஒரு இனவெறியனாக இருக்க முடியும் என்ற கேள்வியை எழுப்பி, ஹிட்டலரைப்போல வாக்னர் ஒரு மோசமான யூத எதிர்ப்புவாதியாக இருந்திருக்க முடியாது என்று நிறுவ முற்பட்டிருந்தார். அந்தக் கட்டுரை பற்றிய நீண்ட விமர்சனம் ஒன்றை, 'அலையில் நிர்மலா நித்தியானந்தன் எழுதினார். பெரும் ஆகிருதியாகச் சொன்டாடப் பட்ட வெங்கட்சாமிநாதனின் கட்டுரைக்கு இப்படி ஒரு எதிர்வாதம் வைக்கப்பட்டது பற்றி தமிழகச் சிற்றிதழ்ச் சூழலில் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. மேலைத்தேச இசையில் நல்ல பயிற்சியுடைய நிர்மலா விள் கட்டுரைக்கு வெங்கட்சாமிநாதன் ஒருபோதும் பதிலளிக்க வில்லை. அது மட்டுமல்ல அதன்பின் அவர் சில ஆண்டுகள் எதுவுமே எழுதியதாகவும் தெரியவில்லை.

'அலை' பற்றி இன்னொன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும். 'அலையின் பழைய இதழ்களைப் பலரும் கேட்டபடி இருந்தனர். யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க அச்சகத்தில் 'பேப்பர் பிளேர்' (Paper Plate) முறையில் அச்சிடும் வசதி வந்த புதிதில், அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி முதல் 12 இதழ்களையும் ஒரு தொகுதியாக 1986 இல் மீன்பதிப்புச் செய்தோம். 275 பிரதிகளுக்கு 15,000 ரூபாய் செலவானது. தமிழ்ச் சஞ்சிகையொன்று அப்படியே மீன்பதிப்புச் செய்யப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்து 'அலை' மட்டும்தான். 'அலை'யுடனான ஈடுபாட்டுக்கு யேசுராசாவுடைய நட்பும், கலை, இலக்கியங்களின் மீதான ஆர்வமும் மட்டும் காரணங்களாக இருக்கவில்லை. அலை, சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக சுயநிர்ணய உரிமையுடன் கூடிய தமிழ்த்தேசியவாதத்தினை முன்வைத்துச் செயற் பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த விடயங்களில் எனக்கிருந்து உடன்பாடு காரணமாகவும்தான். 'அலை'யுடன் தொடர்ச்சியாக இயங்கினேன்.

- யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மறுமலர்ச்சிக் கழகத்தினரின் அரசியல் சார்ந்த வெளியீடுகளிலும் உங்களின் முயற்சி இருந்திருக்கிறதல்லவா?

உண்மைதான். மறுமலர்ச்சிக் கழகத்தின் 'தனிர்' சஞ்சிகையினதும், சில நூல்களின் வெளியீட்டிலும் உதவ முடிந்திருக்கிறது. மறுமலர்ச்சிக் கழக உறுப்பினர்கள் ரவிசேகரம், சர்வேந்திரா, சிவரஞ்சித் போன்றவர்களுடனும் வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர் மு. திருநாவுக்கரசுடனும் 1981இற்குப் பின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. திருநாவுக்கரசு பரந்த உலகவரலாற்று, அரசியல் ஞானம் உடையவர். சுயமான சிந்தனை உடையவர். 1987இல் அவர் எழுதிய "இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப்பிரச்சினையும்" ஒரு சிறந்த நூல். அதனை சித்திரா அச்சகத்தில் அச்சிடுவித்தோம். ஏறத்தாழ 8000 ரூபாய் செலவானது. சிவரஞ்சித் ஒருவரிடமிருந்தும், நான்

ஒருவரிடமிருந்தும் கடன் பெற்று அச்சிட்டோம். அடுத்த ஆண்டே இந்த நூலின் இரண்டாவது பதிப்பை சென்னை ரோஸா லக்சரி பேர்க் புதிப்பகும் வெளியிட்டதையும் சொல்ல வேண்டும். சுகந்தம் வெளியீடாக திரு எழுதிய ‘தமிழ்மீ விடுதலைப்போராட்டமும் இந்தியாவும்’ என்ற சிறுநூலின் 25,000 பிரதிகளை அச்சிடுவித்தோம். அவ்வளவும் விற்பனையானது. தமிழ் நூல் வெளியிட்டில் அதற்கு முன்னர் அத்தனை பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டிருக்குமா என்பது சந்தேகம் தான். இதுபோலவே, 1987 ஜூலையில் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதும் ‘யாருக்காக இந்த ஒப்பந்தம்?’ என்ற பிரசரத்தினை திருநாவுக்கரச் எழுதியிருந்தார். அதை யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் இருந்த சற்றடே றிவியூ’ அச்சகத்தில் அச்சிட்டோம். அந்த வேலை நடந்து கொண்டிருந்த சமயம் இந்தியப்படை அணி ஒன்று திருகோண மலையில் இருந்து பிரதான வீதியால் அணிவகுத்துச் சென்றதை அச்சக வாசலில் நின்று பார்த்தது இன்றைக்கும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

- தமிழ்நாட்டிலும் பல நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள். உங்களின் முயற்சிகளுக்கு அவர்களிடம் இருந்து எந்தஅளவுக்கு ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது?

எழுத்தாளர்களையும், பதிப்பாளர்களையும் சந்திப்பது என்ற நோக்கத்தில் முதல் முறையாக 1980இல் தமிழ்நாட்டுக்குப் போனேன். அப்போது தலை மன்னாரில் இருந்து இராமேஸ்வரத்துக்குக் கப்பல் சேவையிருந்தது. மூன்று மணித்தியாலம் எடுக்கும். நிறையச் சஞ்சிகை களையும், நூல்களையும் கொண்டு போனேன், ‘கரியா’ ராமகிருஷ்ண னுடன் தங்கியிருந்து அசோகமித்திரன், சா. கந்தசாமி எனச் சில எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்க முடிந்தது. பின்னர் 82இல் நானும், யேசுராசாவும், குலசிங்கமும் போனோம். விமானத்தில் போய் கப்பலில் திரும்பினோம். எங்களை அழைத்துச் செல்வதற்காக திருவனந்தபுரம் விமானநிலையத்துக்கு சுந்தரராமசாமி வந்திருந்தார்.

இந்தத்தடவை அ மாதவன் வேதச்காயகுமார், கி. ராஜ நாராயணன், ‘அன்னம்’ மீரா, எஸ்.வி.ஆர். பார்க்ஷா ஞாநி, கோவை ஞானி, ந. முத்துசாமி, தமிழவன், வண்ணநிலவன், சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம் எனப் பலரையும் சந்தித்துக் கதைக்க முடிந்தது. இவர்களுடைய தொடர்புகளினாடாகத்தான் தமிழகத்தில் சில நூல்களையேனும் கொண்டு வருவது சாத்தியமாகியது.

முதன் முதலில் எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்து பொதுமை வெளியீடு மூலம், தலித்து ஓய் கே. கணேஷ் மொழிபெயர்த்த போர்க்குரல் நூலை வெளியிட்டார். இது புகழ்பெற்ற சீன எழுத்தாளர் ஹாக்ஸ் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. ஏறத்தாழ அதே சமயத்தில்,

கந்தையா நவரேந்திரனின் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி பற்றிய 'விழிப்புணர்வு பற்றிய விளக்கங்கள்' என்ற நூலின் இரண்டாவது பதிப்பை 'நர்மதா' பதிப்பகம் வெளியிட்டது. தொடர்ந்து எம். ஏ. நுஃமானின் 'அழியா நிழல்கள்' கவிதைத் தொகுப்பையும், குப்பிமான் ஐ. சண்முகனின் 'சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்' சிறுகதைத் தொகுப்பையும், பேராசிரியர் கௌலாசநாதக் குருக்களின் 'வடமொழி இலக்கிய வரலாறு' நூலின் மறுபதிப்பையும் நர்மதா வெளியிட்டு உதவியது.

'அன்னம்' மீராவிடம் மஹாகவியினதும், தா. ராமலிங்கத்தினதும், எம். ஏ. நுஃமானினதும் கவிதைகளைக் கொடுத்திருந்தேன். இரண்டு நூல்களை வெளியிடுவதாக ஒப்புக் கொண்டார். அதன்படி 'மஹாகவி கவிதைகள்', எம். ஏ. நுஃமானின் 'மழைநாட்கள் வரும்' இரண்டையும் பிரசரித்தார். நுஃமானும், யேசராசாவும் சேர்ந்து தொகுத்து 'பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்', யேசராசாவின் 'அறியப்படாதவர்களின் நினை வாக்', மு. தணையசிங்கத்தின் 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி', 'முற்போக்கு இலக்கியம்' ஆகியவற்றை கரியா வெளியிட்டது. மு. தணையசிங்கத்தை தமிழகத்தில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமையில் கோவை. சி. கோவிந் தனுக்கும் கணிசமான பங்கிருக்கிறது. கோவை சமுதாயம் பிரசரா வயத்தின் மூலம் தணையசிங்கத்தின் 'புதுயுகம் பிறக்கிறது', 'ஒரு தனிவீடு', 'போர்ப்பறை', 'மெய்மை', 'கலைஞரின் தாகம்' போன்ற நூல்களை அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சேரனும் தன்னுடைய ஒருதொகுப்பு இந்தியாவில் வெளிவர வேண்டும் என்று விரும்பினார். எஸ்.வி.ஆரின் பொதுமை வெளியீடு மூலம் சேரனின் 'இரண்டாவது சூரிய உதயம்'கவிதைத் தொகுப்பின் மறுபதிப்பைக் கொண்டு வந்தோம். அதனை வெளியிட்ட சமயம், 1983 ஜூலைக் கலவரம் நடந்து விட்டமையால், வெளியீட்டு விழா இனப்படுகொலையைக் கண்டிக்கும் நிகழ்ச்சியாகவும் அமைந்து விட்டது. விழா மண்டபம் முழுவதும் சேரனின் கவிதைகளை மட்டைகளில் எழுதிக் கட்டியிருந்தார்கள். ஆனந்த விகடன், சூழதம், சூங்குமம் என அநேகமாக எல்லாச் சஞ்சிகைகளுமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு சேரனின் கவிதைகளைப் பிரசரித்தன. சேரன் பரவலாக அறியப்பட இந்தச் சந்தர்ப்பம் ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. இப்படி 1981 தொடங்கி 1984 காலப்பகுதியில் ஏழ பதிப்பகங்கள் எல்லாமாக 20 நூல்கள் வரை வெளியிட்டிருக்கின்றன.

- உங்களுடைய தமிழியல் வெளியீடுகள் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடவில்லையோ?

தமிழ், தமிழர் சார்ந்த நூல்களை வெளியிடவேன உருவாக்கப் பட்டதுதான் 'தமிழியல்'. இந்தப் பெயரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த ரகுபதிதான்

பிரேரித்ததாக நினைவு. 'Early Settlement in Jaffna' என்ற அவரது கலாநிதிப்பட்டத்துக்கான ஆய்வுக்கட்டுரை, யாழ்ப்பாணத்தின் ஆகிக் குடிகள் தமிழர்தான் என்று நிறுவியதால் எங்கள் அரசியல் நிலைப் பாடு காரணமாக உடனே அதைப் புத்தகமாக வெளியிடவேண்டும் எனத் தோன்றியது. அதனைத் தமிழகத்தில் அச்சிடுவதற்கு விரும்பினேன். ரகுபதிக்கு இதில் அதிகம் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. வற்புறுத்தியதில் சம்மதித்தார். தமிழகம் சென்றுவர பயணச்செலவு வேறு வேண்டும் என்ற நிலையில் சிவரஞ்சித் வழியாக விடுதலைப் புலிகளிடம் வேண்டுகோள் வைத்ததில் படகில் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நானும், ரகுபதியும் வடமராட்சி கடற்பகுதியொன்றி விருந்து வேதாரண்யம் சென்றோம். இது நிகழ்ந்தது 1985இல். சென்னையில் கரியா ராமகிருஷ்ணனும், நித்தியானந்தனும், ரகுபதியுடன் இணைந்து நூற்பிரதியை செப்பனிட்டனர். தமிழியல் வெளியீடாக வந்திருக்க வேண்டிய நூல் இது. எல்லாம் தயாரான பின்னர் ரகுபதி தனது சொந்த வெளியீடாகக் கொண்டு வருவது என முடிவு செய்து, பின்னர் தாமதமாக 1987 ஜூலையில் அதை வெளியிட்டார்.

ரகுபதியின் நூலை அச்சிடத் திட்டமிட்ட போதே ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்த நா. சபாரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்களைத் தொகுத்து வெளியிடுவதெனவும் தீர்மானித்தோம். அவை போராட்டச் சூழலில் அரசியல் விமர்சனமாக அமைந்திருந்தன. 1984ஆம் ஆண்டு வந்த தலையங்கங்களில் இருந்து தேவையானதை மயிலங்கூடலூர் நடராசனும், ரகுபதியும் தெரிவு செய்திருந்தனர். அவற்றையும் தமிழகத்துக்கு எடுத்துச் சென்றி ருந்தோம். 'ஊரடங்கு வாழ்வு' என்ற பெயரில் தமிழியல் வெளியீடின் முதல் நூலாக அது 1985இல் சென்னையில் வெளியாகியது.

தமிழியல் வெளியீடாக 91 வரையிலும் தமிழகத்தில் ஏழ நூல்களையும் ஈழத்தில் மூன்று நூல்களையும் வெளியிட்டேன். இவற்றில் 'ஊரடங்கு வாழ்வு', 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' கவிதைத் தொகுப்பு, சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'நீர்வளையங்கள்', மு. பொன்னம் பலத்தின் 'அந்தமார்த்தமும் யதார்த்தமும்' கட்டுரைத் தொகுப்பு, ஓவியர் மார்க்கை கெளரவிக்கும் முகமாக வெளியிடப்பட்ட 'தேடலும் படைப்புலகுமும்' மனதுக்கு நிறைவைத் தருகின்றவையாக அமைந்தன. இலங்கையின் 'தோட்டப்பள்ளிக் கூடங்களின் கல்வியமைப்பும் பிரச்சினைகளும்' என்ற எனது மனைவியின் எம்.ஏ. பட்டத்துக்கான ஆய்வுக்கட்டுரையையும் அவரின் நினைவாக நூலாக்கினேன். இந்த வகையிலும் கலாநிதி ரகுபதியின் ஆய்வுக்கட்டுரையை நூலாக்க முயன் றவன் என்ற அடிப்படையிலும் இதனைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அநேகமாக ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பட்டப்படிப்பு முடிந்ததும் பல்கலைக் கழக நூலகத்துக்கும் வீட்டில் பரஞ்ஞக்கும் போய் விடுவது விரும்பத்

தக்கதல்ல. இவற்றைத் தகுதிகண்டு நாலாக்குவது அவசியம். அவற்றுக்கு உதவ நன்பர்களும் நானும் முன்னிற்போம்.

- சமம், தமிழகம் என்ற எல்லைகளையும் தாண்டி இப்போது புகலிடம் என்ற முன்றாவது தளத்தில் இயங்கி வருகிறீர்கள். உங்களின் புகலிட இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி இனிச் சொல்லுங்கள்.

1990 பெப்ரவரியில் வண்டன் வந்தேன். இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் குறிப்பான முயற்சிகள் எதிலும் ஈடுபாடவில்லை. பிறகு ஈழத்தில் இருந்தும், தமிழகத்தில் இருந்தும் எழுத்தாளர்கள் இங்கு வரும்போது கலை - இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும், நூல் அறிமுக - விமர்சனக் கூட்டங்களையும் நன்பர்களோடு சேர்ந்து ஒழுங்கு செய்ய ஆரம்பித்தேன். கூடிக் கலைந்தோம் என்றில்லாமல், தொடர் விளைவு களை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் ஆரோக்கியமான கருத்துப் பரிமாற்றங் களாகவே இவை அமையும். இந்த வகையிலேதான், இப்போது ஈழத்தில் இருந்து ஆண்டுக்கு ஓரிரு கலைஞர்கள் அல்லது எழுத்தாளர் களை வரவழைத்து ஒரோப்பியக் கலைப்பயணத்துக்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து தருகிறோம். ஜோப்பியர்களின் - புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பண்பாடு, கலை - இலக்கிய முயற்சிகளை நேரடி யாகத் தரிசிக்க வைப்பதுதான் இதன் நோக்கம். எங்களின் அழைப்பு இல்லாவிடில் ஒருபோதுமே வரும் வாய்ப்பினைப் பெற மாட்டாதவர் களிலும், இந்த அனுபவங்களை ஈழத்தில் தொற்றவைக்கக் கூடியவர் களிலுமே அக்கறை கொண்டுள்ளோம். இந்த ஏற்பாட்டில் முதல் முதலாக 2001 இல் அ. யேசுராசாவும், சு. வில்வரத்தினமும் இங்கு வந்து மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாக ஒக்கிய ராச்சியம், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, சவிஸ் என்று பயணம் செய்தார்கள். 2002இல் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் எவரையும் அழைக்க முடியவில்லை. இந்த ஆண்டு தெளிவத்தை ஜோசப்பைக் கூப்பிட்டிருக்கிறோம். இந்த முயற்சி தனி ஒருவனால் செய்யக் கூடியது அல்ல.

(மு. நித்தியானந்தன், மு. புஷ்பராஜன், ஓவியர் க. கிருஷ்ணராஜா, யமுனா ராஜேந்திரன், 'புதுச்' நா. சபேசன், நாடக நடிகர் சாந்தன் இப்படிப் பலருடைய ஒத்துழைப்பிலேயே சாத்தியமாகுது. தமிழ் தகவல் நடுவம் வரதகுமாருக்கும் இதில் பங்குண்டு.

- இலண்டனில் உங்களின் பதிப்பு முயற்சிகள் பற்றியும் கூறுங்கள்?

நியுஹாமில் இருக்கும் தமிழர் நலன் புரிச்சங்கத்தில் 1994இல் இருந்து 2002 கடைசி வரை வேலை பார்த்தேன். இந்த காலப் பகுதியில் நலன்புரிச்சங்கத்தினாடாகச் சிலவற்றைச் செய்ய முடிந்தது. 1996இல், அதன் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவையோட்டி ஒரு இலக்கிய மலரினை வெளியிடலாமா என்று கேட்டபோது இயக்குநர் சபை

ஒத்துக் கொண்டது. அதன்படி 1995ஆம் ஆண்டறிக்கையும் 10ஆவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறப்பு மலரும் என முதன் முதலில் ஒரு மலரை, வெளியிட்டோம். புகலிடச் சூழலில் தமிழர்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டிய முக்கியமான சில பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகளையும், சிறுகதைகள் - கவிதைகளையும் அதில் தொகுத்திருந்தோம். தொடர்ந்து சிமீக்கும் மேற்கும், 'இன்னுமொரு காலடி', 'யுகம்மாறும்', 'கண்ணில் தெரியுது வானம்' என்று வரிசையாகத் தொகுதிகள் வெளிவந்தன. 'க்ரியா'வின் தயாரிப்புத் தரமே எங்களின் இலக்காக இருந்தது. க. கிருஷ்ணராஜாவின் ஓவியங்களும் வடிவமைத்த விதமும் தொகுப்புகளுக்குத் தனித்தரத்தைத் தந்தன. இன்னும் சொல்லப் போனால், அவரின் உறக்கமில்லாத உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டே இந்த நூல்கள் உருவானது என்பதுதான் உண்மை. புகலிடத்தில் வாழும் ஈழத்துப்படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை மட்டுமல்லாமல் இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் பலரது படைப்புகளையும் சேர்த்துக் கொண்டோம். தமிழகத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து ஐரோப்பியா, வட அமெரிக்காவில் வாழும் படைப்பாளிகளைச் சூடத் தவறவிடவில்லை. இதன்மூலம் பரஸ்பர பரிந்துணர்வும், பரவலான கவனார்ப்படும் கிடைக்கும் என்பது எண்ணம். ஓரளவுக்கு அது நிறைவேறியும் இருக்கிறது. நலன் புரிச்சங்கத்தின் வேலையில் இருந்து நான் விலகிக் கொண்டதோடு இந்த வரிசையில் தொகுதிகளைச் கொண்டு வருவதும் நின்று போனது. இப்போது, மீண்டும் தமிழியல் சார்பாகச் சில நூல்களை வெளியிடு வதற்கு ஆயத்துங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

- தமிழகத்துப் புதிப்பகங்களும் சமீப காலமாகப் புகலிட இலக்கியங்களை வெளியிடுவதில் கரிசனை காட்டிவருகின்றன. இதனை, புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களின் டொலர்களையும், பவுண்களையும் குறியாகக் கொண்ட முறைச் செய்து கொண்டு குற்றும் சாட்டு பவர்களும் உண்டு. இது தொடர்பாக உங்களின் கருத்து என்ன?

போரினால் புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களைப் பெரும் சந்தைவாய்ப்பாகக் கொண்டு தமிழகத் திரைத்துறை இன்று இயங்கி வருவதைப் போலவே, புகலிட எழுத்தாளர்களது படைப்புகளை வெளியிடுவதில் வெளியீட்டாளர்கள் சிலர் தீவிரமாக உள்ளனர். இதில் மணிமேகலைப் பிரசரம் முதன்மையானது. வணிக இலாபத் துக்கு அப்பால் எதுவித அக்கறையும் அற்று காய்கறி வியாபாரம் போல மணிமேகலைப் பிரசரம் செய்து வருவது மிகுந்த அதிருப் தியையே தருகிறது. அதிலும், புதிதாக எழுதத் தொடங்கும் சிலருக்குக் குறுகிய காலத்திலேயே புத்தகம் போடும் எண்ணம் வந்துவிடுகிறது. அவ்வாறானவர்களை அனுகும் மணிமேகலைப் பிரசரம் 300 பவுண்கள் வரை பெற்றுக் கொண்டு ஒரு சில வாரங்களிலேயே

அச்சிட்டுக் கொடுத்து விடுகிறது. எட்டுப் பத்து நூல்களுக்கு ஒருங்கு சேர ஆங்காங்கே வெளியீட்டு விழாவையும் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இதனால் மணிமேகலைப் பிரசர அதிபர் அடிக்கடி ஐரோப்பிய நாடுகளில் பயணம் செய்ய முடிகிறது. இந்த நூல்களின் அச்சுத்தரமும் மிகவும் சாதாரணமானவை.

எழுதும் ஒவ்வொருவனுக்கும் தனது எழுத்தை நூலாகப் பார்ப்பதில் ஆசை இருக்கும். ஆனாலும் தரம் பற்றிய அக்கறை இருப்பின் கொஞ்சம் நிதானமாகச் சிறிது காலம் எழுதிய பின்பு தெரிவு செய்து நூலாக்குவது எழுதுபவனுக்கும் பெருமை தரும். இலக்கியத்துக்கும் பெருமை சேர்க்கும். இதற்கு உதாரணமாக, மக்கள் வங்கியின் 'பொருளியல் நோக்கு' ஆசிரியர் எம்.எல்.எம். மன்குர் பற்றி நான் குறிப்பிடுவதுண்டு. மன்குர் ஒரு சிறந்த சிறுக்கை எழுத்தாளர். குறைந்தளவிலான கதைகளே எழுதியிருக்கிறார். அவற்றைத் தொகுப்பாக்கினால் என்ன என்று ஒரு தடவை கேட்டபோது தொகுப்பு ஒன்று வெளியிடத்தான் வேண்டும் ஆனால் அதற்கான கதைகளை இனிமேல் தான் எழுதவேண்டும் என்று சொன்னார். மன்குர் ஒரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரும் கூட 'Profiling Srilankan Cinema' என்ற நூலை 'இலங்கை சினிமா ஓர் அறிமுகம்' என்ற தலைப்பில் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். வண்டனுக்கு வந்த பின்னர் அவருடன் தொடர்பு இல்லாமற் போய்விட்டது. நல்ல இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயம் உள்ள அவருக்குத் தனது சிறுக்கைகளும் அந்தத் தரத்தில் அமைய வேண்டாமா என்ற உணர்வே நூலை வெளியிடத் தடையாக அமைந்திருக்கிறது. மன்குர் போன்ற படைப்பாளி அப்படி உணர்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் பிரக்ஞா உள்ள ஒரு எழுத்தாளன் அப்படித்தான் இருப்பான்.

அதே சமயம் ஒருவர் நூலாக்க விரும்பினால் அதைத் தடுக்கவும் முடியாது. அப்படியானவர்களுக்கு ஒரு வழியை நாம்தான் திறக்க வேண்டும். வசதி வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்ட வன்னியில் இருந்து கூட வியக்கும்படியான அச்சுப்பதிப்பில் நல்ல நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எங்களுடைய பதிப்பாளர்கள் தாம் விரும்பும் நூல்களைத் தமது வெளியீடுகளாகக் கொண்டு வரும் அதேவேளை, பிற நூல்களை ஒரு வேலையாகக் கருதி அச்சிட்டுக் கொடுக்கவும் முன்வர வேண்டும். தவறின் மணிமேகலைப் பிரசரம் போன்றவை தான் கால்பரப்பும்.

இப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்பதற்காகத் தமிழகத்தில் பதிப்பிக்கவேண்டிய தேவை இருப்பதை நான் நிராகரிக்கவில்லை. எமது நல்ல எழுத்துகள் தமிழக மக்களின் பார்வைக்குக் கிட்ட வேண்டுமெனில் ஈழத்தமிழர்களின் மீது அக்கறை கொண்ட

பதிப்பாளர்களினுராடாகத் தொடர்ந்தும் தமிழகத்தில் நூல்களை வெளியிடத்தான் வேண்டும்.

- தமிழகத்தில் வெளியிடுகிறோம் என்பதற்காகத் தரமானதெல் வாவற்றுக்கும் வெளிச்சம் கிடைத்துவிடுகிறதா என்ன? தொடர்ந்தும் ஒரு சிலர்தானே முன்னிறுத்தப்படுகிறார்கள்?

“தமிழ்ச் சூழலில் நாங்கள் கிணற்றில் போட்ட கல் போல் எதுவும் எதிர்வினையை உண்டாக்குவதில்லை” என்று சுந்தராமசாமி எப்போதோ கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது. தமிழக எழுத்துகளுக்கு மட்டுமல்லாது எங்களுடையதுக்கும் இது பொருந்தும். ஆனால் இந்தப் பொதுமைப் பாட்டையும் தாண்டி சிலரது படைப்புகள் சிறப்பான கவனத்துக்குட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மை.

விடியல், காலச்சவடு, அடையாளம், செ. கணேசலிங்கத்தின் குமரன் பதிப்பகம், எஸ்பொ. வின் மித்ர வெளியிடு போன்றவைதான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான ஈழத்து, புகலிட இலக்கியங்களை வெளியிட்டு வருகின்றன. தரத்தின் அடிப்படையிலும், படைப்பாளி யுடனான நெருக்கத்தின் அடிப்படையிலுமே பெரும்பாலும் இவர்கள் நூல்களைத் தெரிவு செய்கின்றனர். இந்தப் பதிப்பகங்களுக்கென்று கணிசமான சந்தை இருக்கிறது. இதற்கும் அப்பால் மக்களிடம் படைப்பு போய்ச் சேருவதில் படைப்பாளிக்குத் தமிழகத்தில் இருக்கும் தொடர்பு வட்டமும், ஊடகங்களும் பெரும் பங்களிக்கின்றன. அந்த வகையில் சேரன், அ. முத்துவிங்கம் போன்றோர் நிறைந்த தொடர்பு களைக் கொண்டுள்ளனர். தங்களை முதன்மைப் படுத்துவதிலும் அவர்கள் அக்கறை கொண்டவர்கள். வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனையும் ஓரளவுக்கு இந்த வகையில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போது, கொரில்லா நாவலை ‘அடையாளம்’ வெளியிட்டதற்குப் பிறகு ஷோபா சக்திக்குத் தமிழகத்தில் தனி அடையாளம் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்கு அவரின் எழுத்தாற்றல், தலித் ஆகரவு நிலைப்பாட்டோடு மார்க்ஸ் போன்றவர்களின் ஆகரவும் காரணம். சேரன், ஷோபா சக்தி ஆகியோரை முன்னிலைப்படுத்தும் தன்மை கொஞ்சம் மேலோங்கி இருப்பதற்கு தமிழகப்பத்திரிகைகள் அனேகமானவற்றுக்கு இருக்கக் கூடிய ஈழ விடுதலைக்கு எதிரான இந்தியக் கண்ணோட்டமும் ஒரு காரணம்.

விடியல் பதிப்பகம் ஈழத்துக் கவிஞர்களின் ‘வேற்றாகி நின்ற வெளி’ என்ற தொகுப்பையும், கலை - பண்பாட்டுக் கழகத்தின் வெளிச்சம் இதழ்களில் வெளியான சிறுக்கதைகளைக் கொண்ட ‘வாசல் ஒவ்வொன்றும்’ என்ற தொகுப்பையும் கவிஞர் வில்வரத்தினத்தின் ‘உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக’ தொகுதியையும் வெளியிட்டிருக்கிறது. ஆனால் பத்திரிகைகள் இவற்றைப் பெரிதாகக் கண்டு கொள்ளவே

இல்லை. ஊடகங்கள் இந்த எதிர் மனோபாவத்துடன் இயங்குவது வருந்தக் கூக்கது. அறத்துக்குப் புறம்பானது.

- காலச்சுவடு சஞ்சிகையின் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் தொடர் பான அனுகுமுறைக்கு, அதன் இலக்கியக் கனதியை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் கூட தமது விசனத்தைத் தெரிவித்து வருகிறார்கள். இந்நிலையில், அன்மைக்காலமாக காலச்சுவடில் இங்கிலாந்துக் கான ஆலோசராக உங்களின் பெயர் இடம் பெற்று வருகிறது. ஒரு தன்னிலை விளக்கத்திற்கு நீங்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறீர் களால்லவா?

காலச்சுவடில் வெளியான சேரனின் நேர்காணல், சில வாசகர் கடிதங்கள், முதற்கு வையாக இலங்கைக்கு போய்த் திரும்பிய பின்னர் காலச்சுவடு ஆசிரியர் கண்ணனும், ரவிக்குமாரும் பத்திரிகைகளுக்குத் தெரிவித்த கருத்துகள் போன்றவை இப்படியான ஒரு எண்ணக் கருவைப் பலரில் ஊட்டி இருப்பது உண்மைதான். இந்த விடயங்களில் எனக்கும் அதிருப்திகள் இருக்கின்றன. ஆலோசனைக் குழு தொடர் பாக கண்ணன் என்னுடன் பேசிய பொழுது, சுந்தரராமசாமியுடனான தொடர்பாலும், அந்த அடிப்படையில் காலச்சுவடு மீது உருவான மதிப்பாலும் சம்மதித்தேன். ‘குஜராத்தில் நிகழ்ந்த வன்முறைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் காலச்சுவடு பக்கத்தில் இருக்கும் ஈழத்தமிழர் தொடர்பாகத் தீர்க்கமான முடிவெடுக்கத் தயங்குவதேன்’ என்று ஈழத்தில் அதன் வாசகர்கள் தொடர்ந்தும் கேட்டு வருகிறார்கள்.

தமிழகத்தில் வெளியாகும் ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகை ஈழப் போராட்டம் தொடர்பாகத் தனது கருத்தை அறிவிக்க வேண்டியது கட்டாயமானது அல்ல. ஆனால் காலச்சுவடு ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு எதிரானது என்ற விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கும் நிலையில், தன் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியம். வாசகர் கடிதங்களுக்கூடாக பதில்களைச் சொல்லிக் கொண்டிராமல் பட்டவர்த்தனமாகத் தன் நிலைப்பாட்டை அறிவிக்க வேண்டிய நிலைக்குக் காலச்சுவடு தள்ளப்பட்டுள்ளது. காலச்சுவடின் பார்வையில் தெளிவு வரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அதற்கு நானும் முயலுவேன். முரண்பாடாக அமையும் பட்சத்தில் காலச் சுவடின் ஆலோசனைக் குழுவில் நான் இருப்பதை மறு பரி சீலனை செய்ய வேண்டி வரலாம். ஈழத்திலும் சரி, இப்போது புகலிடத் திலும் சரி போராட்டத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களைப் பதிப்பிப்பதில் நான் துணைநின்றதில்லை. இதில் தெளிவாகவே இருக்கிறேன்.

- ஈழத்தமிழர்களின் புகலிட இலக்கியத்துக்கு ஏற்தாழ இரண்டு தசாப்த கால வயதாகிறது. அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு குறித்த உங்களின் பார்வை எப்படி இருக்கிறது?

புகவிட இலக்கியம் இன்னமும் பெரிய அளவில் புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பிறந்த மண் நினைவுகளைக் கொண்ட இலக்கியமாகவே இருக்கிறது. இன்று எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பெரும் பான்மையான படைப்பாளிகள் குறைந்தது தங்களின் பாதி வாழ்க்கைக் காலத்தை இலங்கையில் கழித்தவர்கள் என்பதுதான் அதற்கான காரணம். இந்தப் படைப்பாளிகளைப் பொறுத்தவரை புதிய கலாச்சாரச் சூழலினதும், அனுபவங்களினதும் பாதிப்பு புதிய பரிமாணங்களுக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். இவை மெதுவாகவே நிகழமுடியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனாலும் மாற்றங்கள் நிகழாமலும் இல்லை. எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும் புகவிடச் சூழலின் வாழ் நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்ற படைப்புகள் வரத்தான் செய்கின்றன. குறிப்பாக பின் நவீனத்துவம், பெண்ணியம் சார்ந்த சிந்தனைகள் அதிக அளவில் உள்வாங்கப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. ஆங்கிலம் வழியாக இல்லாமல் மூலமொழியில் இருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்படுவதையும் புகவிடச் சூழல் சாத்தியமாக்கியுள்ளது. டென்மார்க்கில் வாழும் தர்மகுலசிங்கம் என்பவர் டனிஷ் மொழிப் படைப்புகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். இதன் அடுத்த கட்டமாகப் புகவிட மொழியிலேயே எழுதவும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். கலாமோகன் பிரெஞ்ச்சில் எழுதிய கவிதைகள் நூலாக வந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஈவ்வின் ரத்தினம் நூலகத்தில் நூலகராக இருந்தவர் செல்வராஜா. இப்போது லண்டனில் இருக்கிறார். அவரது பதின்நான்கு வயது மகள் மௌலியா இதுவரையில் ‘Dangerous new world’, ‘Secret of the Mansion’ என்று ஆங்கிலத்தில் இரண்டு சிறு நாவல்களை எழுதியிருக்கிறார். பிரான்ஸில் கவிஞர் பாலகணேசனின் மகள் ஒருவர் பிரெஞ்ச் இணையத்தளம் ஒன்றில் கவிதைகளை எழுதி வருகிறார். இப்படி இன்னும் சில உதாரணங்கள் சொல்லலாம். இவையெல்லாம் ஆரம்பமே. காலப்போக்கில் இவை இன்னும் பரவலாகவும் ஆழமாகவும் நிகழும்.

- எங்களுடையது என்று சொல்லிக்கொள்ளும் படியான முகத்தை, புகவிட இலக்கியம் எதிர்காலத்தில் எந்த அளவுக்குக் கொண்டிருக்க முடியும்?

புகவிடத்தில் வாழும் தமிழர்களின் இந்தத் தலைமுறைகளுக்குத் தமிழ்தான் தாய்மொழி. இவர்களில் கணிசமானவர்கள் தமிழ் மட்டுமே தெரிந்தவர்கள். அதே வேளை மிகச்சிறுவயதில் புலம்பெயர்ந்தவர் களினதும், இங்கு பிறந்து வளர்ந்தவர்களினதும் நிலைவேறு. இவர்களின் முதல் மொழியும் சிந்தனா மொழியும் ஆங்கிலம் அல்லது வேறு ஐரோப்பிய மொழியாகவே இருக்கிறது. தமிழ் இரண்டாம் மொழியாக அதுவும் பல குடும்பங்களில் பேச்சு மொழியாக மட்டுமே வாழுகிறது. தமிழழக்கற்றலிலும், கற்பித்தலிலும் கூட அதிகம்

நாட்டமில்லை: இவர்களுக்கும் அடுத்த தலைமுறையைப்பற்றி நினைக்கவே அச்சமாக இருக்கிறது. இந்தனிலையில் இவர்கள், தாங்கள் வேறுஞ்சி விட்ட மண்ணில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை, அந்தக் கலாச்சாரப் பின்னணியில், புகலிட மொழி ஒன்றிலேயே பிரதிபலிக்கப் போகிறார்கள். இந்தப்படைப்புகளில் தமிழ் அடையாளம் எங்கே இருக்கப்போகிறது? எங்களுடைய வாழ்நிலைக்கூடாகக் காவப்படும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் ஏச்சங்கள் சிலவேளை பதிவாகலாம். இந்த வகையிலேயே, புகலிடச்சுழலில் ஈழத்துமிழர்கள் மேற்கொண்டு வருகிற கலை-பண்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் முக்கியத்துவம் உணரப்படுகிறது. கோயில்கள் மீதான அக்கறையையும் இதில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் கோயிலுக்கு வரும் இளைய தலைமுறையின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரர்கள் தேவாலயங்களுக்குச் செல்லுவது குறைந்துபடியால்தான் பராமரிக்க முடியாமல் தேவாலயங்களை இங்கே விற்கத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். வண்டன் தொகேற்றில் அப்படி விற்பனைக்கு வந்த ஒரு தேவாலயம்தான் உயர்வாசற் குன்று முருகன் கோயிலாகியிருக்கிறது. வருங்காலத்தில் எங்களுடைய கோயில்களும் விற்பனைக்கு வரலாம். தமிழ் அடையாளம் தொடர்பான சிந்தனைகள் ஆங்காங்கே எழுந்தாலும், வரும் தலைமுறைகளில் தமிழைத் தக்க வைக்கும் அளவுக்கு அவை இன்னமும் செயல் வடிவைப் பெறவில்லை. அதில் காலந் தாழ்த்துவது மிகப்பெரிய தவறாகும்.

- தமிழ் உலகத்தைத் தழுவும் அதேவேளை, உலகமும் தமிழைத் தழுவி வருகிறது. அதில் ஆங்கிலம் தமிழைத் தின்றுவருவதால், அழிந்துவரும் மொழிகளில் பட்டியலில் இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழும் இடம் பெற்று விடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதை எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளலாம்?

காலத்துக்குக் காலம் தமிழின் வரிவடிவம் மாறியுள்ளது. பழந் தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கொழிந்து புதிய சொற்கள் உருவாகியுள்ளன. பேச்சு மொழியில் மாற்றம் கண்டுள்ளது. என்றாலும் செவ்வியல் மொழிகளுள் ஒன்று என்ற பெருமையோடு தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. இப்போது, தமிழை ஆங்கிலம் ஓரங்கட்டிலிடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த அச்சம் தமிழகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த ஒன்று. தமிழ்நாட்டில் படித்த குடும்பங்களில் ஆங்கிலம் ஒரு தொடர்பு மொழி என்பதற்கும் மேலாக அந்தஸ்து மொழியாகவே கருதப்படுகிறது. ஆரம்பக்கல்வி முதல் ஆங்கிலமே பெரும்பாலும் போதனா மொழியாக உள்ளது. வெகுசன ஊடகங்கள் அளவுக்கு மீறிய ஆங்கிலம் கலந்த தமிழையே வலிந்து பிரயோகிக்கின்றன. இது இன்னுமொரு மணிப்பிரவாளநடை போலவே தோன்றுகிறது. இந்த ஊடகங்களின் பெயர்களும் ஜானியர் விகடன்,

தமிழன் எக்ஸ்பிரஸ், சன் டிவி, ரேடியோ மிர்ச்சி என்று தமிங்கில மாகவோ அல்லது ஆங்கிலமாகவோதான் இருக்கின்றன. திரைப் படங்களுக்கும் யூத், பாய்ஸ், வின்னர் என்று பெயர் வைத்தால்தான் ஒருமென்று நம்புகிறார்கள். இந்துப் போக்கை மாற்றமுடியுமா என்பது சந்தேகம்தான். ஆனாலும் நகரங்களைத்தாண்டி ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களில் தமிழ் அதன் சிறப்பான தன்மைகளுடன் வாழும் என்பதுதான் உண்மை.

- தொலைக்காட்சி, கணினி போன்ற மின்னணு ஊடகங்கள் வாசிப்பு நேரத்தைப் பறித்து வருவதால் புத்தக உலகின் எதிர்காலம் குறித்த ஜயம் எழுப்பப்படுகிறது. ஒரு பதிப்பாளன் என்ற வகையில் இதில் உங்களின் கருத்து என்ன?

புகலிடச்சுழலில் வாசிப்பு ஒரு பிரச்சினையாகத்தான் உள்ளது. பெருமாவு நேரம் வேலையுடன் செலவழிந்து போய்விடுகிறது. கிடைக்கின்ற சொற்ப நேரத்திலும் தொலைக்காட்சியின் முன்னாலேயே பலரும். தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் தொலைக்காட்சிகள் என்னதான் பார்வையாளர்களைத் தம்வசம் இழுத்துவைத்திருந்தாலும் வெகுசன வாசிப்போ தீவிரவாசிப்போ இன்னொரு புறம் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. சமீப ஆண்டுகளில் தமிழ்ப்பதிப்பாளர்களின் எண்ணிக்கையும் விற்பனையும் அதிகரித்திருக்கிறது. பதிப்பகங்களும் வாசகர்களைக் கவரும் விதமான வடிவமைப்பில் அச்சுக் தரத்துடன் நூல்களை வெளியிட ஆரம்பித்துள்ளன. சென்னையில் ஒவ்வொரு வருடமும் பொங்கலை ஒட்டி புத்தக விற்பனையாளர்கள் - பதிப்பாளர்கள் சங்கம் புத்தகக் கண்காட்சியை நடத்திவருகிறது. கடந்த இரண்டு தடவைகளிலும் அது பெற்றிருக்கும் வெற்றி புத்தக உலகம் குறித்த நம்பிக்கையைத் தந்துள்ளது.

ஸமத்திலும், போராட்டம் பெரும் நெருக்கடியைச் சந்தித்த காலத்தில் கூட சஞ்சிகைகளாயும், நூல்களாயும் வெளியிடுவதில் கரிசனை இருந்திருக்கிறது. போராட்டம் கொடுத்த புதிய கருப்பொருள்களை உள்வாங்கி கணிசமான அளவில் கலிதை - சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், நாவல்கள் சிலவும் வெளியாகி இருக்கின்றன. முன்னர் புத்தகங்களை வெளியிட முடிந்தாலும் தாபனரீதியான ஒழுங்குகள் இல்லாததால் புத்தகங்கள் விற்பனையாவது கடினமாக இருந்தது. இப்போது நட்டம் ஏற்படாத அளவுக்குப் புத்தகங்கள் விற்பனையாகின்றன. வாசகர்களை நோக்கி புத்தகங்களை எடுத்துச் செல்லும் வகையில் புத்தகக் கண்காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்வது ஸமத்தில் புத்தக வெளியீடுகளை மேலும் ஊக்குவிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

- தமிழ் இலக்கியத்துக்கு நோபல் பரிசு கிடைப்பதாயின், முதலில் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குத்தான் கிடைக்கும் என்ற கருத்து ஈழத்தின் சில படைப்பாளிகளிடத்தில் இருக்கிறது. இதுபற்றி....

எளிமை, சொல்ல வந்த விடயத்தை நேரடியாகக் கூறுதல், ஒவ்வொரு கவிஞருக்கும் தனியான பாணி என்று ஈழத்துக்கவிதைகள் பல சிறப்பான தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை. அதேவேளை சிறுகதை - நாவல் துறைகளில் தமிழ்நாட்டுப் படைப்புகள் உயர்வான இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றன என்பதே உண்மை. தமிழுக்கத்தின் துரமான சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு நிகராக ஈழத்தில் சிலரைச் சுட்டக்கூடியதாக இருந்தாலும், தமிழக நாவலாசிரியர்களின் படைப்புத் தரத்தில் ஈழத்தில் எவரும் இருப்பதாகக் கூறுமுடியாது என்பதுதான் என்னுடைய கணிப்பு. அத்தோடு, தமிழ்ப்படைப்புகள் தமிழில் மட்டுமே அறியக்கூடியதாக இருக்கும் வரையில் நோபல் பரிசோ அல்லது அதைவிடப் பிரபலமற்ற வேறு சர்வதேச விருதோகூட கிடைப்பதற்கான சாத்தியம் இல்லை. பிற மொழிகளில் தமிழ்ப்படைப்புகள் வெளிவந்தால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும். குறைந்தபட்சம் ஆங்கிலம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு மொழிகளி லாவது வெளிவரவேண்டும். அப்போதுதான் உலகின் கவனத்துக்கு எமது படைப்புகள் கிட்டும்.

- பிறமொழி இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு வந்த அளவுக்கு ஈழத்து இலக்கியங்கள் பிறமொழிகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்படவில்லை என்பது உண்மைதான். இது குறித்து உங்களின் அக்கறை எவ்வாறு இருக்கிறது?

கலாநிதி செல்வா கனகநாயகம் ரொறங்ரோ பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலப்பேராசிரியராக இருக்கிறார். முன்பு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் விரிவுரையாளராக இருந்தவர். இவருடன் எனக்குத் தொடர்புகள் உண்டு. இவரைத் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்டு ஏ.ஜே. கனகரத்னா, சோ. பத்மநாபன், எஸ். ராஜசிங்கம், சுரேஷ் கனகராஜா, லக்ஷ்மி ஹோம்ஸஹோம், நந்தியின் சகோதரர் திருநாவுக்கரச் போன்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்புடன் ‘Lutesong and Lament’ என்ற ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புத் தொகுதியைக் கொண்டு வந்தோம். 36 கவிதைகளையும், 13 சிறுகதைகளையும் கொண்ட இந்தத் தொகுப்பை கனேடியப் பதிப்பகம் ஒன்று 2001இல் வெளியிட்டது. ஈழத்தின் இளங்கவிஞர்களில் ஒருவரான அமரதாஸ் சிறப்பாகப் புகைப் படங்களும் எடுக்கக்கூடியவர். அவர் எடுத்த படங்களில் ஒன்றுதான் இதன் அட்டைப்படமாக வந்திருக்கிறது. இந்த நூலைப் பொறுத்த அளவில் ஒரு ஒருங்கிணைப்பாளனாகவே என்னுடைய பணி அமைந்தது. இன்னும் இரண்டு தொகுதிகளுக்கான மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்து வைத்திருக்கிறோம்.

வண்டனில் வாழும், ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் சரளமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் இளைய தலைமுறையினருக்குத் தமிழ் தகவல் நடவும் மூலம் இரண்டு நாள் பயிலரங்கு ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். இலக்கியம் பற்றிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவதும், இவர்களை மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுத்துவதுமே நோக்கமாக இருந்தது. திறமையுள்ளவர்களைக் கண்டறிந்து தொடர்ச்சியாகப் பயிற்றுவிப்பது என்றும் முடிவு செய்திருந்தோம். ஆனால் பலர் கலந்து கொண்டாலும் தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கோ அல்லது ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கோ மொழியாக்கம் செய்யக் கூடியவர்களை இனக்காணமுடியவில்லை. இதுபோலவே ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், டென்மார்க் என்று பயிலரங்குகள் நடத்தி, தமிழ்ப் படைப்புகளை அந்த நாட்டு மொழிகளுக்குக் கொண்டு செல்வதை ஒரு இயக்கமாகவே நடத்த முயற்சி செய்தோம். இன்றுவரை அது வெற்றி அடையவில்லை.

- நேர்காணலை நிறைவு செய்யும் வகையில், உங்கள் தரப்பிலிருந்து வேறு ஏதாயினும் சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?

தமிழ் இணையம் என்ற இணையத்தளம் மூன்று நான்கு வருடங்களின் முன்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஈழத்தமிழர்களை விட, இந்தியாவுக்கு வெளியே வேலைவாய்ப்புப் பெற்றுச் சென்ற தமிழ்நாட்டவர்களும், மலேசியா-சிங்கப்பூர் தமிழர்களும் அதிகமாக இதில் பங்கேற்கின்றனர். இதன் ஒருபகுதியாக மதுரைத் திட்டம் செயற்படுகிறது. சங்க கால மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தை நினைவில் கொண்டு இப்படிப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் திருக்குறள், நாலடியார், ஆத்திகுடி, திருமந்திரம் என்று 160 வரையிலான நூல்களை கணினியில் அச்சப்பதிப்புச் செய்து மின் உரையாக (e.text) வெளியிட்டுள்ளனர்.

எழுத்து நூல்களையும் இந்த இணையத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஜேர்மனியில் உள்ள நா. கண்ணனும், நானும் இறங்கியிருக்கிறோம். தமிழகத்தில் 30 நூல்களை பதிவு செய்து இது வரையில் 13 நூல்களை வலையேற்றியுள்ளோம். மு. தனைய சிங்கத்தின் ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’, எம்.ஏ. நூஃமான், சி. மெளன்குரு சித்திரலேகா மெளன்குரு இணைந்து ஏழுதிய ‘இருபதும் நாற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்’, எம்.ஏ. நூஃமானின் ‘அழியா நிழல்கள்’, சு. வில்வரத்தினத்தின் ‘அகங்களும் முகங்களும்’, ‘காற்று வெளிக்கிராமம்’, கைலாசபதியின் ‘ஓப்பியல் இலக்கியம்’, ரஞ்சகுமாரின் ‘மோகவாசல்’, கிபி. அரவிந்தனின் ‘இனி ஒரு வைகறை’, ‘முகம் கொள்’, ‘கணவின் மீதி’, சோலைக்கிளியின் ‘காகம் கலைத்த கனவு’, அ. யேசுராசாவின் ‘அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக’, ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’ தொகுப்பு

ஆகியனதான் அவை. ஆனால் மீதி நூல்கள் எழுத்துப்பிழை பார்க்க இயலாமல் இணையத்தில் ஏற்றப்படாமல் இருக்கின்றன. நான் வணிக ரீதியிலான பதிப்பாளன் அல்லன். நண்பர்கள் பலரின் ஒத்துழைப்பினாலேயே என்னால் இவற்றையெல்லாம் செய்ய முடிந்திருக்கிறது. ஈழத்தில் புதிதாக நூல்களை அச்சிடுபவர்கள் அதனை குறுந்தகடில் ஏற்றித் தருவார்களேயானால் சிரமமின்றி உடனடியாகவே இணையத்தளத்தில் சேர்த்து விடலாம். இதன் மூலம் உலகில் எந்த மூலையில் உள்ளவர்களிடமும் எங்களாது படைப்புகளைச் சேர்ப்பிக்க முடியும்.

தினக்குரல்

7-9, 14-9, 21-9, 28-9-2003.

தொடர்பு முகவரி:

Mr. R.Pathmanaba Iyer,
27-B, High Street,
Plaistow, London,
E 13 0AD, U.K.
e-mail: ripiyer@yahoo.com.

ஞானரதன்

“இலங்கையில் தேசியத் தமிழ்த் திரைப்பட முயற்சிகள் கைவிடப்பட்டு, தனியார் முயற்சிகளும் இல்லை என்றாகிய பின்னர், இப்போது, விடுதலைப்புவிகளின் நிதர்சனத்தின் வெளியீடுகளாக மட்டுமே வீடியோ திரைப்படங்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அரசியல் இல்லாத எதுவுமேயில்லை. ஜீன் போல் சாத்ரே கூறி மிருப்பது போல, நாம் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கிக் கென்றாலும் அரசியல்

எமது பிடரியைப் பற்றி வந்து உள்ளுக்குள் இழுக்கவே செய்யும். இதில் இருந்து கலைகளும் விலக்காக முடியாது.

படைப்பாற்றல் உள்ள ஒருவரின் கலை வெளிப்பாடு, அவர் சார்ந்திருக்கும் சூழல் காரணமாக வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளியாக வாய்ப்பு உண்டு. குறிப்பாக, ஜிலக்கியத்துறையில் ஆழமான ஈடுபாடு உள்ள ஒருவரால் திரைப்படத்துறையில் துணிந்து காலடிவைக்க முடியும். ஆனால் எங்களது எழுத்தாளர்களிற் பலர் போர்ச்சுமூல் காரணமாக ஒதுங்கிப் போயிருப்பது ஈழத்தின் தமிழ் சினிமாவின் வளம் சேர்க்கும் வாய்ப்பை வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது.

கருவறையில் இருக்கும்போது உலகின் எல்லாக் குழந்தை களுமே ஓரேமாதிரியான வசதிகளை அனுபவிக்கின்றன. பிறந்த பின்பும் ஓவ்வொரு மனிதனுக்கும் உலகத்தில் சமபங்கு உரித்துடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே நீதி எனப்படுகிறது. அவனுக்கு வழங்க வேண்டியதை மறுதவிக் கும் போது கட்டுகளிலிருந்து விடுதலை பெற அவன் முனைகின்றான். இந்த மானுடவிடுதலை என்ற அடிப்படையிலேயே எமது போராட்டம் வெருன்றி நிற்கிறது.

இந்தக் காரணங்களின் பின்னணியிலேயே போராடுதல் அல்லது பணிந்து போதல் என்ற தெரிவுகளின் மத்தியில் விடுதலை வேண்டிப் போராடுவது நியாயமானது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். இதனால்தான் மனப்பூர்வமாக என்னால் பணியாற்ற முடிகிறது”

- என்று சொல்லும் ஞானரதன் என்று அறியப்பட்ட வை. சக்சிதானந்தசிவம் அவர்கள் ஓவியம் - இலக்கியம் என்ற படிமுறைகளி னுடாக சினிமாவை அடைந்திருப்பவர். நவீன பாணி ஓவியங்களுடன் பரிசுசயம் உள்ளவர். தனது ‘புதிய பூமி’ நாவலுக்காக சாகித்திய பரிசு பெற்றவர். நிதர்சனத்தின் வெளியீடுகளாக, ‘காற்றுவெளி’, ‘முகங்கள்’ என்ற இரண்டு குறிப்பிடத் தகுந்த முழுநீள வீடியோத் திரைப்படங்களையும், ‘கண்ணீர்’, ‘நேற்று’, ‘ஒளி படைத்தகண்’ போன்ற பல குறும்படங்களையும் இயக்கியவர். ‘ஒளிலீச்க’ காண்பியச் சஞ்சிகையின் (Video Magazine) உருவாக்கத்தில் இணைந்து பணியாற்றி வருபவர். தனது கலைப்பணிக்காக தேசியத்துறைவர் மேதகு வே. பிரபாகரன் அவர்களினால் தங்கவிருது வழங்கிக் கொரவிக்கப் பெற்றவர்.

பன்முக ஆற்றல் கொண்ட, அதிர்ந்து பேசத்தெரியாத இந்த எளிமையான மனிதருடன் ‘சினிமா’வை மையப்படுத்தி நிகழ்ந்த நேர்காணலில் இருந்து....

- திரைப்படத்துறையில் உங்களின் வருகை எப்படித் தொடங்கியது?

கலை - இலக்கிய உலகில் ஒரு ஓவியனாகவும், எழுத்தாளனாகவும் அறியப்பட்ட நான் இப்படியான துறைக்கு வருவேன் என நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. கலை ஊடகம் என்ற வகையில் உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்படங்களை ஆர்வமுடன் பார்க்கும் ஒரு ரசிகனாகவே இருந்து வந்துள்ளேன். ஆனால் எழுத்துத்துறையில் எனக்கிருந்த ஈடுபாடே பின்நாளில் நான் திரைப்படத்துறைக்குத் திசை திருப்பக் காரணமாக அமைந்தது. நில அளவையாளர் தினைக்களத்தில் பட வரைஞாக வேலை பார்த்த நான் எனது நாற்பத்தி யெட்டாவது வயதில் - 1990 இல் - ஓய்வு பெறநேர்ந்தது. அடுத்த ஆண்டு, 'எழுத்தாளர்கள் வெற்றிடம்' இருப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் 'நிதர்சனம்' வெளியிட்ட அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து அதற்கு விண்ணப் பித்தேன். ஓவியம், இலக்கியம், சினிமா பற்றிய மேலோட்டான் அறிவு தகைமைகளாக இருந்தமையால் தெரிவு செய்யப்பட்டேன் எனக் கருதுகிறேன். ஆரம்பத்தில் சிறிய, சிறிய பிரதிகள் எழுது வதோடு, சினிமா - வீடியோ சம்பந்தமான ஆங்கில நூல்களைத் தமிழாக்கும் பணி தரப்பட்டது. அரசு தினைக்களத்துக் கதிரைகளிலும், மேசைகளிலும் எவ்வாறு வயதும் வாழ்க்கையும் வீணாகிப்போனதோ, அவ்வாறுதான் இங்கும் கழியப்போகிறதோ என்ற ஏக்கம் தொடங்கியது. மனிதனுடைய வாழ்க்கை சந்ததி பெருக்குகல் - முதுமை அடைதல் - இறப்பு என்பதோடு முடிந்துவிடுகிற ஒன்றல்லவே? எனவே. ஆகை திருப்தியுடன் ஈடுபடாத ஒன்றில் நிலைத்து நிற்க முடியாது எனப்பட்டது.

இந்த மனச் சலனத்துடன் இருந்த போதுதான், அப்போதைய நிதர்சனப் பொறுப்பாளர் பரதன் என்னை அழைத்து, "ஒரு குறும்பாட்டத் துக்கான பிரதி எழுதகுழ்டியுமா?" என்று கேட்டார். பரதன் ஒரு சிறந்த ஒளிப்பதிவாளர். இவரின் தந்தையார் சு. இராசநாயகம் பழம் பெரும் எழுத்தாளர் என்பதால் இவருக்கு இலக்கியங்களின் மீதும் ஆழமான ஈடுபாடு இருந்தது. இந்த உந்துதலின் காரணமாக, ஏற்கனவே இரண்டு - மூன்று குறும்பாடங்கள் எடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு அவை திருப்தி தரவில்லை.

இந்தக் காலப்பகுதியில், நிதர்சன நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய அமரேசன் என்ற போராளி தனது துயரக்கதையை ஒரு நாள் என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டான். என் மனதில் அவன் ஏற்றியிருந்த சமை 'இனியோரு விதி குறும்பாட்டப் பிரதியானது. பரதனுக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அவரே நெறியாள்கை, ஒளிப்பதிவு, ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு எல்லாம் செய்துவிட்டுப் போட்டுக் காட்டினார். எனது பிரதிக்கும் படத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. ஒரு படத்தின் பிரதி நெறியாளரின் ஆற்றல், ஆளுமைக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டும். ஆந்த வகையில் எனது பரீட்சார்த்த முயற்சி குறித்துக்

திருப்தி அடைந்தோம். சினிமாக்கலை ஆர்வலர்கள் பலரின் பாராட்டு தல்களை இந்தப்படம் பெற்றது. இதற்குப் பிறகு குறும்படங்கள், முழுநீளப்படங்களுக்கான பிரதிகளை எழுதி அவற்றை நானே இயக்கவும் ஆரம்பித்தேன்.

- ஓவியம், எழுத்துத் துறைகளில் உங்களுக்கு இருந்த படைப்பாக்க அனுபவங்கள் உங்களின் படமாக்க முயற்சிகளுக்கு ஏந்த அளவில் கை கொடுத்திருப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள்?

ஓரு ஓவியக்கியவாதிக்குப் பல தளங்களில் அவனது அறிவாற்றல் தேவைப்படுகிறது. அதேசமயம் கலை என்பதும் அறிவிவுத்தனத்தை ஆசாரமாகக் கொண்டதுதான். அந்த வகையில் சினிமாவுக்கும் அகன்ற அறிவு தேவைப்படுகிறது. இதன் பற்றாக்குறைவு படைப்புகளில் வெளிப்படாவே செய்யும். சிறுக்கை, நாவல் போன்றவற்றில் எனக்கிருந்த ஈடுபாடு காரணமாகக் கதைக்களாம், பாத்திர வார்ப்பு, கதைநகர்த்தும் உத்திகள், கதையின் உள்ளார்ந்த விளைவு பற்றிக் கருத்திற்கொள்ள முடிகிறது. ஓவியத்துறையில் எனக்கிருந்த ஈடுபாடு சினிமாவின் அழகியல் அம்சங்களைக் கவனிக்கப் பெரிதும் உதவுகிறது என்று நினைக்கிறேன். சட்டகங்கள் (Frames) வர்ண, ஒளி இருள், கோடுகள் ரீதியாக அடையும் சமநிலையை இலகுவில் அடையாளம் கண்டுவிட முடியும். சட்டகத்தின் சமநிலை, காட்சியின் ஆழம் - அசைவுகளினால் ஏற்படும் உணர்வுகள் போன்றவற்றை அழகியல் அம்சங்கள் உருக்குவையாது பார்க்க வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கமாக இருந்து வருகிறது. இவற்றை வெற்றிகரமாக சினிமா மொழியில் கையாள எனது ஆற்றலுக்கேற்ப முயன்றிருக்கிறேன். சிலவேளைகளில் இம்முயற்சிகளில் நான் வெற்றியடையாமலும் இருந்திருக்கலாம்.

- ‘காற்றுவெளி’, ‘முகங்கள்’ படங்களில் காட்சி ஊடகம் என்ற அம்சத்தைப் பிரக்ஞஞ்யடன் கையாளுவதில் நீங்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பது விமர்சகர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. இதற்கான உங்களின் ஆளுமையின் பின்னணியாக எவரைச் சுட்ட விரும்புகிறீர்கள்?

நானும், எனது இளைய சகோதரர் ரமணியும் மிகச் சிறிய வயதிலிருந்தே ஓவியத்தில் நாட்டம் கொண்டமைக்கு எமது தந்தையார்தான் காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும். எங்களது ஓவியங்களில் திருத்தங்களைச் சொல்லுமளவுக்கு கலை நேர்த்தியுள்ள ஒருவராக இருந்தார். 1960களில் நான் கடமையாற்றிய நில அளவைத் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த இளம்பூரணன், வாரித்தும்பி, மகேந்திரன் என்கிற இன்றைய பாலுமகேந்திரா, கொழும்பு வர்த்தக வங்கியில் வேலைபார்த்த அருண்மொழி ஆகியோர் தேனருவி என்ற மாதாந்த சஞ்சிகையை வெளியிட்டனர். இதன் ஓவியர்களில் ஒருவனாக

சானாவுடன் சேர்ந்து நானும் இருந்தேன். சிறந்த எழுத்தாளரான இளம் பூரணனுடன் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே சிறந்த இலக்கியப் படைப்புப் பற்றிய பிரக்ஞா ஏற்பட்டது. 'கல்கி', 'குமுதம்' வாசித்துக் கொண்டிருந்த நான் சிக்.செல்லப்பாவின் 'எழுத்து' போன்ற சஞ்சிகை களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இதன் பாதிப்பில் நான் எழுதிய 'பிச்சைக்காச்' என்ற சிறுகதையை 'சொர்ணன்' என்ற பெயரில் தேனருவிக்கே அனுப்பிவைத்தேன். பிரசரமானபின்னர், அதை நான் தான் எழுதினேன் என்பதை அறிந்து, பாராட்டி, இனிமேல் தூரிசையை வீசிவிட்டு எழுதும்படி உற்சாகமூட்டினார்கள். அவர்களில் கே.எஸ். சிவகுமாரன் முக்கியமானவர். மற்றவர் வீரகேசரி வார வெளியீட்டின் பொன். இராஜகோபால். நான் எழுதக் கற்றுக்கொண்ட கதைகளுக் கெல்லாம் மதிப்புக்கொடுத்து வீரகேசரியில் பிரசரித்து ஊக்குவித்த பெருமை அவரையே சேரும். என்னுடைய இளமைக்கால நண்பர் பாலுமகேந்திராவையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். நில அளவைத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றுவதைக் கைவிட்டு பூனை திரைப்படத் கல்லூரியில் சினிமாக்கலை பயிலச் செல்லும் அளவுக்கு, பாலுமகேந் திராவுக்கு அக்காலத்திலேயே நிழற்படம் பிடிப்பதில் அக்கறை இருந்தது. சினிமா குறித்த ஆழ்ந்த ரசனை இருந்தது. ஓய்வு நேரங்களில் ஒன்று கூடும்போது திரைப்பட விழாக்களில் பார்த்த படங்களை விமர்சனம் செய்வோம். இதன் தூக்கம் காரணமாக எனது சிறுகதைகள் நாவல்களிலே கூட 'Camera eye' என்கிற உத்திமுறை பிரதிமலிப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். முறைசார் திரைப்படக்கல்விப் பயிற்சி எதனையும் பெறாத எனது படைப்புகள் பற்றிப் பேசப்படுகிறது என்றால் என்னுடைய ஆளுமையின் உருவாக்கத்தில் இருந்த இவர்களின் பங்களிப்புதான் காரணமாக இருக்க முடியும். எங்களுக்கிடையே கலை இலக்கியக்கோட்பாடுகள் ரீதியாக முரண்பாடுகள் இருந்தபோதும், இறுக்கமான வட்டத்துக்குள் நின்று எவரும் செயற்படாமையால் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குரிய ஆளுமைகளை அவரவர் போக்கில் வெளிப்படுத்த முடிந்தது.

- உலகத் திரைப்படங்கள் உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய இயக்குநர் களில் உங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த ஆளுமைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

ஜப்பானியப் படவுலகின் அகிரா குரோசோவா, ஃபிரெஞ்சின் இங்மார் பேர்க்மன், போலந்தின் போலான்ஸ்கி, ஹோலிவூட்டின் வில்லியம் வைலர் என்று பல இயக்குநர்கள் என்னை வசீகரித்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் என்னை வெகுவாகப் பாதித்தவர் வங்காள சினிமா இயக்குநர் சத்யஜி த்ரேதான். 'ரே'யின் முதல் படம் 'பதேர் பாஞ்சாலி' முதன் முதலில் வெள்ளவத்தை சபையர் தியேட்டரில் திரையிடப்பட்டபோது எனக்கு இருபது வயது இருக்கும். விமர்சகர்

களால் இந்தப்படம் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டதால் போய்ப் பார்த்தேன். படம் புதியதாகவும் மிகுந்த சலிப்பைத் தருவதாகவுமே அப்போது இருந்தது. சினிமா ரசனை பற்றிய அறிவை வளர்த்துக் கொண்ட பிறகு பதேர் பாஞ்சாலியை மீண்டும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. வழைமையாகப்படங்களில் பல ஷாட்களால் உருவாக்கும் உணர்வு வெளிப்பாடு இதில் ஒரு ஷாட் மூலம் இறுக்கமாகவும், அழுத்தமாகவும் கையானப்பட்டிருந்ததை அறிய முடிந்தபோது பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு 'ஜல்சாகர்', 'தேவி', 'மாநகர்', 'சாருலதா' என்று அவருடைய படங்களைத் தேடித் திரிந்து பார்க்கத் தொடங்கினேன். எழுத்திற் சொற்சிக்கனத்தைப் போல, எல்லாப் படங்களிலுமே அவர் சினிமா மொழியை அற்புதமாகக் கையாண்டிருந்தார். பேசும் படங்களாகவே அமைந்துவிட்ட தமிழ்த் திரைப்படச் சூழலில், ரேயின் படங்கள்தான் 'சினிமா என்றால் என்ன?' என்பதைப் பாடம் சொல்லித் தருவதைப் போலச் சொல்லித்தந்தன.

● தமிழ்த் திரைப்படங்கள் உங்களின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்த வில்லையா?

அப்போது வந்த தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பெரும்பாலும் படம்பிடிக்கப்பட்ட மேடை நாடகங்கள் போலவே அமைந்திருந்தன. மிகை நடிப்பும், பாத்திரங்கள் நீட்டி முழங்குகின்ற அடுக்குமொழி வசனங்களும், படங்களின் முடிவில் நடிகர்கள் ஒன்றுகூடி சுபம் சொல்லுவது மாதிரி வருகின்ற காட்சிகளும் படத்துடன் என்னை ஒன்ற விடாமல் தடுத்தன. அதேசமயம் அரிதாகச் சில படங்கள் எனது ரசனையைத் தூண்டி விட்டதையும் மறுக்க முடியாது. கிருஷ்ணன் பஞ்ச, கேளஸ். கோபாலகிருஷ்ணன் போன்றவர்களின் படங்களில் நடிப்பு, கதை சிறப்பாக நகர்வதைப் பார்க்க முடியும். ஸ்ரீதர், பிம்சிங் போன்றவர்களின் படங்களில் பல காட்சிகளில் அவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் கமெரா ஆளுமை என்னைப் பாதித்தது. வீணை பாலசந்தர் இயக்கிய 'பொம்மை' படத்தில் அப்போதைய தமிழ்ப் படங்களில் இருந்து வேறுபட்ட உணர்வை என்னால் உணர முடிந்தது. சினிமாவில் விலக்கப்பட்ட வேண்டிய வற்றைத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் கற்றுத் தந்த அதேவேளையில், இப்படிச் சில நல்ல அம்சங்களையும் கற்றுத் தந்திருக்கிறது. ஏதோ ஒரு அக்திவாரத்தில் இருந்துதானே எதையும் கட்டியெழுப்ப முடியும். அந்த வகையில் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் என்ற அடித்தளத்தில் இருந்துகான் நல்ல சினிமா பற்றிய பிரக்ஞ எனக்குள் வளர்ந்திருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன்.

● இலக்கியத்தில் படைப்பாளிகள் தனது தனிமனித ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கு திரைப்படங்களில் இயக்குநர் தனது

ஆனுமையை முழுமையாகச் செலுத்திவிட முடியாது. அந்தவகையில் உங்களின் படங்கள் பேசப்படுவதற்கான பிற ஆனுமைகள் பற்றியும் சொல்லுங்கள்?

இசையமைப்பாளர் ஒருவர், ஒரு இசைவடிவத்தைக் கற்பனை பண்ணி வாத்தியக் கலைஞர்களை வழிநடத்தும் போது, வாத்தியக் கலைஞர்களில் ஒருவர் தவறிமழுத்தாலுமே முழு இசையுருவாக்கத் துக்கும் ஊறுநேரும். அதுபோலவே திரைப்படம் என்பதும் ஒருகூட்டுச் செயற்பாடு. இயக்குநரின் எண்ணம் காட்சியாகவோ ஒளி வடிவமாகவோ முழுமை பெறுவதற்குப் பலருடைய உதவி தேவைப் படுகிறது. இயக்குநர் ஒரு சட்டகத்தில் எதைக்காண விரும்புகிறாரோ அதை அப்படியே இயக்குநரின் கண்களாக இருந்து பதிவு செய்ய வேண்டியவர் ஒளிப்பதிவாளர். இதனால்தான் ஒரு படத்தில் இயக்குநருக்கு அடுத்தபடியாக ஒளிப்பதிவாளரே அதிகம் கவனிப்புக்கு ஆளாகிறார். இந்தவகையில் 'காற்றுவெளி' படத்தில் தவா, திலகன், 'முகங்கள்' படத்தில் ஸ்ரீராம் படப்பிடிப்பைக் கையாண்டிருக்கா விட்டால் இப்படங்கள் குறித்துப் பேச வாய்ப்பிருந்திருக்காது என்றே நினைக்கிறேன். நிதர்சனத்தின் படங்களில், அது எந்த இயக்குநருடைய தாக இருந்தாலும் படப்பிடிப்பில் அக்கறை காட்டும் பாரம்பரியம் ஒன்று உண்டு. படப்பிடிப்பில் நீண்டகால அனுபவம் உடைய தவா, திலகன் போன்றவர்களை மிகப்பெரிய பலமாகவே நான் கருதுகின்றேன். என்னுடைய குறும்படங்களில் இவர்களுடன் சுதாகர், லோஜனா, நிமலா ஆகியோரும் பணியாற்றியுள்ளனர். படத் தொகுப்பைப் பொறுத்தவரையில், என்னுடைய படங்களுக்கு உருவம் கொடுப்பதில் திலகன், பிரதீப் என்று தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இருந்தார்கள். பிரதீப் இப்போது வீரச்சாவு அடைந்துவிட்டார். எனது படங்களுக்கு இளம் இசையமைப்பாளர் முரளியே இசை வழங்கினார். பாடல்களில் இவரது இசை கவனிப்பைப் பெற்ற அளவுக்கு இவரிடம் காணப்படும் அபாரமான திறமை திரைப்படங்களினுராடாக இன்னும் முழுமையாக வெளிப்படவில்லை என்றுதான் சொல்லுவேன்.

- சினிமா மொழி பற்றித் தீவிர கரிசனை காட்டும் நீங்கள் உங்கள் படங்களில் பாடல்களையும் துணைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். படங்களுக்குப் பாடல்கள் அவசியம் என்று கருதுகிறீர்களா?

திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் அவசியம் இல்லை என்றுதான் சொல்லுவேன். இந்திய மொழிப் படங்களிலேயே தவிர்க்க முடியாமல் பாடல்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. திரைப்படத் தொழில்நுட்பத்தின் வருகையை தொழில்முறை நாடக நடிகர்கள் கையேற்றுக் கொண்டதன் விளைவுதான் இது. அதேசமயம், படங்களை மக்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதில் பாடல்களுக்கு

இருக்கும் பங்களிப்பையும் குறைத்து மதிப்பதற்கும் இல்லை. அதுவும் வாழ்வியக்கத்தின் ஒவ்வொரு தருணத்துக்கென்றும் தாலாட்டு, ஓப்பாரி என்று வகைப்படுத்தி இசைப் பாடல்களை வரித்துக்கொண்டிருக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்திடம் திரைப்பாடல்களின் தாக்கம் கொஞ்சம் தூக்கலாகவே இருக்கும். இந்த யதார்த்தத்தின் பின்னணியிலேயே, அபத்தமான இடைச் செருகல்களாக இல்லாமல், எனது படங்களில் பாடல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அதுவும், 'காற்றுவெளியில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் ஒரே ஒரு பாடலும், முகங்களில் கவிஞர் நாவண்ணனினதும், கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையினதும் ஒவ்வொரு பாடல்களுமே இடம்பெற்றுள்ளன. பிறவிக் கவிஞரான புதுவை இரத்தினதுரை, தமிழகத்தின் பாடலாசிரியர்கள் வாலி, வைரமுத்துவைவிட ஒருபடி மேலே என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். வார்த்தைகளை அகராதியில் தேடிக்கொண்டிராமல், மக்களிடம் வழக்கத்திலுள்ள வார்த்தைகளைத் தனது பாடல்களில் மனதைத் தைக்கும் படியாக, மிகவும் அழகாகக் கொண்டுவந்துவிடுவார். 'முகங்கள்' படத்தில் இடம்பெற்று, திருமலைச் சந்திரன் பாடிய இவருடைய,

‘வும் நடக்குது பிஞ்சம் நடக்குது
போகும் இடம் தெரியாமல் - இங்கு
சாகும் வயதினில் வேரும் நடக்குது
தங்கும் இடம் தெரியாமல்...’

- என்ற பாடல் மிகப் பிரபலமானது. பிபிசி. வானோலி சேவை இந்த ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தனது பவள விழாவை முன்னிட்டு சர்வதேச அளவில் இசைப்பாடல் போட்டி ஒன்றை நடத்தியது. இதில் முதலாவதாக அல்ஜீரிய விடுதலைப் போராட்டப்பாடல் ஒன்றும், இரண்டாவதாக 'டில் டில் பாகிஸ்தானி' என்ற பாடலும் மூன்றாவதாக 'வந்தே மாதரம்' பாடலும் தெரிவாகியது. இந்த வரிசையில் இலட்சத்துக்கும் அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்று புதுவையின் இந்தப் பாடல் நான்காவது இடத்திற்குத் தெரிவாகி யுள்ளது. இதன் மூலம் மீண்டும் இப்போது 'முகங்கள்' பற்றிப் பேசப்படுகின்றது.

● 'காற்றுவெளி', 'முகங்கள்' படங்கள் குறித்து உங்களுடைய மதிப்பீடு எப்படி இருக்கிறது?

முதலாவதாக வந்த 'காற்றுவெளி', விடுதலைப் போராளி களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய பிணைப்பை வாழ்நிலை அனுபவங்களினுராடாகச் சொல்லுகின்ற ஒரு முயற்சி. இந்தப் பாடம் குறித்து திரைப்பட விமர்சகர் முழுநா ராஜேந்திரன் தன்னுடைய 'புலம்பையர் தமிழ் சினிமா' என்ற புத்தகத்தில் வெகுவாகப் பாராட்டி

யிருக்கிறார். 'முகங்கள்' படம் இடப்பெயர்வு வாழ்வின் அவலங்களைச் சித்திரிப்பது. இதற்கான திரைக்கதையை எழுதிமுடித்த பின்பு எனக்கே 'இப்படம் எடுப்புமா?' என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. விமர்சகர் அ. யேசுராசா, முகத்துக்காக 'நல்லா இருக்கிறது' என்று புகழ்பாடாமல் நேர்மையான விமர்சனத்தை முன்வைப்பவர். அவரிடம் எனது திரைக்கதையைக் காட்டிய போது 'நன்றாக வந்திருக்கிறது' என்று கூறினார். அவர் தந்த உற்சாகமே 'முகங்களை உருவாக்க எனக்கு உதவியது. இந்தப் படங்கள் பேசப்படுவது திருப்தியைத் தந்தாலும், பல ஆண்டுகள் கழித்து இப்போது பார்க்கும் போது இன்னும் சிறப்பாகச் செய்திருக்க முடியும் என்ற எண்ணமே மேலோங்குகிறது. நடிப்பால் மெருகேற்றியிருக்க முடியும். ஓளிப்பதிவு, பத்தொகுப்பு, இசையூட்டவிலும் ஏராளமான குறைபாடுகள் தெரிகின்றன. அக்காலத்தில் எமக்கிருந்த தொழில் நுட்ப வசதியீனங்கள், நெருக்கடி களாலேயே எம்மாமல் இப்படத்தைத் திட்டமிட்டபடி படமாக்க முடியாமற் போனது. இப்போது நிதர்சனத்தின் பொறுப்பாளராக இருக்கும் சேரலாதன் - 'உறங்காத கண்மணிகள்' படத்தை இயக்கியவர் - நவீன டிஜிட்டல் தொழில் நுட்ப சாதனங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார். வருங்காலத்தில் இந்தக் குறைபாடுகள் பெரிதும் நீக்கப்பட்டுவிடும் என நம்புகிறேன்.

- உங்களுடைய குறும்படங்களில் 'நேற்று' படம் விமர்சகர்களின் கவனத்தைப் பெற்ற அளவுக்கு, உரையாடலே இல்லாமல் வெளிவந்த 'கண்ணீர்' கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. இது பற்றி?

குறும்படங்கள் என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு சம்பவத்தை அல்லது ஒரு மனிதனின் ஒரு நிமிட ஆவேசத்தை அப்படியே பார்வையாளர் களில் தொற்ற வைக்கின்ற ஒரு முயற்சி. 'நேற்று' படத்தில், இந்தியப் படை இங்கு நிலை கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் நடந்த ஒரு உண்மைச் சம்பவத்தை சினிமா மொழிக்கு மாற்ற முயற்சித்திருந்தோம். இந்திய இராணுவம் தூரத்திலிருந்து ஒரு போராளியை வயது போன பெண்மணி ஒருவர் வைக்கோல் தீவனத் தொட்டிக்குள் மறைத்து வைத்துக் காப்பாற்றிய இந்தச் சம்பவம் தென்மராட்சியில் நிகழ்ந்தது. அதே கதைக் களத்தில், அதே ஆச்சியை வைத்து மீளப் படைத்தல் என்பது போலப் படமாக்கினோம். குறும்படங்களுக்கு உயிரோட்ட மான மையக்கரு மிகவும் அவசியம். அந்த வகையில் இந்தச் கதைக்கரு படத்துக்குப் பலமாக அமைந்தது. சினிமா மொழி என்பது முக்கிய மாகக் காட்சி ஊடகம்தான் என்ற புரிதலோடு இசையை மட்டுமே பயன்படுத்திக் 'கண்ணீர்' படத்தை உருவாக்கினோம். இதில் படைகளினால் பொதுமக்களுக்கு நேர்ந்த கொடுரங்களைச் சொல்ல முனைந்ததில் பல காட்சித்துண்டுகள் விவரணப் படத்துக்குரிய சித்திரிப்பாக அமைந்துவிட்டன. எனது ஆரம்பகால முயற்சி என்பதால்

இது நேர்ந்திருக்கலாம். விமர்சன ரீதியான பார்வைக்குச் சிறப்பாக அமையாது விட்டாலும் இந்தப்படம் எனக்குத் திருப்தியைத் தந்தது.

- சினிமா மொழியில் நீங்கள் பேச முயன்ற உங்களுடைய படங்கள் வெகுசனப் பார்வையில் அதிகம் பதிவாகவில்லை என்றொரு கருத்தும் உள்ளது. இது குறித்து என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

என்னுடைய படங்கள் வெளியான காலகட்டத்தில் விமர்சகர்கள், திரைப்பட ஆர்வவர்களிடம் அவை பெற்ற வரவேற்பு அளவுக்கு வெகுசனப் பார்வையாளர்களிடம் பெற்றுமுடியவில்லை என்பதை அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்திருக்கிறேன். இயற்கையைப் பிரதி பண்ணுகின்ற ஒவியங்களைப் பார்த்துப் பழகிப் போனவர்களால் நவீன ஒவியங்களை ரசிக்க முடிவதில்லை என்பது மட்டுமல்ல அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற மனோபாவமும் அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. அது போல சினிமா ரசனை பற்றிய பார்வை இல்லா விட்டால் சினிமா மொழியை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. உரையாடல்கள் மூலமே கதையை நகர்த்துகிற தமிழ்ப் படங்கள், பாத்திரங்கள் பேசுகின்ற மொழியே சினிமா மொழி என்கிற வெகுசன ரசனையை தமிழ்க் குழலில் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. இந்த நிலை மேற்கு நாடுகளில் இல்லை. அதனால்தான் உரையர்ட்டலே இல்லாமல் படங்களைத் தந்த சார்லி சாப்ளினால் புகழ்பெற முடிந்திருக்கிறது. சினிமா மொழி என்பது தனித்துவமானது. இது ரேக்கும் டி. ராஜேந் தருக்கும் தனித்தனியானது. சலனப் படங்களின் அசைவுகள், காட்சித் துண்டுகளின் இணைவு, படப்பிடிப்பை மீறிச் செய்திகளைச் சொல்லக் கூடிய ஒவிச்சேர்க்கை எல்லாமுமாகச் சேர்ந்துதான் ஒரு படத்துக்கான சினிமாமொழி ஆகிறது. இந்தக் கூறுகள் மிகவும் துல்லியமாக நேரம் - நீளச் சுருக்கத்தோடு பார்வையாளர்களை ஈர்க்கும் விதமாக இணைகின்ற பொழுது சினிமாமொழி சிறப்படைகிறது. நல்ல திரைப்படங்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பார்ப்பதன் மூலம்தான் இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ரசனையை வளர்த்துதோக முடியும். ஆனால் நல்ல படங்களை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்வதில் போதியளவு முயற்சிகள் அங்கு இல்லை. யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் புறநிலைப் படிப்புகள் அலகு, சலனச் சித்திரம், கினிநோச்சி அழகியற் கலாமன்றம் என்று ஒரு சில அமைப்புகள்தான் இதில் அக்கறை காட்டுகின்றன. குறும்படங்களைக் காவி வருகின்ற ஒளி வீச்சும் அவற்றைப் புகலிட நாடுகளில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பித்த அளவுக்கு இங்கு சேர்ப்பிக்க வில்லை. ஒரு திரைப்பட இயக்கமாக இதனை முன்னெடுக்காத வரைக்கும் நல்ல சினிமா அந்தியப்பட்டே இருக்கும்.

- ஒளிவீச்சின் தயாரிப்புப் பணியில் நீங்களும் முக்கியமான ஒருவராக இருந்து வருகிறீர்கள். ஒரு காண்பியச் சஞ்சிகை என்ற வகையில்

அதன் வளர்ச்சிப் போக்குக் குறித்து உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்கிறது?

கடந்த ஒன்பது ஆண்டுகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஓளிவீச்சு இதழ்களைத் தெர்டர்ச்சியாக அவதானித்து வருபவன் என்ற அடிப்படையில் அதன் படிமுறையான வளர்ச்சியை என்னால் அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது. செய்திகள், அரசியல் விமர்சனங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகள் என்று அதில் சேர்க்கப்படும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளும், உச்சத்தைத் தொடவில்லையென்றாலும் சகல பரிமாணங்களிலும் வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கின்றன. ஈழத்தில் குறும்படங்கள் பற்றிய கரிசனையை உண்டு பண்ணியதில் ஓளிவீச்சுக்கு இருக்கும் பங்கு அதிகம். இது வரையில் அறுபதுக்கும் மேலான குறும்படங்கள் ஓளி வீச்சில் வெளியாகியுள்ளன. இவற்றில் குறைந்த பட்சம் பத்துப் படங்களாவது தேறும் என நினைக்கிறேன். சில குறும்படங்கள் கொழும்பிலும், புகலிட நாடுகளிலும் திரைப்பட விழாக்களில் கூட கல்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. போராட்ட நெருக்கடிகளால் ஓளி வீச்சை ஈழத்தில் பரந்த அளவிற் காட்சிப்படுத்த முடியாமற் போனாலும் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களிடையே ஓளிவீச்சுக்குத் தனியான இடம் உண்டு. அந்திய சினிமா, தொலைக்காட்சிப் பாரம்பரியங்களில் பரிசுசயம் உள்ள அவர்களுடைய பார்வையை ஓளிவீச்சு ஈர்த்து வைத் திருக்கிறது. ஈழத்துச் செய்திகளை அப்படியே உலகுக்குக் கொண்டு செல்லும் வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் அல்லாமல், ஈழத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுக்குமிடையில் ஒரு தொப்புள்கொடி போன்ற உறவுப் பாலமாகவும் தொழிற்பட்டிருக்கிறது. இதனால்தான், தமிழகத்தில் வெளியாகிப் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்த 'பூமாலை' காண்பியச் சஞ்சிகை இடைநடுவில் நின்று போய்விட, பல்வேறு தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகளின் ஆக்கிரமிப்பின் மத்தியிலும் ஓளிவீச்சின் நூற்றாவது இதழை சமீபத்தில் வெளியிட முடிந்திருக்கிறது. இது சாதனை தானே! இதற்குரிய பெருமை முதலில் தமிழன்பனையே சேரும். பரதனுக்குப் பிறகு நிதர்சனத்தின் பணியைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட இவர் ஓளிவீச்சை ஆரம்பித்ததோடு மாதாந்தம் வெளிக்கொண்டு வருவதிலும் அக்கறைகாட்டினார். இவருக்குப் பிறகு நகுலன், இப்போது சேரலாதன் போன்றவர்களது உழைப்பும் இந்த வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் இருக்கிறது.

- நிதர்சனத்தின் காண்பிய வெளியீடுகளில் பிரச்சாரம் முனைப்புப் பெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதை எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள்?

எல்லாப் படைப்புகளும் ஏதோ ஒன்றை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ பிரச்சாரப் படுத்திக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. மார்க்சியத்தையோ, முதலாளித்துவத்தையோ, ஆன்மீகத்தையோ,

மானுட நேயத்தையோ பற்றி அவை பேசுகின்றன. அந்த வகையில் ஈழத்தின் படைப்புகள் ஈழப்பிரச்சினை தொடர்பான பிரச்சாரத்தைத் தனக்குள்ளே கொண்டிருப்பது காலத்தின் அவசியம். அதுவும் கலைகள் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளில் ஒன்றுதான். இதில் பிரச்சினை படைப்புகள் பிரச்சாரம் செய்கின்றனவா, இல்லையா என்பதல்ல; பிரச்சாரப் படங்கள் கலைப்படைப்பாக அமைகின்றனவா இல்லையா என்பதுதான். ஒரு பிரச்சாரம் கலைப்படைப்பாக அமைகின்றபோது அது வெற்றிகரமான படைப்பாகிறது. அந்த வகையில் என்னுடைய படங்களான ‘காற்றுவெளி’, ‘முகங்கள்’, அமரர் பொ. தாசனின் ‘தமிழோசை’, ‘சின்ன விழிகள்’, ந. கேசவராஜனின் ‘பிஞ்சுமனம்’, ‘திசைகள் வெளிக்கும்’ போன்ற முழுநீளப் படங்களுடன் பல குறும் படங்களையும் கலாபூர்வமான அனுகுமுறைகளைக் கொண்டவை என்று என்னால் பட்டியலிட முடியும். விடுதலைப் புலிகளால் பிரச்சாரப் படங்களை மட்டுமே எடுக்க முடியும் என்ற குற்றச் சாட்டை இன்னமும் சமத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள், ஈழப் போராட்டத்தை ஒரு வித ‘தூடக்கு’ மனோ பாவத்துடன் அனுகும் தூயகலை இலக்கிய வாதிகள்தான். இதற்கான காரணங்கள் இவர்களுக்கு சார்பாகவும் இருக்கலாம். இருந்த போதிலும் எத்தனையோ உயிர்த்தியாகத்தினால் கட்டியெழுப்பப்படும் இந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் இருந்து தங்களுடைய படைப்புகளை இவர்கள் அந்நியப் படுத்துவது சரியானது அல்ல.

- ஈழப் போர் பற்றிய பல விவரணப் படங்களை நீங்களும் உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள். இருந்தும், இந்த வகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய படங்கள் இதுவரையில் உருவாகவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறதே?

விவரணப் படங்கள் என்பவை அறிவுத்துறை சார்ந்த ஆய்வுகளின் அடிப்படையில், கட்டுக் கதைகள் தவிர்ந்த நிஜங்களின் மீது கட்டப்படுகின்றவை. விவரணப் படங்களின் தயாரிப்பில் உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொதுப் பாணி இது தான். ஆனால் நிதர்சனத்தின் விவரணப் படங்களில் போர் சார்ந்த படங்களில் அனுகுமுறை வித்தியாசமாகவே இருக்கிறது. இங்கு போலியாக எதுவுமே இடம்பெறவில்லை. சண்டைக் களத்தில் போராளிகள் படம்பிடித்த உண்மையான காட்சித்துண்டுகளே பெருமளவில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இதுவரையில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட படப்பிடிப்புப் போராளிகள் வீரச்சாவு அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயிரைக் கொடுத்துப் பிடித்துத் தந்த உயிர்த் துடிப்புள்ள இந்தக் காட்சிகள்தான் இராணுவ, அரசியல் ஆய்வாளர் களுக்கும் அப்பால் மக்களிடையே விவரணப்படங்களைக் கொண்டு போய்க்கேர்த்தன. ஆனால் போராட்டம் முடிவுக்கு வரு முன்னர்

எல்லாவற்றையும் படங்களில் சொல்லிவிட முடியாது. அத்தோடு விவரணப் படங்களுக்குரிய பாங்கில் தகவல்களையும் ஆவணங்களையும் திரட்டித்துரக்கப்பட்டு துறைசார் அறிஞர்களின் போதாமையும் எங்களுக்கு இருக்கிறது. இங்கிலாந்துப் பிரஜையான கொற்றவை வன்னியில் தங்கியிருந்து 'Through The People's eyes' என்ற ஆங்கில விவரணப் படத்தைத் தயாரித்தார். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாத காரணத்தால் படத்தின் உருவாக்கத்தில் நானும் உதவ நேர்ந்தது. அவரின் ஆற்றல் உண்மையிலேயே என்னை வியக்க வைத்தது. இவரைப் போன்றவர்களின் பங்களிப்பும், காலமும் கனிந்து இணையும்போது, விமர்சகர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப, உலகப் போர் பற்றிய விவரணப் படங்களுக்கு நிகராக, ஈழப்போர் பற்றிய விவரணப் படங்களையும் நிச்சயமாக எங்களாலும் தரமுடியும்.

- ஈழத்தில் திரைப்பட விமரிசனத்துறை எப்படியிருக்கிறது? அது சினிமா பார்வையாளர்களை எந்த அளவுக்கு இணைத் திருக்கிறது?

விமரிசனத்துறை எவ்வாறு இலக்கியங்களுக்குச் சமாந்தரமாக வளர்ச்சிகண்டு இலக்கியத்தைச் செப்பனிடுகிறதோ, அதுபோல சினிமாவை வழி நடத்தவும் ஆழமான ஆரோக்கியமான விமரிசனம் அவசியம். ஆனால் தமிழில் இலக்கியங்களில் விமரிசனத்துறை வளர்ந்த அளவுக்கு சினிமா விமரிசனம் வளரவில்லை. இதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது. தமிழில் சினிமா தவிர்ந்த கலை இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்காலம் மிகவும் நீண்டது. பல நூற்றாண்டுகாலத் தொன்மைத் தொடர்புகளுடன் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் சினிமாக் கலையின், வேர் மேற்குலகில் இருந்துதான் குறைந்த காலப் பகுதியில் தொடர்பு கொண்டு வளர்கிறது. இந்தப் பின்னணியில் நின்று பார்க்கும் பொழுது இங்கு திரைப்படம் சார்ந்த விமரிசனங்களை முன்வைப்பவர்களாக அ. யேசுராசா, க. சட்டநாதன், குப்பிளான், ஐ. சண்முகன், இரா. சிவச்சந்திரன், இராகவன், சுதந்திர ராஜா போன்ற சிலரைத்தான் சொல்லலாம். இவர்களின் பார்வை தமிழகத்தின் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் அசட்டுத் தனமான விமரிசனங்களைப் போல இல்லாமல் ஆழமான ஊடுருவ லுடன் தெரிவிக்கப்படும் சுருக்குதுகளாக இருப்பதைப் புறந்தள்ளிவிட முடியாது. ஆனால், இவர்களின் குரல்களைக் கேட்க்கப்பட்டு செவிகள் மிகக் குறைவாக இருப்பதுதான் தமிழ் சினிமாவின் அவலத்துக்கு முக்கிய காரணம் என்று நினைக்கிறேன். வெகுஜனப் பத்திரிகைகள் இவ்வாறான விமரிசகர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நல்ல சினிமாக்களை அடையாளம் காண வாய்ப்பு உண்டு.

- தமிழக சினிமாவில் சமீப காலமாக ஈழப் பிரச்சினையைப் பேசுகின்ற ஒரு நிலை உருவாகியிருக்கிறது. எந்த அளவுக்கு இங்கு யதார்த்தம் பதிவாகியிருப்பதாகக் கொள்ளலாம்?

'காற்றுக்கென்ன வேலி' படம் சினிமா மெருகுகளைக் கொண்டிராதபோதும் படத்தின் இயக்குநர் புகழேந்தி தங்கராஜ் ஈழப் போராட்டத்தை நேர்மையான கண்ணோட்டத்தில் அனுகியிருக்கிறார். இதற்காக அவரைப் பாராட்டலாம். பாலா, 'நந்தா'வில் அகதிப் பெண்ணாக வரும் கதாநாயகி மீது ஓரளவுக்கேனும் அக்கறையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஆனால் மற்றவர்கள் அனுதாபமோ, அக்கறையோ கொண்டு ஈழப்பிரச்சினையைக் கையாளவில்லை. தொலைக்காட்சியின் ஆதிக்கத்தால் தென்னிந்திய சினிமாத்துறை வீடுகளுக்குள்ளேயே முடங்கிப்போகும் அபாயம் உருவாகி இருக்கும் நிலையில் அவர்கள் புதிய புதிய சந்தைகளைத் தேடி புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் வாசல்களைத் திறக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். 'தெனாலி', 'நாதமயந்தி' போன்ற படங்களை இந்தப்பட்டியலில்தான் சேர்க்கலாம். இப்படி வர்த்தக நோக்கத்தோடு மட்டும் செயற்பட்டி ருந்தாற் கூடப் பரவாயில்லை. இங்குள்ள வாழ்நிலை யதார்த்தத்தைப் புரியாதவர்களாக மறைமுகமாகவோ, நேரடியாகவோ விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தும் வகையிலும் படங்களை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். 'ரோஜா' படத்தில் காஷ்மீர் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தையும், 'உயிரே' படத்தில் அசாம் மக்களின் போராட்டத்தையும் கொச்சைப்படுத்திய மணிரத்தினம் 'கண்ணத்தில் முத்தமிட்டால்' படம் நெடுகிலும் அதனை நாகுக்காகச் செய்திருக்கிறார். அவரின் பிராமணை ஆதிக்க அரசியற்பார்வை, கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் இலங்கை அரசின் அடக்குமுறை சக்திகளுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திய,

'எங்களை நீங்கள் ஆண்டு நடத்துக
எங்களை நீங்கள் வண்டியிற் பூட்டுக
எங்கள் முதுகில் கசையால் அடிக்குக'

- என்ற வரிகளை ஈழப்போராளிகளுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த வைத்திருக்கிறது. படத்தில் சினிமா மொழியில் அவருக்கேயுரிய ஆற்றல் நன்றாகப் பதிவாகியிருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் அவற்றை பிரேதத்துக்குப் போர்த்திய ஒப்பனையாகவே என்னால் காணமுடிகிறது. அதே சமயம், காமினி பொன்சேகாவின் 'நொமயின மினிக்' சிங்களப் படத்தில் இவர்கள் கொச்சைப்படுத்திய அளவுக்குத் தமிழின விடுதலைப்போராட்டம் கொச்சைப்படுத்தப்படவில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். போரினால் பிளாவண்ட, விடுதலைப் பேராட்டத்தையே நிராகரிக்கின்ற இனக்குமுமத்தில் இருந்து உருவான இயக்குநரின் பார்வையிலேயே இவ்வளவு குரோதும்

இருக்கவில்லை. ஏனெனில், உண்மையான கலைஞர் ஒருவனால் யதார்த்ததை ஒட்டுமொத்தமாகத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது. படைப்பாளிக்கு இருக்கவேண்டிய விடுபட்ட மனதிலையில் நின்று பார்க்கின்ற நேர்மை இல்லாதவரைக்கும் யதார்த்தத்தைப் பதிவு செய்ய முடியாது.

- இயக்குநர் பிரசன்ன விதானகேயின் 'புரசந்த களுவர' படம் பார்த்தீர்களா? அது பற்றிய உங்களின் மதிப்பீடு என்ன?

கடந்த மார்ச் மாதத்தில் கைலாசபதி கலையரங்கில் சினியாத்ரா என்ற இலங்கைத் திரைப்பட விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் புரசந்த களுவரவும் திரையிடப்பட்டது. படத்தைப் பார்த்தவுடன் இயக்குநருடன் உரையாடவும் முடிந்தது. இந்தப் படம் இனப்பிரச்சினையைப் பற்றி நேரடியாகப் பேசவில்லை. ஆனால், வறுமையின் நிமித்தமாக இராணுவத்தில் சேர்ந்த மகன் வருவான் என்று அவன் இறந்ததையும் நம்ப மறுத்துக் காத்திருக்கும் ஒரு வயோதிபக் குருட்டுத் தந்தையை மையமாக வைத்துப் போரின் கொடுமையான விளைவுகள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. போர் எதிர்ப்புப்படம் என்ற ரீதியில் இந்தப் படம் ஸ்ரீலங்கா அரசினால் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. இப்படம் போர் எதிர்ப்பை விட மனித நடத்தைகள், மானுட நேயம் பற்றிய யதார்த்தத்தை நோக்கிய நகர் வாகவே எனக்குப்படுகிறது. அவரின் பாத்திர வார்ப்பு, கதை நகர்த்தும் பாணி, சிங்களத் திரைப்படம் இவ்வளவு வளர்ச்சி கண்டுள்ளதா என்று என்னைப் பொறுமைப்பட வைத்தது. உலகப்புகழ் பெற்ற வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிலின் பின்னர் இந்தப் படத்தின் மூலம் சிறந்த சிங்களப்பட இயக்குநர் என்ற பெருமையைப் பிரசன்ன விதானகே பெற்றிருக்கிறார் என்றே நினைக்கிறேன். இவர் எமது பிரச்சினையைக் கையாளின் நிச்சயம் நேர்மையான அனுகுமுறையை எதிர்பார்க்கலாம்.

- இலங்கையில் சிங்கள சினிமா வளர்ச்சியில் வீரியம் பெற, தமிழ் சினிமா முளையிலேயே கருகிலிட்டிருக்கிறது; இந்த இடைவெளி என் நேர்ந்தது?

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு சிங்கள மக்களிடையே ஏற்பட்ட தேசிய எழுச்சி மொழி, பண்பாடு, தொன்மைவரலாறு என்று பல்வேறு திசைகளில் தனது அடையாளங்களைத் தேவூ முற்பட்டது. இந்தக் தேடல் அரசியலில் பொத்த சிங்களப் பேரின வாதத்துக்கு வழிகோலிய அதே சமயம், சுதேசியம் பற்றிய பிரக்ஞையையும் வளர்த்து விட்டது. இதுதான் தேசிய சினிமா உருவாக்கத் துக்கான ஆர்வத்தை வலுப்படுத்தியது. இம் முயற்சியில் வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிலின் ரேகாவ, கம்பெரலிய, கொலுத் வத்த போன்ற படங்கள் இந்திய சினிமாவின் பாதிப்பில் இருந்த சிங்கள மக்களின்

திரைப்பட ரசனையைத் திசை திருப்பியது. கம்பெரலிய சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவொன்றில் வெள்ளிமயில் விருதைப் பெற்று உலக மட்டத்தில் சிங்கள சினிமாவின் தரத்தை உயர்த்தியது. இதனைத் தொடர்ந்து தேசிய உணர்வும் சிங்கள மக்களின் ரசனை மாற்றமும் அரசின் ஊக்கமும் சிங்கள சினிமாவை அபரிதமான வளர்ச்சிக்குக் கொண்டு சென்றது.

அதே சமயம் சிங்கள மக்களிடையே ஏற்பட்ட தேசிய சினிமா என்ற பிரக்ஞா தமிழ்ப்படத் தயாரிப்பாளர்களிடையே இங்கு ஏற்படவில்லை. தமிழ் சினிமா என்பதைத் தமிழகப் படங்களின் நீட்சியாகவே அவர்கள் பார்த்தனர். அந்தப் பாணியை அடிவொற்றி ஆனால் அவற்றை விடவும் குறைந்த தரத்திலேயே படங்களை உருவாக்கினார்கள். வாடைக்காற்று, தர்மசேன பத்திராஜ இயக்கிய பொன்மணி போன்ற ஓரிரு படங்களில் குறைபாடுகள் இருந்தாலும் நல்ல சினிமாவாக அமைய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வெளிப்பட்டிருப்பதையும் சொல்லவேண்டும். ஆனால் எல்லாமே தென் இந்திய சினிமாவின் ஆதிக்கத்தினால் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டிருந்த மக்களிடம் ஆதாரவைப் பெற முடியாமல் தோல்வியையே கண்டன. இவ்வாறு ஈழத்தமிழ் சினிமா என்ற அடையாளமே அந்றுப்போன நிலையில்தான் நிதர்சனத்தின் உருவாக்கம் முக்கியம் பெறுகிறது.

- ஏறத்தாழ எழுபத்தைந்து வருட கால வரலாற்றைத் தொட்டு நிற்கும் தென் இந்திய தமிழ் சினிமாவின் இன்றைய செல்நெறி குறித்து என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

உயர்தொழில் நுட்பம், பிரமாண்டமான தயாரிப்பு என்று மிரட்டுகின்ற தமிழகத்துத் திரை வியாபாரிகள் மனிதனின் புலன்களின் பலவீனத்தை மூலதனமாகக் கொண்டு விபச்சாரம் செய்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது? கடவுள் பாதி, மிருகம் பாதி என்று தத்துவம் பேசவிட்டு, அந்த மிருகத்தைக் காட்சிப்படுத்துவதிலேயே குறியாக இருக்கிறார்கள். நல்ல இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பங்கள் போல நல்ல சினிமாவும் ஒரு தேசிய இனத்தின் பண்பாட்டுக் கூறு என்கிற அம்சம் தமிழ் சினிமாவில் மட்டுமே கண்டு கொள்ளப்படாமல் இருக்கிறது. தூர் அதிர்ஷ்டவசமாக தமிழ் சினிமாவில் முதலீடு செய்யவர்கள் பெருமளவில் தமிழர் அல்லாதவர் களாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் உலகத்தின் எந்தப் பண்பாடும் இசையும் தமிழ் சினிமாவில் கலக்கலாம். சினிமா மொழியைப் புரிந்து கொண்ட பலர் படைப்புகளில் அடையாளம் காட்டி நின்றாலும் இந்த முதலீட்டாளர்களின் இலாப - நட்டக் கணக்கு எல்லாவற்றையும் மேவிவிடுகிறது. இந்தப் போக்கில் இருந்து விடுபட பாலு மகேந்திரா, உதிரிப்பூக்கள் மகேந்திரன், நாசர்,

பாரதி பட இயக்குநர் ஞானராஜசேகரன், இளைய தலைமுறையில் தங்கர்ப்சனான், பாலா என்று வெகு சிலர்தான் முயலுகிறார்கள்.

- இந்தப் பின்னணியில், ஈழத்துத் தமிழ் சினிமாவின் எதிர் காலம் குறித்த உங்களது நம்பிக்கை எந்தளவுக்கு இருக்கிறது?

இதுதான் சினிமா மரபு என்று இந்திய சினிமா ஆழ வேருஞ்சி விட்டிருக்கும் நிலையில் இந்த நிரோட்டத்துக்கு எதிராக நீச்சலடிப்பது கடுனமான காரியம்தான். அவர்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு இங்கு சினிமா தயாரிப்பது என்பது தனியாளைப் பொறுத்தவரையில் தற்கொலைக்கு ஒப்பானது. இந்த நிலையில் ஈழத்துத் தமிழ் சினிமா வின் எதிர்காலம் நிதர்சனத்தின் கைகளிலேயே தங்கியிருக்கிறது. நிதர்சனத்துடன் தொடர்புடையவன் என்ற வகையில் இதனை ஒப்பு விக்கவில்லை. நிதர்சனத்தின் இதுகாலவரையான செயற்பாட்டில், சிறந்த தமிழ் சினிமா உருவாக்கத்துக்கான ஆரம்பப் படிகள் உறுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. இதன் அடுத்த கட்டமாகப் போலந்து, ரஷ்யா போன்ற பொதுவுடமை நாடுகளில் பின்பற்றுவதைப் போல நிதர்சனத்தை நிறுவன மயப்படுத்தி, துறைசார் வல்லுநர்களை ஒருங்கிணைத்து தேசிய சினிமாத் துறை ஒன்றை வர்த்தக நேராக்க மில்லாமல் உருவாக்குவது அவசியம் என்று கருதுகிறேன். அப்போது தான் ஈழத்துத் தமிழ் சினிமாவை தனியான அடையாளத்துடன் வளர்த்துதெடுக்க முடியும்.

- உங்களின் இத்தனை வருட கால சினிமா அனுபவங்கள் சலிப்பைத் தந்ததில்லையா? எதனைச் சாதித்திருப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள்?

ஒரு அமைப்பு சார்ந்து தொழிற்படும்போது ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள் கலைஞர்கள் அடைப்பட வேண்டிய அபாயம் இருக்கிற தென்றுதான் வெளியே நின்று பார்ப்பவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இது பொய்யானது. நெருங்கடிகள் வசதிகளை மட்டுப்படுத்தியிபோதும் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்துவதற் கான வாய்ப்புகள் கிடைக்கத்தான் செய்கின்றன. அந்த வகையில், இளைய தலைமுறைக் கலைஞர்களுக்கு ஒரு நல்ல சினிமா பற்றிய ஆரோக்கியமான கண்ணோட்டத்தை ஏற்படுத்துவதில் ஓரளவுக்கு என்னால் பங்களிக்க முடிந்திருக்கிறது. விடுதலைப்படிகள் அமைப்பில் இணைந்து வீரச்சாவடைந்த எனது மகன் மைக்கலின் ஞாபகம் வருகிறது. வாழ்க்கையின் வசந்தங்கள் எதையுமே காணாமல் இருப்பது வயதில் உயிரை ஈசும் செய்த பின்பும் என்னால் இணைந்து பணியாற்ற முடிந்திருக்கிறது என்றால் இந்தப் போராட்டத்தின் ஆக்ம் பலம் எத்தகையது என்பதை யோசியுங்கள். இந்தப் பலம் இருக்கும்வரை மனம் சலிப்படையாது. ஆனால், இயக்குநராகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்க முடியாத அளவுக்கு உடல் ஒத்துழையாமை செய்யும் நிலை விரைவில்

வரக்கூடிம். அப்போதும் எழுத்துத்துறை மூலம் என் பணியைத் தொடருவேன். அதன் வளர்ச்சியும் எல்லையும் வயதுக்கும் அனுபவ முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்ப வளர்ந்து செல்லக் கூடியது. சத்யஜித்ரேயும் பிற்காலத்தில் எடுத்த படமொன்றில் - பெயர் ஞாபகமில்லை. - சினிமா மொழியென்று அலட்டிக்கொள்ளாமல் தத்துவம், மெய்யியல் போன்ற துறைகளினுடாக வாழ்க்கையின் சாரத்தைக் கட்டுரை போல அனுகியிருக்கிறார். சினிமா என்று கணக்குப் பார்த்தால் தேராது. ஆனால் உள்ளடக்கம் ஆழமாக ஆத்மீக வெளியைத் தொட்டு நிற்கிறது. உண்மையான கலைஞர்கள் எல்லோருமே தங்களுடைய இறுதிக் காலத்தில் மனதின் இருமை நிலையை விட்டு இப்படித்தான் நெடுந்நாரம் விலகி இருப்பார்கள்.

தினக்குரல்

30-11, 7-12, 14-12, 21-12-2003

தொடர்பு முகவரி:

ஞானரதன்,
(திரு. வெ. சக்சிதானந்தசிவம்),
வதிரி வீதி, இமையாணன் மேற்கு,
உடுப்பிட்டி,
வல்வெட்டித்துறை,
ஈழம்.

இன்குலாப்

“போராடுவதும் போராடவைப்பதுமே என்னுடைய குறிக்கோள். அதற்கு என்னுடைய கவிதைகளை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துகிறேன். ஏனென்றால் இந்தச் சமூக அமைப்பில் போராடாமல் இருப்பது என்பது சில கொடுமைகளுக்கு நாமும் மௌன சாட்சியாகத் துணைபோவது போல ஆகிவிடும்.

கவிதைகளை எப்பொழுதும் எழுதுவதற்கான சூழல் இருக்கிற தென்று என்னால் உணரமுடியவில்லை. கண்ட காட்சிகள், கேட்ட சொற்கள்

என்னெனக் கொதிப்புற வைக்கும்-போது என்னுள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் கவிதைஊற்று என்பது பீறிட்டுவருகின்றது. படைப்பாளி என்ற நிலையில் கவிதை சிறக்கும் இடம் நாடகம் என்பதைக் கண்டதால் நாடகத்தின் மீதும் என் ஆர்வம் படிந்திருக்கிறது. மக்களின் உணர்மையில் (பிரக்ஞூயில்) காலக்குறுக்கீடு ஆக என் சிறுபறையை அறைந்து வருகிறேன். என்னுடைய குரல் பின்புல ஆதரவு அற்ற பலவீனமான குரல் என்றாலும் அது சுமந்து வரும் செய்தி உண்மையானது. 'எனக்கு உண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்' என்ற பாரதியின் வழியிலே பாட்டும் கூத்துமாகக் கழிகிறது என் வாழ்க்கை."

- என்று சொல்லும் இன்குலாப் தமிழகத்தில் 'நன்கு அறியப்பட்ட கவிஞர்களில் ஒருவர். நாடக ஆசிரியர், மரப்பாச்சி நாடகப்பட்டறையின் நிறுவனர்களில் ஒருவர். முற்போக்கு இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர். தனது படைப்புகள் மூலம் ஈழத்தமிழர் களிடையேயும் பரிசுச்சமயானவர். தற்போது தமிழகத்தில் நிலவும் இறுக்கமான குழ்நிலையிலும் ஈழப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக உரக்கக் குரல் கொடுத்து வருபவர்.

சென்னை புதுக்கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுவிட்டு, ஓய்வுறாது முழுநேர கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக இயங்கிவரும் கவிஞரை சென்னையில் அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தபோது, போராளியொருவரின் கடுகுழலில் இருந்து புறப்பட்ட சன்னம் ஒன்றின் வேகத்தையும், தீவிரத்தையும் சுமந்துகொண்டு வந்தன அவரது பதில்கள். அவற்றிலிருந்து:

● உங்களைப் பற்றிய அறிமுகத்துடன் நேர்காணலை ஆரம்பிக்கலாமே?

என்னுடைய இயற்பெயர் சாகுல் ஹமீது. நான் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் கீழ்க்கரை என்ற ஊரில் பிறந்தவன். அங்கேயே என்னுடைய உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்பு வரையிலும் பயின்றேன். சிவகங்கையில் புகுமுக வகுப்பும் மதுரை தியாகராய கல்லூரியில் பட்ட வகுப்பும் பயின்றேன். அதன் பிறகு 1966இல் சென்னை புதுக் கல்லூரியில் பணியில் சேர்ந்தேன். அதில் இருந்தபடியே முதுகலைப் பட்ட வகுப்பில் தேறினேன். அங்கு தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கூடமையாற்றி 2002 இல் பணி ஓய்வு பெற்றேன். 'இன்குலாப் சிந்தாபாத்' என்று கடைசி வரைக்கும் முழுக்கமிட்டவர் விடுதலைப் போராட்ட வீரர் பகவத்சிங். அவர் மீதுள்ள பிடிப்பின் காரணமாக 70இல் எனது இரண்டாவது மகனுக்கு இன்குலாப் என்று பெயர் வைத்தேன். புரட்சி என்ற அர்த்தத்தில் அமைந்த அந்தப் பெயரைப் பின்நாளில் நான் 'கார்க்கி' இதழில் எழுத ஆரம்பித்தபோது அதன் ஆசிரியர் நண்பர் இளவேணில் எனது புணைபெயராகப் பயன்படுத்தினார். அன்றிலிருந்து இன்குலாப் என்ற பெயரிலேயே எழுதி வருகிறேன்.

- நீங்கள் ஒரு கவிஞராக உருவெடுத்தது எப்படி?

எனக்கு கவிதையில் சிறுவயதிலிருந்தே ஆர்வம் உண்டு. பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே திரைப்படப் பாடல் களின் மெட்டுக்களில் பாடல்களை எழுதியிருக்கிறேன். பிறகு சிவகங்கையில் புகுமுச வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அங்கு ஆசிரியராக இருந்த கவிஞர் மீரா, கவிதையில் பல புதிய கோணங்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். மதுரை தியாகராய கல்லூரியிலும் எனக்கு முன்னரேயே அங்கு பயின்ற கவிஞர் அப்துல் ரஹ்மான், கவிஞர் மீரா போன்றவர்கள் நல்ல கவித்துவ சூழலை அங்கு உருவாக்கி விட்டுச் சென்றிருந்தார்கள். நான் படித்த காலத்தில் எனக்கு முந்திய வகுப்பில் கவிஞர் நா. காமராசன் பயின்று கொண்டிருந்தார். கவிஞர் மேத்தா ஓராண்டு எனக்குப் பின்னால் வந்து சேர்ந்தார். இந்தக் கவித்துவச் சூழல் கவிதையுடன் எனக்கிருந்த ஈடுபாட்டை மேலும் அதிகரித்துக் கொடுத்தது. சென்னையில் பணியில் அமர்ந்த பின்னர் திக. சிவசங்கரன், கோவை ஈஸ்வரன், தி. செல்வராஜ், செந்தில்நாதன், கார்க்கி சண்முகம் போன்ற இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட 'மக்கள் · எழுத்தாளர் சங்கம்' என்ற அமைப்புடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இந்தத் தொடர்பே கவிதையின் முற்போக்குத் திசையை எனக்குத் தெளிவாகக் காட்டியது. என்னுடைய எழுத்துகளை கோட்பாடுகளைத் தீர்மானித்ததில் இந்த அமைப்புக்குப் பெரும் பங்கு இருக்கிறது.

- ஒரு படைப்பாளிக்கு 'இலக்கியக் கோட்பாடு' என ஒன்று அவசியம் எனக் கருதுகிறீர்களா?

ஏதாவது ஒரு கோட்பாட்டின் தூறல்கள்தான் எழுத்துகள் எல்லாம். மழுத்துளிகளின் மூலத்தைப் பார்க்க முடிகிறது. பனித்துளி களின் மூலத்தை? தெரியாததால் மூலம் இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? கோட்பாடு தேவையில்லை என்று சொல்கிறவர்கள் பெரும் பாலும் நிலவுகிற, அல்லது அதிகாரத்திலுள்ள கோட்பாட்டின் பனித் துளிகள்தாம். கோட்பாடு வேண்டாம் என்பதை மாற்றம் வேண்டாம் என்ற கோட்பாட்டின் மாறுவேடமாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன்.

- உங்களுடைய படைப்புகளில் உங்கள் அரசியல் கடந்து இன்குலாப் என்ற மனிதனின் கனவுகள், வெறுமைகள் சரிவரப் பதிவாகவில்லையே? படைப்பில் இவை இடம்பெற வேண்டும் என்ற கருத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா?

கவிதையின் இடையறாத மாணவன் நான். தனி மனித உணர்வுகளைச் சொல்வது கவிதையின் சமூக நிலைப்பாட்டுக்கு மாறானது அல்ல என்றும், எல்லாவிதமான போக்குகளுக்கும் கவிதை இடம் தர வேண்டும் என்றும் கவிதை எனக்குக் கற்பிக்கிறது.

என்னுடைய ‘கூக்குரல்’ கவிதைத் தொகுப்பில் பல நிலைப்பாடுகளையும் சொல்ல முயற்சியும் செய்துள்ளேன். ஆனால் ஒரு அடிப்படையான செய்தியை நான் உங்களுக்குச் சொல்லி ஆகணும். என்னை ஒரு தனி மனிதனாக நினைத்து என்னால் எழுத முடிய வில்லை. எழுதவேணும் என்று நினைக்கும்போது என் கண் முன்னால் எல்லோரும் வந்து நிற்கிறார்கள். இதனாலேயே மற்றக் கவிஞர்கள் செய்வதைப் போல தனிப்பாட்ட அனுபவங்களைப் பிரித்துச் சொல்ல நினைப்புகள் வர மறுக்கின்றன. நினைத்தாலும் மனசை ஓட்ட மாட்டேன் என்கிறது.

- கொள்கைகளைப் பேச முற்படுவதால் உங்களுடைய கவிதைகள் அழுத் தன்மையை இழந்து போய்விடுகின்றன என்ற ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறது. இதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

என்னுடைய கோட்பாடுகளின் மீது வெறுப்புக் கொண்டவர்கள் தான் இன்குலாப்புக்கும் அழகியலுக்கும் தொடர்பில்லை என்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கவிதைக்குரிய அழகியற் கூறுகளை ஏற்றுக்கொள்வது, கலை நியாயத்தை (Artistic Justice) வழங்குவது ஒரு கவிஞருடைய கடமை என்றுதான் நினைக்கிறேன். கவிதையில் என்னதான் இந்தச் சமூகம் சார்ந்த என்னுடைய உணர்வுகளைப் பதிவு செய்தாலும் அதை அழகியல் அடிப்படையிலேயே பதிவு செய்கிறேன். நான் அழகியலையே ஒரு போராட்டமாகப் பார்க்கிறேன். ஒரு சமூகம் நீதியற் சமூகமாக இருக்கிறது என்று சொன்னால் அந்த நீதியற் சமூகம் ஒரு அழகற் ற சமூகம். அந்த அசிங்கத்தை எதிர்த்துப் போராடி நீதியான ஒரு சமூகத்தை நிறுவ என்னுடைய கவிதைகளைப் பயன்படுத்துகிறேன் என்றால் ஒரு அழகான சமூகத்தை நிறுவுவதற்குப் பயன்படுத்துகிறேன் என்றுதானே பொருள். எனவே என்னுடைய அழகியல் பார்வை என்பது, அழகியல் பார்வை என்று கூக்குரல் இடுபவர்களுடையதைவிட ஆழமான ஒரு பார்வை.

- வாளைவி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள் போன்றவை அரசின் கைகளில் அல்லது பெரும் முதலாளிகளின் கைகளில் இருக்கின்ற வாயில்களாக இருக்கும்போது அவற்றைக் கடந்து உங்களால் மக்களைப் போய்ச் சேர முடிகிறதா?

பல சமயங்களில் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்படாத தனிக்கைகளால் நான் முடக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இதுவரை சென்னைத் தொலைக்காட்சி என்னை கூப்பிட்டது கிடையாது. அண்மைக்காலமாக நூலாக ஆணையம் என்னுடைய எந்த நூலையும் வாங்குவதில்லை என்று முடிவு செய்திருப்பதாகவும் அறிகிறேன். மக்கள் வரிப்பணத்தில் இயங்கும் நூலகங்கள் எனது கருத்து வெளிப் பாட்டுக்குக் கதவுகளை மூடுவது எந்தவகையான ஜனநாயகம் என்று

எனக்குத் தெரியவில்லை. நூலக ஆணைக் குழு ஆபாசங்களையெல்லாம் மறுப்பதில்லை. புரட்சிகர எழுத்துகள் அதற்கு வேண்டாதவை. வரலாற்றில் பதிந்த சில போராட்ட நிகழ்வுகளை அட்டைப்படமாக வெளியிட்டால்கூட மறுக்கிறது. அதனால் ஒரு புத்தகம் இப்படித் தூண் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் இன்ன உள்ளடக்கத்தைத்தான் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிற ஓர் அதிகாரம் மறைமுகமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்கிறேன்.

அரசினுடைய ஊடகங்களால், அரசுச் சார்புடைய ஊடகங்களால் நான் மறுக்கப்படுவது எனக்குத் தகுந்ததுதான். ஆனால் குழுமனப்பான்மை காரணமாக உணர்வுள்ளதாகச் சருதப்படும் இதழ்கள் கூட என்னுடைய படைப்புகள் குறித்து மௌனம் சாதிக்கின்றன. 'நடுநிலையாளர்கள்' என்பதும் தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு கானலின் தோற்றுமே. அவர்களுடைய சார்புகளிலும் நான் இல்லை. அதனால், இந்தக் கள்ள மௌனங்களையெல்லாம் தாண்டி மக்களைச் சென்றடையக்கூடிய வழிமுறைகளை நான் கண்டறிகிறேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கூட்டமொன்றில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்காக நான் எழுதி வாசித்துக் காட்டிய 'மனுசங்கடா நாங்க மனுசங்கடா' என்ற பாடல் பிறகு ஒலி நாடாவாக்கப்பட்டும், மேடைகளில் இசைக் கப்பட்டும், தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் போய்ச் சேர்ந்தது. தெலுங்கு, சன்னடம் போன்ற தேசிய இனங்களைச் சார்ந்த தலித் மக்கள் இந்தப் பாடலைத் தூங்களாகவே தங்கள் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துப் பாடுகிறார்கள். மக்களுடைய எளிய தளங்களில் நின்று நான் சொல்லும்போது அது மக்களைப் போய்ப் பற்றிக் கொள்கிறது.

- உங்களுடைய கருத்துகளை ஒடுக்கப் பட்டவர்களிடம் - வெகுமக்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதற்கு கவிதையின் ஏற்த வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகிறீர்கள். புதுக்கவிதையால் அது சாத்தியமாகிறதா?

புதுக்கவிதை வடிவம் என்பது வெகுமக்களைச் சென்றடையக்கூடிய ஒரு முழுமையான வடிவம் இல்லை என்பதை அனுபவ பூர்வமாக நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். நகரங்களில் அல்லது நகரம் சார்ந்த ஊர்களில் போய் புதுக்கவிதையைப் பாடிவிட்டு வரலாம். அது எடுப்பவும் செய்யும். ஆனால் அங்குள்ளவர்கள் வெகுமக்களின் மிகச் சருங்கிய பகுதியினர்தான். அரங்குகளுக்கு வராத வெகுமக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களை இந்த வடிவங்கள் அவ்வளவு எளிதில் போய்ச் சேராது. இவர்களுக்கென கவித்துவத்தையும் இழக்காமல் அதே சமயம் கவிதையிலிருந்து மக்களை விலகிப்போய் விடாமல் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வழிமுறையைத் தேர்வு செய்ய

வேண்டும். நான் என்ன செய்கிறேன் என்றால் கவிதைக்குரிய கலைஅழகைத் தக்கவைத்துக் கொண்டே என்னுடைய புதுக்கவிதைப் பயிற்சியை, அனுபவத்தை வெகுமக்களிடையே பழங்கிவரக் கூடிய தெம்மாங்கு போன்ற நாட்டார் இசைப்பாடல் வடிவங்களில் ஏற்று கிறேன். அப்பொழுது பழகிய வடிவங்களாக இருந்தாலும் சொல்லும் பொருளும் புதிதாக வரக் கூடிய புதுக்கவிதையினுடைய ஒரு அனுபவம் இருக்கிறதே அது பழைய வடிவங்களை ஒரு புதுத் தன்மையுடையதாக மாற்றிவிடுகிறது. இந்தப் பாடல்கள் அவர்களை எளிதில் போய் அடைகின்றன.

● இன்றைய தமிழ்ப் புதுக்கவிதைச் சூழல் எப்படி இருக்கிறது?

ஒற்றைவரியில் சொல்லுவதென்றால் நம்பிக்கையளிக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வீரார்ந்த மரபுக்கவிதை முகங்காட்டு வது கிட்டத்தட்ட நின்று போய் விட்டது. 'புது' என்ற சொல்கூட இன்று உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பன்முகப்பட்ட சுருத்தாடாட் டங்களின் களமாகக் கவிதை இயங்க ஆரம்பித்துள்ளது. தலித்தியமும், பெண்ணியமும் பெருந்தாக்கத்தைச் செய்கின்றன. 'அவையல் கிளவிகள்' இன்று இயல்பாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதே சமயம் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். முன்பு இடதுசாரி இலக்கியங்களின் சொற்கள் இயல்பமைத்திக்குப் பொருந்தாமல் நின்றன. தேய்ப்புரிப் பழங்கயிறுகளாக இற்றுப் போகத் தொடங்கின. இன்று மேட்டிமை காட்டும் இலக்கிய இதழ்களில் வெளிப்படும் கவிதைகளும் ஒரே வார்ப்புத்தன்மை கொண்டவையாகவும், சலிப்புத் தன்மை கொண்டவையாகவும், சலிப்புத் தருபவையாகவும் விளங்குகின்றன. பீறிடும் சொல்லும் வடிவும்தான் கவிதையில் பீடித்த இந்தச் சோகையை நீக்கும். இந்த வகைமையில் தலித் கவிதைகளும், பெண்ணியக் கவிதைகளும் முன்கை எடுப்பது போல் துமிழ்த் தேசியம் சார்ந்த கவிதைகளும் முன்கை எடுக்கும்.

● தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பில் பெண்கள் தங்கள் சவுகுகளை ஆழமாகப் பதித்து வருகிறார்கள் என்று சொல்லப்படும் அதே சமயம், அவர்கள் ஆபாசமாக எழுதுகிறார்கள் என்ற கண்டனமும் இருக்கிறது. இது பற்றி...

ஓனவை, வெள்ளிவீதி போன்ற தொல்பாடினிகளின் உணர்வு முடங்காத சொற்களின் ஓய்வுக்குப் பிறகு, நாற்குணம் பாதித்த பெண் ஊமையாகினாள். அதன் பின்னர் இறைமை என்ற கற்பனைக்கு முன்னால் பக்தி என்ற பாவனையில் அவள் விரசம் இசைத்தது நிகழ்ந்தது. மீண்டும் வாய்ப்பொத்தி ஆடவர் மன அமைதிக்கு ஏற்ப அறம் போதிக்க முன் வந்தாள். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்போது தலை நிமிர்ந்து, இதுகாலவரை ஆண்கள் பேசி வந்த

காதலையும் காமத்தையும் தனது ஊடுருவல்களால் அசைக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாள். இதுவரைக்கும் ஆண்கள் குரலில் தட்டாத விரசம், இப்போது பெண்ணின் குரலில் மட்டும் தட்டுகிறது என்று கூக்குரலிட்டால் இது பெண்ணின் மீதான வன்முறை என்பதைத் தவிர வேறு என்ன சொல்ல முடியும்? அதே சமயம் இந்தப் புது வெளிப்பாடுகளை வரவேற்பவர்கள் குறித்தும் கவனங்கொள்ள வேண்டும். தேர்ந்த சதுரங்க ஆட்டக்காரன் தனது எதிராளியைத் தனது முன்னேற்றத்துக்கு ஏதுவாக ஆட வைப்பதுபோல, ஆடவர் உலகமும் தனது துய்ப்பு நலன் ஒன்றையே கருதிப் பெண்களின் இத்தகைய பாலுணர்வு வெளிப்பாடுகளை வரவேற்கலாம். அது பெண்மையை இன்பத்துக்கான சதைப் பிண்டமாக ஆடவன் உணர்வதையே தொடர்ந்தும் நிலைப்படுத்தும்.

- புதுக்கவிதை என்னும் பெயரில் கவியரங்கங்களில் படிக்கப்படும் கவிதைகள் பெரும்பாலும் நீர்த்துப் போனவைகளாகவே இருக்கின்றன. இதில் உங்களது அனுபவம் எப்படி இருக்கிறது?

பார்வையாளர்களிடம் கிடைக்கும் கைத்துடல்களைப் பார்த்து இந்த நீர்த்துப் போன வடிவம்தான் மக்களைப் போய்ச் சேரும் என்று கவியரங்கக் கவிஞர்கள் நினைக்கிறார்கள். அரங்கக் கவிதைகள் ஒசை வசப்பட்ட வெறும் பேச்சாக மட்டுமே அமைந்து விடுகிறது. மக்களுக்குத் திடீரென்று கிளுகிளுப்பு ஊட்டக்கூடிய சொற்கள் - சில துணுக்குகள் இவற்றின் தொகுதியாக மட்டுமே இவற்றை நான் பார்க்கிறேன். இதில் கவிதையின் நியாயம், கனம் எல்லாம் தொலைந்து போய்விடுகிறது. மேடைகளைப் பயன்படுத்துவதில் நானும் பங்கு கொண்டாலும் என்னுடைய பங்களிப்பு என்பது கவிதையின் அழகியலோடு செல்வது என்பதுதான். என்னுடைய கவிதை வாசிப்பைக் கேட்பவர்கள் மற்றுக் கவியரங்கங்களுக்கே இருக்கக்கூடிய கைதட்டல் ஆரவாரம் எதுவுமில்லாமல் கேட்பார்கள், கவிதையை அமைதியாகக் கேட்பது என்ற நிலையை என்னால் தோற்றுவிக்க முடிந்திருக்கிறது. கைதட்டல்களைத் தவிர்த்துவிட வேண்டுமென்றே விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் என்னுடைய கலை முயற்சி என்பது ஒரு நிலவுகிற பண்பாட்டின் மீது ஆழமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி அதனுடைய ஆதிக்கக் கூறுகளை மாற்றுவது என்பதுதான். அதற்குப் பரபரப்பு உணர்ச்சி பயன்பாடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

- புதுக்கவிதை பிராமணர்களால் தமிழ் மரபுக்கு எதிராக நுழைக்கப் பட்ட வடிவம் என்று கவிஞர் அக்னிபுத்திரன் நுறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தக் கருத்தில் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா?

1930களில் இங்கிலாந்தில் இடதுசாரித்தன்மை கொண்ட கவிஞர்கள் பழைய மரபுகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டு புதுக்கவிதை

களை எழுதினார்கள். அவர்கள்தான் முதன் முதலில் தங்களுடைய கவிதைகளை ‘New Poetry - புதுக்கவிதை’ என்றார்கள். இடதுசாரி சுஞ்சுகு எதிராக நின்றபோது அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய ‘புதுக் கவிதை’ என்ற தொடரைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கநா.க. தான். அதன் பிறகு இந்த முயற்சிகளை முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய ஒரு ஊடகமாக சிக். செல்லப்பா அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ‘எழுத்து’ பத்திரிகை இருந்தது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். திராவிட இயக்கங்களின் வளர்ச்சி என்பது படித்த பிராமண இளைஞர்களிடத்தில் ஒருவகையில் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. இன்றளவும் அதுதான் உண்மை. மாற்றம் என்பது அவர்களுடைய ஆதிக்க - மேலாண்மையைத் தகர்த்து விடுமோ என்று அஞ்சினார்கள். எனவே திராவிட இயக்கங்களின் புனைவியல் மரபு சார்ந்த நிலைப் பாடுகளுக்கு எதிராகக் கவிதையைக் கையில் எடுத்தார்கள். புதுக் கவிதைக்கு பிராமணர்களுடைய பங்களிப்பு என்பதில் இரண்டு வகையான கூறுகளை நான் பார்க்கிறேன். ஒன்று, கற்பனை சார்ந்த போக்குகளிலிருந்து கவிதையை யதார்த்தத்தை நோக்கி ஓரளவுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். அந்த யதார்த்தம் அடித்தள மக்களின் வாழ்வு சார்ந்த யாதார்த்தமாக அல்லாமல் நடுத்தரப் படித்த பார்ப்பனிய யதார்த்தமாக இருந்தது. மற்றொன்று, யதார்த்தம் என்ற பெயரில் அவநம்பிக்கையையும் முன்மொழிந்தார்கள்.

இனிக்காமல் போனாலும்
கசக்காமல் இருக்கிறதே,
அதுபோதும்.
சிரிக்காமல் இருந்தாலும்
அழாமல் இருக்கிறதே,
அதுபோதும்.”

- என்பதுதான் அவர்களுடைய நிலைப்பாடாக இருந்தது. இது கஸ்தாரி ரங்கனுடைய ஒரு கவிதை கஷ்டம் இருந்தாலும் இதற்குள்ளேயே திருப்தி அடைந்து கொள்கிறேன். மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து விடாதே என்பதே அவர்களுடைய நிலைப்பாடு. ஞானக்கத்தன் கவிதைகளிலும் இந்தப் போக்கைப் பார்க்கலாம். ஆனால் புதுக் கவிதையில் பிராமணர்கள் கொஞ்சம் முன்னால் நின்றார்கள் என்பது உண்மையாக இருந்தாலும் அது பிராமணர்களுடைய தளம் என்று மட்டும் சொல்ல முடியாது.

- வான்ம்பாடி இயக்கம் புதுக்கவிதைக்கு வழங்கிய பங்களிப்பை நீங்கள் எப்படி மதிப்பீடு செய்கிறீர்கள். அதில் உங்களுடைய பங்களிப்பு எந்தளவுக்கு இருந்தது?

எழுத்து ஐம்பத்தொன்பதில் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது புதுக்கவிதையைக் கொண்டு வருவதற்காக தோற்றுவிக்கப்படவில்லை.

மாறாக இலக்கியத்தில் தீவிரமான தேடுதல் என்ற நிலைப்பாடு களோடே அது தொடங்கப்பட்டது. அப்புறம் அதில் புதுக்கவிதை என்பது அதன் இயக்கசக்தியாகிவிட்டது. ஆனால் புதுக்கவிதையில் 'எழுத்துப்பத்திரிகை பார்க்க விரும்பாத பகுதிகளை, மக்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளைத் தொடுகிற நோக்கில் 'வானம்பாடி' எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் கோயம்புத்தூரிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது. பிராமணர் - பிராமணர் அல்லாதோர் பத்திரிகை என்று யாரும் கோடுபோட்டுக் கொள்ளவில்லையென்றாலும் உள்ளூர் அந்த மோதல் இருந்தது. 'எழுத்துக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் உள்ள முரண்பாடுகள் புதுக்கவிதைகள் வழியாக பேசப்பட்டன. வானம்பாடி ஒருவகையில் இடதுசாரித் தன்மையையும் திராவிட இயக்கத்தின் புனைவியல் பாங்கையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றது. அக்னிபுத்திரன், கோவை ஞானி, சிற்பி, மேத்தா, புவியரசு, சக்திக்கனல் போன்ற கவிஞர்கள் அதில் முன்னால் நின்றார்கள்.

இவர்களில் சோஷலிச சிந்தனைவாதிகள், வலதுசாரி இந்திய கம்யூனிஸ்டுகள், சில இடதுசாரிகள் என்று இருந்தாலும் இடதுசாரி களின் யதார்த்த நிலைப்பாடு என்பது அவர்களிற் பெரும்பாலும் இல்லாமல் போனது. இந்திரா காந்தி அவசரநிலையைக் கொண்டு வந்த போது அக்னிபுத்திரன், ஞானி போன்ற சிலரைத் தவிர, பெரும் பாலானவர்கள் அதை அகுரித்தார்கள். நான் வானம்பாடி இயக்கத்தில் இருக்கவில்லை. பலர் தவறுதலாக நான் இருந்ததாகச் சொல்கிறார்கள். இரண்டே இரண்டு கவிதைகள் மட்டும் அதில் எழுதியிருக்கிறேன். பின்நாளில் நான் நக்கல்பாரி இயக்கத்துடன் தீவிர ஈடுபாட்டைக் காண்பித்ததும், வானம்பாடி காலத்தில் நான் சென்னையில் தங்கி யிருந்ததும் வானம்பாடி இயக்கத்தில் நான் அதிகம் ஈடுபாததற்கான காரணங்களாக இருக்கலாம். மனிதன், கார்க்கி, விடியல் இதழ்களில் தான் என்னுடைய பங்களிப்பு அதிகம் இருந்து.

- கம்யூனிஸ்த்தின் தீவிரமான இடதுசாரி நிலைப்பாட்டை - நக்கல்பாரிகளை நோக்கி நீங்கள் கவரப்பட்டதேன்?

ஆரம்பகாலங்களில் நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தீவிரமான அனுதாபி. ஆனால் 1968இல் வெண்மணிக் கிராமத்தில் தாழ்த்துப்பட்டவர்கள் உயிருடன் ஏரிக்கப்பட்டபோது ஆட்சியிலிருந்த தி.மு.க. அரசு நடந்து கொண்ட விதத்தை என்னால் சகித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. கொஞ்சத்திய முதலாளி மீது மேலோட்டமான வழக்குகளைப் போட்டு நிலப்பிரபுத்துவத்தோடு கைகோர்த்த காட்சியாகவே அது இருந்தது. எனவே கம்யூனிஸ் சித்தாந்தங்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கினேன். முதலில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, பின்னர் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் சிந்தனையால் கவரப்பட்டாலும் சிலவற்றை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

நிலப்பிரபுத்துவ உறவுகள் இருந்தாலும் இந்தியா ஒரு சுதந்திர நாடு என்ற நிலைப்பாட்டை மார்க்சிஸ்டுகள் எடுத்தார்கள். மார்க்சிஸ்ட் பார்வையிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகி அவசரகால நிலை அறிவிக்கப்பட்ட கால கட்டத்தில் தீவிரமான இடதுசாரிப் போக் குடைய நக்சல்பாரி ஆனேன். பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் இந்தியாவின் தரகு முதலாளிகளிடம் தங்களுடைய அதிகாரங்களை ஒப்படைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்களே தவிர இந்திய விடுதலை என்பது நிறைவு செய்யப்படாத ஒன்றாகவே இருக்கிறது. ஜனநாயகப் புரட்சி ஒன்றின் மூலம் நிலமானியத்தை நொறுக்கியெறிந்து இவற்றை நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்பது நக்சல்பாரிகளின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

- நக்சல்பாரிகளை அரசு தீவிரமாக ஒடுக்க முயன்ற காலகட்டத்தை நீங்கள் எப்படி எதிர்கொண்டார்கள்?

அவசர நிலைமையில் உளவுக் கண்கள் என்னையும்பின் தொடர்ந்தன. உடனேயே என் குடும்பத்தை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, சென்னையில் நான் தங்கும் இடங்களை அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டேன். ஆனால் கல்லூரிக்கு மட்டும் ஒழுங்காகப் போய்வந்தேன். கல்லூரிக்குள் நுழைந்து என்னைப் பிடித்துச் செல்லக் காலஸ் துறை முனையவில்லை. ஒரு வேளை மாணவர்கள் - ஆசிரியர்கள் எனக்கு ஆதாரவாகப் போராடுவார்கள் அப்போராட்டம் அவசரநிலைக்கு எதிரானதாகவும், நக்சல் பாரிக்கு ஆதாரவாகவும் சித்தரிக்கப்படலாம் என்று கருதியதோ என்னவோ? ஆனால் நான் தங்கிய இடங்களில் இரவில் விசாரணை செய்ய ஆரம்பித்தது. இப்படிப் பாதித் தலை மறைவு வாழ்க்கையில் இருந்தாலும் என் எழுத்து முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. அக்காலத்தில் ஏராளமான தலை மறைவு எழுத்து களை ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்தேன். இதில் நக்சல்பாரி இயக்கத்தின் நிறுவனர் சாரு மஜிந்தார் அவர்களுடைய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத் தக்கவை. 'வர்க்க எதிரியின் இரத்தத்தில் உன் கைகளை நனைக்காத மட்டும் நீ உண்மையான புரட்சியாளாக இருக்க முடியாது' என்ற அவரது வார்த்தைகள் இன்றும் அப்படியே நினைவில் நிற்கின்றன. அத்துடன் புரட்சிகர இயக்கங்களின் தலைமறைவுப் பத்திரிகைகளில் கவிதைகளும் எழுதினேன். அப்படி எழுதுப்பட்ட ஒரு நெடும் பாடல் தான் 'திருவிழா'. அக்காலத்தில் வந்த தலைமறைவு இலக்கியங்களையெல்லாம் திரட்டி வெளியிட்டால் அது தனித்தன்மை வாய்ந்த தமிழ் இலக்கிய வகையாக இருக்கும். என்னுடன் இணைந்து பணியாற்றிய சக தோழர்களின் நன்மை கருதி பல விசயங்களைப் பகிரங்கப்படுத்த முடியாதவனாகவே உள்ளேன்.

- நக்சல்பாரிகளின் அரசியல் செயற்பாடுகள் மக்கள் இயக்கமாக மலரமுடியாமல் போய்விட்டதே? இதற்கான காரணங்களை மீளாய்வு செய்து பார்த்திருக்கிறீர்களா?

பொதுமக்களிடம் பேசுதல் என்ற தன்மை கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு குறைவாகவே இருந்தது. அதைவிட நக்சல் பாரிகளுக்கு இன்னும் குறைவாகவே இருந்தது. அரசின் ஒடுக்குமுறை காரணமாக மிகக் குறைவாகவே பேசினார்கள். தீவிரமான செயற்பாடுகளையெல்லாம் மிக இரகசியமாக மேற்கொண்டார்கள். இரகசியமான செயல்பாடு களும் ஒரு கட்சியின் வளர்ச்சிக்கு உதவுவதில்லை யென்றுதான் இப்பொழுது கணிக்கின்றேன். மக்களை வெளிப்படையான செயற் பாடுகளே சென்றடைகின்றன. நாம் வெளிப்படையாகவே இருந்து அரசின் ஒடுக்கு முறைகள் வருமாக இருந்தால் மக்கள் குரல் கொடுப்பார்கள். இரகசியமாக இருந்தால் அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் இரகசியமாகக் கூட்டிக்கொண்டு போய் எங்களைத் தொலைத்து விடுவார்கள்.

- உங்களுடைய பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு என்பது திராவிடக் கட்சிகளின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்புடன் எந்த வகையில் ஒன்றுபடுகிறது?

நான் இடதுசாரியாக இருப்பதனால் என்னுடைய எதிர்ப்பு என்பது திராவிட இயக்கத்தினுடைய பார்ப்பனிய எதிர்ப்பிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருக்கலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் என்னுடைய இடதுசாரித்தன்மை என்பது பெரியாருடைய பார்ப்பனிய எதிர்ப்போடு ஒன்றுபடும்போதுதான் கூர்மைப்படுகிறது. இந்தியா ஒரு நாடு என்பதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இது பல்வேறு தேசிய இனங்களைக் கொண்ட நிலப்பகுதி. ஆனால் அறங்காவலர் என்ற போர்வையில், தங்களுடைய நலன்களை அப்பட்டமாகப் பேணுவதற்காகப் பார்ப்பனியம் இந்துத்துவம் பூணால் கொண்டு இந்தியத் தேசியத்தைக் கட்டிவைத்திருக்கிறது. இந்த வரலாற்று உண்மையை பிராமணர்களுடைய ஆற்றல் வாய்ந்த ஊடகங்கள் அழித்துவிட்டன. அதை மீட்டெடுக்கும் முயற்சிதான் எங்களுடைய பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு என்பது. அதற்கு எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ்த்தேசியம் பேசி பெரியார்தான் தொடக்கப் புள்ளியை வைக்கிறார். பெரியார் பாரதம் என்கிற புனைச்சுருட்டைத் தீவிரமாக எதிர்த்தார்.

- பெரியாருடைய கொள்கைகள் இந்தக் காலத்துக்குப் பொருந்துபவை என்று நினைக்கிறீர்களா?

ஒரு கொள்கை அல்லது கருத்து என்பது எப்போது காலாவது யாகும்? ஒரு கருத்து நீடிப்பதற்கான தேவையை அந்தச் சமூகம் இழந்து போய்விட்டால் அந்தக் கருத்தும் கரைந்து காணாமல் போய்விடும். இங்கு பெரியாருடைய கருத்துகள் அப்படிக் கரைந்து தொலைந்து போவதற்கான காரணங்கள் இருக்கின்றனவா? இன்றைக்கும் மதத்தின் பெயராலும் சாதியின் பெயராலும் கலவரங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதிலும் பெண்கள் தீவிர

அடிமைத்தனத்துக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருப்பதற்கு பார்ப்பனியம் பெரிய பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இந்துக்துவத்தை, தெய்வங்களை மட்டும் அவர்கள் புனிதம் என்று சொல்லவில்லை. எவையெல்லாம் கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கணும் என்று நினைத் தூர்களோ அவையெல்லாம் புனிதம் என்கிறார்கள். பெருவாரியான மக்களை முடிநிற்கும் இந்துப் புனிதத் திரையைக் கிழித்து சமூக மாற்றத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு பெரியாரிஸம்தான் துணை நிற்கும்.

- தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனியம் இன்றும் முன்னிலைப்பட்டுவதாக நினைக்கிறீர்களா? எழுத்தாளர் அசோகமித்திரன் அன்னமையில் ‘அவட் லுக்’ ஆங்கில வார இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலில், தமிழ் நாட்டிலுள்ள பிராமணர்கள் யூதர்களைப் போல நடத்தப்படுகிறார்கள், அவர்கள் ஆன்மை நீக்கம் செய்யப் பட்ட வர்களைப் போல உணர்கிறார்கள், தங்களுடைய அதிகாரங்களை இழந்து பின்தங்கியின்னார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளாரே?

நீடிக்கிற சாதிய அதிகாரத்தை குலைக்கும் முயற்சிகள் கலக்க முட்டுவதால்தான் அசோகமித்திரன் இப்படிப் புலம்பியிருக்கிறார். சாதி இருக்கிற வரைக்கும் அது பார்ப்பனியப் பிரச்சினையாகவே நீடிக்கும். மதும் போன்றதொரு அமைப்பும் கோட்பாடும் அல்ல சாதி. அது பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மனிதவிரோதக் கொள்கை. இதை நியாயப்படுத்திக் கட்டிக் காப்பதற்கு சாதியமைப்பில் உச்சத்தில் இருக்கும் பார்ப்பனியம் இன்று வரை முயன்று கொண்டுதான் இருக்கிறது. தமிழகத்தில் இட ஒதுக்கீடு செயல்படுத்தப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகியதால் பார்ப்பனிய மேலாண்மை ஓரளவு குறைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தகர்க்கப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. அதிகாரத்தலைமைகளை விகிதாசார அடிப்படையில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் தங்களது விகிதத்துக்கும் கூடுதலாகவே பார்ப்பனர்களில் இடம் பெற்றிருப்பார்கள். தமிழக அரசின் பொறுப்புகள் எல்லாம் அண்மைக்காலம் வரை பார்ப்பனியம்தான் பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருந்தது.

இன்றளவும் இதழியல் துறையும் பார்ப்பனர்களின் தனி மண்டலமாகத்தான் செயல்படுகிறது. தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவரும் ஆங்கில, தமிழ் இதழ்கள் பெரும்பாலும் பார்ப்பனர்களால்தான் நிரம்பிவழிகின்றன. குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறாற் போல் இத்துறையில் தலித்துகள் இல்லை என்பது முகத்தில் அறைகிற உண்மை.

பண்பாட்டுத்துறையிலும் பார்ப்பனிய விமுமியங்களே கேள்வி கருக்கு அப்பாற்பட்ட கோட்பாடுகளாகக் கோலோச்சுகின்றன. ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கலகப் பண்பாட்டை முன்னிறுத்துவது, வெடிப்புறப் பேசுவது போன்றவற்றையெல்லாம் பார்ப்பனியம் அழகியல் சார்ந்ததாக ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொண்டது இல்லை.

அதனால் தங்கள் மதிப்பீடுகளில் இவற்றை வலியுறுத்தும் படைப் பாளிகளைப் புறக்கணிப்பதையே ஒரு தர்மமாகக் கொண்டு செயற் படுகிறது. இவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதாரை அங்கீகரிப்பது என்பது, அவர் எவ்வளவு தூரம் பார்ப்பனியத்துக்குப் பணிந்து நிற்கிறார் என்பதைப் பொறுத்ததான். அண்மையில் வழங்கப்பட்ட ஞானபீடி விருதுவரை எழுதப்படாத இந்த மேலாண்மை அதிகாரம் செலுத்து வதைக் கண்டுணர முடியும்.

● ஜெயகாந்தனது ஆளுமையுடன் நீங்கள் எங்கே முரண்பட நேர்கிறது?

ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகளுக்கும், புதினங்களுக்கும் தொடக்க காலம் தொட்டே நான் வாசகனாகவும், சவைஞாகவும், விமர் சனாகவும் இருந்தவன். ஆனால் அவர் அரசியல் குறித்துச் சொல்லும் சுருத்துகளுக்கு என்றும் உடன்பட்டவனாய் இருந்ததில்லை. பல சமயங்களில் நீடிக்கும் நிலைமையின் ஊதுகுழுவாகவே அவர் முழங்கியிருக்கிறார். அவசர நிலைமையைத் தொடக்கத்தில் ஆகரித்தது, இறுதியில் ஓப்புக்கு எதிர்த்தது போல் தோற்றும் காட்டியது, இரயில்வே போராட்டத்தை எதிர்த்தது... இப்படிப் பலவற்றில் அரசின் வாயாகவே திகழ்ந்தார். அரசு ஆகரவு நிலைப்பாடுகளை எடுப்பதற்குத் துணிவு தேவையில்லை. எதிர்ப்பதற்குத்தான் துணிவு வேண்டும். ஆனால் இந்த ஆகரவுகளை யெல்லாம் ரொம்பத் துணிச்சல்காரரரைப் போல் காட்டிக்கொண்டார். இருந்தும் அவருக்கு ஞானபீடி விருது அறிவிக்கப்பட்ட போது தமிழக சூக்கிடைத்த கொரவும் என்பதால் பாராட்டி ஒரு கடிதம் அனுப்ப விரும்பினேன். அவருடைய முகவரியை நண்பர் ஈரோடு தமிழன் பணிடம் வாங்கியும் வைத்திருந்தேன். ஆனால் அந்தச்சமயம் அவர் கலவை சங்கரமடத்திற்குச் சென்று இந்துத்துவாவை நிலைநிறுத்து வதில் இன்றைக்குப் பெரும் தூணாக விளங்கும் காஞ்சி சங்கராச்சாரி யாரைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார் என்ற செய்தி வந்ததும் வாழ்த்து அனுப்ப மனம் வரவில்லை. அதே சமயம் என்னுடைய வாழ்த்துகளை ஜெயகாந்தன் பொருட்படுத்தக் கூடியவரும் அல்லர்.

● இந்துத்துவம் என்பதில் வைத்தீகம் என்பதை எடுத்துவிட்டாலும் கிராமியச்சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் சார்ந்த நாட்டுப்புற மதம் ஒன்று தொழிற்படத்தானே செய்கிறது?

அதுவும் போகணும் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் இலச்சியப்படுத்த விரும்புகின்ற சமூகம் என்பது மூட நம்பிக்கைகளின் தூசு படியாத ஒரு பகுத்தறிவுச் சமூகம். கடவுள் நம்பிக்கை போகணும் என்றால் அது ஒரு நாளில் நடக்காது. ஒரு நூற்றாண்டிலும் நடக்காது. இன்னும் நீண்டகாலம் ஆகலாம்.

- ஒவ்வொருவரும் தங்கள் அந்தரங்கங்களை முறையிடுவதற்குரிய ஒன்றாகக் கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கலாமல்லவா? ஏன் அந்த நம்பிக்கையை மாற்ற முயலவேண்டும்?

கடவுள் நம்பிக்கை அந்தரங்கத்தில் இருக்குமட்டும் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் அதுவே மதச்சடங்குகள், மதக்கோட்பாடுகள் என்று அரங்கத்துக்கு வரும்போதுதானே பிரச்சினையே உருவாகிறது. எங்கே எனக்கு கடுமையான எதிர்ப்பு வருகிறதென்றால் இரண்டு கட்டங்களில்தான். ஒன்று, ஒரு மதம் இன்னொரு மதம் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் போது, மற்றையது சொந்த மதத்துக்குள் வேயே மதத்தின் கருத்துகள் ஆதிக்கம் சார்ந்தவையாக இருக்கும் போது. இஸ்லாம் மதத்துக்குள்வேயே ஒடுக்கு முறைகள் இல்லாமல் இருந்திருக்குமானால் ஒரு வேளை நான் மதம் சார்ந்தவராக இருந்திருக்கக் கூடும். முதலாளிக்குப் பணிவாக இருக்க வேண்டியது தொழிலாளியின் கடமை என்பதற்கு மாறாக இஸ்லாம் எதுவும் சொல்ல வில்லை. குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்வதன் மூலம் ஏழை எனிய வர்கள் குறிப்பிட்ட சாதியாக கருதப்படும் ஒடுக்குமுறையை மாற்றுவதற்கு இஸ்லாம் பங்களிப்பைச் செய்யவில்லை. இஸ்லாம் பெண்ணடிமைத்தனத்திலும் மாறுதலைக் கொண்டுவரவில்லை. வீட்டுக்கு அடங்கிய பெண்ணாக இரு அப்போதுதான் உனக்கு மரியாதை என்பதே இஸ்லாத்தின் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது. இவற்றில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

- பெரியார் தலித்துகளுக்கு எதிரானவர் என்ற போக்கில் தலித் அறிவுஜீவிகளில் ஒருவரான ரவிக்குமார் பெரியாரை மறுவாசிப்பு செய்து வருவது பற்றி...

பெரியார் ஆழ்ந்து பயில்கிறவர்கள் தோழர் ரவிக்குமாரின் இத்தகைய அவதாருகளை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அவரின் குற்றச்சாட்டுஞருக்கு உரிய பதில் வந்த போதும் அவற்றை அவர் பார்க்க மறுத்து மேற்கொண்டு எதையாவது கூறிச்செல்வது நியாயமாகாது. எனினும் பெரியார் பெயரில் இயங்கும் திராவிட இயக்கங்கள் எல்லாம் தங்களை சூய பரிசோதனை செய்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சேரிகளைக் கொஞ்சத்துவது, வாயில் மலம் திணிப்பது, பாலியல் வல்லாங்கு செய்வது போன்ற தலித்துகள் மீது நடைபெறும் தாக்குதல்கள் பலவற்றை முன்னின்று நடத்துவோர் பார்ப்பனர்கள் அல்லர். பார்ப்பனர்கள் அல்லாத தமிழர்கள்தான். இவர்களுடைய மன அழுக்கைக் கழுவுவதற்கான பெரியாரிஸ்ததை வலுவாகக் எடுத்துச் செல்லாதது யார் குற்றம்? இன்று பெரியார் பெயரில் நடைபெறும் திமுக, அதிமுக, மதிமுக போன்ற கட்சிகளின் தலைமைகள் தங்கள் கட்சியினர் சிலர் நடத்தும் சாதிவெறியாட்டங்களைக் கண்டு கொள்வதே இல்லை. இந்தச் சூழலில் பெரியார்

பெயர் உச்சரிப்பு ஒரு அசைச்சோல்போல் பொருளற்றதாகிவிடும் என்கிற உண்மையைக் கணக்கிற் கொள்ளவேண்டும்.

காமராசர் ஆண்டபொழுது தலை தூக்கிய சாதிவெறியை அவர் கடுமையாக ஒடுக்கினார். தன்னுடைய அமைச்சரவையில் தலித்துகளை அறநிலையத்துறை அமைச்சராகவும், உள்துறை அமைச்சராகவும் நியமித்துத் தலித் மக்களைத் தலை நிமிரச் செய்தார். அப்பொழுது காமராசருக்குப் பின்னணியில் பெரியார்தான் இருந்தார். இதனைத் தலித்துகள் உட்பட யாரும் மறந்து விடக்கூடாது ஆனால் பெரியாரின் சீடர் அண்ணாவின் ஆட்சியில்தான் வெண்மணி நிகழ்ந்தது. அது இன்றளவும் தொடர்கிறது. சாதியக் கொடுமைகளை ஒழிக்கும் ஒரு செயல்படும் (Functional) அரசாக இவை விளங்கவில்லை. சோவியத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அரசு வீழ்ந்தபோது வெளின் சிலையையும் உடைத்தார்கள். ஆண்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வெளின் பெயரைச் சொல்லியே வரம்புமீறிய அதிகாரத்தால் மக்களை ஒடுக்கியது - இன்று கழகங்கள் பெரியார் பெயரைச் சொல்லியே தனது அறக்கேடான் ஆட்சியை நீட்டிப்பது போல. கோபங் கொண்ட தலித்துகள் இவ்வளவுக்கும் காரணம் பெரியார்தான் என்று முடிவு செய்தால் வெளின் சிலை தகர்க்கப்பட்டபோது அதிர்ச்சி அடைந்தது போல நான் அதிர்ச்சியடையமாட்டேன். இதற்கு சுய நலம் பேணும் கழகத்தலைமைகள்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

- தலித்துகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கக்கூடிய தலித் அல்லாதவர் களை இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய தலித்திய சிந்தனைவாதிகள் நிராகரிக்கும் போக்கு உருவாகி இருக்கிறது. தலித் தீயக்கப் போராளியாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் இதனை எப்படி அனுகூக்கிறீர்கள்?

ஒரு சிலருடைய போக்கைத் தலித் தீயக்கத்தின் பொதுப் போக்காக நான் பார்க்கவில்லை. என்போன்றவர்களை அவர்கள் சந்தேகப் படத்டும். ஏற்றுக்கொண்டு ஏமாந்து போனதே அந்த மக்களுடைய வரலாறாக உள்ளபோது அவர்கள் எவ்வளவு தாரம் சந்தேகப் பட்டாலும் அதை நான் மகிழ்ச்சியோடுதான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய உண்மையை தீக்குளித்துக் காட்ட முடியாது. என் போன்றவர்களை மறுதலித்தாலும் நான் மனிதனாக இருக்கின்றேன் என்ற காரணத்தால் என்னால் தலித் போராட்டத்தின் நியாயங்களை மறுதலிக்க முடியாது. நான் தொடர்ந்தும் தலித்தியப் போராட்டத்தில் என்னை இணைத்துக் கொண்டுதான் உள்ளேன்.

- சமூப்போராட்டத்துக்கு ஆதரவான குரல்கள் தமிழகத்தில் தற்போது அடங்கியிருக்கும் நிலையில் உங்களுடைய நிலைப்பாடு எப்படி இருக்கிறது?

தமிழ்சூழத்தேசிய இனவிடுதலைப்போர் பல கட்டங்களைக் கடந்து வந்து இன்றும் அந்தப்போர் வரலாற்று நியாயங்களுடன் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான மனம் எங்கிருந்தாலும் இந்தப் போராட்டத்தின் நியாயம் உணரும். அதனால் எந்தவிதமான நிபந்தனையும் இல்லாமல் ஆகரிக்கிறேன். தவறே நடக்காத உலகப்புரட்சி ஓன்றை எனக்குக் காட்டுங்கள். அதனால் தான் போராட்டத்தின் குறை நிறைகளோடு ஆகரிக்கிறேன். என்னுடைய இன்குலாப் கவிதைகள் - தொகுதி 2 ராஜிவ் மரணத்துக்குப் பிறகு வந்ததுதான். குறிஞ்சிப்பாட்டு நாடக நூலையும் தமிழகத்தில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆகரவாக பேசியதால் 'பொடாவில் கைதூகி சிறையிலிருந்த தமிழ்த் தேசிய உணர்வாளர்களுக்குக் காணிக்கையாக' கிணேன். இங்குள்ளவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் மேம்போக்கான பார்வையாளர்களாக இருந்தார்களே தவிர சிந்தனையாளர்களாக இருக்கவில்லை. இருந்திருந்தால் ராஜீவ் படுகொலையென்பது அவர்களைப் பெரியதாகத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்காது. இதற்கு அப்பால் உண்மை இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்திருப்பார்கள். ஈழத்துமிழர்களின் நன்மைக்காகத்தான் அமைதிப்படையை அனுப்புகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு கடைசியில் இவர்களை நக்கியிய அப்பட்டமான ஒரு துரோகத்தில் ராஜீவ் ஈடுபட்டதை எந்த ஒரு தேசிய இனமும் மன்னிக்காது. அவர் தண்டனைக்கு அப்பாற்பட்டவர்ஸ்ர். ஆனால் படுகொலை செய்யப்பட்டதன் மூலம் அவருடைய குற்றங்கள் எல்லாம் மறக்கப்பட்டு அவர் ஒரு அமரர் ஆகிவிட்டார். அப்படி மறக்க வைப்பதில் இங்குள்ள ஆகிக்க சக்திகள் முன்னால் நிற்கின்றன.

● ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு என்ன?

மஹாகவி காலத்தில் இருந்து இன்றுவரை ஆண்கள் - பெண்கள் என்று பல கவிஞர்கள் கவிதைக்குச் சிறப்பாகப் பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்துக் கவிஞர்களிடம் இல்லாத அனுபவம் ஈழத்துக் கவிஞர்களுக்கு இருக்கிறது. ஈழத்தின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் அவர்களுடைய கவிதைகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறது. என்னுடைய 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' நாடகத்தில் 'அற்றைத் திங்கள் அவ்வென்னிலவில்' என்ற பாரிமகளின் பாடல் கணைப் புலம்பெயர்ந்த உலகத் தேசிய இனக் கவிஞர்களின் கூட்டிசைப் பாடலாக அமைந்திருக்கிறேன். வேர் பிடிக்கப்பட்ட கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளை தனித்தனியாகவும் அதில் இசைப்பார்கள். இதில் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் சு. வில்வரத்தினம், சதாமதி, புதுவை இரத்தின துரையின் கவிதைகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அதேசமயம் ஈழத்தின் கவிஞர்களில் பலர் தமிழகத்தில் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஒப்புதலாக இடதுசாரித்தன்மையற்ற

முற்போக்குக்கும் மாற்றங்களுக்கும் முகம் கொடுக்க முடியாத எழுத்து வட்டம் சார்ந்தவர்களுடைய ஒப்புதலையே நாடினார்கள் என்பதையும் வருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

- ஈழப்போராட்ட ஆதாவு என்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்து விலகி, ஒரு கவிஞராக நின்று கொண்டு போராளிக்கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையுடைய கவிதைகள் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீட்டைச் சொல்லுங்கள்?

சிலி நாட்டுக் கவிஞர் பாப்லோ நெருடா என் நெஞ்சம் கவர்ந்தவர். அமெரிக்கா சென்றிருந்த போது அறிவியலாளர் கோபாலசாமி நெருடாவின் ‘canto general’ என்ற காவியக் கவிதையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூலை எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்திருந்தார். வேலையில் களைப்பற்ற போதும், கவலைகளில் சோர்வுற்ற போதும் நான் நெருடாவின் பக்கங்களைத்தான் புரட்டுவேன். அங்கு அமெரிக்கக் கண்டம் தனது கானகங்களோடும், காட்டாறுகளோடும், பறவைகளோடும், விலங்குகளோடும், இவற்றின் சூழலில் இயங்கும் மனிதர்களோடும் எனக்கு விரியும். ஒரு நாள் அந்தப் புத்தகம் காணாமற் போய்விட்டது. என் மேசை மீதிருந்த அமெரிக்கா காணாமல் போய்விட்டது என்று அது குறித்து எழுதினேன்.

இப்பொழுது புதுவை இரத்தினதுரையின் ‘பூவரசம் வேலியும் புலுனிக் குஞ்சகளும்’ என் மேசையில் இருக்கிறது. ஈழ மண்ணில் பூக்கும் புல்லும் பூண்டும் கூட அவருடைய நண்பர்கள்தான். வெறும் கோட்பாட்டுச் சூத்திரங்களில் உறையாதவை அவருடைய கவிதைகள். போர்க்குணமும் அதே சமயம் கவிதையின் அழகியல் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடியதாயும் அமைந்திருக்கின்றன. அவரைப் பாராட்டக்கூடிய வகையில் அவருடைய பல கவித்துவத் தெரிப்புகள் என்னைப் பாதித்திருக்கின்றன. சில சமயங்களில் இயக்கத்தினுடைய கவிதைப் பேச்சாளானாக நின்று சொல்ல வேண்டிய காரணத்தினால் கவிதையில் உரைத்தன்மை என்பது வந்து விடுகிறது. அது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் உரைத்தன்மை பொருந்திய பேச்சாளானாக மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அதை அவர் உணர்வுபூர்வமாக விளங்கிக் கொள்வதால் அதையும் தாண்டிச் செல்கிறார். அதுதான் புதுவை இரத்தினதுரையுடைய சிறப்பு. ‘பூவரசம் வேலியும் புலுனிக் குஞ்சகளும்’ பற்றி விரிவான விமர்சனம் ஒன்றைப் பதிவு செய்ய இருக்கிறேன்.

- பாப்லோ நெருடாவின் ஸ்டாலினிய ஆதாவு குறித்து அன்மைக் காலமாக சர்வதேச இலக்கிய வெளியில் விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதில் உங்களின் பார்வை எப்படி இருக்கிறது?

இந்த விவாதங்கள் நெருடா உயிருடன் இருக்கும்போதே அவர் எதிர்கொண்டவைதான். இப்போது, 2004 ஆம் ஆண்டு நெருடாவின் பிறந்த நூற்றாண்டு கொண்டாடப்பட்டதையொட்டி மீளவும் முன் வைக்கப்படுகின்றன. பிடல் காஸ்ட் ரோவுக்கு நெருக்கமான இலத்தீன் அமெரிக்க நாவலாசிரியர் கார்ஸியா மாக்வெஸ் நெருடாவை இருபதாம் நூற்றாண்டின் மகத்தான கவி என்று வர்ணித்திருக்கிறார். அமெரிக்க இலக்கிய விமர்சகர் ஸ்டேபன் குவார்ட்ஸ் நெருடாவின் ஸ்டாலினிய ஆதரவு குறித்து கேள்விகளை எழுப்பி மோசமான கவி என்று தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறார். ஸ்டாலின் சோவியத்தின் பொது வுடைமைக் கட்சியின் தலைவர். நெருடா சிலி நாட்டுக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களுள் ஒருவர். சிலி உட்பட பல மூன்றாம் உலகக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு அறைக்கூவலாக இருந்தது அமெரிக்க வல்லர்க்குதான். அதைக் கம்யூனிஸ்டுகளாக சர்வதேச அளவில் ஸ்டாலினும் நெருடாவும் தங்கள் தங்கள் நாடுகளில் நின்று எதிர்த்தார்கள்.

ஸ்டாலின் மீது அமெரிக்கா குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்திய அதே சமயம் உலக அளவில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்குள்ளும் ஸ்டாலினின் கடும்போக்கின் சரி-தவறுகள் பற்றி விவாதங்கள் அன்று நடை பெற்றதான் செய்தன. ஆனால் கட்சிக்குள் நடந்த விவாதங்கள் எதுவும் கம்யூனிசம் என்ற கோட்பாட்டை மறுதலிக்கும் நோக்கம் கொண்டவை அல்ல. நெருடாவின் பார்வையில் அவருடைய சோஷலிசக் கனவை அடைவதற்கு ஸ்டாலினுடைய கடும்போக்குகள் சரி எனப் பட்டிருக்கக்கூடும். அல்லது ஸ்டாலினை வெளிப்படையாகக் கண்டிப்படதோ அல்லது எதிரான நிலைப்பாடு எடுப்பதோ எதிர்ப் புரட்சியாளர்களுக்குத் துணை போவதாகிவிடும் என நினைத்திருக்கக் கூடும். இதில் ஏதாவது ஒரு காரணத்தின் பொருட்டே ஸ்டாலினின் இலக்கிய விருதை நெருடா ஏற்றுக் கொண்டதோடு, ஸ்டாலின் இறந்ததும் அஞ்சலிக் கவிதை ஒன்றையும் எழுதினார். ஸ்டாலின் பற்றிய விவாதங்களும் மறுவாசிப்புகளும் தொடர்கின்றன. ஸ்டாலின் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் ஆதாரமற்றவை என்று காட்டும் ஆய்வுகளும் வருகின்றன. இந்நிலையில் நெருடாவின் ஸ்டாலினிய ஆதரவு என்பது அவருடைய மானுட விடுதலை நோக்கை ஊறு செய்யாது என்பதுதான் உண்மை.

- நெருடாவினுடைய ஸ்டாலின் மீதான அபிமானத்தை தமிழகக் களத்தில் நின்று கேள்விக்கு உள்ளாக்குபவர்கள், 'ஸழத்துப் படைப்புகளும் எதிர்காலத்தில் இந்த விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிவரும்' என்று குறிப்பிட்டு வருகின்றனர். இது பற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

ஸழப்போராட்டத்தை ஆகரிக்கும் எந்தவொரு படைப்பும் சர்வாதிகாரத்தையோ பாசிஸத்தையோ ஆதரித்தது என்று முத்திரை

குத்துவது புரியாத்தனமாகவே இருக்கும். போராட்டத்தை அவதாறு செய்பவர்களே இப்படியான வாதங்களைச் சிளப்புவர். ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பாக அதனை எதிரி மனோபாவத்துடன் விமர்சிக்கும் நூல்கள் மட்டுமே தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெறும் சூழ்நிலையில் அவற்றைப் படிப்பவர்களும் இந்த விமர்சனங்களுக்கு வரக்கூடும். '�ழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்ற சி. புஷ்பராஜாவின் நூலை நான் முழுமையாகப் படித்தேன். அதில் எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கக்கூடிய விடயங்கள் 'உண்மைக்கு முரணாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பம் முதலே ஈழவிடுதலையில் அக்கறைகொண்டவன் என்ற வகையில் உண்மை - பொய்களை என்னால் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சாதாரண வாசகர்களால் பகுத்தறிய முடியாது. உண்மையில் தூய்மைவாதம் பேசுவோர் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பாசிஸ அரசுக்கு துணைபோவதைத் தான் பார்க்கக்கூடியும். தமிழ்மீப் போராட்டத்தில் இன்று களத்தில் நிற்கும் இயக்கம் ஒரு பாசிஸ அரசை எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் நிலவும் லாவணி அரசியல் அங்கு நடைபெறவில்லை. அதனால் அங்கு ஆயுதங்களால் தீர்வுகளைத் தேடுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. இயக்கத்தின் மீது விமர்சனம் செய்வோர் இயக்கம் எந்தச் சூழலில் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று பார்ப்பது தான் முழு நியாயமாக இருக்கமுடியும்.

தமிழகத்தில் உள்ள சிலரால் ஈழத்தின் சாதியமும் முன்னிறுத்தப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணம் சாதி பினித்த நிலம் என்பது உலகறிந்த உண்மை. சாதியம் பிரித்த ஒரு தேசிய இனத்தால் விடுதலையைச் சாதிக்க முடியாது. தமிழ்மீப் விடுதலைப் போராட்டம் தேசிய இன விடுதலையை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டதால் சாதிகளின் சமத்துவத் தையும் ஒற்றுமையையும் தொடக்கமாகவும் - சாதி ஓழிப்பை இறுதிக்கட்டமாகவும் கொண்டு இயங்குகிறது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தன்னளவில் சாதியப்பாகுபாடுகளை அகற்றி ஆண் - பெண் சமத்துவம் பேணுவதை நான் நேரடியாகக் கண்டேன். பேரியக்கமாகிய விடுதலைப்புலிகள் தன்னளவில் சாதியை ஓழிப்பதில் நிறைவு கண்ட போது யாழ்ப்பாணச் சாதியச் சமூகம் குலைந்து போவதும் தவிர்க்க முடியாததானே? இந்தத் தெளிவுடன் களத்தில் நிற்கும் படைப் பாளிகள் இறுதி இலக்கின் நியாயப்பாடுகளை நோக்கியே படைப்பை நகர்த்துவார்கள். தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்காக ஒரு பாசிஸ அரசைப் பேணாவாலும் ஆயுதத்தாலும் எதிர்த்தார்கள் என்ற வரலாற்றுக்குரியவர்களாகவே இவர்கள் நிற்பார்கள்.

- நீங்கள் எழுதிய 'ஓளவை' நாடகம் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்ட போது பார்க்கும் வாய்ப்புக்

கிடைத்தது அதில் நீங்கள் முன்னிறுத்துவது பெண்ணடிமை நீங்கிய தமிழ்த் தேசியம் என்று கருதலாமா?

வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் வெவ்வேறு ஓளவைகள் இருந்ததாக வரலாறு சொல்கிறது. ஆனால் ஜெமினி படநிறுவனம் எல்லா ஒளவைகளையும் கலந்து ஒளவை என்பவள் அறம் போதிப் பவளாகவும், 'தையல் சொல்கேளேல்', 'உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிருக்குமே', 'காவல்தானே பாவையர்க்கழுகு' என்று ஆணாதிக்கக் கருத்துக் களை வலியுறுத்துபவளாகவும் மக்கள் மனதில் புதிய வைத்திருக்கிறது. சங்க கால ஒளவை அறம் போதிப்பவளாக இல்லை. பெண் அடங்கி யிருக்கவேணும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை எந்தவிதமான கட்டுப் பாடும் இல்லாமல் காதலையும் வீரத்தையும் பாடினாள். ஆண்களுடன் கள்ளைப் பகிர்ந்து குடித்தாள். ஆனால் இந்தச் சங்ககால ஒளவையை சமயச்சார்புடைய, ஆணாதிக்கத்தைத் தூக்கி நிறுத்துகின்ற பிற்கால ஒளவையினுள் வரலாறு இருட்டடிப்பு செய்துவிட்டது. இதனை மோசடி என்று சொல்லாமல் வேறு என்னவென்று சொல்வது? வரலாற்றில் முதலில் அடிமைப்படுத்தப்பட்டவள் பெண்தான். அதனால் அந்த அடிமைத்தனத்தின் மீது முதலில் குறிவைத்துத் தாக்கினேன்.

● உங்களுடைய ஏனைய நாடக முயற்சிகள் பற்றி...?

என்னுடைய நாடக முயற்சிகள் எல்லாமே தமிழக மக்களின் போராட்ட வரலாறுகளை நிகழ்த்திப் பார்க்கும் நோக்கில் எழுந்தலை தாம். 'ஒளவைக்கு அடுத்ததாக 'மணிமேகலை'யை அரங்கேற்றினேன். கள்ளிலும், புலாலிலும், காதலிலும் போர்ப்பறிய புணைவிலும் கட்டுப் பாடற்றவளாக ஒளவை இருந்தாளென்றால் பத்தினித்தனத்திலும் பரத்தைமையிலும் தேங்காது துறவிலும் தொண்டிலும் தனது விடுதலையை அடையாளம் கண்டவளாக மணிமேகலை இருந்தாள். வருணாச்சிரமம் பேணும் வைதீகத்துக்கு எதிரான குரல் அவளுடையது. 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' பாரிமகளிர் பற்றியது. பேரரசுகளின் மண்வேட்கையால் சிதையும் சுற்றுச்சூழல், அந்த வன்முறையால் வேரோடு பிடிங்கி எறியப்படும் பழங்குடிகள், சிதறுண்டு போகும் அந்த இனக் குழுக்களின் காதல் பற்றிப் பேசுகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டுக்குப் பின்னரேயே மணிமேகலையை எழுதினாலும் மணி மேகலை முன்னதாக அரங்கேற்றம் கண்டது. இப்போது குறிஞ்சிப்பாட்டை மேடையேற்றும் முயற்சிகள் தொடர்கின்றன.

● தொலைக்காட்சி சினிமா போன்ற ஊடகங்களினுடாக உலகமய மாக்கல் தேசிய இனங்களின் அடையாளங்களை அழித்து அவர்களது இரசனையையே மாற்றிவருகிறது. இந்திலையில், வேர்களைத் தேடுகின்ற உங்களது ஆற்றுகை முயற்சிகளுக்கான ஆதார எப்படியிருக்கிறது?

மக்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சியை கூர்மைப்படுத்தும் நோக்கில் படைக்கப்படும் நாடக முயற்சிகள் உலகமயம் போன்ற தாக்குதலை எதிர்த்து நிற்கும் அரங்காகத்தான் செயற்படுகிறது. கடுமையான உழைப்பு, அழகான கலைவடிவம், மக்களை ஈர்க்கும் வெளிப்பாடு ஒருபடைப்பில் இருக்குமேயானால் உலகமயமாக்கலை எதிர்கொள்ள முடியும். அமெரிக்க வல்லரசை சின்னஞ்சிறு வியட்நாம் எதிர் கொண்டதைப் போல, என்னதான் வலிமைவாய்ந்த ஊடகங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தினாலும் நிகழ்த்து கலைகள் மீது துமிழ்மக்கள் கொள்ளும் ஈடுபாடு என் நாடக முயற்சிகளையும் கவனிக்கச் செய்யும் என்றுதான் நம்புகிறேன். இந்த நம்பிக்கை மெய்ப்பட தமிழ் மொழிபேணும் அமைப்புகளும் ஆர்வலர்களும் உதவ வேண்டும். குறிஞ்சிப்பாட்டை மேடையேற்றுவதற்கு உண்டாகும் செலவைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்படி அமைப்புகள் பலவற்றுக்கு விண்ணப்பித்தும் எல்லாம் கிணற்றில் போட்ட கல் போல் கிடக்கிறது. துமிழகம் மௌனம் காத்தாலும் துமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இந்த மௌனத்தைத் தவிர்க்கும் என்று நம்புகிறேன்.

- உங்களின் இத்தனை வருட கால கலை, இலக்கிய வாழ்வ சலிப்பைத் தந்ததில்லையா? எதையாவது சாதித்திருப்பதாகக் கருதுகிறீர்களா?

வாழ்ந்த மட்டும் சாதனை என்று கொண்டாட ஒன்றுமில்லாத போதும், தோல்வி என்று சலிப்புற எதுவும் இல்லை. போராடுபவன் நான். சரிவுகளை அனுபவமாகப் பார்க்கிறேன். விடுதலையை இலக்காகக் கொண்டு தொடர்கிறேன்.

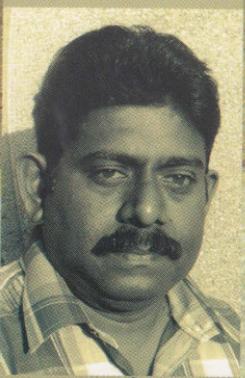
தினக்குரல்
1-5, 8-5, 15-5-2005

தொடர்பு முகவரி:

இன்குலாப்,
269, மதுரை) மீனாட்சிபுரம்,
ஜயஞ்சேரி சாலை,
ஊர்ப்பாக்கம் - 603 202,
துமிழ்நாடு.

கலாநிதி சி. மென்னகுரு
 கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
 பாரதிராஜா
 சஜாதா
 டிராட்ஸ்கி மருது
 சா. கந்தசாமி
 மணவை முஸ்தபா
 செங்கை ஆழியான்
 தி.சு. சதாசிவம்
 த. ஜெயகாந்தன்
 அறிவுமதி
 டி. திலீப்குமார்
 சு. வில்வரத்தினம்
 பாரதிபுத்திரன்
 புதுவை இரத்தினதுரை
 கலாநிதி பரமு. புஷ்பரட்னம்
 இ. பத்மநாப ஜயர்
 ஞானரத்ன்
 இங்குலாப்

“பொதுவாகவே மனிதர்கள்
 மட்டுமல்ல, எந்த ஒரு
 உயிரும் கூட
 நெருக்கடிக்குள்
 தள்ளப்படும்போதுதான்
 பன்மடங்கு ஊற்றெடுக்கிற
 வெளிப்பாடுகளாகப்
 பரிணமிக்கின்றன.
 நேர்காணல் என்கிற இந்த
 மொழியாடல் வடிவம்,
 நேரடியாக ஒருவரின்
 உள்மனதைக்
 கையால் தொட்டு
 வெளியே
 கொட்டிலிடக்கூடிய
 வாய்ப்புகளை வாரி
 வழங்கும் ஒரு
 வடிவமாகும். இந்த
 வடிவத்தின் இந்தத்
 தன்மையைப்
 பொ. ஐங்கரநேசன் மிகச்
 செம்மையாகப் பயன்
 படுத்திக்கொண்டுள்ளார்.”
 பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம்

